

Meleklerin Kanı

NALINI SINGH

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

YABANCI

LONCA AVCISI - I. Kitap

GOTİK

ROMANTİK

MACERA DOLU

KOMİK

SEKSİ

New York Times çoksatın yazarı Nalini Singh, *Lonca Avcısı* serisinin bu ilk kitabında okuru güzelliğın ve kana susamışlığını hüküm sürdüğü ve meleklerin her şeyin hakimi olduğı bir dünyayla tanıştırtıyor.

Tehlikeli bir yakışıklılığa sahip olan New York Başmeleğı Raphael, vampir avcısı Elena Deveraux'ya bir iş teklif etmişti. Ancak Elena'nın bu sefer peşine düşmesi gereken yolunu şaşırın bir vampir değil, çok daha tehlikeli, çok daha deli bir avdı.

Avının peşinde Elena bir yandan hızla tutkunun eşiğine sürüklenirken, bir yandan da hayatı için mücadele ediyordu ve hayatını kurtarsa bile Raphael'in baştan çıkaran dokunuşlarına yenik düşmesi kaçınılmazdı. Çünkü başmeleklerin oyunu söz konusu olduğunda ölümlülerin hiç şansı yoktu...

“...tek kelimeyle mükemmel. Güçlü, tutkulu ve ürkütücü derecede mükemmel.”

— PATRICIA BRIGGS, *Mercy Thompson* romanlarının
#1 *New York Times* Çoksatın Yazarı

“Her kelimesine bayıldım, her kelimesini yaşadım ve bu kitabı ne kadar tavsiye etsem azdır. Her şekilde inanılmazdı!!!”

— GENA SHOWALTER, *New York Times* Çoksatın Yazarı.

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

YABANCI

9 786055 016494

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Meleklerin Kanı

Özgün Adı | *Angels' Blood*

Nalini Singh

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Düzeltili | Gizem Sert

Kapak Uygulama | Aslıhan Kopuz

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Elyse Regehr/Cetty

1. Baskı, Eylül 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-49-4

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Nalini Singh, 2009

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

NALINI SINGH

Meleklerin Kanı

Lonca Avcısı: 1. Kitap

Çeviren

Bige Turan Zourbakis

BİRİNCİ BÖLÜM

Elena insanlara vampir avcısı olduğunu söylediği zaman ilk tepki olarak önce bir nefesleri kesilir, arkasından da, hiç şaşmaz, "O iğrenç kalplerine sivri kazıklar mı saplıyorsun yani?" sorusu gelirdi.

Tamam, belki kullandıkları kelimeler farklıydı ama his aynıydı. Elena bu tepkiler karşısında, bu efsaneyi ilk uyduran on beşinci yüzyıl hikâye anlatıcısının izini sürüp o geri zekâlıyı ortadan kaldırmak istiyordu. Elbette vampirler çoktan onu haklamıştı, ilk birkaçı o günlerin koşullarıyla acil servis odası denen yerlerde gözünü açtıktan sonra yani.

Elena vampirlere kazık saplamıyordu. İzlerini sürüyor, ardından onları bir çuvala atıp efendilerine, meleklerle iade ediyordu. Bazıları onun gibilere ödül avcısı diyordu ama Lonca kartında yazan açıklamaya göre Elena, 'Vampir ve Benzeri Türleri Avlama Ruhsatlı' birisiydi, bu da onu bir vampir avcısı yapıyor, mesela tehlike ödeneği gibi nimetlerinden faydalandırıyordu. O ödenek çok dişe dokunurdu. Avcıların ara sıra gırtlığının yarılıp açılması ihtimalini telafi etmek için dolgun olmak zorundaydı zaten.

Gelgelelim Elena, baldır kasları itiraz etmeye başlar-ken maaşına zam yapılması gerektiğine karar verdi. Son iki saattir Bronx'ta, daracık bir sokağın köşesinde, beyaza yakın sarı saçları ve gümüşü gözleriyle fazla feminen bir halde iki büklüm kalmıştı. Saçları başına belaydı. Arkadaşı Ransom'a göre, Elena herkese geldiğini haber veren bir işaret taksa daha iyiydi. Saç boyaları da saçına iki dakikadan uzun etki etmediği için Elena müthiş bir örgü bere koleksiyonuna sahipti.

Şu anda kafasındakini burnunun tepesine kadar indirmek istiyordu ama New York'un bu kokuşmuş kısmının pis kokulu *ambiyansını* iyice kuvvetlendirmiş olur diyordu içinden bir ses. Oradan da burun tıkaçının faydalarını düşünmeye başladı...

Arkasında bir hışırtı oldu.

Elena hemen döndü... ve onu takip eden bir kediyle burun buruna geldi, hayvanın gözleri karanlıkta gümüş gibi parladı. Elena hayvanın tam da görüldüğü yaratık olduğuna ikna olunca dikkatini kaldırıma çevirip acaba kendi gözleri de o kedi gibi tüyler ürpertici bir şekilde mi parlıyor diye merak etti. İyi ki Faslı büyükannesine çekip koyu esmer tenli doğmuştu, yoksa hayalete benzerdi.

"Hangi cehennemdesin?" diye söylendi, eğilip baldırını kaşıyarak. Bu vampir onu, kendi saf aptallığı yüzünden anlamsız bir kovalamacaya sokmuştu. Vampir herif ne halt ettiğini kendi de bilmiyordu, bu yüzden hareketlerini önceden tahmin etmek zordu.

Ransom bir keresinde Elena'ya, çaresiz vampirleri köşeye kıştırıp zavallılıkları resmen bir kölelik hayatına sürüklemek canını sıkıyor mu hiç, diye sormuştu. O sırada gülme krizine girmişti sorarken. Hayır, hiç canını sıkıyordu. Tıpkı vampirin de kafasına takmadığı gibi. Vampirler bir meleğe gidip onları neredeyse ölümsüz Yaratmaları için

dilekçe verdiklerinde o köleliği yüzyıl boyunca kendileri tercih etmiş oluyordu. Eğer insan kalsalardı, huzurla mezarlarına yatsalardı, o zaman kanla imzalanmış bir anlaşmanın koşullarına bağlı kalmazlardı. Tamam, melekler de bulundukları konumdan faydalanıyordu ama ne yapalım, anlaşma böyleydi.

Sokakta bir ışık çaktı.

Tam isabet!

Hedef oradaydı, purosunu tüttürüyor ve artık Yaratılmış biri olduğunu ve kapisleri bitmeyen meleğin tekinden emir almayacağını anlatarak böbürleniyordu. Aralarında ki metrelerce mesafeye rağmen Elena, vampirin koltukaltlarından sızan terin kokusunu alabiliyordu. Vampirliği, adamın üstüne ikinci bir ceket gibi giydiği yağları eritecek kadar ilerlememişti henüz, bir de herif bir melek ile imzalandığı kontratını çiğneyebileceğini mi sanıyordu?

Geri zekâli.

Elena saklandığı köşeden dışarı yürüyerek örgü bere-sini çıkarıp arka cebine soktu. Saçları yumuşacık bir bulut gibi omuzlarının etrafına döküldü, parıl parıl ve göz alıcıydı. Göze çarpması risk teşkil etmezdi. Bu gece değil. Belki buralı tipler onu çok iyi tanıyordu ama bu vampirde hafif bir Avustralyalı aksanı vardı. Sydney'den yeni gelmişti ve efendisi onu derhal geri çağırıyordu.

"Ateşin var mı?"

Vampir yerinden fırlayıp telefonu elinden düşürdü. Elena gözlerini devirmekten kendini alıkoyamadı. Herif daha tam oturmamıştı bile, şaşkınlıkla beliren köpek dişleri daha bebek dişiydi. Efendisinin ona niye sinirlendiğı malumdu. Kuş beyinli kesin bir yıl hizmet etmiş etmemiş, sonra alıp başını kaçmıştı.

"Kusura bakma," dedi Elena gülümseyerek, adam telefonunu yerden alıp onu alıcı gözle süzerken. Vampirin

ne gördüğünü anladı Elena. Fahişe sarısı saçlar, siyah deri pantolon ve aynı renk, üste oturan, uzun kollu bir bluz giymiş, yalnız bir kadın, silahsız.

Vampir genç ve aptal olduğu için bu imaj onu rahatlatmış. "Tabii, tatlı şey." Cebinden çıkmak çıkarmaya hazırlandı.

İşte o sırada öne uzandı Elena, bir elini arkaya atıp bluzunun altına soktu. "Cık-cık-cık. Bay Ebose çok hayal kırıklığına uğradı." Vampir çatlak sesle ifade edilen kınamanın anlamını kavrayana kadar Elena tasmayı çıkarıp adama takmıştı bile. Vampirin gözleri kızarak pörtledi ama çığlık atmak yerine, sus pus öylece durdu. Bir avcının tasmaı bir adamı dondurabiliyordu. Korku, yüzünde yürüyen bir böcek gibi canlı bir şeydi o anda.

Elena adamın, kaçarken dört insanın gırtlığını kestiğini bilmesine ona acırdı bile. Ama yaptıkları yenilir yutulur cinsten değildi. Melekler sahip olduklarını korurdu ama her şeyin bir sınırı vardı: Bay Ebose, bu vampir üstünde gereken her türlü gücün sonuna kadar kullanılmasına yetki vermişti.

Elena artık bu bilginin açığa çıkmasını sağladı, vampire canını yakma isteğini açık açık gösterdi. Vampirin yüzünde kalmayı beceren son renk de uçup gitti. Elena gülümse-di. "Beni takip et."

İtaatkâr bir köpek yavrusu gibi peşinde dolaştı vampir. Kahretsin ya, şu tasmaları ne kadar çok seviyordu. En yakın arkadaşı Sara hedeflerini esaslı oklarla vurmayı severdi; okların ucunda da tasmaları bu kadar etkin kılan aynı kontrol çipi yer alıyordu. Bu çipler deriye değdiği anda bir çeşit elektromanyetik alan yayıp vampirin sinir sistemi işlemlerine geçici süreliğine kısa devre yaptırıyor, hedefi her türlü teklife açık hale getiriyordu. Elena tam olarak nasıl çalıştığını bilmiyordu ama kendi seçtiği yakalama metodunun avantajlarının ve limitlerinin çok iyi farkındaydı.

Evet, hedeflerine Sara'dan daha çok yaklaşmak zorundaydı ama bununla beraber, iskalayıp yakından geçen masum bir yayayı vurma ihtimali de sıfırdı. Ki Sara bir kere bunu yapmıştı. Davada uzlaşmaya varmak için yarım yıllık maaşını vermek zorunda kalmıştı. Elena arkadaşının hedefi tutturamadığı için ne kadar sinirlendiğini hatırlayarak gülümserken yakına bir yere park ettiği arabanın yan kapısını açtı. "Bin."

Bebek vampir güç bela cüssesini arabaya soktu.

Kemerini taktığından emin olduktan sonra Bay Ebose'un güvenlik görevlisini aradı Elena. "Yakaladım."

Hattın diğer ucundaki ses ona paketi, özel bir helikopter uçuş sahasına bırakmasını salık verdi.

Seçilmiş lokasyona hiç şaşırmayan Elena telefonu kapatıp arabayı sürmeye başladı. Sessiz sessiz. Sohbet etmeye çalışmak fuzuli olacaktı, ne de olsa vampir, tasmayı takip onu kıstırdığı andan itibaren konuşma yetisini kaybetmişti. Dilsizlik, tasmanın yarattığı sinirsel donmanın bir yan etkisiydi. İçine çip saklı aletlerin kurulmasından önce, vampir avcılığı eceline susamışların kariyeri sayılırdı, çünkü en bebek vampir bile bir insanı paramparça edebilecek güce sahipti. Elbette en son araştırmalara göre, vampir avcıları pek insan sınıfına girmiyordu ama yakınlardı.

Uçuş pistine varınca Elena güvenlikten geçti ve uçuş alanına doğru alındı. Vampiri Sidney'e geri götürme görevini üstlenmiş ekip özel jetin dışında onu bekliyordu. Elena tutsak adamı onlara götürür götürmez, vampiri içeri sokması için kafa salladılar. Elena paketi şahsen yerleştirmek zorundaydı, çünkü güvenlik görevlileri, yolculuğun bu noktasında ona dokunma hakkına sahip değildi. Belli ki Bay Ebose iyi avukatlarla çalışıyordu. Vampir Koruma Yetkilileri tarafından başına iş ya da dava açılmaması için en ufak bir ihtimali bile şansa bırakmıyordu.

Hoş, VKY hiçbir zaman zorbalık ithamlarını uzatmazdı ya, neyse. Meleklerin tek yapması gereken gırtlığı kesilmiş iki insan resmi bulmaktı, jüri hemen onları aklar, hatta bu arada bir de onlara ödül takardı.

Elena vampiri basamaklardan yukarı kadar çıkıp yolcu bölmesinin arka tarafında yer alan, büyük açık tabuta kadar götürdü. "Gir."

Vampir içeri girip, dönüp Elena'nın suratına baktı, üstünden başından akan korkudan gömleği çoktan yapış yapış olmuştu.

"Kusura bakma, dostum. Üç kadını ve yaşlı bir adamı öldürdün. Sana acıma ibresi tam ters yönde yükseldi." Kapıyı çat diye üstüne kapatıp asma kilidi taktı Elena. Vampirin boynundaki tasma onunla birlikte Sidney'ye kadar gidecek, oradan da doğruca Lonca'ya iade edilecekti, çünkü çip takılmış tüm aletlerle ilgili anlaşılmış protokol böyleydi. "Gitmeye hazır, çocuklar."

Dört güvenlik görevlisi birden Elena'nın peşinden içeri girmişti zaten, baş güvenlik görevlisi şaşırtıcı derecede açık mavi gözlerle onu tepeden tırnağa süzdü. "Bir çizik bile yok. Etkileyici." Elena'ya bir zarf uzattı. "Anlaştığımız üzere, Lonca'daki hesabınıza havale gerçekleştirildi."

Elena dekontu inceledi. Kaşları kalktı. "Bay Ebose'un cömertliği üstündeymiş."

"Hedef erken ve yaralanmadan yakalandığı için bir ikramiye. Bay Ebose'un onunla ilgili özel planları var. Yaşlı Jerry, en sevdiği sekreteriydi."

Elena yüzünü buruşturdu. Ölümsüz olmanın en kötü yanı da, size bir sürü şey yapılabiliyordu ve yine de ölmüyordunuz. Bir keresinde bütün uzuvları ampüte edilmiş bir vampir görmüştü Elena... anestezi kullanılmamıştı üstelik. Lonca kurtarma ekibi onu kaçırın kindar grubun elinden onu kurtardığında vampir artık mantıklı ya da

tutarlı konuşamıyordu. Ama videosu çekilmişti. İşkence yapılan adamın başından sonuna kadar bilincinin açık olduğunu öyle anlamışlardı. Elena meleklerin, Yaratılmak üzere sürü sürü gelen ricacılara bu videoyu izletmediğine kalıbını basardı.

Ya da belki de izletiyorlardı.

Melekler senede yaklaşık bin vampir yaratıyordu sadece. Elena'nın gördüklerine bakılırsa, yaratılmayı umanların sayısıysa *yüz binlerceydi*. Sebebiniyse hiç anlamıyordu Elena. Bildiği kadarıyla, ölümsüzlüğün bedeli fazlasıyla yüksekti. Efendin kaderine karar verene kadar bir kutuda kilitli kalmaktansa, en iyisi özgür yaşayıp zamanı gelince küle dönüşmekti.

Elena dilinde acı bir lezzet almış gibi ağzının tadı kaçarak dekontu ve zarfı pantolonunun cebine soktu. "Lütfen cömertliğinden ötürü Bay Ebose'a teşekkür edin."

Güvenlik görevlisi başını öne eğince Elena tıraşlı kafasına dövülmüş, kuzgun dövmesini gördü. Adamın boyu çok uzun olduğundan seçemiyordu ama diğerleri daha kısa boyluydu ve hepsi üstünde aynı işareti taşıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla birisine bağlı değilsin." İmalı imalı Elena'nın kulaklarındaki sade gümüş halkaları işaret etti. Evlilik altını yoktu. Nişan kehribarı yoktu. Ancak Elena, adamın çıkmak istediğini varsayma yanılışına da düşmedi. Kanat Kardeşliği korumaları çalışırken özellikle bekâr kalırdı. Başarısızlığın cezası vücutlarından bir yerin koparılması olduğundan ki Elena hangisi olduğunu öğrenmeyi hiç başaramamıştı, kendisinin adamı baştan çıkarmaya yeteceğini sanmıyordu.

"Evet. İş bakımından da boşum." Elena bir sonraki işi almadan önce, elindeki görevi tamamlamayı tercih ederdi. Ne de olsa kovalayacak vampir, sürüsüne bereketti. "Bay Ebose bir başka kaçağın izini sürmemi ister mi?"

"Hayır. Senin hizmetinden faydalanmak isteyen bir arkadaş var." Koruma bu kez mühürlü, ikinci bir zarf uzattı. "Randevunuz yarın sabah sekizde. Lütfen muhakkak katılın; Lonca'yla ayarlandı, depozitosu ödendi."

Eğer Lonca anlaşmayı imzaladıysa, yeni görev yasal bir av demektir. "Elbette. Nerede buluşulacak?"

"Manhattan."

Elena'nın ruhu buz tuttu. Çünkü o tek kelime, yalnızca bir meleş işaret etmeye yeterdi. Meleklerin bile bir hiyerarşisi vardı ve Elena en üstte kimin yer aldığını biliyordu. Ancak korkusu üstüne çöktüğü kadar hızla geçti. Bay Ebose ne kadar güçlü olursa olsun, kimin-Yaratılacağına ve kimin Yaratım sürecini gerçekleştireceğine karar veren On'lar Meclisi'nden birini, bir başmeleş tanıyorsa olma ihtimali çok düşüktü.

"Bir sorun mu var?"

Elena güvenlik görevlisinin sessiz yorumu karşısında aniden kafasını kaldırıp baktı. "Yo, hayır yok." Kol saatine bakar gibi yaptı. "Gitsem iyi olur. Bay Ebose'a saygılarımı iletin lütfen." Bunu dedi ve özel jetin lüks alanından ve paketlediği kargonun burun direklerini kıran, leş gibi korku kokusundan uzaklaştı.

Neden bu kadar çok moronun Yaratıldığını hiç anlayamıyordu. Belki de, ilk başta gayet düzgün başlıyor ama birkaç sene kan içtikten sonra sapıtıyorlardı, diye düşündü. O meret kim bilir insanın beynine neler yapıyordu. Ama bu teori, en son yakaladığı vampire uygun değildi; adam taş çatlasın iki yaşındaydı.

Elena omuz silkerek arabasına bindi. Mühürlü zarfı dişleriyle açmak istediği için evine, aşağı Manhattan'daki güzeller güzeli yuvasına dönene kadar bekledi. Bok peşinde koşarak ne kadar vakit harcadıkları göz önüne alınırsa çoğu avcı, evlerini hoş sığınaklara dönüştürmeye meyilliydi. Elena da bu kurala istisna değildi.

İçeri girip botlarını ayağından fırlattı ve hemen lüks banyosuna yürüdü. Çoğunlukla üstüne bulaşan pisliği yıkaması, topladığı krem ve parfümlere bulanması bir ritüel olurdu. Ransom onun bu kızsal eğilimlerini çok komik bulur, sürekli dalga geçerdi ama en son koca ağzını açtığında Elena da Ransom'ın uzun siyah saçlarının güzel bir saç kreminden geçmiş görüldüğü yorumunu yapmıştı.

Ne var ki, bu akşam kendini şımartmaya niyeti ya da sabrı yoktu. Soyunup korkudan altına sıçan vampirin pis kokusunu çabucak üstünden ovalayıp attı, pamuklu pijamalarını giydi ve saçını fırçalayarak kendine bir kahve yaptı. Kahve hazır olur olmaz, kupasını sehpaye koydu, dikkatlice bir bardak altlığının üstüne yerleştirdi... Ardından kudurmuş merakına yenilip bir saniyede zarfı yırtıverdi.

Kalın bir kâğıda yazılmıştı, filigranı çok şıktı... ve sayfanın altındaki isim, Elena'da pılını pırtısını toplayıp kaçma hissi yaratacak kadar korkunçtu. Bulabildiği en uzak, en minik deliğe kaçma hissi.

Elena inanamayarak ikinci kez sayfanın üstünde göz gezdirdi. Kelimeler değişmemişti.

*Sabah sekizde benimle kabvaltı edersen
çok memnun olurum.*

Raphael

Adres yoktu ama Elena'nın adrese ihtiyacı da yoktu zaten. Kafasını kaldırıp bakınca bu dairenin fiyatının el yakan cinsten olmasının nedeni olan... ve daireyi cazip kılan devasa çift camın ardından şehrin Başmelek Kulesi'nin ışıklarla dolu sütununu gördü. Koltuğunda oturup meleklerin, Kule'nin yüksek balkonundan kanat açıp uçuşunu izleyebilmek en büyük saklı zevkiydi Elena'nın.

Melekler geceleri yumuşak, karanlık gölgeler gibi görünüyordular. Ancak gün içinde kanatları güneşte parıl parıl parlıyordu, hareketleri inanılmaz zarifti. Gün boyunca Kule'ye girip çıkıyorlardı, fakat Elena bazen onları balkona oturmuş, bacaklarını kenardan aşağı sarkıtırken görüyordu. Genç melekler, diye tahmin ediyordu, gerçi gençlik göreceli bir kavramdı onlar için.

Çoğunun kendisinden onlarca yaş büyük olduğunu bilse bile, onları görmek Elena'nın her zaman yüzünü güldürüyordu. Normal diye tanımlanabilecek bir şekilde hareket ettiklerini gördüğü tek zamandı bu çünkü. Çoğunlukla serinkanlı, mesafeli bir duruşları olurdu, insanlığın sıradan hengâmesinden son derece uzak kalırlar, anlaşılmazdurlardı.

Yarın Elena da o cam ve ışıktan kulede yukarı çıkıyor olacaktı. Fakat tanışmak zorunda olduğu kişi, daha genç ve belki de yaklaşılabılır meleklerden biri değildi. Hayır, yarın Elena başmeleğin tam karşısında oturuyor olacaktı.

Raphael.

Midesi çalkalanarak hızla öne eğildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Kusma isteğinden kurtulur kurtulmaz ilk yaptığı şey, Lonca'yı aramak oldu. "Sara'yla konuşmam lazım," dedi sekretere.

"Üzgünüm. Yöneticimiz ofisten çıktı."

Elena telefonu kapatıp Sara'nın ev hattını çevirdi.

Kadın telefonu daha yarım çalışta açtı. "Eh, bugün senden bir telefon geleceğini nereden anladım acaba?"

Elena telefonu sıkarak tutuyordu. "Sara, lütfen bana bir göz yanılsaması yaşadığımı ve beni başmelekle çalışmak için görevlendirmedeğini söyle."

"Eee... şey..." Sara Haziz, tüm Amerika Birleşik Devletleri çapındaki Loncaların Yöneticisi ve genel anlamda çetin ceviz Sara, birdenbire gergin bir yeniyetme genç kız gibi konuştu. "Uf Ellie ya, sanki hayır deme şansım vardı da."

"Ne yapardı, seni öldürür müydü?"

"Muhtemelen," diye mırıldandı Sara. "Yolladığı vampir elçi üstüne basa basa seni istediğini belirtti. Ve reddedilmeye alışkın olmadığını."

"Hayır demeye mi çalıştın?"

"Ben senin en yakın arkadaşım. O kadarcık da güven bana."

Elena mindere arkasını yaslayıp Kule'ye doğru bakış attı. "İş neymiş peki?"

"Bilmiyorum." Sara yumuşacık, şımarık sesler çıkarmaya başladı. "Merak etme, seni sakinleştirmek için beyhude yere nefes harcamıyorum. Bebek uyandı da. Sen ne şeker şeysin öyle?" Havaya öpücük yollama sesleri duyuldu.

Elena hâlâ Sara'nın evlendiğine inanamıyordu. Bir de bebeği olduğuna. "Minik ben nasıl?" Sara kızına Zoe Elena adını vermişti. Elena ilk öğrendiğinde bir bebek gibi zırlamadıysa ne olsundu. "Umarım canına okuyordur."

"Annesini çok sever o." Biraz daha öpücük sesi geldi. "Ayrıca birkaç metre uzasın, seni *minik ben* yapacaktı. O ve Slayer tencere kapak oldular."

Elena insanların arkasından habersizce gelip salyasını akıtan canavar köpeğin adını duyunca kahkaha attı. "Sev-diceğin nerede? Deacon bebek işlerini yapmayı seviyor sanmıştım."

"Seviyor." Sara'nın gülüşü telefon hattının arasından bile belirgindi ve Elena'nın içinde bir şey fena halde tı-kandı. Sara'nın mutluluğunu çekemiyor değildi ya da Deacon'da gözü falan yoktu. Hayır, daha derin bir histi, zamanın parmaklarının arasından kayıp gittiği duygusuy-du bu.

Son bir yıldır, arkadaşlarının hayatın bir sonraki ev-resine geçtikleri, Elena'nınsa arafta kaldığı, kimseye bağı olmayan, yirmi sekiz yaşında, köksüz bir vampir avcısı olduğu iyice bariz ortaya çıkmıştı. Sara, acil bir avlanma dürtüsü haricinde, okla yayını bırakmış ve Lonca'daki en kritik masabaşı işe geçmişti. Ölümçül yetenekli vampir izi süren kocası, avcı aletleri üretme (ve bebek bezi değıştir-me) işine girmişti ve halimden-memnunum diye bağırان

ağzı kulaklarında bir suratla geziyordu. Of be, Ransom bile son iki aydır aynı yatak arkadaşıyla birlikteydi.

"Hey, Ellie, uyudun mu ne yaptın?" diye sordu Sara, bebeğin mutlu gülücükleri arasında. "Başmeleğinle ilgili hayallere mi daldın?"

"Daha çok kâbuslara diyelim," diye mırıldandı Elena, Kule'nin çatısına inen bir melek görüp gözlerini kısarak bakarken. İnişini yumuşatmak için kanatlarının yavaşladığını görünce Elena'nın yüreği hop etti. "Bana Deacon'ı anlatmayı tamamlamadın. Neden bebek görevinde değil?"

"Slayer'la birlikte duble çikolatalı, çok meyveli dondurma almaya gitti. Ona aşermelerin doğumdan sonra bir süre daha devam ettiğini söyledim."

Sara'nın, kocasını kandırma keyfi Elena'yı güldürmeliydi, fakat Elena omurgasından yukarı tırmanan korkunun fena halde bilincindeydi. "Sara, vampir sana neden özellikle beni istediğine dair bir imada bulundu mu?"

"Tabii. Raphael'in sadece en iyisini istediğini söyledi."

"Ben en iyisiyim," diye mırıldandı Elena ertesi sabah, Başmelek Kulesi denin ihtişamlı binanın önünde taksiden inerken. "Ben en iyisiyim."

"Hey, kadın, paramı ödeyecek misin, yoksa kendi kendine konuşacak mısın?"

"Ne? Ah." Elena bir yirmilik banknot çıkarıp öne uzanarak taksicinin eline tutuşturdu. "Üstü kalsın."

Adamın meymenetsiz suratı güldü. "Sağ ol! Ne, büyük bir av mı geliyor?"

Elena adamın, vampir avcısı olduğunu nereden anladığını sormadı. "Hayır. Ama önümüzdeki birkaç saat içinde hunharca ecelime kavuşma ihtimalim yüksek. En iyisi bir iyilik yapıp cennete gitme şansımı yükseltelim dedim."

Taksici onu çatlak buldu. Elena'yı, Kule'nin girişine giden geniş yolun başında bırakıp gazlarken hâlâ kahkahalar atıyordu. Olağanüstü derecede parlak sabah güneşi yolu oluşturan beyaz taşların üstüne vurup yansıyor, göz kamaştırıyordu. Elena güneş gözlüğünü gömleğinin yakasına taktığı yerden çıkarıp yorgun, uykusuz gözlerinin önüne yerleştirdi. Artık kör olma tehlikesi yaşamadığından daha önce gözden kaçırdığı gölgeleri seçebiliyordu. Elbette orada olduklarını biliyordu; vampirler söz konusu olunca Elena'nın bir numaralı duyusu görme değildi.

Bir sürü vampir, Kule'nin yan taraflarında dikiliyordu ama en az on tanesi saklanıyor ya da dışarıdaki bakımlı çalıların etrafında geziniyordu. Hepsi beyaz gömlek, siyah takım elbise giymişti, saçları FBI ajanlarının alametifarikası olmuş, kısacık stilde tıraş edilmişti. Siyah güneş gözlüğü ve gizli kulaklıklar, gizli ajan efektini perçinliyordu.

Fakat Elena içinden yaptığı yorumlar bir yana, bu vampirlerin dün gece peşine düştüğü tiple alakası olmadığını çok iyi biliyordu. Bu herifler uzun zamandır ortalıktaydı. Koyu ama nahoş denemeyecek yoğun kokuları Başmelek Kulesi'ni korudukları gerçeğiyle birleşince Elena'ya hem şık hem de son derece tehlikeli olduklarını anlatıyordu. Elena onları izlerken ikisi çalıların arasından çıkıp güneşli yola yürümüştü.

Hiçbirisi alevler içinde tutuşmadı.

Film yapımcılarının kucak açtığı bir başka efsane, güneş ışığına böylesi şiddetli bir tepki Elena'nın işini çok kolaylaştırırdı. Elena oturup adamların zamanının gelmesini beklerdi. Ama yok, çoğu vampir günün yirmi dört saati etrafta dolaşabilme yeteneğine sahipti. Işığa hassasiyeti olan birkaçı da yine güneşe çıkınca ölmüyordu. Sadece gidip gölgede duruyorlardı. "Ağırdan alıyorsun, yakında bahçelere methiye düzmeye başlarsın," dedi kendi kendine

bıyık altından. "Sen bir profesyonelsin. En iyisisin. Bunu başarabilirsin."

Derin bir nefes alıp tepesinde uçtuğunu bildiği meleklerle düşünmemeye çalışarak girişe doğru yürümeye başladı Elena. Kimse ona özel ilgi göstermedi ama sonunda kapıya ulaşınca nöbetçi vampir hafifçe başını eğip ona kapıyı açtı. "Doğruca resepsiyona geçebilirsiniz."

Elena gözlerini kırptırıp güneş gözlüğünü çıkardı. "Kimliğimi görmek istemiyor musunuz?"

"Bekleniyorsunuz."

Elena adama teşekkür edip yürürken kapı görevlisi vampirin sinsi şekilde, avcıların iz sürme yeteneğine karşı evrimsel geliştirildiği düşünülen, baştan çıkarıcı kokusu uğursuz bir sarılma gibi etrafında döndü.

Klimalı lobi, belli belirsiz altın rengi damarlar zerk edilmiş koyu gri mermer ağırlıklı, görünüşe göre ucu bucağı olmayan bir alandı. Zenginlik, zevk ve hafiften gözdağı verme örneği olarak birinciliği kimseye kaptırmazdı. Elena birdenbire her zamanki kot tişört kombinasyonunu terzi elinden çıkma siyah pantolon ve gıcır gıcır bir beyaz gömlekle değiştirdiğine sevindi. Hatta elinden kayan saçlarını da balıksırtı örmüş, ayağına topuklularını geçirmişti.

Lobide yürürken topukları mermerin üstünde iş görmeye geldiğini gösteren, sert sesler çıkarıp yankı yaptı. Elena aynı anda çevresindeki her şeye dikkat etti, kaç tane vampir nöbetçi olduğundan sıradışı ama biraz garip çiçek aranjmanlarına, resepsiyon görevlisinin çok, çok, çok yaşlı bir vampir oluşuna... suratınınsa bakımlı, otuz yaşında bir insan suratı oluşuna.

"Bayan Deveraux, ben Suhani." Resepsiyonist gülümseyerek ayağa kalktı ve kıvrık masasının arkasından dışarı yürüdü. Bu masa da taştan yapılmıştı, ancak o kadar iyi cilalanmış bir siyahtı ki, her şeyi mükemmel bir ayna gibi yansıtıyordu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Elena kadınla tokalaşırken akan taze kanı, hızla atan kalbi sezdi. Akan kan sıradışı derecede güçlü olduğu için Suhani'ye kahvaltıda kimi yediğini sormak dilinin ucuna kadar geldi, fakat başı derde girmeden önce bu dürtüsüne gem vurdu. "Teşekkürler."

Suhani gülümsedi ve Elena'nın gözünde kadim bilgilerle, asırlık deneyimlerle dolu bir gülüş gibiydi. "Tam vaktinde geldiniz." Kol saatine baktı. "Saat yedi kırk beş."

"Trafik açıldı." Bir de bu görüşmeye düzgün başlamak istiyordu. "Çok mu erkenciyim?"

"Hayır. Sizi bekliyor." Kadının gülüşü söndü, yerine hüsrana uğramış bir ifade geldi. "Sizi daha... korkunç bekliyordum."

"Sakin bana *Avcının Avı* izlediğinizi söylemeyin?" Bu iğrenç yorum, Elena dilini tutamadan çıkıvermişti.

Suhani rahatsız edici derecede insani bir biçimde sırıttı. "Maalesef izlerim. Çok eğlenceli bir program. Ve yapımcı S. R. Stoker.eski bir vampir avcısı."

Evet, Elena da Diş Perisi'ydi zaten. "Durun tahmin edeyim, belimde koca bir kılıç taşımamı ve gözlerimden kırmızı ışıklar çıkmasını bekliyordunuz?" Elena başını iki yana salladı. "Siz bir vampirsiniz. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsunuz."

Suhani'nin yüz ifadesi daha sakın bir ciddiyete büründü. "Vampirliğimden adınız gibi eminsiniz bakıyorum. Çoğu kişi tahmin bile edemez."

Elena avcı biyolojisi dersinin sırası olmadığına karar verdi. "Çok deneyimliyim." Sanki bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Yukarı çıkalım mı?"

Suhani birden ve anlaşılan cidden telaşlandı. "Ah, çok özür dilerim. Sizi bekletiyorum. Lütfen buyurun."

"Merak etmeyin. Sadece bir dakika geçti." Hem zaten bu sayede kafasını toparlama fırsatı elde etmesine sevin-

mişti Elena. Eğer bu elegan ama hassas vampir, Raphael'le başa çıkabiliyorsa, o zaman Elena da çıkardı. "Nasıl biri?"

Suhani bir an yürüyüşünü yavaşlattı ama hemen farkına vardı. "O... bir başmelek." Ses tonundaki huşu, eşit derecede korkuyla karıştı.

Elena'nın özgüveni bodoslama yere çakıldı. "Onu çok sık görüyor musunuz?"

"Yo, neden göreyim ki?" Resepsiyonist ona şaşkın şaşkın güldü. "Lobiden geçmesine gerek yok. Uçabilir."

Elena kendine bir tokat atabilirdi o anda. "Doğru ya." Asansörün önünde aniden durdu. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Suhani asansörün yanındaki küçük bir çıkıntıya monte edilmiş, dokunmatik ekrana bir güvenlik şifresi girdi. "Bu kabinle doğruca çatıya çıkacaksınız."

Elena durdu. "Çatıya mı?"

"Orada buluşacaksınız."

Elena afalladı, ancak oyalanıp gecikmenin ona bir şey kazandırmayacağını fark ederek her tarafı ayna kaplı, geniş asansöre binip Suhani'ye doğru döndü. Kapılar kapanırken rahatsız edici bir şekilde, aklına on iki saat önce bir sandığa kilitlediği vampir geldi. Artık diğer tarafta olanları daha iyi anlıyordu. Eğer gözetim altında olduğundan bu kadar emin olmasaydı, o profesyonel kabuğunu atar, delirmiş bir kadın gibi volta atmaya başlardı.

Ya da bir labirente tıklmış bir fare gibi.

Asansör para diye bağırان yağ gibi bir hareketle yükselmeye başladı. LCD panelde parlayan rakamlar midesini büzen bir hızla ilerleyerek yanıp söndü. Asansör yetmiş beş numaralı katı geçtikten sonra saymayı kesmeye karar verdi Elena. Onun yerine çantasının sözde burulmuş sapını düzeltmek için aynalardan faydalandı... aynı zamanda da silahlarını iyi sakladığından emin oluyordu.

Kimse ona silahsız gelmesini emretmemişti.

Asansör bir fısıltı gibi yavaşça durdu. Kapılar açıldı. Elena kendine tereddüt etme fırsatı vermeksizin dışarı çıktı, küçük kapalı bir cam bölmeye adımını attı. Cam kafes meğerse asansörün bulunduğu bir kabuktan öte değildi. Çatı o camın arkasındaydı... ve çevrede yanlışlıkla düşmeyi engelleyecek bir parmaklık bile yoktu.

Belli ki başmelek misafirlerini rahat ettirmek için kendini parçalamıyordu.

Fakat Elena kötü bir ev sahibi olduğunu da söyleyemezdi; kruvasanlar, kahve ve portakal suyuyla dolu bir sofraya açık alanın tam ortasında dindik bir ihtişamla duruyordu. Elena bir kez daha bakınca çatının sırf betondan yapılmadığını gördü. Güneş ışınları altında gümüş rengi parlayan, koyu gri fayanslarla döşeliydi. Fayanslar çok güzel ve sorgusuz sualsiz en pahalısından. Savurganlık, ziyan, diye düşündü Elena, ardındansa kanatlı bir varlık için bir çatının kullanışsız bir alan olmadığı kafasına dank etti.

Raphael'den eser yoktu.

Elena elini kapının koluna koyup cam kapıyı açarak dışarı çıktı. Neyse ki fayansların yüzeyi pürüzlüydü; rüzgâr şu anda yumuşacıktı ama Elena bu yükseklikte, ansızın hızlanabileceğini ve topuklu ayakkabının, en iyi zamanda bile sağlam durmayacağını biliyordu. Elena masa örtüsü masaya mı çakılmış diye merak etti. Yoksa muhtemelen uçar gider ve yiyecekleri de el değmeden beraberinde götürürverirdi.

Ama bu da iyi bir şey olabilirdi aslında. Gergin sinirler hazmı kolaylaştırmazdı.

Elena çantasını masaya bırakıp dikkatlice en yakındaki kenara doğru ilerledi... ve aşağı baktı. Kule'den dışarı ve Kule'ye uçan meleklerin inanılmaz manzarasını görünce heyecandan ayakları yerden kesildi. Neredeyse dokunabileceği kadar yakındaydılar, güçlü kanatlarının cazibesi adeta bir siren şarkısı gibi çekiciydi.

“Dikkat et.” Yumuşacık bir cümleydi, keyifli bir ses tonuydu.

Elena irkilmedi, sadece Raphael’in sessize yakın inişinin yarattığı rüzgârı hissetmişti çünkü. “Düşersem beni yakalarlar mı?” diye sordu ondan tarafa bakmadan.

“Eğer havalarındaysalar evet.” Raphael gelip Elena’nın yanında durunca kanatları Elena’nın geniş görüş açısına girdi. “Sende yükseklik korkusu yok.”

“Hiçbir zaman olmadı,” diye itiraf etti Elena, Raphael’in katıksız gücünden öylesine dehşet duyuyordu ki, son derece normal konuştu. Ya öyle yapacaktı ya da avaz avaz bağıracaktı. “Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım.”

“Nasıl buldun?”

Elena derin bir nefes alıp arkaya doğru bir adım attıktan sonra dönüp başmeleğin suratına baktı. Fiziksel bir yumruk yemiş gibi oldu. Başmelek çok... “Güzel.” Böylesine arı, katışıksız mavi gözler ancak cennetteki bir ressam, boyasının içine safir tozu dökse ve sonra irisleri en incecik fırçayla boyasa bu tonda olabilirdi.

Elena hâlâ görsel şokun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu ki, aniden bir rüzgâr esti ve Raphael’in siyah saçlarını havalandırdı. Ama siyah demek, çok hafif kaçardı. Öylesine katıksız siyahtı ki içinde gecenin izleri gizliydi, capcanlı ve ihtiraslı. Ensesinde biten alelade katlar verilmiş saçları yüzünün keskin açılarını ortaya çıkarıyordu ve Elena o saçları okşamamak için parmaklarını sıktı.

Evet, güzeldi; ama bir savaşçının ya da bir fatihin güzelliğine sahipti. Bu adamın derisinin her santimine, etinin her parçasına güç damgalanmıştı. Hatta bu da kanatlarının olağandışı mükemmelliğini görmeden önceydi. Tüyler yumuşacık, beyazdı, altın tozu serpiştirilmiş gibiydi. Fakat Elena odaklandığı zaman gerçeği gördü, her bir tüyün her bir zerresinin ucu altındandı.

“Evet, burası güzeldir,” dedi Raphael, Elena’nın büyülenişini kırarak.

Elena gözlerini kırptırdı, ardından aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile olmadığından kızardı. “Evet.”

Başmeleğin gülüşünde bir alaycılık, erkeksi bir tatmin gizliydi... ve saf, ölümcül bir odaklanış. “Hadi kahvaltı edip konuşalım.”

Elena, başmeleğin dış görünüşünün gözünü kör etmesine sinirlenerek kendini azarlarcasına yanağını ısırdı. Bir daha aynı tuzağa düşmeyecekti. Raphael kesin ne kadar yakışıklı olduğunun farkındaydı ve saftirik faniler üstünde yarattığı etkinin de bilincindeydi herhalde. Bu da onu Elena’nın gözünde, kolayca direnebileceği, kendini beğenmiş piç sınıfına sokardı.

Raphael bir sandalye çekip bekledi. Elena otuz santim ötede durup başmeleğin boyunun bosunun ve gücünün farkına vardı. Kendini küçük hissetmeye alışkın değildi. Ya da zayıf. Raphael’ın hiçbir çaba göstermeden bu iki hissi de ona hissettirebilmesine çok sinirlendi, hatta cevap yapıştırma şansını kullandı. “Birisi arkamda dikilirken rahat edemiyorum.”

O mavi, masmavi gözlerde bir şaşkınlık kıvılcımı çıktı. “Sırtından bıçaklanmaktan korkan ben olmamalı mıyım? Gizli silah taşıyan sensin ne de olsa.”

Elena’nın silahlarını tahmin etmiş olması hiçbir anlam ifade etmezdi. Bir avcı her zaman dolu gezerdi. “Fark şu ki, ben ölürdüm. Sen ölmezdin.”

Raphael eğleniyormuş gibi hafifçe elini sallayarak masanın diğer tarafına yürüdü, kanatları bal döküp yalanabilecek temizlikteki fayanslara sürtüp ardından beyaz-altından pırıltılı bir iz bıraktı. Elena, başmeleğin bilerek böyle yaptığından emindi. Melekler her zaman melek tozu dök-

rek dolaşmazdı. Döktükleri zaman anında vampirler ve faniler tarafından arkalarından toplanırdı. Bu pırıltılı tozun bir zerresinin bile fiyatı, kusursuz kesimli bir pırlantadan daha yüksekti.

Fakat Raphael, Elena'nın diz çöküp yerleri süpüreceğini sanıyorsa, avucunu yalardı.

"Benden korkmuyorsun," dedi Raphael şimdi.

Elena yalan söyleyecek kadar aptal değildi. "Nutkum tutuldu. Ama herhalde beni buralara kadar çatıdan itmek için getirtmemişsindir, diye düşündüm."

Sanki Elena komik bir şey söylemiş gibi ağzını yamulttu Raphael. "Otursana Elena." Adı, başmeleğin dudaklarında bir değişik çıkmıştı. Bir bağlama büyüğü gibiydi. Sanki telaffuz ederek Elena üstünde bir güce sahip olmuştu. "Değilin gibi, seni öldürme planım yok. Bugün değil."

Elena, asansör kabini arkasında kalarak masaya oturdu, Raphael'in eski zamanlarda kalmış bir şövalyelik ruhuyla o oturmadan oturmayacağını farkındaydı. Başmelek hemen peşinden yerleşirken kanatları özel tasarlanmış sandalyenin sırt kısmına zarifçe sürtünüp döküldü. "Kaç yaşındasın?" Elena merakına hâkim olamadan soruverdi.

Raphael kusursuz bir yay şeklindeki kaşını kaldırdı. "Hiç dilini tutma huyun yok mudur?" Gayet sıradan bir yorumdu ama Elena altında yatan sertliği duydu.

Buzdan parmaklar omurgasından yukarı çıktı. "Bazıları olmadığını söylüyor; ben bir vampir avcısıyım sonuçta."

Hiçbir insanın sahip olamayacağı o gözlerin içinde karanlık ve son derece tehlikeli bir şeyler kıpırdadı. "Doğuştan bir avcı, eğitilmiş bir avcı değil."

"Evet."

"Toplam kaç vampir yakaladın ya da öldürdün?"

"Sayısını biliyorsun. O yüzden karşında oturuyorum."

Çatıdan bir esinti daha geçti, bu kez fincanları titreştirip

Elena'nın topladığı saçlarından tutamları uçuşturdu. Elena yerinden çıkan saçları tokayla düzeltmeye çalışmayıp tüm dikkatini başmeleğe verdi. Raphael de adeta akşam yemeği olarak göz koyduğu tavşanı izleyen büyük bir hayvan gibi onu seyrediyordu.

"Bana yeteneklerini anlatsana." Bir emirden geri kalır yanı yoktu bu cümlelerin, Raphael'in ses tonu uyarıyla yankılanan bir bıçaktı. Başmelek artık onu eğlenceli bulmuyordu.

Elena bakışlarını kaçırmadı, kendini yerinde tutabilmek için tırnaklarını uyluklarına sapladı. "Vampirlerin kokusunu alabiliyorum, bir sürü içinde bir tanesini ayırt edebiliyorum. Hepsi bu." İşe yaramaz bir yetenek, tabii insan, vampir avcısı değilse eğer. 'Kariyer seçimi' deyişini çürütüyordu.

"Bir vampirin varlığını sezebilmen için kaç yaşında olması gerekiyor?"

Tuhaf bir soruydu, Elena durup kafa yormak zorunda kaldı. "Şey, izini sürdüğüm en genç vampir iki aylıktı. En son limitti. Bazı vampirler yoldan çıkmak için en az bir sene bekliyor zaten."

"Yani daha genç bir vampirle hiç etkileşimin olmadı?"

Elena, Raphael'in bu soru silsilesiyle nereye varmaya çalıştığını çözemedi. "Etkileşim, kesin olmuştur. Ama avcı olarak değil. Sen bir meleksin, vampirlerin Yaratıldıktan sonra ilk ay civarında tam olarak bir işlevleri olmadığını iyi bilirsin." İşte vampirlerin, irade verilmiş, yaşamayan zombiler olduğu efsanesini körükleyen de gelişimlerinin bu evresiydi.

İlk haftalarda sahiden de çok korkutucuydular. Gözleri fal taşı gibi açıktı ama evde kimse yoktu, renkleri sararıp solar ve beti benzi atardı hepsinin, hareketlerde koordinasyon olmazdı. Nefret gruplarının yeni vampirleri hedef

almasının sebebi buydu. Çoğu insan, en yakın arkadaşları gibi görünen birindense ayaklı cesede benzeyen bir yaratı-
ğı sakatlamayı ve işkence yapmayı daha kolay buluyordu. Ya da Elena'nın durumunda, kayınbiraderleri olabilecek gibi görünen biri yerine. "O kadar yeniyken beslenemiyorlar, kaçamıyorlar da."

"Yine de bir test yapacağız." Başmelek tabağının yanındaki portakal suyundan bir yudum aldı. "Yesene."

"Aç değilim."

Raphael bardağını masaya koydu. "Bir başmeleğin sofrasını geri çevirmek kana hakarettir."

Elena bu terimi daha önce hiç duymamıştı ama eğer içinde kan geçiyorsa, hayra alamet sayılmazdı. "Gelmeden önce yemiştin." Kuyruklu yalan. Midesinde su haricinde bir şey tutmayı başaramamıştı, o bile zorla.

"O zaman iç." O kadar kesin bir talimattı ki, Raphael'in itaat beklediğini hemen anladı Elena.

İçinde bir şey kafa tuttu. "Yoksa ne olur?"

Rüzgâr durdu. Bulutlar bile donakalmıştı sanki.

Ölüm kulağına fısıldadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elena'nın içgüdüleri ona botundaki bıçağı kap, etrafa zarar ver, oradan çek git, diye bağırsa da, Elena kendini zorlayıp olduğu yerde kaldı. Gerçek şu ki, Raphael vücudundaki her bir kemiği teker teker kırmadan elli santim uzağa bile kaçamazdı.

Ona ihanet ettiği düşünülen bir vampire aynen öyle yapmıştı çünkü.

Vampir, Times Meydanı'nın ortasında bulunmuştu. Hâlâ hayattaydı. Ve hâlâ çılgınlık atmaya çalışıyordu, "Hayır! Raphael, hayır!" Fakat sesi çoktan çatlamış, çenesi ip gibi tendonların ucundan sarkıyor, aradaki etlerinde boşluklar görölüyordu.

O sırada ava çıktığı için yurtdışında olan Elena, bu haberin videosunu izlemişti. Vampirin orada üç saat boyunca acı ve ıstırap içinde yattıktan sonra diğer melekler tarafından kaldırıldığını biliyordu. New York'taki herkes, yok canım, ülkedeki herkes orada olduğunu biliyordu ama Raphael'in damgası altında kıpkırmızı parlarken kimse ona yardım eli uzatmaya cüret edememişti. Başmelek cezanın ibreti âlem olmasını, insanlara kim ve ne olduğunu

hatırlatmak istemişti. İşe yaramıştı da. Şimdiyse onun adını duyanın korkudan kanı çekiliyordu.

Fakat Elena sinmedi, kimsenin karşısında sinmezdi. Babasının ona dizlerinin üstüne çöküp yalvar da, ondan sonra belki, ama belki, seni aileye geri kabul ederim, dediği gece bu kararı vermişti.

Elena, on yıldır babasıyla konuşmuyordu.

"Umurunda olmalı," dedi Raphael olağandışı sessizlikte.

Elena rahat bir oh çekip yığılmadı, havada hâlâ kötü bir hissin ağırlığı yüklüydü. "Oyun oynamayı sevmem."

"Öğren." Raphael sandalyede arkasına yaslandı. "Sadece dürüstlük beklersen, çok kısa bir yaşam sürersin."

Elena tehlikenin şimdilik geçtiğini görüp zorla parmaklarını gevşetti. Kanın parmaklarına hızla tekrar akın etmesinin gücü son derece acılıydı. "Dürüstlük bekliyorum demedim. İnsanlar yalan söyler. Vampirler yalan söyler. Hatta..." Dilini tuttu.

"Elbette şimdi ketum olmaya kalkmayacaksın herhalde?" Raphael'in eğlenen havası geri dönmüştü, ancak Elena'nın tenini jilet gibi kesen bir iğneleme de gizliydi.

Elena o mükemmel surata bakıp hayatında daha ölümcül bir şeyle tanışmayacağını anladı. Eğer onu memnun edemezse, Raphael eliyle bir sinek kovar gibi onu öldürüverirdi. Bu düşünce onu ne kadar sinir ederse etsin, Elena bunu aklından çıkarmasa iyi olacaktı. "Bir testten geçmem gerektiğini mi söyledin?"

Tam o anda başmeleğin kanatları hafifçe oynayarak Elena'nın gözüne takıldı. Gerçekten çok güzellerdi ve Elena ister istemez kıskandı. Uçabilmek... ne kadar olağanüstü bir yetenektir.

Raphael, Elena'nın sol omzunun üstünden arkaya doğru bakıverdi. "Testten çok bir deney."

Elena arkasını dönmedi, dönmesine gerek yoktu. "Arkamda bir vampir var."

"Emin misin?" Raphael hiç istifini bozmadı.

Elena arkasını dönme dürtüsüyle savaştı. "Evet."

Raphael başıyla onayladı. "Bak."

Elena hangisi daha kötü diye merak ederek duraksadı; bilmecemsi ve son derece sürprizlerle dolu bir başmeleğe mi, yoksa tanımadığı bir vampire mi sırtını dönmek. Sonunda merakı ağır bastı. Raphael'in yüzünde tatminkâr bir ifade oluşmuştu ve Elena bunun sebebini öğrenmezse çatlardı.

Kımıldanıp tüm bedeniyle yana döndü, böylece Raphael'i geniş bakış açısından kaybetmemiş oldu. Sonra arkasında dikilen *iki...* yaratığa baktı. "Tanrım."

"Gidebilirsiniz." Raphael'in sesi, insanı andıranın gözlerindeki safi dehşeti uyandıran bir emirdi. Diğeri de bir hayvana yaraşır şekilde kaçıp gidiverdi.

Elena ikisinin cam kapıdan çıkışlarını izleyip yutkundu. "Kaç yaşındaydı o..." Vampir demeye dili varmıyordu. İnsan da değildi ama.

"Erik dün yaratıldı."

"O yaştayken yürüyebildiklerini bilmiyordum." Elena iliklerine kadar ürpermişken hâlâ profesyonel gibi konuşmaya çabalıyordu.

"Biraz yardım aldı." Raphael'in ses tonundan, bu cevapla yetinmesi gerektiğini anladı Elena. "Bernal da... bir nebze daha büyük."

Elena daha önce geri çevirdiği meyve suyuna uzanıp bir yudum içerek gözeneklerine kadar sızan pis kokuyu temizlemeye çalıştı. Daha büyük vampirlerde o tiksinti faktörü olmazdı. Kapıdaki vampir gibi istisnalar dışında, sadece vampir kokarlardı, tıpkı Elena'nın insan kokması gibi. Fakat çok gençlerde, Elena'nın hep kurtulmak için üç

kere yıkanmak zorunda kaldığı bir çürümüş lahana, kokuşmuş et kokusu olurdu. O yüzden Elena vücut şampuanı ve parfüm koleksiyonu yapıyordu. Yeni Yaratılanlardan biriyle temasının ardından bu kokuyu beyninden asla atamayacakmış gibi hissedirdi.

“Bir avcının, daha yeni Yaratılmış bir vampir karşısında bu kadar rahatsız olacağını bilmiyordum.” Raphael’in yüzünden garip bir gölge geçti, bu arada Elena başmeçleğin hafifçe kanatlarını kaldırdığını fark etti.

Acaba kızgınlığını mı, yoksa dikkatini verdiğini mi gösteriyor diye merak ederek bardağını masaya koydu. “Rahatsız olmadım, pek değil.” Doğruydu ama o ilk tiksinti içgüdüğü dalgası geçmişti. “Kokusu, insanın dilinin üstündeki tüyler gibi. Ne kadar fırçalarsan fırçala, kurtulamıyorsun.”

Raphael’in yüzünde alenen bir ilgi uyandı. “Duygu o kadar yoğun yani, öyle mi?”

Elena ürpererek masada o tadı bastırarak bir şeyler aradı. Raphael kesilmiş bir ananas dilimini önüne itince zevkle yumuldu. “Hı hı.” Meyvenin asitli suları o leş tadı biraz bastırdı. En azından Elena’nın düşünebilmesine olanak tanıyacak kadar.

“Senden Erik’in izini sürmeni istesem, sürebilir miydin?”

Elena o neredeyse-ölü, içinde-hayat-kalmamış gözleri hatırlayıp titredi. İnsanlar neden vampirlerin yaşayan ölü olduğu hikâyelerine inanıyordu, şaşırmıyordu artık. “Hayır. Bence çok genç.”

“Peki ya Bernal?”

“Şu anda binanın giriş katında.” Yeni yaratılan vampirin kokusu o kadar iğrençti ki, tüm binaya sinmişti. “Lobide.”

Raphael iki elini birleştirip yavaşça alkışlarken ucu altın tozuyla kaplı kanatlar masaya gölge düşürerek açıldı. “Aferin, Elena. Aferin.”

Elena ananastan kafasını kaldırdı, az önce çok geç olsa da blöf yapıp bu durumdan kurtulmak yerine ne kadar iyi olduğunu kanıtladığının farkında bile değildi, artık bu *durum* her neyse tabii. Sıçtı. Ama en azından Raphael ona işin doğasına dair bir fikir vermişti. “Bir hergelenin mi izini sürmemi istiyorsun?”

Raphael aniden, akıcı bir hareketle sandalyesinden kalktı. “Bir saniye dur.”

Başmelek çatının kenarına yürürken Elena transa geçmiş gibi izledi. Öylesine inanılmaz bir azamete sahip bir varlıktı ki, onu görmek bile Elena’nın yüreğini daraltıyordu. Elena bunun bir serap olduğunu, Raphael’in, bacağına bağladığı ince bıçak kadar canı olduğunu bilse de önemli değildi. Hiç kimse, Elena bile, Başmelek Raphael’in hayranlık duyulmak için yaratılmış bir adam olduğunu inkâr edemezdi. Tapılası bir adam olduğunu.

Tam anlamıyla *yanlış* olan bu düşünce, sersemlemiş halden onu uyandırırverdi. Elena sandalyesini arkaya itip Raphael’in sırtına uzun uzun baktı. Başmelek, Elena’ya aklını kaçırtmaya mı çalışıyordu? Tam o sırada Raphael arkasını döndü ve Elena o acı verici mavilikle göz göze geldi. Bir saniyeliğine, Raphael aklından geçen soruyu cevaplıyor sandı. Sonra Raphael bakışlarını kaçırıp... çatıdan aşağı doğru adımını attı.

Elena yerinden fırladı. Ancak hemen geri oturdu, yanakları kıpkırmızı oldu, çünkü Raphael, Elena’nın o ana dek fark etmediği bir meleği karşılamak için havalanmıştı. *Michaela*. Raphael’in dışısiydi, güzelliği öylesine yoğundu ki, Elena bu mesafeden bile o güzelliğin gücünü hissedebiliyordu. İki başmelek arasında, havada yapılan bir toplantıya gözlerini diktiğini şaşırarak anladı sonra.

“Sara buna hayatta inanmaz.” Elena o an için genç vampirin iğrenç kokusunu unutmuştu, dikkati canlanmıştı.

Daha önce Michaela'nın fotoğraflarını görmüştü ama hiçbirisi gerçeğinin tırnağının ucu olamazdı.

Diğer başmelek en saf, en lüks sütlü çikolata rengi tenliydi ve şelale gibi gür saçları beline kadar iniyordu. Vücutu özünde dişiydi, ince ve aynı zamanda dolgun hatlıydı ve kanatları, teninin yoğun rengine yansiyarak parlayan narin bir bronzdu. Suratı... "Vay be." Michaela'nın suratı uzaktan bile kusursuzluğun biçim almış haliydi. Elena, pasparlak, imkânsız derecede yeşil gözlerini görebildiğini sandı ama öyle hayal ettiğini tahmin etti. İki başmelek fazla uzaktaydılar çünkü.

Pek fark yaratmıyordu bu gerçi. Dişi başmelek, trafiği durdurmakla kalmayıp birkaç arabanın üst üste binmesine ve zincirleme kazalara sebep olacak bir çehreye sahipti.

Elena kaşlarını çatı. Michaela'nın dış görünüşüne hayran kalmakla birlikte aklı başından gitmemiştir, düşünebiliyordu. Demek ki o kendini beğenmiş, mavi gözlü piç bilerek beyniyle oynuyordu deminden beri. Elena'nın ona tapmasını mı istiyordu? Göreceğiz bakalım.

Hiç kimse, bir başmelek bile, Elena'yı kuklaya çeviremezdi.

Raphael sanki onu duymuş gibi, yanındaki başmeleğe bir şey söyledi ve tekrar çatıya inerek kanat çırpı. İnişi bu kez çok daha havalıydı. Elena, başmeleğin, kanatlarının içindeki deseni göstermek için durduğundan emindi. Sanki her bir kanadın üst kısmına ucu altına batırılmış bir fırça dokunup aşağı doğru çekilmiş, en alta doğru altından beyaza dönüştürülmüştü. Elena öfkesine rağmen, gerçekten yüzleşmek zorundaydı: Eğer şeytan ya da bir başmelek ona gelip kanat ister mi diye sorsa, herhalde ruhunu satmayı kabul ederdi.

Fakat diğer melekleri, melekler Yaratmıyordu. Onlar sadece kan içen yaratıklar yapıyorlardı. Meleklerin nereden

geldiğini kimse bilmiyordu. Elena, melek anne babalar-
dan doğduklarını tahmin ediyordu ama aslında düşünün-
ce, hiç bebek meleğe rastlamamıştı.

Raphael'in yürüyüşünün su gibi zarafetini izlerken dü-
şünceleri yine almış yürümüştü, başmelek öylesine baştan
çıkarıcı, öylesine...

Elena ayağa kalkıp sandalyesini fayanslar üstünde gı-
cırdattı. "Çık. Kafamın. İçinden!"

Raphael ansızın durdu. "O bıçağı kullanmaya niyet-
li misin?" Kelimeleri adeta buzdandı. Elena havaya sızan
kan kokusunun kendisine ait olduğunu anladı.

Aşağı bakınca içgüdüsel bir hareketle ayak bileğindeki
kınında duran bıçağın sapını kavradığını fark etti. Haya-
tında hiç böyle bir hata yapmamıştı. Raphael onu, kendine
zarar vermeye zorluyordu, Elena'ya onun oyuncağından
ibaret olduğunu kanıtlıyordu. Elena savaşmak yerine daha
da sıkı tuttu bıçağı. "Eğer senin için bir iş yapmamı istiyor-
san, tamam. Ama manipüle edilemem."

Raphael, Elena'nın yumruğundan sızan kana doğru
baktı. Bir şey demesine gerek yoktu.

"Beni kontrol ediyor olabilirsin," diye cevap verdi baş-
meleğin yüzündeki sessiz alaya, "ama eğer bu işini halle-
decek olsaydı, o zaman beni işe alma komedisi zahmetine
hiç girmezdin. Bana, Elena Deveraux'ya ihtiyacın var, o kü-
çük vampir piyonlarına değil."

Raphael ona bıçağı bıraktırınca Elena'nın eli şiddetli bir
kasılmayla açılıverdi. Bıçak yerde birikmiş kanın yastık gö-
revi gören yumuşaklığında tık diye yere düştü. Elena kı-
pırdamadı, kanın akışını kesmeye kalkışmadı.

Raphael otuz santim yakınına kadar girdiğinde bile Ele-
na olduğu yerde mih gibi durdu.

"Demek beni köşeye sıkıştıracağını sandın?" Gökyüzü
deliksiz bir maviydi ama Elena fırtına rüzgârlarının kamçı

gibi vurup saçını topladığı yerden çıkardığını hissetti.

"Hayır." Raphael'in temiz, canlı, denizi çağrıştıran kokusunun dilinde kalan vampir tadının üstüne sinmesine ses çıkarmadı. "Arkama bile bakmadan yürüyüp gitmeye, Lonca'ya ödediğin depozitoyu iade etmeye hazırım."

"Öyle bir," dedi Raphael, bir peçete alıp Elena'nın eline sararak, "seçenek yok."

Elena beklenmedik harekete şaşırıp kanamayı durdurmak için hafifçe elini kapattı. "Neden?"

"Çünkü yapmanı istiyorum," diye cevap verdi Raphael, sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi. Bir başmelek için yeterliydi zaten.

"İş ne peki? Bulup getirme mi?"

"Evet."

Yaklaştığını hissettiği yağmur gibi üstünden akan bir rahatlama duydu Elena. Ama yo, aslında Raphael'in kokusuydu bu, temiz su kokusuydu. "İlk başta başlamak için tek ihtiyacım olan, vampirin son zamanlarda giydiği bir şey. Eğer genel bir lokasyon varsa, daha da iyi. Yoksa Lonca'daki bilgisayar dehalarına toplu taşımaları ve banka kayıtlarını vesaire inceletir, taratırım, ben de alanda ava çıkarım." Elena'nın beyni çoktan işe odaklanmıştı.

"Beni yanlış anladın, Elena. Bulmanı istediğim bir vampir değil."

Bir anda duruverdi Elena. "Bir insanı mı arıyorsunuz? Eh, yapabilirim ama iyi bir özel dedektiften öteye geçemem."

"Bir daha dene."

Vampir değil. İnsan değil. O zaman geriye... "Bir melek mi?" diye fısıldadı. "Hayır."

"Hayır," diye onayladı Raphael ve Elena bir kez daha rahatlamanın serinliğini duydu. Ta ki Raphael, "Bir başmelek," diyene kadar.

Elena bakakaldı. "Dalga geçiyorsun."

Raphael'in elmacık kemikleri güneşte kararmış cildinin pürüzsüzlüğünde göze batıyordu. "Hayır. On'lar Meclisi dalga geçmez."

Meclis'e gönderme yapınca Elena'nın midesine kramp girdi: Raphael ölümcül güçlerinin bir örneğiye, Elena o yüce heybetli gövdeyle tanışmayı hiç istemezdi. "Neden bir başmeleğin izini sürüyorsunuz?"

"Orasını bilmen gerekli değil." Raphael son noktayı koymuştu. "Bilmen gereken tek şey, onu bulmayı başarır-san, ömrün boyunca harcaayıp bitirmeyi hayal edemeyeceğin kadar çok para ödülü alacağın."

Elena kan lekeli peçeteye baktı. "Ya başaramazsam?"

"Başar, Elena." Raphael'in gözleri uysaldı ama gülüşü, sesli dile getirmediği birtakım lafları anlatıyordu. "İlgimi çekiyorsun; seni cezalandırmaktan hiç hoşlanmam."

Elena'nın aklına Times Meydanı'ndaki o vampirin görüntüsü, bir zamanlar insan olan o kırık dökük yığın geldi... Raphael'in ceza anlayışı yani.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elena, Central Park'ta oturup gölette yüzen ördekleri seyretti. Buraya kafasını toplamaya gelmişti ama pek faydalı olmuyordu. Tek düşündüğü, ördekler rüya görüyor muydu sorusuydu.

Görmediklerine kanaat getirdi. Bir ördek ne rüyası görecekti ki? Taze ekmek, ördekler hangi cehenneme gidiyorsa oraya güzel bir uçuş. Uçuş. Zihninde hafızasından bazı enstantaneler canlanırken nefesi tıkanı; güzel, ucu altına bulanmış kanatlar, güçle dolu gözler, melek tozunun pırıltısı. Elena görüntüleri silme çabasıyla avucunun dibini gözlerine bastırdı. İşe yaramadı.

Adeta Raphael, Elena'nın kafasına, tam da düşünmek istemediği şeylerin resimlerini savuran kahrolası bir bilinçaltı fikri sokmuş gibiydi. Elena bunu yanına bırakmazdı ama Raphael'in onunla o kadar derinden uğraşmaya vakti olmamıştı. Raphael ona başarısız olma dedikten bir dakika sonra Elena oradan uzamıştı. Ne tuhaftır ki, Raphael de gitmesine izin vermişti.

Ördekler şimdi kavga ediyor, birbirlerine vakvaklayıp gagalarını suya sokuyorlardı. Uf be, ördekler bile gürültü patırtısız duramıyordu. Tüm bu hengâmenin arasında

Elena nasıl düşünecekti? Derin bir nefes verip parktaki bir banka arkasını yasladı ve tertemiz gökyüzüne bakış attı. Aklına Raphael'in gözleri geldi.

Homurdandı.

Rengi, bir pırlantanın yanında duran kübik bir zirkon kadar canlı ve yakın tondaydı. Soluk bir imitasyondur. Yine de, çok güzeldi. Belki de Elena yeterince uzun süre göğe bakarsa, gözlerinin önünden bir türlü gitmeyen kanatları unuturdu. Mesela şimdiki gibi. Maviyi beyaz-altına dönüştürerek Elena'nın görüş açısının önünde açıldılar.

Elena kaşlarını çatarak bu illüzyonun gerisini görmeye çalıştı.

Ucu altına batırılmış, mükemmel tüyler belirdi. Kalbi, göğsünün içinde avlanmış bir tavşan gibi oldu, fakat Elena'nın şaşımaya hali yoktu. "Beni takip ettin."

"Tek başına vakit geçirmeye ihtiyacın vardı sanki."

"Şu kanadı indirebilir misin?" diye kibarca sordu Elena. "Manzaramı kapatıyorsun."

Kanat yumuşak bir hışırtıyla katlandı, Elena bu sesi kanat dışında bir şeyle özdeşleştiremeyeceğini anladı. Raphael'in kanadı dışında hatta. "Suratıma bakmayacak mısın, Elena?"

"Hayır." Elena yukarıyı seyretmeye devam etti. "Sana bakınca her şey karman çorman oluyor."

Erkeksi bir gülüş, alçak ve çatlak sesli... ve zihninin içinde. "Bakışından kaçmak sana bir şey kazandırmaz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Elena yumuşakça, öfkesi gırtlığında bir kor gibi yanarak. "İstediyini böyle mi elde ediyorsun, kadınları ayağına kapanıp sana tapmaya zorlayarak?"

Sessizlik. Ardından açılıp çat diye birleşen kanatların sesi. "Canlarını tüketiyorsun."

Elena dönüp şöyle bir bakıverdi. Raphael suyun ke-

narında dikiliyordu ama vücudu Elena'ya dönüktü, o imkânsız mavilikteki gözler gece yarısı tonlarına dönüşmüştü. "Hey, ben zaten öleceğim." Bir insana yiğitlik veriyordu bu. "Kendin dedin, canın ne zaman isterse, zihninle ağzıma sıçabilirsin. Küçük hilelerinden en ufağı budur diye tahmin ediyorum. Doğru mu?"

Raphael asilce başını salladı, fırsatçı bir güneş ışını altında göz kamaştırıcı güzellikteydi. Karanlık bir tanrı. Elena bu düşüncenin ona has olduğunun bilincindeydi. Çünkü Raphael'de onu iten şey tam da onu çeken şeydi. Güç. Karşısındaki, alaşağı edip kazanmayı umamayacağı bir adamdı. Raphael onu sinirlendirse de, Elena'nın ateşli dişi bir yanı bu tarz güce bayılıyordu.

"Yani sen bunları yapabiliyorsan, diğer herif nelere kadir?" Raphael'in erotik baştan çıkarıcı yüzünden gözlerini kaçırıp ördeklere döndü. "Yüz metre yakınına gelemeden kıymaya dönerim."

"Korunacaksın."

"Ben yalnız çalışırım."

"Bu kez değil." Raphael'in sesi tam bir çelikti. "Uram acıya düşkündür. Marquis de Sade öğrencisiydi."

Elena'nın, bundan ne kadar ödünün patladığını ona çaktırmaya hiç niyeti yoktu. "Demek garip cinsel eğilimlere sahip."

"O, olaya bir bakış açısı." Her nasılsa Raphael, kan, acı ve dehşeti o tek yoruma katabilmişti. Duyguları gözeneklerinden geçerek boğazına sarıldı, onu boğdu, tıkadı.

"Kes şunu," diye yapıştırdı Elena, bir kez daha Raphael'in göz hapsinde kalarak.

"Özür." Raphael hafifçe ağzını yamulttu. "Beklediğimden daha hassasmışsın."

Elena buna bir saniye bile kanmadı. "Uram mı? Ondan bahset biraz." Avrupa'nın bir bölümüne hükmetmesi dışında bu başmelek hakkında pek bilgisi yoktu.

"Avin o." Raphael gece yarısı gözleri siyaha dönerek, yüz ifadesi bir Yunan heykeline dönüşerek iyice yaklaştı. Mesafeli. Okunamaz. "Tek bilmen gereken bu."

"Ben öyle çalışmam." Elena ayağa kalktı ama mesafesini korudu. "Ben iyiyim, çünkü hedefimin beynine girerim, nerede olacağını, ne yapacağını, kiminle temasa geçeceğini tahmin ederim."

"İçgüdüsel yeteneğine güven."

"Başmelek kokusunu alabilsem bile," dedi, ki alamıyordu, "büyü değil bu," diye belirtti Elena, sabrı taşarak. "Bir başlangıç noktasına ihtiyacım var. Eğer sende bir şey yoksa kişiliğine ya da davranış biçimlerine bakarak ortaya çıkarırım."

Raphael ona doğru yürüyüp Elena'nın korumak istediği mesafeyi aştı. "Uram'ın hareketleri tahmin edilemez. Henüz değil. Beklemek zorundayız."

"Neyi?"

"Kanı."

Bu tek kelime, Elena'yı içeriden soğutup dondurdu. "Ne yaptı ki?"

Raphael bir elini kaldırıp Elena'nın elmacık kemiğinin üstünde gezdirdi. Elena yüzünü buruşturdu. Raphael canını acıttığı için değildi ama. Tam aksiydi. Dokunduğu yerler... Adeta Elena'nın en ateşli, en kadınsı yanına doğrudan hat çekilmişti. Tek bir okşama sonucu Elena utanç verici derecede ıslanmıştı. Fakat geri çekilmeyi, teslim olmayı reddetti.

"Ne," diye tekrar etti, "yaptı ki?"

O parmak çenesinden aşağı inip boynunda gezinerek Elena'yı eriten, istenmeyen zevkler verdi. "Bilmen gereken bir şey yok. İzini sürmene yardım edecek bir şey yok."

Elena büyük bir güçle elini yukarı kaldırıp Raphael'in elini itti, yapabilmesinin Raphael'in ona izin vermesine

bağlı olduğunun da farkındaydı. Bu da içini çok acıttı. "Seks oyunlarını oynamayı bitirdin mi?" diye dobra dobra sordu Elena.

Raphaël'in gülüşü bu kez bir gölgeden fazlaydı, o değişken gözleri siyahtan kobalta döndü. Canlandı. Elekt-riklendi. "Zihnine hiçbir şey yapmıyordum Elena. Bu kez değil."

Ah, kahretsin.

Yalan söylemişti. Göz göre göre yalan söylemişti Raphael. Elena rahat bir oh çekip koltuğa yığıldı. Bir başmeleğe tutulacak kadar geri zekâlı değildi. Geriye iki numaralı kapı kalıyordu; Raphael onun zihniyle *oynuyordu* ve oynamadığını söylemesi sırf aklını kurcalamasının bir yoluydu.

Kafasının içindeki o sinir bozucu küçük ses sürekli bu tarz bir manipülasyon oyununun, tanıdığı Raphael'e uymayacağını söylüyordu. Çatıda görüştüklerinde zihnine girdiğini Elena'dan saklamak için kasılmamıştı. Yalan söylemek ona uymaz gibiydi. "Hah!" dedi Elena o küçük sese. "Benim Raphael hakkında bildiklerim bir yüksüğün içini doldurmaz, asırlardır fanileri parmağında oynatmış. Bu konuda iyi." İyi ne kelime. İşin piri.

Elena da artık eline düşmüştü.

Elena ördeklerin yüzdüğü göletin yanından kışını kaldırdığından beri geçen saatlerde o, fikrini değiştirmediyse tabii. Elena'nın biraz morali yükseldi. Sehpadaki dizüstü bilgisayarını açmak için uzanıp makineyi çalıştırdı ve internete bağlanıp Lonca'daki hesabına baktı. Havale işlemlerinde en son bir giriş görünüyordu.

"Bir sürü sıfır." Elena derin bir nefes aldı. Tekrar saydı. "Hâlâ fazladan sıfır var."

Öyle çoktu ki, Bay Ebose'un dişe dokunur ödemesi yanında bozuk para kalıyordu.

Elleri terden ıslanarak yutkunup aşağı doğru indi Elena. Ödeme "Başmelek Kulesi: Manhattan"dan gelmişti. Elena bunu herhalde biliyordu. Fakat siyah beyaz harflerle görünce elektrik verilmiş gibi oldu. Anlaşma tamamı. Artık Elena resmen Raphael'e çalışıyordu. Sadece Raphael'e.

Lonca statüsü "Aktif"ten "Askıya Alındı: Belirsiz Süreliğine" kategorisine alınmıştı.

Elena bilgisayarı kapatıp Kule'ye gözlerini dikti. Daha o sabah o bulutları delen binanın en üst katında durduğuna, bir başmeleğin fikrine karşı çıkmaya cüret ettiğine ama hepsinden de ötesi Raphael'in ondan yapmasını istediği şeye inanamıyordu. Binlerce minik yaratık midesinde tıkr tıkr dolaştı; bulantı, panik... ve garip, capcanlı bir his yarattılar. Avcı efsaneleri doğurtan türde bir işti bu. Elbette, efsane olmak için de genellikle ölmüş olmalıydınız.

Telefon çalarak neyse ki bu düşünce silsilesinin sonunu getirdi. "Ne?"

"Sana da iyi günler, kuşum," dedi Sara'nın canlı sesi.

Elena hiç kanmadı. Arkadaşı Bayan Sempati olduğu için Lonca Yöneticiliği'ne yükselmemişti. Daha çok çelik gibi sinirler ve keçi inadından bahsedilebilirdi. "Sana hiçbir şey söyleyemem," dedi Elena dümdüz. "Sorma bile."

"Hadi ama, Ellie. Sır tutabildiğimi biliyorsun."

"Hayır. Söylersem, ölürsün." Raphael, Central Park'tan ayrılmadan önce net bir biçimde açıklamıştı.

Herhangi birine anlatırsan; adam, kadın ya da çocuk, onu ortadan kaldırırsın. Hiçbir istisna olmaz.

Sara burun kıvırdı. "Çok melodramatiksinsin. Ben..."

"Senin soracağını tahmin etti," dedi Elena, New York Başmeleği'nin ona o yalandan rahat ses tonuyla başka neler dediğini anımsayarak. Kadifelere sarılmış, yalın bir bıçaktı Raphael'in sesi.

“Ya?”

“Sana söylersem, yalnızca seni ve Deacon’ı almakla kalmaz, aynısını Zoe’ye de yapar.”

Hattın diğer ucundan cıtır cıtır fırlayan öfke, safi korumacı annelikti. “Piç.”

“Kesinlikle katlıyorum.”

Sara birkaç saniye konuşamayacak kadar çok burnundan soludu. “Bu tehdidi savurduğuna göre, büyük bir olay demektir.”

“Ne kadar depozito yatırıldığını gördün mü?”

“Bok görmedim! Muhasebeci hata yapıp sırf Lonca dilimini değil, tüm parayı bizim hesabımıza havale yaptı zannettim.” Hızla nefes verdi Sara. “Bebeğim, ciddi bir nakitten bahsediyoruz.”

“İstemiyorum.” Elena, verilen görevin akıl almazlığını Sara ile, o aptal Ransom ile paylaşma ihtiyacıyla tıkanıp ama yapamazdı. “Beni şimdiden en yakın dostlarımdan kopardı.” Elini yumruk yaptı.

“Bırak denesin,” dedi Sara. “Bana ayrıntıları anlatamıyorsun. Aman ne büyük mesele. Zaten yakında çıkarım. Bir fikrim var.”

Elena heyecanla dimdik oldu. “Öyle mi?”

“Katil vampir?” durdu. “Tamam, cevap veremezsin ama cidden yani, başka ne olabilir ki?”

Elena tekrar omuzlarını düşürdü.

“Çekip giden vampiri hatırlıyor musun?”

“Birden fazla var öyle,” dedi Sara kanı donsa da rahatça.

“Yirmi yıl önceki. Lonca derslerinde okutuyorlardı.”

Yirmi değil, diye düşündü Elena, *on sekiz*. “Salter Patalis.” İsim dudaklarından bir kâbus parçası gibi düştü, hiç kimseyle, her konuda güvendiği en yakın arkadaşıyla bile paylaşmadığı bir kâbus gibi. “Sonunda kaç kişiyi öldürmüştü?” diye sordu Elena, sormak için kendini zorlamıştı, yoksa Sara’nın antenleri her an açılabilirdi.

"Resmi ceset sayısına göre bir ayda elli iki," diye iç karta-
ratan bir cevap geldi. "Resmi kayıtlar dışında daha faz-
lası olduğunu düşünüyoruz." Bir şey gıcırdadı ve Elena,
Sara'nın ikinci çocuğu gibi düşkün olduğu o kocaman deri
iş koltuğunda arkasına yaslandığını görebiliyordu. "Artık
yöneticiyim ya, her türlü süper gizli olaya erişimim var."

"Paylaşmak ister misin?" Elena hiçbir şeyin değiştire-
meyeceği bir geçmişin çılgınlıklarına aldırmaksızın, şimdiye
ve buraya odaklandı.

"Hımm, neden olmasın, benden sonra ikinci adamsın,
bir adın eksik."

"Eh." Elena dilini çıkardı. "Ben masabaşı iş istemem,
kalsın."

Sara hafifçe kahkaha attı. "Öğrenirsin. Her neyse, Sla-
ter hakkındaki resmi rapora göre, adamın Yaratılmadan
önce bir şekilde saklamayı başardığı bir ruhsal hastalığı
varmış."

"Bir nevi şiddetli anti-sosyal kişilik bozukluğu." Elena,
Sara'nın bu yorumuna değin son yılların en meşhur katil
vampirinin hayatına ve suçlarına yönelik her türlü rahat-
sız edici ayrıntıyı bildiğini sanıyordu. "Çocuk istismarı ve
hayvanlara kötü muamele kanıtları bulundu. Tipik seri ka-
til profili işte."

"Çok klasik," diye belirtti Sara. "Bir yığın zırva. On'lar
Meclisi'nden gelen baskılar sonucu uydurdu Lonca."

Elena bir saniye için Slater Patalis'in gerçekten ölme-
diğinden, Meclis'in onu kendilerince sapkın bir sebepten
ötürü kurtardığından şüphe eder gibi oldu. Fakat bir son-
raki saniye akliselim devreye girdi: Elena hem otopsi vide-
osunu görmüş, hem depoya girip Slater'ın korunmuş kanı-
nın durduğu iksir şişesini almıştı. Duyuları tepki vermişti.

Vampir, diye fısıldamıştı kan, *vampir*. Ve Elena küçük şi-
şenin tıpasını açınca Salter'ın o keskin, hipnoz edici sesi
mırıldanmıştı.

Gel buraya, küçük avcı. Tadıma bak.

Elena altıdudağını ısırdı, kendi kanını akıtıp adamın hatırasını hafızasından kovdu. En azından kâbuslar saati gelene dek. “Bana doğruyu söyleyecek misin?” diye sordu Sara’ya.

“Slater, bir Aday olarak girdiğinde normalmiş,” dedi Sara. “Meleklerin elenmiş listedeki başvuruları kontrol etmede ne kadar tutucu olduğunu bilirsin. Taranmış, analiz edilmiş, hatta neredeyse yaptıkları testlerde içi açılıp incelenmiş. Adam gıcır gıcır temiz ve sağlıklıymış, kafaca ve gövdece.”

“Söylentiler,” diye fısıldadı Elena gözleri yuvalarından fırlayıp, “hep şehir efsanesi sanırdık ama senin dediklerin doğruysa...”

“...demek ki Yaratılmanın tek kötü yan etkisi var. Adayların minik, minik, *minicik* bir azınlığının beyni, düzelmeyecek raddede allak bullak oluyor. Bu karmaşanın içinden doğansa her zaman insani olmuyor.”

Vampirlere herhangi açıdan insan demeye bin şahit isterdi gerçi ama Elena, Sara’nın neyi kastettiğini anlıyordu. İnsanlığın bütünü içinde vampirler yer alıyordu. Elena kendi ailesinden de bildiği üzere, vampirler insanlarla çiftleşebilir, hatta üreyebilirlerdi. Hamile kalmak çok zordu ama imkânsız değildi ve çocuklar her ne kadar, hepsi fani olsa da bazen kansızlık ve ona bağlı bozukluklara sahip oluyor, diğer açılardan gayet normal doğuyordu. Biyolojinin birinci kuralı; çiftleşebiliyorlarsa, muhtemelen aynı türdüler.

Bu kural, Raphael’in türü için geçerli değildi ama. Melekler kamyon yüküyle hayran kitlesine sahipti; çoğunlukla da vampirler, gerçi arada bir nutku tutulmuş insanlar da kaynıyordu araya. Fakat sefahat düşkünlüğü bir yana Elena hayatında hiçbir insan ve melek, hatta bir vampir ve bir

melek birleşiminden doğmuş bir çocuk duymamıştı. Belki de, diye düşündü, meleklerin çocuğu olmuyordu. Belki de vampirleri çocukları görüyorlardı.

Süt yerine kan, sevgi yerine ölümsüzlük.

Dalga geçer gibi bir çocukluk. Ama zaten Elena çocukluktan ne anlardı? "Sara, Lonca'nın bilgisayar ve dosyalarına tam erişime ihtiyacım var."

"Yöneticiden başka kimsenin tam erişimi yoktur." Sara'nın ses tonunda o meşhur Haziz sertliği gizliydi. "Bana yönetici asistanı pozisyonunu alacağına söz ver, ben de sana erişimi sunarım."

"Yalan söylemiş olurum," dedi Elena. "Ben bütün gün masada oturursam deliririm."

"Ben de bir zamanlar öyle sanıyordum ama şimdi mutlu bir midye gibi duruyorum."

"Midyeyle ne alakası var şimdi?" diye mırıldandı Elena.

"Taşı gedğine koydun. Teklifimi düşüneceğini söyle."

"Seninle benim aramda hayati bir fark var, Sayın Yönetici." Elena ses tonundan manayı aksettirdi. "Diğer evli avcıların arasından seç yardımcını. Benimle vaktini boşa harcama."

Bir iç çekiş duyuldu. "Bekâr olman, seni ateş hattında görmek istemem anlamına gelmiyor. Sen benim en yakın dostumsun, kan bağıını saymazsan kardeşimsin."

Gözleri doldu Elena'nın. "Aynen." Elena'nın öz ailesi onu evlatlıktan reddettikten sonra arkada kalan parçaları toplayıp destek olmak Sara'ya düşmüştü. Aralarındaki bağ kırılmaza yakındı. "Biliyorsun ki, ben güvende kalmak için yaratılmamışım. Ben doğuştan böyleyim işte." Avcıyım. İzciyim. Tek tabancayım.

"Neden seninle tartışma zahmetine giriyorum?" Elena arkadaşının başını iki yana salladığını görebiliyordu neredeyse. "Şimdi şifreyi girip seni sisteme sokuyorum."

Elena'nın Lonca'da en sevdiği özellik buydu. Saçma sap-pan evrak işi yoktu, avcılar yöneticilerini seçer, sonra kararları onların vermesine güvenirlerdi. Toplantı yok, yönetim kurulu yoktu. Boşa vakit kaybetmek yoktu.

"Teşekkürler."

"Hı hı." Hızlı hızlı tuşlara basma sesi. "Bir uyarı; içimden bir ses bazı yüksek güvenlik dosyalarına girişlerin gizlice izlendiğini söylüyor."

"Kim tarafından gizlenmiş ki?" Ama Elena cevabı biliyordu. "Hangi yetkiyle?"

"Bana ne bok olduğunu söylemeden benim çalışanlarımı işe alanla aynı yetkiyle," dedi Sara tükürür gibi. "Avcıları güvende tutmaya yardımcı olmak için Yönetici oldum. Raphael de öğrenecek ki..."

"Yapma!" diye bağırdı Elena. "Lütfen Sara, sakın ona yaklaşma. Benim hayatta olmamın tek, *ama tek* sebebi bir iş yapmam için bana ihtiyaç duyması. Yoksa morgda cesedimi," ya da ondan kalanları, "teşhis ederek şahane bir akşamüstü geçirirdin."

"Tanrım, Ellie. Avcılarımı korumak için ant içtim ve sırf Raphael'in korkutucu bir..."

"O zaman Zoe için yap," diye lafını kesti Elena. "Annesiz büyümesini ister misin?"

"Göt." Sara neredeyse hırlamıştı. "Seni bu kadar çok sevmesem, gelip tekme tokat döverdim. Kahrolası duygu sömürüsü."

"Söz ver, Sara." Elena ahizeyi eli acıyana kadar sıkı. "Bu av hayatımdaki en zor işim olacak, lütfen bir de senin için endişelenmeyeyim. Söz ver."

Uzun, uzun bir duraklama. "Raphael'e yaklaşmayacağıma söz veriyorum... Senin ölümcül tehlikede olduğunu düşünmezsem. Alabileceğin en büyük söz de budur."

“Bu oldu.” Elena, Sara’nın, avın kendisinin yüzde doksan ölümüne eş demek olduğunu öğrenmemesini sağlayacaktı işte. Bir yanlış adımla, hoşça kal Elena P. Deveraux.

Bir şey biyledi. “Diğer hattın arıyorlar, muhtemelen Ash,” dedi Sara.

Elena en son duyduğunda, Ashwini, nam-ı diğer Ash, nam-ı diğer Ashbıçak, melekleri düşman edinmeyi... sonra da Ash ile kedi-fare oynamayı alışkanlık haline getirmiş, çenebaz bir Cajun vampirini avlamak üzere sulak arazilerdeydi. “Hâlâ Louisiana taraflarında mı?”

“Hayır. Cajun vampiri Avrupa’yı *turlamaya* karar verdi.” Sara hiç zarif olmayan bir ses çıkardı burnundan. “Anlarsın ya, bir gün cidden kızın gözü dönecek ve Cajun’u meydanda, anadan üryan kazığa geçirilmiş, üstüne bal dökülmüş ve boynunda ‘Isır Beni’ tabelasıyla bulacaklar.”

“Ben de bilet isterim.” Sara kahkahalar atarken telefonu kapatan Elena elleriyle yüzünü ovuşturdu ve işe koyulmanın zamanıdır diye düşündü. Ne olursa olsun, bu av gerçekleşecekti; içinden tek parça halinde çıkmaya gayret etse iyi olurdu.

Beyaz gömleği belinden çıkararak siyah pantolonunu kotla değiştirdi ve saçını yamuk yumuk bir atkuyruğu yapıp tepede tutturdu, sonra ikinci kez bilgisayarını açtı. Her ne kadar işverenleri olsalar da, Meclis’in omzunun üstünden izlemesi fikrinden hoşlanmadığı için internette bir pencere açıp Lonca’nın veri tabanına girmektense popüler bir arama sitesine tıkladı.

Sonra da aradığı kelimeyi yazdı: *Uram*.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Raphael kapıyı arkasından kapatıp Martha'nın Üzümlük Bağı'ndaki kocaman bir kulübenin zarif güzelliği arkasına saklanmış, bodrum katındaki devasa kütüphaneye girdi. Şöminede yanan ateş duvardaki aplikler dışında odaya ışık veren tek kaynaktı, aydınlıktan çok gölge oluşturunca. Bu mekânda bir yaş hissi gizliydi, sanki tepesindeki modern evden çok daha uzun zaman önce de burada olduğunun sessiz bilgisi saklıydı.

"Oldu," dedi, ateşin karşısındaki yarım daire koltuklarda yerini alıp. Ona göre hava çok sıcaktı ama kardeşlerinden bazıları daha hafif iklimlerden geldiklerinden sonbaharın serinliğini iliklerinde hissediyorlardı.

"Anlat hadi," dedi Charisemnon. "Bize avcıdan bahset."

Raphael arkasına yaslanıp onunla birlikte oturan diğerlerine şöyle bir göz attı. On'lar Meclisi seanstaydı. Ama eksiklerdi. "Uram'ın yerine birisini koymalıyız."

"Henüz değil. Şeyden sonra ancak..." diye fısıldadı Michaela, acı dolu gözlerle. "Onu avlayıp yakalamak sahiden şart mı?"

Neha elini diğer meleğin omzuna koydu. “Başka şansımız yok biliyorsun ki. Yeni zevklerini sürdürmesine izin veremeyiz. Eğer insanlar bir keşfederse...” Başını olumsuz anlamda çevirirken badem gözleri kara karaydı. “Bizden canavarmışız gibi korkarlardı.”

“Zaten korkuyorlar,” dedi Elijah. “Gücü tutabilmek için hepimiz biraz canavarlaşmak zorunda kaldık.”

Raphael de onunla aynı fikirdeydi. Elijah aralarındaki en yaşlı meleklerden biriydi. Binlerce yıldır öyle ya da böyle baştaydı ve şimdi bile gözlerinde en ufak bir usanma belirtisi yoktu. Belki de sebep, Elijah’nın, diğerlerinin sahip olmadığı bir şeye sahip olmasıydı; sadakâtinden şüphe edilemez bir sevgiliye. Elijah ve Hannah dokuz yüz yıldan uzun süredir birlikteydiler.

“Ama,” diye belirtti Zhou Lijuan, “birilerinin sizden korkup size sonsuz hürmet duymasıyla, sizden tümünden nefret edip kaçması arasında büyük bir fark var.”

Raphael arada öyle bir çizgi olduğundan emin değildi, fakat Lijuan başka bir çağdan kalma bir başmelekti. Çocukları aracılığıyla ona saygıda kusur edilmeyen, Asya çapında bir anaç ağın gücünü elinde tutuyordu, üstelik de asırlardır böyleydi. Eğer Elijah yaşlıysa, Lijuan cidden tarihten bir yapraktı, anavatanı Çin’in ve çevresindeki toprakların kumaşına dokunmuş, özdeşleşmişti. Lijuan hakkında fısıltılı seslerle hikâyeler anlatılır ve ona bir yarı-tanrı gözüyle bakılırdı. Ona nazaran Raphael, topu topu beş yüz yıldır baştaydı, zaman bakımından devede kulak sayılırdı bu kıyaslama. Fakat bu iyi bir özellik olarak ortaya çıkabilirdi.

Lijuan’ın aksine, Raphael ölümlüleri anlamayı kesecek kadar yükseklerle çıkmamıştı. Meleklikten başmelekliğe geçişinden önce bile, kardeşlerinin zarif huzurundansa hayatın keşmekeşini tercih ederdi. Şimdi dünyanın en işlek şehrinde yaşıyor, orada yaşayanların ruhu duymadan sık-

lıkla onları gözetliyordu. Tıpkı bugün Elena Deveraux'yu izlediği gibi. "Gizliliği tartışmamıza hiç gerek yok," dedi, Michaela'nın hafif hıçkırıklarını keserek. "Hiç kimse Uram'a ne olduğunu bilemez. Biz var olduğumuzdan beri böyle geldi, böyle gidiyor."

Sessizce kafa sallamalar oldu. Hatta Michaela bile göz yaşlarını silip arkasına yaslandı, gözleri netleşti, yanakları kızardı. Tarif edilemeyecek güzellikteydi. Melekler arasında bile, her zaman en parlak yıldızdı, her daim âşıkları peşindeydi, ilgilerin odağıydı. Tam o sırada, Raphael ile göz göze geldi ve o gözlerin içinde Raphael'in karşılık vermemeyi seçtiği, duyuşsal bir soru ortaya çıktı. *O halde*. Uram'ın yasını tutmuyordu, kendi yasını tutuyordu. Michaela'nın karakterine daha uygundu bu zaten.

"Avcı kadın," dedi bir saniye sonra hafiften siniri bozuk bir sesle. "O yüzden mi seçtin onu?"

"Hayır." Raphael, acaba bu yeni tehditten dolayı Elena'yı uyarsam mı, diye merak etti. Michaela rekabetten hiç hoşlanmazdı ve yaklaşık yarım yüzyıldır Uram'ın sevgilisiydi, onun gibi havai bir yapıya sahip birisine göre bu, inanılmaz bir sadakat süresiydi. "Başka kimsenin alamadığı kokuları alabildiği için onu seçtim."

"Peki, o zaman biz neden beklemek zorundayız?" diye sordu Titus, yumuşacık ses tonu, pırlıl pırlıl kaslı cüssesiyle tezat halindeydi. Evim dediği dağdaki sığınağı kadar pürüzlü ve çıkıntılı, granitten oyulmuşa benzer bir hali vardı.

"Çünkü," diye cevap verdi Raphael, "Uram henüz son çizgiyi aşmadı."

Bir sessizlik oldu.

"Emin misin?" diye sordu Favashi, nazik sözlerle. Aralarında en genci oydu, düşünce yapısı bakımından faniye en yakındı. Kalbi ve ruhu amansız akan zaman tarafından henüz yaralanmamıştı. "Eğer hâlâ şey yapmadıysa..."

"Hemen umutlanıyorsun," diye sert bir şekilde lafını kesti Astaad. "Avrupa'yı terk ettiği gece bütün hizmetlilerini ve yardımcılarını öldürdü."

"Peki, o halde neden son çizgiyi aşmadı ve... hiçbirimizin asla yapmaması gerekeni yapmadı?" diye sordu Favashi, geri adım atmaya hiç niyeti olmaksızın. Tam da bu yüzden, tüm kibarlığına rağmen, İran'ı kasıp kavuran başmelek oydu. Eğilirdi ama asla kırılmazdı. Asla. "Elbette bir ucundan tutup kurtarılabilir belki de?"

"Hayır," diye cevap verdi Neha, Favashi ne kadar ılıman, o da o kadar soğuktu. Anavatanı Hindistan'da yılanlara tapılıyordu ve Neha'ya da Yılanlar Kraliçesi olarak tapılıyordu. "Doktorlarımızla gizli araştırmalar yaptım. Artık çok geç. Kanı zehirlenmiş."

"Yanılıyor olamazlar mı?" diye sordu Michaela ve ses tonunda belki hafif bir sempati gizliydi.

"Hayır." Neha içeridekilere göz attı. "Elijah'ya da bir numune gönderdim."

"Hannah'ya baktırdım," dedi Elijah. "Neha haklı. Uram için artık çok geç."

"O bir başmelek, avcı onu bulsa da öldüremeyecek," dedi Lijuan, pırıltılı beyaz saçları olmayan bir esintide dalgalanıyordu. Yaş ilerledikçe başmeleklerle öyle güçler geliyordu ki, "insan" gibi görünmek neredeyse imkânsızlaşıyordu. Lijuan'ın gözleri de bu dünyada var olmayan, çok tuhaf bir inci grisiydi. "Birimizin o görevi üstlenmesi lazım."

"Sen sırf senin gücünü tehdit ettiği için onun ölmesini istiyorsun!" diye yapıştırdı Michaela.

Lijuan onu duymazdan geldi, tıpkı Raphael'in bir insana yapacağı gibi. Lijuan ne başmeleklerin gelip geçtiğini görmüştü. Sadece kendisi baki kalmıştı. Uram onun en yakın akrabasıydı. "Raphael?"

“Avcının görevi Uram’ın izini bulmak,” diye cevap verdi Raphael, Elena’ya bu görevi bildirdiğinde kızın gözlerindeki korkulu dehşeti hatırlayarak. “Onu ben öldürecekim. Meclis onaylıyor mu?”

Hepsi teker teker, “Evet,” dedi. Michaela bile. Kendi hayatına, Uram’ın hayatından daha fazla değer veriyordu. Uram’ın sırf Michaela nedeniyle New York’ta olmadığı ne malumdu? Eğer o son çizgiyi de aşarsa, en çok arzuladığı hedefi eski sevgilisi olurdu.

Böylece karar verildi.

Meclis üyeleri teker teker odadan çıkarken Raphael içeride kaldı. Tüm üyelerin tek yerde toplandığı çok nadir yaşanırdı. Ölçülemeyecek kadar güçlülerdi ama gençleri kıskırtmamak en hayırlısıydı. Bazıları ölümden geçerek o konuma yükselmeyi hedefliyordu. Böyle yanılsamaların peşinde koşanlar hep gençlerdi zaten. Daha yaşlılarsa, bir başmelek olmanın ruhunun bir kısmını teslim etmek anlamına geldiğini bilecek bilgi ve deneyimi edinmiş olurdu.

Çok geçmeden içeride yalnızca Elijah kaldı, yarım dairede Raphael’in karşı tarafında duruyordu. “Sen eve gitmeyecek misin, Hannah?”

Elijah saf beyaz kanatları hareket ederek bacaklarını öne uzatıp koltukta arkasına yaslandı. “Ben nereye gidersem yanımdadır.”

Raphael diğer meleğin gerçek anlamda mı bunu kastettiğini anlamadı. Uzun süre boyunca çift olan bazı meleklerin hiç çaba göstermeden, zaman ya da mekândan etkilenmeyen, zihinsel bir bağ oluşturdıklarına dair söylentiler duymuştu ama gerçekse bile, hiçbir çift bunu dillendirmiyordu. “O halde cidden çok şanslısınız.”

“Evet.” Elijah öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. “Uram nasıl bu hale gelebildi? Nasıl kimse fark etmedi?”

Raphael karşısındaki başmeleğın sahiden anlam vere-
mediğini fark etti. "Bir eşi yoktu ve Michaela kendinden
başka kimseye değer vermiyor."

"Çok zor." Fakat Elijah bu özet bilgiyi çürütmeye kalk-
madı.

"Sen kafayı sıyrarak noktaya gelersen Hannah'yla pay-
laşırsın. Uram yapayalnızdı."

"Hizmetlileri, yardımcıları, başka melekler vardı."

"Uram hiçbir zaman merhametli değildi," dedi Rapha-
el. "En ufak bir dikbaşlık gösteren, karşılığında işkence
görürdü. Sonuç olarak da kalesi ondan nefret edenler ve
ondan ödü patlayanlarla doluydu. Uram'ın yaşaması ya da
ölmesi onlar için hiç önemli değildi."

Elijah berrak, neredeyse insani gözlerle kafasını kaldı-
rıp baktı. "Sen de bundan dersini al, Raphael."

"İşte şimdi abi gibi davrandım."

Elijah kakhaha attı, böyle bir hareketi ciddi ciddi yapa-
cak Favashi dışında tek başmelekti. "Hayır, ben seni bir li-
der olarak görüyorum. Uram da kaybolduğundan On'lar
Meclisi parçalanma potansiyeline sahip, en son bölünüp
dağıldığımızda neler olduğunu hatırlıyorsun."

İnsan ve meleklerin Karanlık Çağ'ı, vampirlerin kan
banyosu yaptığı ve meleklerin, birbiriyle savaşmaktan du-
ruma el atamayacak kadar meşgul olduğı zamanlar. "Ne-
den ben? Senden gencim, Lijuan'dan gencim."

"Lijuan artık... bu dünyadan koptu." Elijah alnını bu-
ruşturdu. "Bence varlığını sürdüren en yaşlı melek o. Ufak
tefek problemlerden koptu."

"Ufak tefek bir problem değil yalnız bu elimizdeki."
Ancak Elijah'nun ne demek istediğini anlamıştı. Lijuan ar-
tık bu dünyayı gözetmiyordu. Odak noktası uzaklarda bir
yerlere dalmıştı. "Hadi Lijuan'ı geç, sen neden olmuyor-
sun peki? İçimizde en sağlam ve güvenilir sensin."

Elijah kafa yorarken kanatlarını yelpaze gibi açtı. "Benim Güney Amerika'daki hükmüm hiçbir zaman isyan görmedi. Tamam, en ufak bir muhalefet ya da düşünce ayrılığı çıksın, çelik yumruğumu gösteririm ama," dedi başını iki yana sallayarak, "benim öldürme ya da kana susamışlığım yok. Meclis'i bir arada tutabilmek için, liderin diğer hepsinden daha tehlikeli olması lazım."

"Gözümün içine baka baka bana zalim diyorsun yani," diye yavaşça yorum yaptı Raphael.

Elijah omuz silkti. "Sen Astaad'ın gaddarlığı ya da Michaela'nın kaprislerine sahip olmaksızın korku salıyorsun. O yüzden Uram'la çatıştın; ona ait olanı almana ramak kalmıştı. Liderlik zaten senin, sen farkında olsan da olmasan da böyle bu."

"Şimdiyse Uram'ın peşine avcı taktık." Raphael o imgede, geleceğini gördü. Bir hayvan gibi izinin sürüldüğünü. Şafak rengi saçlı ve bir kedi kadar gümüş gözlü bir kadın tarafından. "Sen eve, Hannah'na dön, Elijah. Ben gerekeni yaparım." Kan akıtır, bir ölümsüzün hayatını sona erdiririm. Elbette bu cümle çelişkili bir ifade taşıyordu. Bir başmelek ölebilirdi de... sadece başka bir başmeleğin elinden.

"Bu gece dinlenecek misin?" diye sordu Elijah ikisi de ayağa kalkınca.

"Hayır. Avcıyla konuşmam lazım." Elena ile.

ALTINCI BÖLÜM

Elena, Uram hakkındaki genel araştırmasını bitirip arkasına yaslandı, midesi gırtlığına kadar çıkmıştı sanki. Uram, Doğu Avrupa'nın ve komşusu Rusya'nın her bölgesine hükmetmişti ve dünyanın geri kalanının sandığı üzere hâlâ da ediyordu. Ah, tıpkı Amerika gibi o ülkelerin de başkanları ve başbakanları, parlamentoları ve kurulları vardı, fakat herkes gerçek gücün, başmeleklerin elinde bulunduğunu biliyordu. Hükümetler, işyerleri, sanat kol- ları... doğrudan ya da dolaylı olarak etkilemedikleri hiçbir alan yoktu.

Görünüşe göre Uram işini kendi yapmayı seven bir tipti.

Elena'nın ilk bulduğu haber buydu; bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin bir parçası olan, minicik bir ülke hakkında bir gazete haberi idi. Bay Chernoff denen başkanları topluluk önünde Uram'a başkaldırma hatasını yapmış, vatandaşları gaddar başmeleğin, ayrıca *vampir çocuklarının* el attığı işleri boykot etmeye ve insanların yönettiği işleri desteklemeye davet etmişti. Elena başkanın hitabına katılmadı. Sırf insan merkezli olmak da bir önyargıydı çünkü. Peki, ailelerini geçindirmeye çalışan o zavallı vampirlere

ne olacaktı? Çoğu vampir dönüşür dönüşmez otomatik olarak özel güçler kazanmıyordu; asırlar sürüyordu bu. Bazıları hep zayıf kalıyordu.

Başkan Chernoff'un siyasi yaklaşımını özetleyen ilk birkaç paragrafı okuduktan sonra Elena haberin, cenaze işleriyle bitmesini beklemişti. Ne şaşırtıcıdır ki, o başkanın hâlâ hayatta olduğunu keşfetti... buna hayat denebilirse tabii.

Bay Chernoff bu ortalığı kasıp kavuran yorumlarından sonra talihsiz bir trafik kazası geçirmişti, sürücü direksiyon hâkimiyetini kaybedip karşıdan gelene çarpmıştı. Sürücü burnu bile kanamadan arabadan inivermişti ve mucize diye değerlendiriliyordu. Ancak başkan o kadar şanslı değildi, o kadar çok kemiği birden kırılmıştı ki, doktorlar uzuvlarını bir daha asla eskisi gibi kullanamayacağını söylemişti. Göz çukurları içeri doğru parçalanmış, gözlerini ezmişti. Boğazı da ses tellerini etkisiz hale getirecek... ama onu öldürmeyecek şekilde ezilmişti.

Artık kalem tutamıyor, bilgisayar kullanamıyordu.

Konuşamıyordu.

Göremiyordu.

Kimse dışından dile getirme cesaretini göstermemişti ama mesaj açık ve net ortadaydı: Uram'a dil uzatanın dili koparılır. Chernoff'un yerine geçen politikacı daha başkanlık yeminini etmeden önce Uram'a bağlılık andı içmişti.

Raphael hakkında ne denirse densin, diye düşündü Elena, en azından tiran değildi. Kuzey Amerika'yı demir yumrukla yönettiği su götürmez bir gerçektir, ancak Raphael ufak tefek insan ilişkilerine de karışmazdı. Birkaç sene önce seçilirse başkanlığın zıttına giderim diye ilan eden bir belediye başkanı adayı ortaya çıkmıştı. Raphael kampanyanın sürmesine göz yummuş, gazetecinin teki bu konuda ona mikrofon tuttuğunda yalnızca hafif bir tebesümle yetinmişti.

O tebessüm, yani bu durumu komik bulduğunu ima edişi, umutlu belediye başkanının şansını *Titanik* gibi batırıvermişti. Adam kaybolup gitmiş, bir daha da onu gören olmamıştı. Raphael tek damla kan dökmeden zaferi kazanmıştı. Ve halkın gözündeki güçlü statüsü baki kalmıştı.

"Bu demek değildir ki Raphael süttten çıkmış ak kaşık," diye mırıldandı Elena, düşüncelerinin gittiği yönden kaygı duyarak. Raphael, Uram'a kıyasla ballı çörek olabilirdi ama buradan ölçülmemeliydi.

Küçük Zoe'ye zarar verme tehdidi savuran Raphael'den başkası değildi mesela.

"Piç," diye mırıldandı Elena, Sara'nın ettiği küfrü yineleyerek. Raphael bu tehdidi savurarak Uram'la aynı sınıfa giriyordu. Avrupalı başmeleğin, bir keresinde köylüler ondan evcil vampirini aralarından çekmesini istediler diye beş ile on yaş arası çocuklarla dolu koca bir okulu yerle bir ettiği yazılmıştı.

Eğer vampir zorla kan emmiyorsa, Elena böylesi bir rica karşısında kaşlarını çatardı. Vampir köydeki kadınlardan çoğuna tecavüz etmiş, zarar verip bırakmıştı. Köylüler yarım için Uram'a koşmuştu. Uram da cevaben çocuklarını öldürüp kadınlarını çalmıştı. Tüm bunlar yaklaşık otuz yıl önce yaşanmıştı ve o kadınlardan hiçbirisi bir daha görülmemişti. Köyün yerinde yeller esiyordu.

Uram şüphesiz menfur bir adamdı. Ve Elena da...

Birisi penceresini tıklattı.

Elena elini sehpanın altına sakladığı bıçağa doğru kaydırıp kafasını kaldırdı. Bir başmelekle göz göze geldi. Pırıl pırıl Manhattan gece manzarasının önünde duran silüetiyle olduğundan ufak görünmesi gerekiyordu, fakat gündüz gözüyle olduğundan bile daha güzeldi. Kanatlarını bile oynatmadan havada olduğu yerde durabilmesi, kontrol gücünü gösteriyordu, safi gücünün kuvveti camın arkasından bile Elena'ya doğru yayıldı.

Elena yutkunarak ayağa kalktı. "O cam açılmıyor," dedi, Raphael onu duyabiliyor mu diye merak ederek.

Raphael üst katı işaret etti. Elena'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Çatı şey değil..." Ama başmelek çoktan uçmuştu.

"Kahretsin ya!" Elena'yı gafil avladığı, kendinden emin ölümçül cazibesini üstünde kullandığı için başmeleğe kızarak bıçağı yerine geri koydu, bilgisayarını kapatıp evden çıktı.

Çatıya ulaşip kapıyı açması birkaç dakikasını aldı. "Ben oraya çıkamam!" diye seslendi Raphael'i görmeyince. Elena'nın oturduğu binanın en üstü, işlevden çok biçime önem veren, avangard bir mimar tarafından tasarlanmıştı; tam önünde bir dizi düzensiz, sivri sivri tepecik yer alıyordu. Ayağın kayıp eceline yuvarlanmadan orada yürümek imkânsızdı. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı Elena, kapı aralık beklerken rüzgârın saçlarını havalandırıp yüzüne vurduğunu hissetti. "Raphael!"

Belki de, diye düşündü Elena, mimar avangard değildi. Belki de meleklerden nefret ediyordu. Kulağına bu gayet doğru geldi. Elena hepsinin kanatlarına hayran olabilirdi ama içsel iyiliklerine dair yanılgılara kapılmazdı. "İçsel iyilikmiş. Hah!" diye burun kıvırdı ve ansızın Raphael kanatları tüm görüş açısını doldurarak Elena'nın önüne iniverdi.

Elena ister istemez bir adım geri attı ve dengesini sağladığında Raphael içeri girmiş, kapıyı kapatıyordu. Kahretsin ya, Raphael her seferinde onu ilk vampirini avlamaya çıkmış bir çaylak gibi hareket ettiriyordu. Biraz daha bu şekilde devam ederse, kendine olan saygısını yitirecekti. "Ne var?" diye sordu Elena kollarını göğsünde kavuşturup.

"Misafirlerine böyle mi hoş geldin dersin?" Raphael'in dudaklarında tebessümden iz yoktu, ancak dudakları o kadar duyulara hitap eden, dolgun ve baştan çıkarıcıydı ki.

Elena bir adım daha geri attı. "Kes şunu."

"Neyi?" O mavi, masmavi gözlerin içinden bir kafa karışıklığı geçti.

"Hiç." *Toparlan, Elena.* "Neden buradasın?"

Raphael ona birkaç saniye bakarak bekledi. "Seninle av hakkında konuşmak istiyorum."

"Konuş o zaman."

Raphael kimsenin kullanmadığı sahanlığın darlığına bakış attı. Metal basamaklar paslanmıştı, tepedeki tek çıplak ampulün ahı gitmiş vahı kalmıştı. *Yanıp söndü. Yanıp söndü.* İki saniye ışık kaldı. Sonra gene *yanıp söndü, yandı.* Bu böyle devam ederek Elena'ya kafayı yedirtti. Raphael ise belli ki hiç etkilenmemişti. "Burada olmaz Elena. Beni odalarına götür."

Elena bu emre dudak büktü. "Hayır. İş görüşmesi bu, Lonca'nın merkezine gidip toplantı odalarından birini kullanacağız."

"Benim için fark yok." Omuzlarının genişliğine, kanatlarının güçlü yayına dikkat çeken bir omuz silkiş. "Birkaç dakikada uçuveririm. Seninse gitmen en az yarım saat, belki daha uzun sürer; sizin Lonca'ya giden yolda bir kaza olmuş."

"Kaza mı?" Elena bir anda az önce okuduğu trafik kazasının iğrenç ayrıntılarını hatırlayıverdi. "Sen ayarlamadın yani, eminsin değil mi?"

Raphael hayrete uğrayarak baktı. "Dilersem sana canımın istediği her şeyi yaptırtabilirim. Neden böyle hamlelere girme zahmetiyle uğraşayım ki?"

Raphael'in böyle kör gözün parmağına bir tavırla gücünün altını çizdiği ve kendi acizliği sonucu Elena yine bıçağını kavramak istedi.

"Bana bu şekilde bakmamalısın Elena."

"Neden?" diye sordu Elena, şimdiye kadar sahip oldu-

ğunu bilmediği intihara meyilli mizacı kabarak. "Korkuyor musun?"

Raphael bir parça yaklaştı. "Âşıklarım her zaman savaşçı kadınlardan çıkmıştır. Güç, benim ilgimi çeker."

Elena başmeleğin onunla bu şekilde oynamasını kabul etmedi, gerçi vücudu tam aksi görüşteydi. Vahim halde hem de. "Bıçaklar da ilgini çeker mi? Çünkü bana bir el sürersen, seni keserim. Sonra beni en yakındaki balkondan fırlatıp atman umurumda olmaz."

Raphael düşünür gibi durdu bir an. "Seni cezalandırsam bu yöntemi seçmezdim. Çok çabuk biterdi."

Derken Elena birden herhangi bir insan erkekle dans etmediğini hatırladı. Raphael'di bu, lafını geçirmek için bir vampirin vücudundaki her bir kemiği kıran başmelekti. "Seni evime sokmam Raphael." Orası onun sığınağıydı.

Saklı bir tehdidin ezici baskısı gelince aralarına bir sessizlik çöktü. Elena hareketsiz durdu, Raphael'i bu gece yeterince kızdırdığını sezmişti. Her ne kadar değerinin farkında olsa da, bir başmeleğin gözünde, günün sonunda imha edilebilir bir öge olduğunun da bilincindeydi.

Raphael'in mavi gözleri alevlerle dolarak havada güç çıtırtıları oluştu. Elena tam şansını deneyip merdiven boşluğunun daracık alanında ondan kaçıp kurtulmaya yeltenmeye hazırlanıyordu ki, Raphael konuştu. "O zaman sizin Lonca'ya gidelim."

Elena temkinli bir inanamayışla gözlerini kırıştırdı. "Arabayla seni takip ederim." Elena, Lonca'nın verdiği aracı kullanacaktı; çoğu avcı gibi, o kadar sık yurtdışına çıkıyordu ki, kendine ait bir araba almasına değmezdi.

"Hayır." Raphael, Elena'yı bileğinden kavradı. "Beklemek istemiyorum. Uçacağız."

Elena'nın kalbi durdu. Gerçekten ama. Yeniden çalışmaya başladığındaysa Elena konuşmadı. "Ne?" Hiç de ağırbaşlı olmayan, çatlak bir ses çıktı.

Raphael ise çoktan kapıyı açmış, onu arkasından sürük-lüyordu.

Elena topuklarını yere bastırdı. "Bir dakika!"

"Ya uçarız, ya eve dönersin. Tercihini yap."

Bu kadar kendini beğenmiş bir tavırla emretmesi Elena'yı deli etti. Öfkesi de öyle. New York'un Başmeleği hayır cevabını duymaktan hoşlanmazdı. "İkisini de tercih etmiyorum."

"Kabul edilemez." Raphael çekıştirdi.

Elena direndi. Uçmayı şu hayatta her şeyden çok ister-di, ancak şu anki ruh haliyle, her an onu yere düşürebilecek bir başmeleğin kollarında değil. "Bu kadar acil olan nedir?"

"Seni düşürmem... bu gece değil." Raphael'in suratı o kadar kusursuzdu ki, antik çağlardan kalma bir tanrıya ait olsa yeri-ydi ama içinde en ufak bir şefkat yoktu. İyi de za-ten tanrılar nadiren merhametli olurdu. "Yeter."

Elena kendini ansızın çatıda buldu, sahanlıktan dışarı adım attığının bilincinde bile değildi oysa. Kırık bir beyaz şimşek çakar gibi öfkesi patladı ama Raphael ona kollarını doladı ve Elena dudaklarını bile aralayamadan havalandı-lar. Hayatta kalma içgüdü-sü devreye girdi. Hem de çok pis. Başmeleğin kanatları hızlanarak açılırken ve çatı son sürat uzaklaşırken Elena kollarını Raphael'in boynuna sar-dığı gibi ölümle burun buruna gelmişçesine tutundu.

Saçları yüzüne çarptı, rüzgâr gözlerini yaşarttı. Der-ken Raphael yeterince yükseğe ulaşmış gibi uçuş açısını değiştirip Elena'yı rüzgârdan korudu. Elena acaba bilerek mi yaptı diye merak etti, sonra başmeleği insanlaştırmaya çalışma tuzağına düştüğünü fark etti. O bir insan değildi. Yakınından bile geçmezdi.

Elena kafasını çevirip manzaraya bakma cesaretini gösterinceye kadar gözünün önünde Raphael'in kanat-

larından başka şey yoktu. Görecek bir şey yoktu aslında, Raphael onları bulut seviyesinin üstüne çıkarmıştı. Soğuk kemiklerine işleyince Elena'nın bütün tüyleri diken diken oldu. Dişleri takırdamak üzereydi, fakat Elena konuşmak zorundaydı, öfkesi ruhunu delmeden önce sinirini dışına atmalıydı. "Dedim sana," diye dişlerini sıkı, "beynimle oynama diye."

Raphael aşağı doğru baktı. "Üşüdün mü?"

"Adama bir ödül verin!" dedi, nefesi havada buğu halinde kalarak. "Ben uçmak için yapılmamışım."

Raphael hiç yorum yapmadan dalışa geçti. Elena, damarlarında çılgın bir heyecanın aktığını hissederken midesi boşluğa düşmüş gibi oldu. Resmen uçuyordu! Kendi seçimi değildi belki ama hayıflanacak hali yoktu. Başmeleğe sımsıkı tutunup bu deneyimin her saniyesinin tadını çıkarırdı, duyuşsal anılarını bir kenara koyup sonradan hatırlanıp mutlu olmak üzere ayırırdı. İşte o sırada fark etti yanlışlıkla düşmek gibi bir korkusu olmaması gerektiğini, Raphael'in kolları onu iki kaya gibi tutuyordu, kırılmazdı, kıpırdatılamazdı. Acaba onun ağırlığını hissediyor mu, diye merak etti Elena. Melekler insanlardan ya da vampirlerden bile çok daha güçlü olurdu zaten.

"Daha iyi mi?" diye sordu Raphael, dudaklarını Elena'nın kulağına yaklaştırdı.

Elena adamın sıcacık ateş gibi sesine şaşırıp gözlerini kırıştırdı ve yükseklerde süzüldüklerini fark etti. "Evet." Teşekkür edecek halim yok, diye isyan etti içinden. Pat diye gökyüzüne yükselirken Elena'nın iznini almamıştı ne de olsa. "Cevap vermedin."

"Kendimi savunmam gerekirse," dedi, eğlenerek, "bir sorudan çok, bir fikir belirtilmişti."

Elena gözlerini kıstı. "Neden habire beynimin içine giriyorsun?"

"Sen bir konuda kendini ikna edene kadar bekleyip vakit kaybetmekten daha pratik."

"Bir çeşit tecavüz bu."

Buz gibi bir sessizlik olunca Elena'nın tüm tüyleri yine ürperdi. "Suçlamada bulunurken dikkat et."

"Doğru ama," diye ısrar etti Elena, midesi korkudan büzüşüp ufacık bir top olarak. "Hayır demiştim! Sen yine de girdin. Buna başka ne ad verilir?"

"İnsanlığın gözüümüzde hiç değeri yok," dedi Raphael. "Üstüne basıp ezivereceğin karıncalar, kolayca yerine yenisi gelir."

Elena titredi ve bu kez, sırf korkudandı. "O halde neden yaşamamıza izin veriyorsunuz?"

"Arada bir bizi eğlendiriyorsunuz. İşe yaradığınız alanlar var."

"Vampirlerinize yem mesela," dedi Elena, adamda en ufak bir insanlık gördüğü için kendinden utanarak. "Ne? Evcil hayvanlarınız için çerezlerle dolu bir hapishane yönetiyorsunuz?"

Raphael'in kolları Elena'yı nefesini kesecek kadar sıktı. "Gerek yok. Çerezler kendilerini tepside sunuyor zaten. Ama sen bilirsin zaten, ne de olsa kız kardeşin bir vampirle evli."

Daha bariz bir ima olamazdı. Raphael, Elena'nın kız kardeşi Beth'e alenen bir vampir orospusu demişti. Bu aşağılayıcı terim, vampirlerin peşinde dolaşan, vampirin verebileceği azıcık bir zevk uğruna vücutlarını gıda olarak onlara sunan kadın ve erkekler için kullanılırdı. Her vampir farklı şekilde beslenir, farklı şekilde acı ya da zevk verirdi. Bazı vampir orospuları her birinin tadına bakmak ve her biri tarafından tadılmayı kafalarına takmıştı.

"Kardeşimi karıştırma."

"Neden?"

“Vampir olmadan önce de Harrison’la beraberdi. Oropsusu değil.”

Raphael kıkırdadı ama Elena’nın duyduğu en soğuk, en tehlikeli ses çıkmıştı. “Senden daha iyisini beklerdim Elena. Ailen sana yüz karası mı diyor? Vampirleri sevenleri anlayışla karşılıyorsun sanmıştım.”

Elena başmeleğin boynuna sıkıca asılmaktan vazgeçme cesaretine sahip olsaydı, tırnaklarını yüzüne geçiriverirdi. “Seninle ailemin muhabbetini yapacak değilim.” Ne onunla ne de başkasıyla yapardı.

Senden tiksiniyorum. Babasının ona söylediği son sözlerdi.

Jeffrey Deveraux, onun gibi bir *yaratığı*, mavi-kanlı asil ailesinin buyruklarını takip etmeyi ve evlenerek genişleyen Deveraux imparatorluğunu büyütmeyi reddeden bir *yüz karasını* nasıl dünyaya getirdiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Kızına vampir avından vazgeçmesini söylemişti, onu hiçbir zaman dinlememiş, ondan yeteneklerini bastırmasını istemenin, içinde bir şeyleri öldürmesini istemeye eş olduğunu hiçbir zaman *anlamamıştı*.

Git o zaman, git yuvarlan çamurlarda. Sakın geri dönmeye kalkma.

“Enişten vampirizmi seçtiğinde... herhalde çok enteresan olmuştur,” dedi Raphael, Elena’nın sözlerine aldırış etmeden. “Baban Beth ya da Harrison’ı evlatlıktan reddetmedi.”

Elena yutkunarak Harrison ailenin arasına yeniden kabul edildiğinde içinde duyduğu acınası umudu hatırlamayı reddetti. Babasının değiştiğine, nihayet Beth’e ve ikinci karısı Gwendolyn’den olan iki küçük çocuğuna verdiği müthiş sevgiyi ona da aktaracağına inanmayı öylesine istemişti ki. İlk karısı Marguerite, Beth ve Elena’nın annelerinin adı ağza bile alınmıyordu. Sanki öyle birisi hiç var olmamıştı.

“Babam seni hiç ilgilendirmez,” dedi Elena, bastırđıđı duyguları sesini duygusuz kılarak. Jeffrey Deveraux değişmemişti. Elena’nın aramasına karşılık verme zahmetine bile girmemişti ve Elena, Harrison’ın sırf Deveraux Enterprises şirketleriyle derin bağları olan bđyđk bir şirketler topluluğunun varisi olduğu için aileye yeniden kabul edildiğini anlamıştı. Jeffrey’nin, vampir kokusu almak gibi *aşaşılık ve insanlık dışı* yeteneğinden faydalanmayı seçen bir kızla hiç işi olmazdı.

“Peki ya annen?” Kapkaranlık bir fısıltı sordu.

Elena’nın içinde bir şey koptu. Raphael’in boynunu bırakıp ayaklarıyla havayı tekmeleyerek aynı anda da o çok gđzel suratına zarar vermeye çalıştı. İntihar girişimine eş bir hareketti, ancak Elena’nın mantığını yitirdiği bir konu varsa, o da annesiydi. Bu başmeleğin, insan hayatının bir ateřbđceđi kadarlık yaşam sđresini hiç önemsemeyen bu lđmsüzđn Marguerite Deveraux’nun gelip geçici varlığını Elena’ya karşı kullanma cđretini gđstermesi tahammđl edilemez bir davranıştı. Elena ne kadar cılız bir çaba olsa da, başmeleğe zarar vermek istedi. “Bir daha sakın...”

Raphael onu yere bırakıverdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Elena ılık attı... ve popo üstü sertçe yere çakıldı, elleri pahalı fayansların sert zeminiyle buluştu. "Aah." Ani şaşkınlıkla çıkardığı sese içinden küfrederek yerde oturup nefesini düzene sokmaya çalıştı. Raphael tam tepesindeydi, cennet ve cehennem resminden çıkılmış bir görüntü gibiydi. İkisinden biriydi. İkisi birdendi. Atalarının, onun türüne neden tanrıların muhafızı olmayı yakıştırdığını anlıyordu ama Raphael'ın bir iblis olmadığından da emin değildi. "Burası Lonca binası değil," diyebildi çok uzun zaman sonra.

"Burada konuşmaya karar verdim." Raphael elini uzattı.

Elena onu duymazdan gelip kendi kendine ayağa kalktı ve moraran kuyruksokumunu ovuşturmamak için zor dayandı. "Yolcularını hep böyle yere mi atarsın?" diye mırıldandı. "Hiç zarif olmadı."

"Sen asırlardır taşıdığım ilk insansın," dedi Raphael, o mavi gözleri karanlıkta neredeyse simsiyah görünerek. "Ne kadar kırılgan olduğunuzu unutmuşum. Yüzün kanıyor."

“Ne?” Elena elini yanağındaki bir noktaya götürdü. O kadar ince bir kesikti ki, aslında hissetmiyordu. “Nasıl?”

“Rüzgâr, saçların.” Raphael arkasını dönüp camlı bölmeye doğru yürümeye başladı. “Kule vampirlerine gece kapanışı olmak istemiyorsan, sil bence.”

Elena gömleğinin koluyla sildi yanağını, ardından ellerini yumruk yapıp Raphael’in sırtına doğru hançerler savurarak baktı. “Eğer yavru köpek gibi seni takip edeceğimi sanıyorsan...”

Raphael omzunun üstünden arkaya bakış attı. “İstersem seni emekletirim Elena.” Yüzünde insanlığın i’si yoktu, yalnızca Elena’nın saklanmak istediği müthiş güç okunuyordu. Elena sendeleyerek geri adım atmamak için özel çaba sarf etti. “Seni dört ayak üstünde yürümeye zorlamamı gerçekten istiyor musun?”

Elena o saniye, Raphael’in bunu gayet rahat bir şekilde yapacağını anladı. Söylediği ya da yaptığı bir şey sonunda başmeleğin sabır taşını çatlatmıştı. Eğer bu durumdan ruhu bakir sağ çıkmak istiyorsa, gururunu bir kenara bırakmak zorundaydı... yoksa Raphael onu haklayacaktı. Bunu fark etmesiyle içi dağlandı ve midesine bir kaya oturdu. “Hayır,” diye cevap verdi, elinde olsa gururunu böylesine incittiği için adamın gırtlığına bir bıçak saplayacağını biliyordu.

Raphael onu uzun uzun seyretti, bu soğuk bekleyiş karşısında Elena’nın kanı dondu. Etrafında bir milyon şehir ışığı yanıyordu, ancak bu çatının tepesinde sadece karanlık vardı, Raphael’den yayılan ışık haricinde. Elena insanların bu kavram hakkında fısıldaştıklarını duymuş, ancak kendisi daha önce hiç şahit olmamıştı. Çünkü bir melek parladığı zaman, safi güç varlığına dönüşüyordu, öldürmeye ya da yok etmeye yöneltilen güç. Bir melek, sizi paramparça etmeden birkaç saniye önce parlardı.

Elena pes etmeye isteksiz; pes etmekten *aciz* dimdik baktı başmeleğe. Sınırlarını yeterince zorlamıştı. Tek kelime daha etse, belki yerde emekleyecekti.

Dizlerinin üstüne çöküp yalvarırsan belki tekrar düşünürüm.

O zaman yapmamıştı. Şimdi de yapmayacaktı. Bedeli ne olursa olsun.

Tam geçti derken Raphael dönüp kafes şeklindeki asansöre yürüdü. Parıldaması iki nefes arasında sona ermişti. Elena omurgasından aşağı kayan terin, dilinin ucuna gelen korku tadının farkına varıp tiksinererek onu takip etti. Fakat bunların hemen altında derin, çok derin bir öfke vardı.

Başmelek Raphael artık Elena'nın evreninde en nefret edilen kişiydi.

Raphael kapıyı ona açtı. Elena tek kelime etmeden kapıdan geçti. Raphael gelip yanında dikildiğinde kanatları Elena'nın sırtına sürtününce Elena kaskatı kesilip gözlerini asansörün kapısına dikti. Bir saniye sonra asansör geldi ve Elena bindi. Raphael de öyle, kokusu Elena'nın doğuştan avcı duyularına zımpara etkisi yaptı.

Elena'nın bıçak tutmaya alışkın eli neredeyse ağrıyarak bir bıçak isteğiyle kaşındı. Soğuk çelik hissi onu kendine getirirdi, fakat o güvenlik duygusu bir yanılsama olur, belki de Elena'yı daha fazla tehlikeye çekerti.

Seni dört ayak üstünde yürütebilirim, Elena.

Elena dişlerini o kadar sert sıktı ki, çenesi acıdı. Asansörün kapıları açılınca Raphael'i beklemeksizin bir hışımla dışarı yürüdü, ancak aniden duruverdi. Eğer burası bir iş-yerine uygunsa, şirket dekoru büyük bir değişime uğramış demektir. Halılar ve pırıl pırıl duvarlar kopkoyu siyahtı. Görebildiği tek mobilya olan iki küçük dekoratif masa aynı egzotik tondaydı.

Gizli renklerle, ihtimallerle ışıldıyordu adeta.

Küçük masaların üstündeki kristal vazolarda duran kan kırmızısı güller capcanlı bir kontrast yaratıyordu. Bir duvardaki uzun, dikdörtgen şeklindeki tablo da öyle. Elena büyülenmişçesine tabloya doğru yürüdü. Bir şekilde havalı biçimde mantıklı bir öfkeyle sıralanmış, insana kan ve ölümü çağrıştıran bin kırmızı tonu.

Raphael parmaklarını Elena'nın omzuna koydu. "Dmitri çok yeteneklidir."

"Dokunma bana." Sözcükler Elena'nın dilinden buz saçıkları gibi döküldü. "Neredeyiz?" Dönüp suratına baktı ve bir silaha uzanmamak için tüm iradesiyle savaştı.

Raphael'in gözlerinde mavi alevler vardı ama şiddet yoktu. "Vampir katındayız... burayı şey... göreceksin ne için kullandıklarını."

"Görmem şart mı? Vampirler hakkında her şeyi biliyorum."

Raphael'in dudaklarında inceden bir tebessüm oldu. "O zaman şaşırılmazsın." Elena'ya kolunu uzattı. Elena koluna girmeyi reddetti. Raphael ifadesini hiç bozmadı. "Amma da isyankârsın. Kime çekmişsin acaba? Annenle babana olmadığı kesin."

"Annemle babam hakkında tek kelime edersen, beni bir milyon parçaya da bölsen umurumda olmaz." Dişlerini sıkarak konuşmuştu. "Kalbini oyar çıkarır ve sokak köpeklerine yem ederim."

Raphael tek kaşını kaldırdı. "Bir kalbim olduğundan emin misin?" Hemen ardından koridorda yürümeye başladı.

Elena bir adım geride takip etmek istemediğinden adama yetişti ve böylece yan yana yürüdüler. "Fiziksel olarak, muhtemelen vardır," dedi. "Duygusal olarak? Hiç sanmam."

“Senin gerçekten korkman için ne olması lazım?” Raphael hakikaten merak ediyordu sanki.

Bir kez daha sanki Elena tehlikenin ince sınırında paten kaymış ve capcanlı kurtulmuştu. Ama kıl payı, acaba görevi tamamladıktan ve Raphael’in onunla işi bittikten sonra başmeleğin ne kadar affına sığınabileceğini merak etti. Buralarda kalıp öğrenmeye çalışmak gibi bir niyeti yoktu.

“Ben doğuştan avcıyım,” dedi, bir kaçış planı yapayım diye de aklının bir köşesine not etti. Sibiryaya iyi bir fikirdi mesela. “Bunun ne anlama geldiğini, kaçınılmaz sonuçlarını bilen pek azdır.”

“Anlatsana.” Raphael bir cam kapıyı itip geçti ve Elena’nın girmesini bekledikten sonra kapattı. “Vampirlerin kokusunu alma yeteneğine sahip olduğunu ne zaman fark ettin?”

“Öyle bir fark ediş olmadı.” Elena omuz silkti. “Kendimi bildim bileli yapabiliyordum. Farklı olduğunu, anormallik olduğunu anladığımda beş yaşında filandım.” Babasının kullandığı kelime ağzından kaçırılmıştı işte. Elena dudaklarını büzdü. “Herkes yapabiliyor sanmıştım.”

“Tıpkı genç bir meleğin, herkesin uçabildiğini sanması gibi.”

Kızgınlığının altından merakı ayyuka çıktı Elena’nın. “Evet.” Demek çocuk melek vardı. Ama nerede? “Komşumuzun vampir olduğunu herkesten önce biliyordum. Bir gün yanlışlıkla onu ispiyonladım.” Elena hâlâ vicdan azabı duyuyordu, oysaki o zaman daha küçük bir çocuktuk. “Her yerde insan gibi davranmaya çalışıyordu.”

Raphael hoşnutsuz bir şekilde yüzünü kırıştırdı. “Bu şans başkasına verse daha iyi olurmuş. Madem insan olmayı arzu ediyorsun, o zaman ne diye ölümsüzlük armağanını kabul ediyorsun?”

"Katılmadan edemeyeceğim." Elena omuz silkti. "Mahallede isyan çıkınca Bay Benson taşınmak zorunda kaldı."

"Çocukluğunun geçtiği mahalle pek hoşgörölü bir ortam değilmiş."

"Hayır." Üstelik Elena'nın babası bu hoşgörüsüzlüğün başını çekiyordu. Kızının, canavarlardan biri olması onun için nasıl bir utanç kaynağıydı. "Birkaç yıl sonra Slater Patalis'in ülkenin dört bir yanında cinayetler işleyerek gezirken yakınımızdan geçtiğini hissettim." O isimle bağlantılı gizli dehşetten dolayı kalbi dondu birden.

"Birkaç hatamızdan biriydi."

Tam olarak hata sayılmaz, diye düşündü Elena, eğer vampirliğe girerken normal olsaymış. Ama Elena, Sara'ya ihanet etmeden bunu diyemezdi. "O yüzden anlarsın ya, korkuya alışkınım ben. Öcünün kapımızın dışında kol gezdiğini bilerek büyüdüm."

"Bana yalan söylüyorsun, Elena." Raphael masif, siyah bir kapının önünde durdu. "Ama şimdilik boş vereceğim. Ölümle bu kadar severek dans etmenin arkasındaki gerçeği yakında anlatırsın."

Elena, acaba Raphael'in dosyalarında Ariel ve Mirabelle'in isimleri var mıydı, acaba annesini yıkan ve babasını bir yabancıya çeviren trajediden haberdar mıydı diye merak etti. "Fazla güven hakkında ne derler bilirsin."

"Aynen." Ufak bir kafa sallama. "O yüzden bu gece sana, orospu dediklerinin neden vampir sevgililerin peşinde koştuğunu göstereceğim."

"Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey, beni fikrimi değiştirmeye ikna etmez." Elena surat astı. "Uyuşturucu bağımlılarından bir gömlek iyiler."

"Ne dikbaşlılık," diye mırıldandı Raphael ve kapıyı iterek açtı.

Fısıltılı sesler, kahkaha, kadeh çınlaması. Bir daveti-

ye gibi süzüldü havada. Raphael gözleriyle Elena'ya içeri girmesi için meydan okudu. Elena da tüm aptallığıyla bu meydan okumayı kabul etti ve bıçağını kolundaki kılıfından avucunun içine çıkarıp yavaşça yürüdü, sırtına batan bir his gibi başmeleğin tam arkasında olduğunun, omurgasının çırılçıplak savunmasızlığının bilincindeydi... ta ki şok geçirerek çenesi yerlere düşene kadar.

Vampirler kokteyl partisi veriyordu.

Elena gözlerini kırpıştırıp kısık, romantik ışıkları, pofuduk koltukları, incecik kadehteki şampnyalara eşlik eden ordvrleri szd. Yiyecekler resmen kadınlı erkekli ayakta durmuş, sohbet eden, glen ve vampir ev sahipleriyle flört eden insan davetliler içindi. Adaleli omuzlara gece elbiseleri çekilmişti, bir yandan kokteyl elbiseleri uzun ve efil efilden, kısa ve seksi modellere kadar baştan başa göz dolduruyordu, en çok siyah ve kırmızı teması hâkimse de, arada bir beyaz göze çarpıyordu.

Elena'yı gördükleri saniye konuşmalar kesildi. Ardından herkes arkasına doğru baktı ve Elena resmen aynı anda bir oh çekildiğini *duydu*; avcı, başmelek tarafından tasmayla gezdiriliyordu. Elena onlara çocuksu bir dürtüyle tam aksi olduğunu kanıtlamak istercesine çaktırmadan bıçağı tekrar kınına soktu.

Çok abuk yapmıştı aslında, çünkü bir vampir elinde şarap kadehiyle ona doğru yürüyordu. En azından Elena, içindeki şaraptır diye umdu, koyu kırmızı sıvı pekâlâ kan da olabilirdi. "Merhaba Elena." Güzel, gr bir ses bu sözleri dile getirmişti, fakat yoğun, koyu ve ağız sulandıran şey, burun direğini kıran kokusuydu.

"Kapıdaki vampir," diye fısıldadı Elena, boğazı kuruyarak. Bu görünmez sarılmanın pençesinden kurtulmak için geri geri gittiğini, ancak Raphael'in capcanlı sıcağına kendini bastırınca fark etti.

"Adım Dmitri." Gülümseyince pırıl pırıl beyaz dişleri ortaya çıktı, sivri bir azı dişi bile yoktu. Yaşlı bir vampir, deneyimli bir vampir. "Gel, dans et benimle."

Elena'nın bacaklarının arası ısındı, Dmitri'nin kokusuna, doğuştan avcılar için çok özel ve son derece erotik bir çekime sahip kokuya istemsiz bir tepki veriyordu. "Kes şunu, yoksa yemin ederim seni hadım ederim."

Dmitri şimdi fermuarına bastıran bıçağa bakıyordu. Kafasını kaldırdığında yüz ifadesinden sinir olduğu belliydi. "Eğer oyun oynamayacaksan, buraya neden geldin ki?" Koku dağıldı, adeta kendi içine çekilmişti. "Burası güven ve eğlence mekânı. Silahlarını başka yere götür."

Elena kıpkırmızı olup bıçaktan kurtuldu. Az önce büyük bir çam devirdiği çok belliydi. "Raphael."

Başmelek elini Elena'nın üst kolunun üstüne kapattı. "Elena buraya öğrenmeye geldi. Sizde insanları çeken ne olduğunu anlamıyor."

Dmitri tek kaşını kaldırdı. "Seve seve gösteririm sana."

"Bu gece değil Dmitri."

"Nasıl isterseniz, efendim." Dmitri hafif bir kafa sallayışla yürüyüp gitti... ancak bir ayrılık kurşunu olarak Elena'nın etrafına son bir koku saldıktan sonra.

Elena'nın tepkisinin kokusunu aldığı, kızın dizlerinin bağının çözüldüğünü anladığı yavaşça gülmesinden belliydi. Ancak attığı her adımla o etki zayıfladı, sonunda Elena vampirin duyusal dokunuşunun yarattığı arzu açlığını duymaz oldu, Dmitri'nin kokusu da, Raphael'in yeteneklerinden biri olan beyin kontrol güçlerinden biriydi. Ancak Elena ilk kez neden bazı avcılarının, avladıkları yaratıklarla cinsel, hatta romantik ilişkilere bulaştığını anladı.

Elbette Dmitri gibileri avlamıyorlardı. "Yüz yıllık borcunu defalarca ödemiş olacak kadar yaşlı." Kayda değer kişisel gücünü de saymıyordu, Elena hayatında bu kadar

manyetik çekime sahip bir vampir tanımamıştı. “Neden sizin yanınızda?”

Raphael elini kızın kolunun üstünde bir arma yapmıştı adeta, gömleğinin üstünden yakıp derisini morartıyordu. “Sürekli zorlu görev peşinde. Benim için çalıştığı zaman bu ihtiyacını tatmin etme fırsatı buluyor.”

“Birden fazla açıdan,” diye mırıldandı Elena, Dmitri’nin ufak tefek, kıvrımlı hatlı bir sarışının yanına gidip elini beline dolayışını seyrederken. Büyülenmiş gibi kafasını kaldırıp izledi. Hiç şaşırtıcı değildi, çünkü Dmitri ıslak rüyaları süsleyecek kadar çekiciydi; ipeksi siyah saçlar, kara, kapkara gözler, soğuk Slav iklimlerindense Akdeniz’i çağrıştıran bir ten rengi.

“Ben pezevenk değilim.” Raphael resmen çok eğleniyordu. “Bu salondaki vampirlerin böyle hizmetlere ihtiyaçları yok. Etrafına baksana, ne görüyorsun?”

Elena kaşlarını çatı, keskin bir cevap yapıştırmaya hazırlandı ki, gözleri yuvalarından fırladı. Orada, köşedeki uzun bacaklı esmer... “Olamaz.” Gözlerini kıstı. “Sarina Monaghan değil mi o, süpermodel.”

“Devam et.”

Elena, Dmitri’nin dolgun hatlı sarışın kadınına çevirdi bakışlarını. “Onu da gözüm bir yerden ısıyor. Bir televizyon programından mı?”

“Evet.”

Elena dengesi şaşarak içeridekilere göz gezdirmeye devam etti. Köşeli çeneli, meşhur bir ana haber spikeri nefes kesici güzellikte, kızıl saçlı bir dişi vampirle mutlu mesut bir koltuğa kıvrılmıştı. Biraz sollarında New York’un güçlü bir evli çifti, Fortune 500 listesinde yer alan şirketlerden birinin büyük hissedarları oturuyordu. Güzel insanlar. Zeki insanlar.

"Buraya kendi seçimleriyle mi geliyorlar?" Ama Elena cevabı biliyordu. Göz göze geldiği insanların hiçbirisinde çaresizlik, iradeleri çalınmış donuk bakışlar görmedi. Tam aksine, flört, eğlence ve seks havada geziyordu. Kesinlikle seks. Cinselliğin gevşek ısısı duvarlardan akıyordu adeta.

"Hissediyor musun, Elena?" Raphael boştaki elini Elena'nın diğer koluna koyup onu göğsüne bastırdı, eğilip konuşurken dudakları Elena'nın kulağına sürttü. "Canları bu uyuşturucuyu çekiyor, bağımlılıkları bu. Zevk."

"Aynı şey değil," dedi Elena, dediğim dedik. "Vampir orospuları parti yandaşlarından farklı değildir."

"Onları bu kalabalıktan ayıran tek fark, zenginlik ve güzellik."

Raphael'in haklı olduğunu fark etmek içine battı. "Tamam, lafımı geri alıyorum. Vampirler ve hayranlarının hepsi tatlı, sağlıklı tipler." Elena gözlerine inanamıyordu; televizyon spikeri elini yanındaki kadının eteğinin altına sokmuş gezdiriyor, çevresinde olan bitene hiç aldırıyordu.

Raphael kıkırdadı. "Hayır, tatlı değiller. Ama kötü de değiller."

"Ben öyle bir şey demedim ki zaten," diye karşı çıktı Elena, gözleri kızıl saçının soluk, uçuk beyaz tenini okşarken yüzünde doğan can alıcı zevke kenetlenerek. "Biliyorum, sadece insanlar. Demek istediğim şuydu..." Bir başka kadın inleyince Elena yutkundü, vampir sevgilisi ağzını şah damarının bir santim üstünde tutuyor, heyecandan çıldırtacağını fısıldayan bir ısı veriyordu.

"Demek istediğin?" Raphael dudaklarını, Elena'nın şah damarının üstünden geçirdi.

Elena irkildi ve her ne halt yiyip de bir başmeleğin, kalbini deşmeyi planladığı adamın kollarında son bulduğunu merak etti. "Vampirlerin yeteneklerini kullanarak insanları köle edişinden hoşlanmıyorum."

“Peki ama ya insanlar köle olmak istiyorsa? Sen burada şikâyetçi birini görüyor musun?”

Hayır. Elena’nın tek gördüğü duyusal oyunların hoş fırça darbeleri, erkekle kadının, vampirle insanın erotik bir karışımıydı. “Beni kahrolası bir grup seks partisine mi getirdin?”

Raphael gene kıkırdadı ve bu kez sesi sıcacık, sıvıydı, Elena’nın teninden akan erimiş karamel gibiydi. “Bazen bazı çizgileri aşılıyorlar ama görünüşte halleri bu. Ortakların bulunabileceği bir parti.”

Raphael ellerini Elena’nın kolunun üstünde aşağı yukarı gezdirdi, nefesiyle ensesindeki kıvırcıklaşan telleri gıdıkladı. Elena ufacık bir an kendini salar gibi oldu. Arkasına yaslansa nasıl olurdu, bıraksa Rapha... *Of Tanrım.* Ona ne oluyordu böyle? “Gördüklerim bana yeter. Hadi gidelim.” Raphael’in ellerinde debelendi.

Raphael daha da sıkı tuttu onu, kanatları etrafını sarıp odada gördüklerini kapatırken göğsü Elena’nın sırtına sıcacık ve oldukça sert yaslanıyordu. “Emin misin?” Dudakları son derece hassaslaşmış cildinin üstünde bir nefesle gezinince Elena ürpermemek için kendini zor tuttu. “Yüz-yıllardır bir insan sevgilim olmadı. Ama senin tadın çok... ilginç.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İnsan sevgili.

Sözleri, New York'un Başmeleği'nin soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde etrafına ördüğü duyuşal zevk hapsinin kilidini açıp Elena'yı çıkardı. Raphael için bir oyuncaktan ibaretti, o kadar. Onunla işi bitince Elena da tıpkı tüm istenmeyen oyunculara yapıldığı gibi bir kenara atılacaktı. Kullanılmış. Unutulmuş. "Git kendine eğlenecek başka birini bul. Ben piyasada değilim." Elena uzaklaştı ve bu kez Raphael, onu serbest bıraktı.

Elena temkinli bir tavırla arkasına dönüp başmeleğin suratına baktı. Reddedildiği için öfke, hatta şiddetli bir öfke bekliyordu, ancak Raphael'in suratı dikkatlice gözlemleyen, kırılmaz bir maskeydi adeta. Başından beri onunla oynuyor muydu diye merak etti Elena. Bir başmelek, nefes kesici vampirlerle dolu bir hareme sahipken ve istediğini seçebilecekken ne diye insan sevgili almaya kalksın ki?

Beslenme ihtiyaçları hakkında istediğinizi deyin, ancak vampire dönüşmek, cilde ve vücuda kesinlikle çok faydalı oluyordu. Elli yaşını geçmiş bütün vampirler filinta gibiy-

di, kusursuz cilde sahipti. Cazibeleri de geçen her yılla birlikte artıyordu, gerçi bu cazibenin bağlı olduğu içsel güç, kişisine göre değişiyordu. Elena avcıdan çok av olarak kalmış nice çok yaşlı vampirlerle tanışmıştı, ancak gerçek güçlü olanlar...

Bazıları, mesela Dmitri, kullanmak istemedikleri zamanlarda güçlerini, inanılmaz karizmalarını saklamakta çok iyiydi. Bazıları süreç içerisinde biraz fazla ileri gitmişti ve neredeyse mütemadiyen üstlerinden güç akıyordu. Ancak zayıf olanlar bile, hiçbir zaman Dmitri'nin şimdiki halinin yanından geçemeyecek olanlar bile, göz kamaştırıcı güzellikteydi.

"Dersimi aldım," dedi Elena, Raphael sessiz kalınca. "Diğer insanların cinsel seçimlerine karşı daha hoşgörülü olmalıyım."

"İlginç bir ifade biçimi." Nihayet kanatlarını indirip düzgünce arkasında katladı. "Ama sen daha buzdağının ucuna baktın sadece."

Elena televizyon spikeri parmaklarını vampirin külötüne kadar getirdi mi diye merak etti. "Gördüklerim bana yetti." Arkasında her türlü erotik olayın yaşandığını hissedince yüzünü ateş bastı.

"Namus bekçisi misin, Elena? Avcıların daha özgür seviciler olduklarını sanırdım."

"Seni hiç ilgilendirmez," diye mırıldandı Elena. "Ya çıkar gideriz ya da Dmitri'nin teklifini kabul ederim."

"Sence benim için fark eder mi?"

"Tabii ki." Elena başmelekle göz göze gelip geri adım atmamak için kendini sıktı. "O vampir uzun dişlerini bana soktuğu anda ne yürüyebilirim ne de çalışabilirim."

"Bir erkeğin şeyinin uzun diş olarak tarif edildiğini hiç duymamıştım," diye mırıldandı. "Dmitri'nin yeteneklerine dair tahminlerine ortak olmak zorundayım."

Elena yanaklarının kızardığını yanmasından anlıyordu ama Raphael'in bu söz düellosunu kazanmasına izin veremezdi. "Ha şeyi, ha dişi, ne farkı var? Bir vampir için hepsi cinsellik."

"Ama bir melek için değil. Benim aletim çok özel ve yüksek bir amaca hizmet eder."

Şehvet, keskin, tehlikeli, zincirsiz şehvet göğsünü öyle bir daralttı ki, Elena nefes bile alamadı. Ancak vücudundaki tüm ısı değişirken yanaklarındaki kızarıklık geçti. Alt kısımlara, nemli bölgelere indi. "Eminim öyledir," dedi tatlılıkla, vücudu ona ihanet ederken bile dimdik durdu. "Şu vampir hayranlarına hizmet etmek ne kadar zordur kim bilir."

Raphael gözlerini kıstı. "Dilin seni başa çıkamayacağın kadar büyük dertlere sokabilir." Ancak aynı dilin bulunduğu ağza, kendini hiç sansürlemeden bakıyordu. Sanki malum bölgesinin etrafında görmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Cehennem yarılrsa, olmaz," diye çatlak bir sesle cevap verdi Elena, damarlarındaki kan ağırlaşarak.

Raphael bu alakasız yorumunu anlamazdan gelmedi. "Öyleyse olduğu zaman cennette olduğumuzdan emin olurum." Raphael, Elena'nın meydan okumasına karşılık veren gözleri çivit mavisine dönüşerek dönüp kapıyı açtı.

Elena şölene suçlu suçlu, son bir bakış atarak hızla dışarı çıktı. Dmitri dudakları sarışın kadının yay gibi boyununun süt gibi beyaz tenine sürtünürken, eli göğsündeki yumuşak yükseltiyeye yakın dururken dimdik onu izliyordu. Kapı kapanırken Elena adamın vampir dişlerinin parladığını gördü. Midesi şok edici bir açlıkla büzüştü.

"Yatağına tatlılıkla mı giderdin?" diye sordu Raphael, Elena'nın kulağının dibinde, sesi kılıfsız bir bıçağa dönü-

şerek. "Yoksa inleyerek ve yalvararak mı?"

Elena yutkundu. "Hayır, asla. Dmitri adeta duble kremalı bir çikolatalı pasta gibi. Dışından güzel görünüyor, hepsini yemek istiyorsun ama esasında, şekerden miden bulanıyor." Dmitri'nin duyulara hitap eden doğası boğucuydu, ağırdı, insanı çektiği kadar iten bir battaniyeydi.

"Eğer o pastaysa, ben neyim?" Elena'nın dudaklarına, çenesine değen acımasız, tensel hazları canlandıran dudaklar.

"Zehir," diye fısıldadı Elena. "Güzel, baştan çıkarıcı bir zehir."

Raphael tam arkasında öylesine kıpırtısız oldu ki, Elena'nın aklına fırtına öncesi sessizlik geldi. Fakat fırtına çarptığında Elena'nın içinde en derine giren, onu cıvılcıplak bırakan, ipeksi bir sesle geldi. "Yine de ben pastaya yumulacağına, zehirde boğulmanı yeğlerim." Elleriyle Elena'nın kalçalarını kavradı.

Elena'nın boğazı zalim ve talepkâr bir şehvetle kurudu. "Gerçi hepimiz benim özyıkım düşkünlüğümü biliyoruz." Elena bir adım gerileyip sırtını duvara vererek Raphael'in suratına baktı, vücudunun, asla izin vermeyeceği bir penetrasyona hazırlanmayı kesmesini emretti. "Senin çiğneyip atacağın sakız olmaya hiç niyetim yok."

Raphael'in yüz hatları çarpıcı derecede erkeksiydi belki ama o saniye, dudakları insanı baştan çıkarıyordu, yumuşacıktı, ısırmalıktı, bir erkeğin dudakları daha fazla dokunma isteği uyandıramazdı. "Şu anda seni masamın üstüne yatırsam ve parmaklarımı içine soksam, sanırım çok farklı bir gerçekle karşılaştırdım."

İçindeki ihtiyaçlar spazm gibi kasılırken bacaklarının üst kısmını sıktı Elena. Masada çaresizce uzanmışken o güçlü, uzun parmakların içine girip çıktığının hayalinden başka

şey görmedi gözleri. Gözlerini kapatınca daha beter oldu, o yüzden hızla kırıştırtıp açtı ve karşı duvardaki siyah ışıltılara bakışlarını dikti. "Bu binada nasıl manyakça şeyler yaşıyor bilmiyorum ama parçası olmak istemiyorum."

Raphael karanlık, erkeksi bilgileriyle koca bir kahkaha attı. "Eğer buna manyakça diyorsan, belki de tahminimden çok daha kapalı bir hayat yaşadın."

Elena'nın tepki vermesi için meydan okuyan bir gözdağı gibiydi. Elena ilk dürtüsüne karşı çıktı. Diğer avcılar kadar açık saçık cinselliğini yaşamıyorsa ne olmuş? Testosteron çeteleri, hepsini bir bir geri çevirince orfa İffetli Bakire adını takmışsa ne olmuş? Elena aslında bakire değildi ama eğer Raphael'in erotik oyunlarından uzakta kalacaksa, o da uyardı. "Kapalı kalmayı tercih ederim, teşekkürler. Uykum gelip sızmadan şu toplantımızı yapabilir miyiz?"

"Yatağım çok rahattır."

Elena, başmeleğe bu cümleyi söyleme fırsatı yarattığı için kendine tokat atacaktı neredeyse, özellikle de beyni onu yatakta hayal ederken, kanatları iki yana açılmış, bacakları çıplak, şeyi... Elena görüntüyü silmek için dişlerini sıkı. "Bana ne söylemek istemiştin?"

Raphael'in gözleri parladı ancak yalnızca, "Gel," demekle yetindi. Tekrar asansöre doğru yürümeye başladı.

Elena arkasından koşup yetişti, ondan itaat beklemesine de gıcık oldu. Sanki Elena bir yavru köpekti. Ancak ilk kez çenesini tuttu. Leş gibi seks, zevk ve bağımlılık kokan vampir katından mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu.

Asansör yolculuğu kısa sürdü ve Elena bu kez dışarı çıktığında çok klas bir ortamdaydı. Havalı beyaz ana temaydı, aralarda elegan altın rengi beyaz vuruşlar vardı. Fakat Raphael onu ofisine götürünce Elena çalışma masasının devasa, siyah bir cilalı volkanik taştan yapıldığını gördü.

Şu anda seni masamın üstüne yatırsam ve parmaklarımı içine soksam, sanırım çok farklı bir gerçekle karşılaşardım.

Elena yeniden zihnini istila etmesini önleyerek bu düşünceyi kafasından atıverdi, Raphael masanın etrafında dolaşp camın kenarında dikilirken, bakışlarını şehir ışıklarına ve ötesine, kapkara Hudson Nehri'ne çevirirken en uzak noktada bekledi.

"Uram, New York eyaletinde."

"Ne?" Elena aniden iş konusuna girilmesine şaşırıp memnun olarak ellerini kaldırdı ve rüzgârın bozduğu saçlarını düzeltmeye, arkadan atkuyruğu yapmaya koyuldu. "İşimizi son derece kolaylaştırıyor. Tek yapmam gereken avcı ağındakilere haber verip gri kanatlı bir melek görürsek diye tetikte olun demek."

"Ödevini yapmışsın."

"Temel hareketleri en az seninkiler kadar ayırt edici," dedi Elena. "Neredeyse bir gece kelebeği gibi."

"Kimseye haber vermeyeceksin."

İçinde kalmış tüm arzular hızla sönüp giderken Elena çenesini sıkı. "Etkin olabilmek için ihtiyacım olan temel öğelerden beni koparırsan, işimi nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"O şeyler bu avda işine yaramaz."

"Ah, hadi ama!" diye bağırdı Raphael'in sırtına bakarak. "Eşi benzeri olmayan kanatlara sahip, bildiğimiz bir melek o. İnsanların dikkatini çeker. Ayrıca konuşurken bana yüzünü döner misin?"

Raphael gözlerinde mavi alevlerle döndü. Üstünden dalga dalga akan gücü hissedebiliyordu Elena. "Uram göze batmaz. Tıpkı benim batmadığım gibi."

Elena kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun... ah, siktir." Raphael artık orada değildi. Elena, orada olması gerektiğini biliyordu ama artık görebileceği biçimde değildi.

Elena yutkunarak meleğin en son durduğu noktaya yürüyüp elini uzattı.

Sıcak, erkek tenine değdi.

Tam geri çekeceğı esnada hayaletimsi bir el bileğini yaladı. Derken az önce uzun uzun baktığı o ağız tarafından emildi parmakları, sıcak-ıslak nefes bacaklarının arasında duyduğu yeni zonklamayı kışkırttı. İşte o zaman parmağının emilen kısmını göremediğini fark etti. "Kes şunu!" Elena geri çekilerek masaya doğru yalpaladı.

Raphael bir serap gibi belirip somutlaştı. "Ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyordum." Biraz kımıldayıp tam karşısında durdu, Elena'nın önünü kapladı.

"Ne demek istediğini anlatmak için insanları emer misin hep?" Elena parmaklarını kıvırdı. "O neydi öyle?"

"Büyü," diye cevap verdi Raphael, gözleriyle Elena'nın dudaklarını takip ederek. "Kalabalıklar arasında gizlice dolaşabilmemizi mümkün kılar. Bir başmeleği melekten ayıran özelliktir."

"Ne kadar süre tutabiliyorsun?" Elena, Raphael ona öyle bakarken aklından neler geçtiğini merak etmemeye, Sara'nın bebeğinin ve onun canına kastetme tehdidi savurduğunu hatırlamaya çalıştı. Fakat Raphael bu kadar yakınındayken, dokunabileceğı mesafedeyken çok zordu. Neredeyse insana benziyordu. Karanlık, cinsel çekime sahip bir insana.

"Ne kadar gerekirse tutabilirim," diye fısıldadı Raphael ve Elena, çift manalı bir cümle kurduğundan emindi. "Uram benden yaşlı. Gücü daha muazzam. Tek yapması gereken..." Raphael öylesine ani sustu ki, Elena çok fazla bilgi ifşa ettiğini düşündüğünü anladı. "Gücünün doruğundayken ışıltıyı süresiz uzunlukta tutabilir. Zayıfladığında bile, yine de bir gün boyunca koruyabilir, gece saatleri yere inebilir."

"Görünmez Adam'ın peşindeyiz yani?" Elena iyice arkaya yaslandı, sonunda masanın üstünde oturuyordu.

Raphael'in elleri, Elena nasıl bu kadar yaklaştığını anlamasa da, kalçalarının iki yanında duruyordu. "O yüzden senin koku alma duyuna ihtiyacımız var."

"Ben vampir kokusu alıyorum," dedi Elena hayal kırıklığı içinde, "melek değil. Senin kokunu alamıyorum."

Raphael bu ayrıntı hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi, elini havada salladı. "Beklemek zorundayız."

"Neyi?"

"Doğru zamanı." Kanatlarını kaldırıp Elena'nın görüşünü kapattı ve geceyle örttü. "Bu arada biz beklerken taddın da, konuştuğun kadar hoppa mı diye öğrenme ihtiyacımı gidereceğim."

O duyusal ağ birden koptu. Elena, hiçbir açıklama yapmadan kıvrakça arkaya kaydıldı, masanın diğer tarafından aşağı inip bu arada kâğıtları dağıttı. "Dedim sana," diye nefes nefese konuştu, kıl payı kurtulduğu için yüreği ağzındaydı, "sana çerez olmak, çiğneyip atacağın sakız, yatak-arkadaşın olmak istemiyorum. Dişlerini batıracak bir vampir bul." Elena bir hışımla odayı terk edip bir cevap bile beklemeden koridorda yürümeye koyuldu.

Her nasılsa, Elena kimsenin onu durdurumamasına çok şaşırdı. Zemin kata ulaşınca aşağıda bir taksi bekliyordu; onun için. Tam taksiciye kaybol diyecekti ki yanında hiç parası olmadığını fark etti. Gece yarısının buz gibi soğukunda eve yürümeye niyeti olmadığından arka koltuğa oturdu. "Beni götür buradan."

"Tabii ki." Sürücü tertemiz konuştu. Fazla temiz.

Elena bakışlarını kaldırıp dikiz aynasından sürücüyü göz göze geldi. "Vampirler artık taksi şoförlüğü de mi yapıyor?"

Adam gülümsediyse de, Dmitri'nin taşıdığı doğal çekiciliğin etkisini yaratamadı... ve ilişkilerini cinselliğe dönüştürmek isteyen başmeleğin tehlikeli duyusal hissini kesinlikle yaratamadı. Hah!

Böyle bir şey olmadan önce Lucifer'in krallığında havanın soğuması lazımdı. Seks, menüde yoktu işte. Elena da öyle.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Raphael taksinin kaldırımın kenarından hareket edişini izledi, Elena'nın binmesine şaşırmişti. Elena şimdiye dek emrettiği kişiler arasında en tahmin edilemez karakterdi. Elbette böyle nitelendirildiğini duysa karşı çıkardı, diye düşündü Raphael, sadece ölümcül güçlere sahip bir ölümsüz kadar eğlenerek.

Kapı arkasından açıldı. "Efendim?"

"Dmitri, avcıdan uzak duracaksın."

"Efendim öyle arzu ediyorsa." Bir duraklama oldu. "Onu yalvartabilirim. Emirlerinize itaatsizlik edemez bir daha."

"Yalvarmasını istemiyorum." Raphael söylediğinin doğru olduğuna kendi de şaşırdı. "Ruhuna el değmezse, daha çok işe yarar."

"Ya sonra?" Dmitri'nin sesi tensel beklentilerle doluydu. "Avdan sonra ona sahip olabilir miyim? Beni... çekiyor."

"Hayır. Avdan sonra, o benim olacak." Elena diz çöküp yalvaracaksa, ancak Raphael'e yapacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Onu öldürecekti.

Elena harika bir sanat eserinden bozma yatağında dimdik oturdu. Yatak başı benzersiz, zarif bir metal tasarımdı, ayrıca bembeyaz çarşaf takımı ve pofuduk yastıklar minik minik çiçek işlemeliydi. Yatağın sağ tarafından sürgülü camlı kapılar, Elena'nın minyatür bir bahçeye çevirdiği, ufak, özel bir balkona açılıyordu. Ötede de Başmelek Kulesi manzarası göz dolduruyordu.

İçeri girildiğinde duvarlar, koyu mavi halıyla uyumlu, mavi ve gümüş rötuşlarla tamamlanmış krem rengi duvar kâğıdıyla kaplıydı. Camlı kapıların perdeleri beyaz tül dü, Elena ikili kalın brokar kanatları çoğunlukla iki yanda bağlı tutuyordu. Odanın karşı köşesindeki büyük, beyaz Çin porseleni vazodaki kocaman ayçiçekleri güneş ışığını adeta içeri taşıyordu.

Bu vazoyu Elena'ya, yoldan çıkmış vampirinin izini sürünce ona müteşekkiri kalan bir Çinli melek hediye etmişti. Genç vampir, Konrat'ını daha tamamlamadan daha fazla melek korumasına ihtiyacının kalmadığına karar vermiş-

ti. Elena kadını, çok tuhaf bir müşteri kitlesine hitap eden bir erotik dükkân köşesinde korkudan büzüşmüş halde yakalamıştı. Bu iş gereği Şangay yeraltı dünyasının derinliklerine inmek zorunda kalmıştı, fakat vazo yıllandıkça güzelleşen, harika bir ışık parçasıydı. Bu oda bütünüyle onun sığınağıydı, hatta tam oturtmak için aylarca uğraşmıştı Elena.

Ancak tam o anda, Pekin'in güneyinde kümes gibi bir evde toprak zeminde de otursa yeri ydi. Elena'nın gözleri açıktı, ancak tek görebildiği, Times Meydanı'ndaki o vampirin donmuş görüntüsüydü, tek bir kulun bile yardım etmediği vampirin. Elena o şekilde son bulmayacağını biliyordu, Raphael olayın halı altına süpürülmesini istiyorsa öyle olmazdı zaten ama Elena yine de kesin ölüydü.

Raphael ona görünmezlik büyüsünden söz etmişti.

Elena'nın bildiği kadarıyla, hiçbir avcı, hiçbir insan, başmeleklerin bu gücünden haberdar değildi. Sizi kaçıran kişinin yüzünü görmeye eştı bu; o noktadan sonra ne derse desin, ipinizin çekildiğini anladınız.

"Hayatta. Olmaz. Ama." Elena güzel Mısır pamuğu yorganını avuçlarının içinde sıkıp gözlerini kısarak seçeneklerini gözden geçirdi.

Birinci seçenek: Geri çekilme girişimi.

Muhtemel sonuç: Acı dolu işkencelerin ardından ölüm.

İkinci seçenek: İşi yap ve umutla yaşa.

Muhtemel sonuç: Ölüm ama muhtemelen işkencesiz (iyi).

Üçüncü seçenek: Raphael'e, onu öldürmeyeceğine dair ant içir.

Muhtemel sonuç: Ant içmek ciddi bir işti, o yüzden Elena yaşardı. Fakat yine de Raphael onu delirtene kadar işkence edebilirdi.

"O zaman daha iyi bir yemin düşün," diye kendi kendine mırıldandı Elena. "Ölüm yok, işkence yok, beni vampe çevirmek kesinlikle yok." Altdudağını ısıtırıp acaba bu yemine arkadaşları ve ailesini de katabilir miydi diye merak etti. Ailesini. Hı, evet. Elena'dan nefret ediyorlardı zaten. Yine de Elena izlemeye zorlanırken bir yerlerinin keşilip açılmasını da istemezdi.

Fayansa vuran kan.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Islık gibi, gurultulu bir yakarış.

Kafayı kaldırıp bakınca Mirabelle'in hâlâ yaşadığını görmek. Canavar gülümsedi. "Gel bakalım, küçük avcı. Tadına bak."

Şıp.

Şıp.

Islak bir yırtılma sesi, kalın, müstehcen, kâbustan fırlama.

Elena yorgani üstünden fırlatıp bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı, suratı buz gibiydi. Özellikle bu hatırası, ruhundaki tüm sıcaklığı mahvetme yeteneğine sahipti. Başını elleri arasına alıp orada oturarak koyu mavi halıya gözlerini dikti ve dalıp gitmeye çalıştı. Anıları, Elena'nın savunma kalkanında bir delik açıp içeri sızdığında tek kaçış yöntemi buydu, hatıraların pençesi aynı şey kadar sıkı ve zehirliydi...

Balkonda bir şey çat diye yere düştü.

Elena'nın yastığının altında tuttuğu silah elindeydi ve hareket ettiğinin farkına bile varmadan camlı kapılara doğru yöneltmişti bile. Elena'nın eli sapasağlam duruyordu, vücuduna adrenalin dolmuştu. Tül perdenin arkasından balkonu tarayınca kimseyi göremedi, ancak sadece aptal bir avcı gardını bu kadar çabuk indirirdi. Elena aptal değildi. Ayağa kalktı, üstünde sadece beyaz askılı bir bluz

ve şort don boyutunda kesilmiş, kenarları şirin pembe fiyonklu, nane yeşili külot olduğunun farkında bile değildi.

Bakışını dışarı odaklayarak boşta kalan eliyle tülü yana itti, teker teker. Balkon tamamen önündeydi. Sinirli bir vampir filan yoktu. Götkafalılar uçamıyordu ama Elena bir keresinde üç vampirin dört bacaklı örümcek misali bir binaya tırmandığına şahit olmuştu. Şakasına yapmışlardı ama onlar becerebiliyorsa, diğer vampirler de yapabilir demekti.

Elena iki kere kontrol etti.

Vampir yoktu. Melek de yoktu.

Silahı aynı pozisyonda tutmaktan kolu ağrımaya başlamıştı, fakat Elena rahat bir oh çekmedi, balkonun kenarlarını taramaya koyuldu; orada bir sürü bitki vardı, Elena'nın eklediği kıvrık çatıda büyüyen sarmaşıklar da dahil, ancak hiçbir şeyin balkonun kenarını kapatmamasına özen göstermişti. Eğer birisi oraya tutunuyorsa, Elena muhakkak parmaklarını görürdü.

Daha da önemlisi, izinsiz girmeye kalkan biri olursa Elena'nın her hafta sıkıdığı jel spreyde izi kalırdı. Bu madde özellikle avcılar için yapılmıştı ve bir kol, bacak ve böbreğe bedeldi, ancak izinsiz girenleri yakalamada son derece etkiliydi. Aktif değilken herhangi bir yüzeyle birleşip karışıyor ancak vampir ya da insan ya da melek tarafından dokunulunca capcanlı, göze batan bir kırmızıya dönüşüyordu.

Jele dokunulmamıştı ve Elena bir vampir sezmedi.

Çok hafif rahatlayarak hızlıca aşağı doğru baktı. Kaşlarını kaldırdı. Canlı kırmızı begonyalarının yanında plastik bir mesaj şişesi duruyordu. Elena somurttu. Begonya sapları kolaylıkla kırılabilirdi. Eğer bunu oraya düşüren kişi, yazın bitişindeki serin havalara rağmen bir bebek büyütür gibi özenerek yetiştirdiği bitkilere en ufak bir zarar

vermişse, Elena'nın elinden çekeceği vardı. Elena nihayet ortamın güvenli olduğuna kanaat getirip silahı indirdi ve kapıyı açtı.

Rüzgâr ona şehrin canlı nabzını taşıdı, hepsi o.

O zaman bile, Elena çok, çok dikkatlice dışarı çıkıp mesaj şişesini ayağıyla çekerek yerde yuvarladı. Tam şişeyi içeri sokmak üzereydi ki aşağı kıvrılan bir sarmaşığın üstüne süzülerek inen tek tüyü gördü. Mesaj şişesini bir tekmeyle içeri fırlatıp silahını kavradı ve çatıya doğrulttu, balkonuna bu çatıyı inşa eden adam, ona manzaranın minik bir kısmını bile olsa kapattığı için akılsızlık ettiğini söylemişti, fakat o elbette yukarıdan gelecek tehlikeleri hesaba katmamıştı.

Doğru, Elena görüş açısının birazını kaybetmişti ama kimse habersiz şekilde onu yukarıdan kısıtıramazdı, gerçi Elena davetsiz misafirini kaçırmışsa, belli ki bu kalkana fazla güveniyordu. Bir daha olmayacaktı.

"Elimdeki silah taşı deler, senin üstünde oturduğun levhayı hayli hayli geçer," diye seslendi. "Hemen aşağı in, yoksa kıracaksın!"

Anında bir kanat çırpma sesi duyuldu. Bir saniye sonra alı al moru mor bir melek yüzü ona yukarıdan dikkatlice baktı. Elena'nın gözleri yuvalarından fırladı. Meleklerin böyle yapabildiğini bilmiyordu. "Sen ulak mısın? Düz dur, yüksekten başım döndü."

Melek tamam anlamında kafa sallayıp düzeldi. Rönesans ressamlarının resmetmekten hoşlandığı o efsanevi çocuk meleklerle benziyordu, suratı yuvarlak ve tatlıydı, saçları altın rengi kıvr kıvrırdı. "Kusura bakma! Daha önce hiç avcı görmedim. Merak ettim." Bakışları güneye doğru kayınca gözleri kocaman açıldı. Zaten olduğu yerde durabilmek için kanatlarını deli gibi çırpıyordu, şimdi hiper hızlanmıştı.

“Gözlerini kaldır, yoksa kanadına bir delik açarım.”

Çocuk yanakları kızarak aniden kafasını kaldırdı. Hafifçe sola doğru kaykılıp hemen düzeldi. “Pardon! Pardon! Barınak’tan yeni çıktım. Ben...” Yutkundu. “Sana bunu söylememem lazımdı! Lütfen Raphael’e söyleme.”

Melek ağlamak üzere görüldüğünden Elena başıyla onayladı. “Rahat ol, çocuk. Bir daha bir mesajın olunca ön kapıdan gir.”

Melek suratını buruşturdu. “Raphael böyle yapmam gerektiğini söyledi.”

Elena derin bir nefes verip ona el salladı. “Hadi kaybol. Ben Raphael’i hallederim.”

Genç melek dehşet içindeydi. “Yok, sorun değil. Lütfen yapma. Sana... zarar verebilir.” Son iki kelimeyi fısıltıdan bile alçak söylemişti.

“Hayır, vermez.” Elena başmeleğe yemin ettirecekti. Gerçi nasıl becereceğine dair hiçbir fikri yoktu. “Şimdi git; Dmitri kışkırtıyor.”

Çocuk sararıp soldu ve o kadar hızlı kaçtı ki, Elena onu görmedi bile. Eh, hadi bakalım, ilginç bir görüşmeydi. Milletin bildiği kadarıyla melekler vampirleri kontrol ederdi. Peki ama ya güç çok daha istikrarsızsa? Elena buna kafa yormak zorundaydı.

Daha sonra.

Raphael’e onu öldürmeyeceği ya da ona işkence etmeyeceği sözünü verdirdikten sonra.

Etrafı kolaçan ettikten ve sarı olan sanki yaz geçeli bir ay olmamış gibi açarak Elena’yı mutlu eden kıymetli be-gonyalarını suladıktan sonra perdeleri sımsıkı kapattı ve silahı tekrar yastığın altına soktu. Ancak o zaman mesaj şişesini alıp tıpasını açtı.

Telefon çaldı.

Elena duymazdan geleyim diye düşündü. Merakı içini yiyip bitirdi. Ancak arayan kim diye göz atınca Sara olduğunu gördü. "Selam. Naber, SayınYönetici?"

"Ben de aynısını sana soracaktım. Dün gece çok tuhaf bir rapor aldım."

Elena dudağını ısırdı. "Kimden?"

"Ransom."

"Anladım," diye mırıldandı. Diğer avcının, silah ve tabancalara düşkünlüğünün yanı sıra çok tuhaf bir hobisi vardı. Işık kirliliğiyle dolu, büyük bir metropolitanda yaşadıkları gerçeği onu bu hobisinden hiç alıkoymuyordu. "Yıldızları seyrediyordu, değil mi?"

Sara uzun bir nefes verdi. "Süper güçlü, son teknoloji ürünü teleskopuyla. Ve bana, şey... senin uçtuğunu söyledi?" Son kelimeleri, inanmadığını ifade eden bir soruydu.

"Ransom bana yıldız dediği için ona teşekkür etmeliyim."

"İnanmıyorum," diye fısıldadı Sara. "Amanın... Orada mıydın? Uçuyordun?"

"Hı hı."

"Bir melek mi?"

"Başmelekle."

Uzun saniyeler boyunca bir sessizlik oldu. Ardından, "Hassiktir."

"Hı hı." Elena yine şişenin kapağını açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun? Nefes alışını duyuyorum."

Elena sırttı. "Çok meraklı bir arkadaşsın bakıyorum."

"En yakın arkadaşlık rehber kitabında yazıyor. Ben şokumu atlatmaya çalışırken baklayı çıkar."

"Birkaç dakika önce bir melek ulakla mesaj aldım."

"Neymiş?"

"Hâlâ açmaya çalışıyorum..." Elena kapağı çıkarmayı başardığında sesi zayıfladı. Parmakları titreyerek şişenin

içindekilere baktı, içi birkaç kat yumuşak kılıfla sarılmış bir tüptü çünkü. İçinden bir ses bebek meleğin, taşıdığı mesajı çok daha yumuşak düşürmüş olması gerektiğini söylüyordu. "Ah."

"Ellie? Meraktan geberiyorum."

Elena yüreği ağzında atarak son derece titizlikle yapılmış heykeli dikkatlice tutarak dışarı çıkardı. "Bana bir gül yollamış."

Hattın diğer ucundan hayal kırıklığıyla karışık bir homurtu geldi. "Biliyorum, pek kimseyle çıkmıyorsun canımın içi ama köşedeki dükkânda beş dolara satılıyor."

"Kristalden yapılma." Elena konuşurken gülün üstünden son derece dikkat çekici bir biçimde ışık yansıdığı gözüne çarpınca ağzı açık kaldı. "Olamaz."

"Ne olamaz?"

Elena gözlerine inanamayarak yakındaki bir çekmeceyi açtı, içinden ağırlığı biraz dengesiz olduğu için pek kullanmadığı, çok gergin, her maddeyi kesen bir bıçak çıkarıp gülün gövdesini çizmeye çalıştı. Bıçak en ufak bir iz yapmadı. Ancak tam aksini deneyince, gül bıçağın çizilmez yüzeyini çizdi. "Ah, siktir."

"Ellie, yemin ederim hemen neler olduğunu anlatmazsan seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim. Neymiş o? Kan emici bir mutant gül mü?"

Elena kahkahasını bastırmaya çalışarak elinde tuttuğu, tarif edilemez güzellikteki nesneye baktı. "Kristal değil."

"Zirkon mu?" diye sordu Sara dümdüz bir ses tonuyla. "Ah, bekle, plastik."

"Pırlanta."

Tam sessizlik.

Bir öksürük.

"Şu kelimeyi tekrar eder misin?"

Elena gülü ışığa doğru kaldırıp tuttu. "Pırlanta. Leke-siz, tek parça."

"İmkânsız. Bir gülü taştan oymak için ne kadar büyük bir parça gerektiğinin farkında mısın? Mikroskobik boyutta mı?"

"Avucumun içi kadar."

"Dediğim gibi, imkânsız. Pırlantadan bir şey oyulmaz. Gerçekten, imkânsızdır." Sara'nın nutku tutulmuştu. "Adam sana pırlantadan bir gül mü yolladı?"

"Adam değil," dedi Elena, hediyenin şahaneliği karşısında içindeki ayrılmaz dişi parçanın tepki göstermesini engellemeye çalışarak. "O bir başmelek. Çok tehlikeli bir başmelek."

"Ya sana bayılmış ya da çalışanlarına çok dolgun bahşiş bırakıyor."

Elena tekrar kahkaha attı. "Yok ya, sadece beni yatağa atmak istiyor." Sara'nın hattın diğer ucunda boğulmayı kesmesini bekledi devam etmeden önce. "Dün gece hayır dedim. Bence başmelek 'hayır' kelimesinden hiç hoşlanmıyor."

"Ellie, hayatım, lütfen bana benimle kafa yapmadığını söyle." Sara yalvarır gibi konuşuyordu. "Eğer başmelek seni istiyorsa, sana sahip olacaktır. Ve..." Kendi lafını ortada kesti.

"Sorun değil Sara," dedi Elena yumuşakça. "Eğer benimle beraber olursa, kemiklerim kırılır." Başmelekler insan değildi, insana yakın bile değillerdi. Zevklerini aldıktan sonra, oyuncakları hiç umurlarında olmazdı. "O yüzden hiçbir zaman bana sahip olmayacak."

"Sonradan peşine düşmeyeceğinden emin olmayı nasıl planlıyorsun?"

"Ona yemin ettireceğim."

Sara hummm gibisinden bir ses çıkardı. "Tamam, dos-

yaları çıkardım. Melekler yeminlerini ciddiye alır. Hem de çok ciddiye. Ancak kelime seçimini çok dikkatli yapmalısın. Her şey karşılıklıdır. Raphael aslan payını isteyecektir. Yani senin durumunda, senin etini."

Elena ürperdi, bu fikir artık ona o kadar da itici gelmiyordu. Pırlantadan dolayı değildi ama. Bir gece önceki erotizmden dolayındı. Karanlık, kötülük tohumları dolu ama aynı zamanda hayatı boyunca deneyim etmediği kadar kuvvetli bir cinsel flörtleşmeydi. Vücudu arzudan şarkılar söylemişti ve Raphael ona dokunmamıştı bile. Peki ya gerçekten Elena'nın içine girse ne olurdu, sıcak ve sert ve... yeniden?

Elena'nın yanakları kızardı, bacaklarını gene birbirine bastırdı ve kalp atışları gümbürdedi. "Gülü iade edeceğim." Olağanüstüydü, şahane bir tasarımdı ama Elena bunu kabul edemezdi.

Sara onu yanlış anladı. "Yeterli olmaz. Pazarlığa koyabileceğin bir şeyin olmalı."

"Sen o kısmı bana bırak." Elena son derece özgüvenle konuşmaya çalışsa da, gerçek şuydu ki, bir başmelekle nasıl pazarlık edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aslan payını isteyecektir.

Elena hiç anlamadan zihnini hıçkırık tuttu ve Sara'nın sözleri, Mirabelle'in tecavüze uğramış bedeninin yenisinden canlanan görüntüsüyle karıştı. Ruhu buza döndü. Ya Raphael'in bedeli ölümden beter bir şeyse?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Elena mesaj şişesini Raphael'in çalışma masasına koydu. "Bunu kabul edemem."

Raphael pencerenin önünde ayakta dururken sırtı ona dönük, telefon kulağında, tek parmağını havaya kaldırdı. Bir başmeleği. böylesi modern bir aletle görmek Elena'ya garip geldi, ancak tepkisi mantığa aykırıydı; çünkü başmelekler teknoloji üstadıydı, istedikleri kadar bir masaldan ya da efsaneden fırlamış gibi görünürlerse görünsünler.

O efsanelerde ne kadar gerçeklik gizliydi, kimse bilemezdi. Melekler mağaralardaki ilk duvar resimlerinden beri insan tarihinin bir parçası olsalar da, esrar örtüleri hiç kalkmazdı. Elbette insanlar, her zamanki gibi, boşluklardan nefret ettikleri için melek türünün varlığını açıklamak adına binlerce efsane uydurmuştu. Bazıları onlara tanrıların filizi derdi, diğerleri onları yalnızca biraz daha gelişmiş bir tür olarak görürdü. Kesin olan tek şey vardı, dünyanın hâkimi onlardı ve bunun farkındaydılar.

Şimdi Majesteleri alçak bir sesle konuştu. Elena sinir olarak odada dört dönmeye başladı. Yan duvardaki derin raflar dikkatini çekti. Ya gerçek abanoz olan ya da o şekil-

de muamele gören bir ahşaptan yapılmış bu raflar define üstüne define sergiliyordu.

Antik bir Japon *oni*, iblis maskesi. Ancak bunda bir hınzırılık gizliydi, sanki bir çocuk festivali için yapılmıştı. El işi zanaat kusursuzdu, renkler capcanlıydı, gerçi Elena maskenin yaşının ağırlığını kemiklerinde hissetti. Tam yanında, rafta tek bir tüy duruyordu.

Olağandışı bir renkti; koyu, saf bir mavi. Elena son birkaç aydır şehirde gezen mavi kanatlı bir melek söylentisini işitmişti ama elbette bu söylentiler gerçek olamazdı? "Natürel mi, sentetik mi?" diye neredeyse kendi kendine fısıldadı.

"Ah, tamamen natürel," diye lafa girdi Raphael. "Illium, müthiş değerli tüyleri yolunurken çok sıkıntı çekti."

Elena alnını kırıştıran çizgilerle ona doğru döndü. "O kadar güzel birisine neden zarar verdiniz? Kıskandınız mı?"

Raphael'in gözlerinin içinde bir kıvılcım çaktı, sıcaktı ve dışarı çıkarsa kesinlikle öldürürdü. "Illium senin hiç ilgini çekmezdi. O itaatkâr kadınlardan hoşlanıyor."

"Eee? Tüylerini niye yoldunuz?"

"Cezalandırılması gerekiyordu." Raphael omuz silkip yürüdü, Elena'ya otuz santim kadar yaklaşp yanında dikildi. "Gerçekten canının acıdığı su götürmez bir gerçektir, tüyler bir yıl sonra uzadı tekrar."

"Göz açıp kapayıncaya kadar."

Elena'nın ıgneleyici yorumuyla tehlike seviyesi azaldı. "Bir melek için, evet."

"Eee, eski tüyleri önceki gibi oldu mu?" Elena, o gözlerin içine bakma diye kendine hatırlattı, çünkü Raphael her ne derse desin, böylesi bir temas, Elena'nın zihnini istila etmesini kolaylaştırıyor olmalıydı. Ancak Elena gözlerini kaçıramadı, o alevler dönemeç gibi dönen minik bıçaklara

dönüştüğü zaman bile. "Oldu mu?" diye tekrar etti, ani bir açlıkla sesi çatlayarak.

"Hayır," diye cevap verdi Raphael, uzanıp Elena'nın kulağını okşayarak. "Çok daha güzel uzadılar. Kenarları gümüşü mavi."

Elena, başmeleğin sesindeki küçümsemeyi duyunca kahkaha attı. "Benim yatak odamın renklerinde."

Aralarında cırlıçıplak bir ısı oluştu. Güçlü. Capcanlı. Raphael gözlerini Elena'ya kenetlemişken elini çenesine ve boynuna doğru indirdi. "Beni içeri davet etmek istemediğinden emin misin?"

Başmelek tek kelimeyle, son derece güzeldi.

Ama erkek, çok erkekti.

Sadece bir tadına bak.

Elena'nın içindeki karanlık yüzündendi, çocukluğunu yitirdiği gün, kana bulanmış bir mutfak zemininde doğan o küçük merkezi yüzündendi.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Gel bakalım, küçük avcı. Tadına bak."

"Hayır." Elena aniden geri çekildi, avuçlarını incecik bir korku teri kapladı. "Sadece sana gülü iade etmeye ve Uram'ın nerelerde olacağına dair başka bilgin var mı diye sormaya geldim."

Raphael elini indirdiğinde Elena reddedilme karşısında yükselecek öfkeyi beklerken çok düşünceli bir ifade gördü onda. "Kâbusları kovup yok etmede iyiyimdir."

Elena kaskatı kesildi. "Ve yaratmada. O vampiri Times Meydanı'nda saatlerce açıkta bıraktın." *Kes şunu, Elena,* diye emretti zihni. *Tanrı aşkına, kes! Ona güvenliğine dair yemin ettirmek zorundasın; ama ağzı onu dinlemedi.* "Ona

işkence ettin!"

"Evet." En ufak bir pişmanlık yoktu.

Elena bekledi. "Bu kadar mı yani? Tek diyeceğin bu mu?"

"Vicdan azabı çekmemi mi bekliyordun?" Başmeleğin yüz ifadesi kar gibi soğuyarak dondu. "Ben insan değilim, Elena. Hükmettiklerim insan değil. Sizin kanunlarınız bize uymaz."

Elena ellerini acıyana kadar sıktı. "Genel nezaket kuralları, vicdan yani?"

"Nasıl adlandırırsan adlandır ama şunu unutma," Raphael öne eğildi, Elena'nın teninde kırbaçlı bir zulümle şakalayan buz gibi bir fısıltıyla ekledi, "eğer ben düşersem, ben başarısız olursam, vampirler tamamen özgür kalır ve tüm New York masumların kanından göle döner."

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Elena o acımasız görüntülerin altında ezilip büzüldü. Biri bir hatıraydı. Biri muhtemel bir gelecek. "Vampirlerin hepsi kötü değil. Sadece ufak bir kısım kontrolünü kaybediyor, tıpkı insan nüfusu gibi."

Raphael yanağını avucunun içine aldı. "Ama onlar insan değil, değil mi?"

Elena sessiz kaldı.

Raphael'in eli sıcak, sesiye buzdu. "Cevap ver, Elena." Sergilediği kendini beğenmişlik nefes kesiciydi ama işi daha kötü yapan şeydu, başmeleğin yerden göğe kadar hakkı vardı. O gücü... sarsıcıdan öteydi, sersemleticiydi.

"Hayır," diye itiraf etti Elena. "Kana susamış vampirler eşsiz bir şiddet arzusuyla öldürüyor ve asla durmuyorlar. Ölü sayısı binleri bulabilir."

"Gördün mü, demir yumrukla kontrol etmek şart." Raphael iyice dibine girince vücutlarının ön kısımları birbirine değdi ve başmeleğin eli Elena'nın beline kaydı. Elena artık başını arkaya eğmeden yüzünü göremezdi. Sanki o anda çok büyük bir zahmet gibiydi. Tek istediği erimekti. Erimek ve onu da beraberinde götürmek istedi, böylece Raphael sızlayan vücuduna erotik, ağız sulandırıcı şeyler yapabiliirdi.

"Vampirlerden bahsettiğimiz yeter," dedi Raphael, dudakları Elena'nın kulağında.

"Evet," diye fısıldadı Elena, başmeleğin kolunu okşayarak. "Evet."

Raphael de kulağının ötesini, çenesinin hizasını öptükten sonra cevap verdi. "Evet."

Elena artık coşkulu bir kan dolaşımı, direnmeye hiç niyeti olmadan içini ısıran bir zevk duyuyordu. Raphael'in üstündekileri yırtarcasına çıkarmak ve başmeleğin fiziği gerçekten bir insana mı benziyor diye görmek, tenini yalamak, tırnaklarının izini çıkarmak, üstüne binmek, ona sahip olmak... onun tarafından sahip olunmak istiyordu. Başka hiçbir şey önemli değildi.

Raphael'in dudakları ona değince inledi. Kalçalarını tutan eller sıkılaştı ve Raphael en ufak bir çaba göstermeden onu kaldırıverdi, ciddi ciddi öpmeye başladı. Dudaklarını açarak öpüşmenin ham erotizmiyle Elena'nın ayak parmakları büküldü, bacak arasındaki nem oranı çok fazla arttı. "Sıcak," diye fısıldadı, Raphael nefes almasına izin verince. "Çok sıcak."

Havaya gümüş zerrecikleri gibi buz döküldü ve serin bir pus çevrelerini sarıp Elena'yı sahiplenir gibi gözeneklerine kadar sızdı. "Daha iyi mi?" Raphael cevap vermesini beklemeden onu bir daha öptü, dili içindeydi, vücudu taş gibi ve mükemmeldi ve...

Başka hiçbir şey önemli değildi.

Bu cümlede bir yanlışlık vardı. Bu düşünce yanlıştı.

Sara önemliydi.

Beth önemliydi.

O önemliydi.

Raphael'in dudakları Elena'nın boynuna ve gömleğinin düğmelerinden açıkta kalan tenine doğru ilerledi. "Çok güzel."

Yüzyıllardır bir insan sevgilim olmadı. Ama senin tadın... çok ilginç.

Elena bir oyuncaktı.

Oynanıp kenara fırlatılacaktı.

Raphael zihnini kontrol edebiliyordu.

Elena safi öfkeyle çılgınlığı basıp öyle sert bir tekme savurdu ki, kendisi arkaya doğru fırladı. Kuyruksokumunun yerle birleştiği anki şok edici acı, o içinden fışkıran, bağımlılık yaratan arzusun son bağlarını da kopardı ve Elena şu anda aptal durumuna düştüğünü hissetti. "Seni pislik! Tecavüzden mi tahrik oluyorsun?"

Kısacık bir saniye için Raphael'in ifadesinde bir şok gölgesi gördüğünü sandı ama ardından o tanıdık kibir hemen geri dönerdi. "Denemeye değermiş." Raphael omuz silkti. "Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin."

Elena o kadar sinirliydi ki, buraya neden geldiğini durup düşünmedi, kafası çalışmadı. Bir çılgılık daha atıp Raphael'e doğru koştu. Ne şaşırtıcıdır ki, birkaç kez tokat attıktan sonra Raphael onu kollarından tutup zorla duvara dayadı.

Kanatları iki yana açılmış, Elena'nın odayı görmesini önliyordu ve Raphael, "Bizi yalnız bırak!" diye homurdanınca fark etti birisinin içeri girdiğini.

"Evet, efendim."

Vampir. Dmitri.

Üstelik Elena öylesine aklını kaybetmiş, öfkeye dönen şehveti öylesine kabarmıştı ki, adamın içeri girişini bile duymamıştı. "Seni öldüreceğim!" Tecavüze uğradığı hissiyle küçük düşerek gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Raphael'den böylesi taktikler beklemeliydi ama beklememişti işte. Kısacası, tam safkan bir moron gibi davranmıştı. "Bırak beni!"

Raphael, Elena'ya baktı, mavi gözleri birden karardı, sanki bir fırtına toplanmıştı. "Hayır. Bu haldeyken sana zarar vermeye zorlarsın beni."

Bir saniye içinde Elena yüreğinin sesini duydu. *Raphael'in umrundaydı.* Tekrar çığlık attı. "Kâfamdaki çık!"

"Kafanın içinde değilim, Lonca Avcısı."

Resmi unvanını kullanması sözel bir tokat gibi indi Elena'ya, adeta soğuk duş etkisiyle kendine geldi. İçinde fokurdayan feci öfkeyle tepki vermek yerine, birkaç derin nefes alıp zihnindeki o sakın yeri bulmaya çalıştı, ne zaman Ariel'in anıları gelse gittiği... Hayır, oraya dönemezdi. Geçmiş neden bugün onu rahat bırakmıyordu?

Derin bir nefes daha aldı.

Denizin kokusu, serin, çıtır çıtır, güçlü.

Raphael.

Elena gözlerini açtı. "İyiyim."

Raphael uzun uzun bekleyip onu serbest bıraktı. "Git. Bunu sonra konuşuruz."

Elena'nın eli bir silah tutmak için kaşınıyordu, fakat topuğunun üstünde dönüp yürüyüp gitmeyi yeğledi. Ölmeye hiç niyeti yoktu; Raphael'in yalan söyleyen gözlerini oyup bulabildiği en derin, en pis lağım çukuruna atmadan olmazdı.

Raphael asansörün kapılarının kapandığını duyar duymaz güvenliği aradı. "Gözünüzün önünden ayırmayın. Güven-
de kaldığından emin olun."

Dmitri'nin cevabı, "Evet, efendim," oldu, ancak Raphael vampirin inanmadığını sesinden anlamıştı.

Sorulmayan soruya cevap vermeden telefonu kapattı. Ona saldırdıktan sonra neden avcının yaşamasına izin vermişti?

Tecavüz mü seni tahrik ediyor?

Raphael dudaklarını birleştirdi, parmak boğumları beyaz oluncaya kadar yumruğunu sıkı. Asırlar boyu pek çok şey yapmış, pek çok şeyle itham edilmişti. Ancak hiçbir zaman iradesi dışında bir kadına sahip olmamıştı. *Asla*. Bugün de yapmamıştı işte.

Ama bir şey olmuştu.

Raphael bu yüzden Elena'nın ona saldırmasına göz yummuştu; Elena öfkesini salıvermeye ihtiyaç duyuyordu ve Raphael kendinden o kadar iğreniyordu ki, o darbeler hoşuna gitmişti. Asla kırılmaması gereken bazı tabular vardı. Asırlar önce kendi elleriyle çizdiği bir çizgiyi aşmış olması, kendi akıl sağlığını sorgulattı ona. Kan akışının berrak olduğundan emindi; daha dün test edilmişti, o yüzden beynini çürüten, güçlerini zıvanadan çıkaran bir toksinin neticesi değildi.

Bu durumda geriye bilinmeyen kalıyordu.

Raphael uzun zaman önce ölmüş, kadim bir dilde küfretti. Zehirler Kraliçesi Neha'ya soramazdı. Zaafiyeti görür ve hemen atağa geçerdi. Cevabı bilme ihtimali olan Meclis üyelerinden hiçbirisine bu konuda güvenemezdi, Lijuan ve Elijah haricinde. Lijuan ufak tefek güç toplama meraklısı değildi. Fazla ileri gitmiş, bu dünyadan kopuk apayrı bir şeye dönüşmüştü. Elijah, Raphael pek emin değildi ama diğer erkek başmelek aralarındaki tek âlimdi.

Tek sorun şuydu, Lijuan telefon gibi modern hayatın rahatlıklarından kaçınırdı. Çin'in derinliklerinde, saklı gizli bir dağda yaşırdı. Ya Raphael ona uçmak zorundaydı ya da... Yumruğunu iyice sıkı. Uram etrafta başıboş gezerken şehirden ayrılamazdı. Kısacası geriye tek gerçek seçenek kalıyordu.

Raphael dönüp dışarıya doğru yürürken gözü Elena'nın arkasında bıraktığı mesaj şişeciğine takıldı. Kaderin Gülü, çok eski bir hazineydi, Raphael'in çoktan yitip gitmiş dönemlerin başmeleğine hizmet ederken, genç bir melekken kazandığı bir ödüldü. Efsaneye göre, ilk Meclis'in gücünün birleşimiyle yaratılmıştı. Raphael bunun arkasındaki hakikatten haberdar değildi ama tartışılmaz bir gerçek varsa, o da şuydu: Paha biçilemez bir nesneydi. Raphael anlamadığı sebeplerden ötürü bunu Elena'ya vermişti. Ama onda kalacaktı. Artık üstünde Elena'nın adı yazılıydı.

Raphael şişeciği kapıldığı gibi çatı katı dairesine, özellikle de ölü merkezdeki simsiyah odaya gitti. İnsanların cadılar meclisi toplansa bu odayı kötü bulurdu. Karanlığı kötülük olarak görüyorlardı. Ama bazen, karanlık ne kötü ne iyiydi, yalnızca bir araçtan ibaretti.

Her şeyi değiştiren, o aleti kullanan adamın ruhundan kaynaklanıyordu. Raphael mesaj şişeciğini elinde sıkı. Asırlardır ilk kez kim olduğundan emin değildi. İyi değildi. Hiçbir zaman öyle olmamıştı. Ama kötü de olmamıştı... ta ki bugüne kadar.

ZEHİR

Aptallardı, hem de hepsi. Ölecek zannediyorlardı.

Gözlerini ve vücudunu kesip delen acıya, bağırsaklarını suya, kemiklerini macuna dönüştürecek ıstıraplara rağmen kahkahalarla güldü. Evrendeki tek ses, tek gerçek haline gelene dek kahkahayı patlattı.

Ah, hayır, ölmeyecekti. Zehir denen bu cezadan sağ çıkacaktı. Yalan. Kendi güçlerini pekiştirme çabasıydı bu. Hayatta kalmakla da kalmayacak, bir tanrı gibi doğacaktı. Ve işi bittiğinde On'lar Meclisi tir tir titreyecek ve dünya, kan nehrinden kapkara akacaktı.

Zengin, besleyici, tensel... kan.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elena, Kule'nin kapısından çıkıp bekleyen taksiye aldırmaksızın yürümeye devam etti. İçinde kor olmuş, yoğun, derin, hayatı boyunca hissettiği her şeyden daha ölümcül bir öfke sinir uçlarında yangın gibiydi, hem acı veriyor hem de onu hayatta tutuyor, ilerlemesini sağlıyordu.

Piç, baş belası piç!

Gözleri doldu. Yaşların yükselmesine itiraz etti Elena. Çünkü ağlarsa, Raphael'den daha fazlasını, *insani* bir şeyleri beklediğini itiraf etmiş olurdu.

Tanıdık bir koku duyup elinde bıçağıyla topuğunun üstünde döndü. "Eve git, vampir." Sesi ergimiş öfkeydi.

Dmitri saraylılar gibi reverans yaptı. "Leydimin dileği başımın üstünedir. Fakat maalesef..." doğruldu ve güneş gözlüğü, Elena'nın sinirli suratını yansıttı, "başka emir aldım."

"Efendinin her emrini yerine getirir misin?"

Dmitri'nin dudakları incecik oldu. "Ben sadakatimden dolayı Raphael'in yanındayım."

"Evet, tabii. Küçük bir yavru köpek misali." Elena kan akıtma havasına girip tırnaklarını avuçlarına bastırdı.

"Senden istediği zaman da küçük bir yavru köpek gibi iki ayak üstünde durup yalvarıyor musun?"

Dimitri birdenbire önüne dikildi, o kadar hızlı hareket etmişti ki, Elena nefes bile alamadan bıçağına yapışmıştı. "Sakin sabrımı zorlama avcı. Raphael'in güvenlik güçlerinin başıyım. Bana kalsaydı, zincirlerin ucundan sallanıyor, etin kemiklerinden parça parça sıyrılırken canhıraş çığlıklar atıyor olurdun."

Dmitri'nin erotik kokusu, kafasına çizdiği bu görüntüyü iyice barbarlaştırdı. "Raphael sana koku oyununu bırakmanı söylemedi mi?" Elena kolundan çıkardığı bıçağı indirip daha zayıf elinin avucuna koydu. Daha zayıf ama zayıf değil. Her avcı iki eliyle de savaşılabildi.

"O dün geceydi." Dimitri iyice sokulurken yüzünde müt-hiş bir ciddiyet, kıvrık dudaklarında acımasız bir ifade geliyordu. "Bugün, muhtemelen sana çok ama çok sinirlenmiştir. Çaktırmadan bir ısırık almamda sakınca görmez." Dimitri bilerek ağzının içini gösterince vampir dişleri parladı.

"Burada, sokağın ortasında mı?" diye sordu Elena, adamın boğazının çevresine doğru bakarken aşağıda vücuduna değerek bastıran ereksiyonunun da farkındaydı.

Dmitri etrafına şöyle bir bakma zahmetine bile girmede. "Başmelek Kulesi yakınındayız. Sokaklar bize ait."

"Ama..." Elena gülümsedi, "Ben. Asla. Değilim!" Bıçağını çekip vampirin boynuna bir çizik attı.

Atardamardan kan fışkırdı, ancak Elena üstüne bulaşmaması için çoktan kenara çekilmişti. Dimitri boynunu tutup dizlerinin üstüne çöktü, güneş gözlüğü düşüp kıvılcımlar çakan gözleri ortaya çıktı. Elena o gözlerde kendi ölüm fermanını okudu.

"Bebek gibi davranma," diye mırıldandı, bıçağı çimenlere sürüp temizledikten sonra kılıfına geri koyarken. "Senin yaşında bir vampirin on dakikada iyileşeceğini ikimiz

de biliyoruz.” Şiddetli bir vampir kokusu tüm duyularına çarptı. “İşte hizmetlilerin sana yardıma koşuyor. Konuştuğumuza sevindim, Dmitri’ciğim.”

“Kaltak.” Sesi ıslak bir guruldama şeklinde çıkmıştı.

“Sağ ol.”

Dmitri sahiden de gülümsedi, sert, ölümcül, cehennem kadar korkunç. “Kaltakları severim.” Sözcükler netleşmeye başlıyordu, iyileşme süreci Elena’nın tahmininden de süratliydi.

Ancak ses tonundaki karanlık açlık içine oturdu. Garip cinsel düşkünlükleri olan kahrolası vampir bıçaktan zevk almıştı resmen. *Sıçtık*. Dmitri’ye sırtını dönüp koştu Elena. Vampir iyileşir iyileşmez peşine düşecekti. Şu anda öldürülmekten çok aklını yitirecek derecede baştan çıkarılmaktan korkuyordu.

Dmitri belki arzularla içini titretebilirdi ama yanında yokken, Elena’yı o salgıladığı kokuya gark etmezken, Elena onu istemiyordu. O koku bir mecburiyetti, Elena’nın hayatında duymadığı kadar büyük bir irade teslimiyetiydi. Dmitri’nin kime efendim dediği göz önüne alınırsa hiç şaşırtıcı değildi aslında.

Raphael iki nefes arası onu alıvermişti. Elena onu sezmeyi öğrendiğini, başmeleğin önceki girişimlerinin beraberinde gelen beyinle beden arasındaki garip kopukluk hissini ayırt etmeyi kavradığını zannetmişti. Ancak bu kez hiç öyle bir şey olmamıştı. Elena bir saniye önce vampir seri katillerden endişelenirken ikinci saniye Raphael’in üstüne başına çıkmaya çalışıyor, dilini gırtlığına çekip emmeye uğraşıyordu. Eğer kendini o ruh halinden kurtarmasaydı, başka yerleri de emeceğinden emindi.

Yüzü kıpkırmızı oldu.

Kızgınlıktan değildi, gerçi içinde o da vardı. Arzudan.

Ateşten. Dmitri gözden ırakken onu istemiyordu belki ama başmeleği arzuluyordu. Bu durumda Elena sığınağa girmeye aday oluyordu, fakat hiçbir koşul altında, Raphael'in yaptığıнын bir özü olamazdı.

Bir saniye sonra kısıtlı Kule bölgesinden çıktı ve şehrin vızır vızır sokaklarına girdi, ancak yavaşlamak yerine daha da hızlandı. Koşarken elini cebine sokup cep telefonunu bulduğu gibi acil arama numarasına bastı. "Gelip alınmam gerek," diye nefes nefese konuştu birisi açar açmaz. "Lokasyon gönderiyorum." Bir düğmeye basıp özel GPS'i aktif hale getirdi, böylece Elena kapatana kadar konumunu Lonca bilgisayarlarına gönderecekti. Çünkü Elena aynı yerde kalamıyordu. Kaldığı saniye, oyunu kaybederdi.

Bir taksi çevirmek için gözünü dört açtı ya, tabii ki, etrafta bir tanecik bile yoktu.

İki dakika sonra, açlık aranarak, okşayarak incecik kollarıyla içine yayılmaya başladı. Midesinin dibinde hoş bir sıcaklık filizlendi. Elena vücudunun o bölgesine bir yumruk atıp nefesi kesilircesine bir daha soluk aldı ve zorla sola döndü. Birinci sınıf lüks mağazalar yanından akıp geçti, arkasından Zombie Den; vampirler ve orospularının takıldığı mekân geride kaldı.

Dün gece tanık olduğu, erotik görüntüler zihninde canlandı.

Renkli.

Tensel.

Baştan çıkarıcı.

Orospular değil, bağımlılar. En kötüsü de, Elena onları suçlayamıyordu. Eğer Raphael bir gün onu yatağa atarsa gerçi asla öyle bir ihtimal yoktu, çünkü Elena ilk fırsatta taşaklarını kesecekti, ömrünün sonuna dek yoğun bir arzuyla canı onu çekerti. Elena köpürerek kollarını iki yana

açıp kaykay kayan bir çocuğun yanından zar zor manevrayla geçti.

"Vampir nerede?" diye seslendi çocuk, heyecanla kaykayından inerek. "Oha..."

Ah, siktir! Elena omzunun üstünden bir bakış atınca Dmitri'nin arkada, arayı kapattığını gördü. Gömleğindeki kan lekesi kırmızı bir çiçek gibiydi ama boynu gayet iyiydi, güzel yüzünü silmişti. Elena başını tekrar öne çevirip trafiğin ortasına daldı, çalan kornalar ve bir sürü bağırış çağırış arasında karşıdan karşıya geçti. Turistin teki fotoğraf çekmeye başladı. Harika. Dmitri onu yere kapaklanmış, seksen başkasını düşünemeyen bir nesneye dönüştürdükten hemen sonra bir vampir tarafından ısırılış anını çekecekti muhtemelen.

Birdenbire silahı elindeydi. Elena tercihen bıçak kullanırdı ama bu orospu çocuğunu ona yetişmeden durduracaksa, kalbinin ortasına ateş etmek zorundaydı. Hatta bu şekilde onu cidden öldürme ihtimali bile vardı ve eğer yaparsa, suçlamaları üstüne çekerd. Ancak elbette canına kastedildiğini kanıtlarsa durum değişirdi. Elena şimdi gözünde canlandırabiliyordu.

"Dediğim gibi, Sayın Yargıç, beni sikip aklımı başımdan alacak, hem de zevk almamı sağlayacaktı."

Evet, isabetli olurdu bu. Elena'da bu şans varsa, kendini babası tarzı, yani kadınları piyon olarak gören, tek becerileri bacaklarını açmak sanan, yaşlı, geri kafalı bir hâkime çatardı. Sessiz bir şiddet dalgası halinde öfkesi kabardı. Elena arkasını dönmek üzereydi, eli tetikteydi ki, bir motosiklet acı bir frenle tam önünde durdu. Simsiyahtı, sürücüsünün giysileri ve kaskı da siyahtı. Ama benzin deposunun üstünde altın rengi bir L harfi göze çarpıyordu.

Elena yön değiştirip motosikletin arkasına atladı ve simsıkı tutundu.

Motor gazlayıp uzaklaşmadan önce Dmitri'nin eli omzuna değdi. Elena arkasına dönüp bakınca vampiri kaldırım kenarında durmuş, gidişini izlerken gördü. Dmitri ona bir öpücük yolladı.

Raphael simsiyah odanın kapısını kapattı. Bir saniye için tamamen ışısız ortamda durup yapmak üzere olduğu eyleme kafa yordu.

Lijuan, insanlıktan tamamen kopmuştu.

Elena ile ikisi arasında olan şey çok insani, çok gerçekti.

Raphael başka çaresi olmadığını anlayarak çenesini sık-tı. Annesi Caliane'ken hele. Eğer bu, bir çeşit yozlaşmanın başlangıcıysa...

İçgüdüsel bir hareketle odanın ortasına yürüyüp melek-si yeteneklerini içinde, derinde bir yerde parlayan bir ışına odakladı. Tıpkı görünmezlik büyüsü gibi, bu da ancak bir meleğin yapabileceği bir şeydi. Fakat büyü'nün aksine, çok daha ağır bir bedel ödetiyordu. Çünkü Raphael bunu yaptıktan sonraki on iki saat boyunca Sessiz olacak, beyninin merhameti hiç bilmeyen ve asla da öğrenmeyecek olan bir parçası tarafından yönetilecekti.

O yüzden bu tür iletişimi çok nadiren kullanıyordu. Sonrasında, kalbinde, bütün başmeleklerin kalbinde sinsi-ce yaşayan canavara çok yakın bir şeye dönüşüyordu. Güç, bir uyuşturucuydu ve kişiyi yozlaştırmakla kalmıyor, mahvedip bitiriyordu. İşte bu Sessiz dönemlerden birinde Times Meydanı'nda son bulan vampiri cezalandırmıştı Raphael.

Cezada uzlaşmaya yer yoktu. Ancak içindeki Sessizlik, cezanın dokusunu değiştirip kötücüllüğe yaklaştırmıştı. Raphael artık o dönemlerde yıkıcılığa dönüşme ihtimali

bulunan hiçbir plan yapmıyordu kesinlikle. Sorun şu ki, Raphael soğuyunca her şeyi farklı bir açıdan görüyordu ve bu, fikrini çok kolay değiştiriyordu.

Ancak yapmak zorundaydı.

Odaklanıp hazırlandı, kanatlarını ardına kadar açtı. Kanatların uçları odanın kenarlarına tam değiyordu ve Raphael duvarların siyahlığını boğazında hissetti. Çoğu insan ve vampir, melek kanatlarının omzun üstünden yay gibi geçen hat dışında duyuları olmadığını sanırdı. Yanılıyorlardı. Garip bir melek biyolojisi gereği, melekler ister ortasına gelsin, ister en uçları olsun, kanatlarına değen en ufak bir etkinin bile bilincine varırdı.

Raphael şu anda siyahlığı güçmüş gibi emip içine çekti. Güç değildi. Güç içinden gelirdi ama uyarıcı eksikliği, bir çeşit duyusal mahrumiyet o güce dair farkındalığını muazzam seviyelere yükseltti. İlk önce kanında bir uğultu, ardından bir senfoni, her bir damarını dolduran, tendonlarını kırılacak kadar geren ve içinden onu aydınlatan bir kreşendo ortaya çıktı. Tam o anda, Raphael'i saatler boyu donakalmış bırakacak bir içsel infilak öncesi, ellerini havaya kaldırıp karşısındaki duvara güç fırlattı.

Güç ikiye katlandı, eridi, ardından abanoz rengi derinliklerinde hiçbir şey yansıtmayan bir göle dönüşerek yerde birikti. Raphael, güç huzursuzlanmadan ve tekrar vücuduna girmenin bir yolunu bulmadan çabucak Lijuan'a giden bir arama yoluna çevirdi onu. Müthiş mesafeler arası iletişim kurabilme yeteneği, zihinsel becerileriyle aynı kökten uzamıştı ama zihinsel yeteneklerin aksine bu o kadar kuvvetliydi ki, zaptedebilmek için bir çanak lazımdı. Bu odanın duvarları tam gereken çanak gibiydi, ancak Raphael zorlanırsa başka nesneleri ve yüzeyleri de kullanabilirdi.

Eğer bu gönderiyi dünyanın diğer ucuna yalnızca zihniyi kullanarak yollamayı deneseydi muhtemelen beyninin

bazı kısımlarını çatlatır ve bu arada binayı da mahvederdi. Tam önünde çalkalanan göl yavaşladı, sonra tamamen durdu. Sıvı pürüzsüzleşip siyah cam oldu. İçindeyse tanıdık bir yüz ve sadece bir yüz vardı. Arama çok özeldi, Raphael'e Lijuan'dan başka tek şey göstermeyecekti.

"Raphael," dedi kadın, açık bir şaşırmayla. "Uram senin eyaletindeyken bu gücü kullanmayı mı seçtin?"

"Gerekliydi. Sıradaki evreye gerileyene kadar gücümü tamamlamış olurum."

Lijuan, yavaşça başını salladı. "Evet, son çizgiyi henüz aşmadı, değil mi?"

"Aştığı zaman anlayacağız." Tüm dünya anlayacaktı. Çılgınlıkları herkes duyacaktı. "Sana bir soru sormam gerek."

Lijuan başmeleğe bakarken gözleri dipsiz bir kuyuydu, o kadar soluk renkliydi ki, irisle göz akını ayırt etmek çok zordu. "Hepimizin içinde bir canavar var Raphael. Bazıları hayatını sürdürüyor, bazıları kırılıyor. Sen daha kırılmadın."

"Zihnimin kontrolünü kaybettim," dedi Lijuan'a, ne yaptığını nasıl bildiğini sorgulamadı bile. Lijuan insandan çok bir hayaletti, diğerlerinin göz ucuyla bile görmediği dünyalar arasında yağ gibi dolaşır dururdu.

"Evrim bu," diye fısıldadı Lijuan, yüzünü gevşetmeyen bir tebessümle. "Değişim olmasaydı, toza dönüşürdük."

Raphael, diğer başmelek kendinden mi, yoksa ondan mı bahsediyor anlamadı. "Eğer kontrolümü kaybedip durursam, o zaman işe yaramaz bir başmelek sayılırım," dedi. "Toksın..."

"Bahsettiğim şeyin cezalandırma dürtüsüyle alakası yok." Lijuan bir elini havada sallayınca Raphael kırıksıkları gördü. Yaşlanma emaresi gösteren tek melek oydu ve bu izlerden keyif alıyordu. "Senin deneyim ettiğinse, bambaşka bir şey."

“Ne?” Raphael, kadın yalan mı söylüyor, Raphael’i zayıflatmak için konuşmayı bilerek mi uzatıyor diye merak etti. İki başmelek birlikte çalışıp başka bir başmeleği devirdiklerinde bu bir ilk olmayacaktı. “Yoksa hiçbir şey bilmiyorsun ve tanrıça rolüne mi bürünüyorsun?”

O kör gözler buzlandı, öylesine *yabancı* hisler geçti ki hiçbirini bilmek olanaklı değildi. “Ben bir tanrıçayım. Hayat ve ölümü avucumun içinde tutuyorum.” Saçları sadece Lijuan’ın estirebildiği o hayaletsi rüzgârda dalgalandı. “Bir düşünceyle binlerce kişiyi yok edebilirim.”

“Ölüm herkesi tanrıça yapmaz, yoksa Neha da şu anda seninle olurdu.” Yılanlar, Zehirler Kraliçesi arkasında cecetten bir iz bırakıyordu. Kimse Neha’ya itiraz edemezdi. Bunu yapan ölürdü.

Lijuan garip bir insani jestle omuz silkti. “Aptal bir çocuk o. Ölüm denklemin sadece bir yarısı. Bir tanrıça yalnızca hayatı sonlandırmamalı... aynı zamanda yaşam vermeli.”

Raphael, Lijuan’a bakıp sözlerinin gizli güzelliğini hissetti ve daha önce yalnızca şüphelendiği bir şeyi anladı; Lijuan yeni bir güç edinmişti, kulaktan kulağa fısıldanan ama asla inanılmayan bir güç. “Ölüleri yürütebiliyor musun?” Diriltmek değil, canlı olmazlardı. Ancak yürür, konuşur ve çürümezlerdi.

Lijuan’ın cevabı yalnızca gülümsemekti. “Senden bahsediyoruz, Raphael. Senin sorununu kullanarak seni yıkaçağımdan korkmuyor musun?”

“Bence New York senin hiç ilgi alanına girmezdi.”

Lijuan kahkaha atınca aynı anda mezar ve güneş ışığı esintileri yaratan serin bir ses çıktı. “Akıllı bir meleksin. Diğerlerinden çok daha akıllısın. Bilmen gereken şu; kontrolünü kaybetmedin.”

“Bir kadını, beni istemeye zorladım.” Haşin bir sesle konuştu Raphael. “Charisemnon için hiçbir şey olmayabilir ama benim için büyük bir olay.” Diğer başmelek, Kuzey Afrika’nın çoğunda gücü elinde tutan başmelekti. İstedığı bir kadın gördüğü anda sahip olurdu. “Peki, bu kontrol kaybı değil de nedir?”

“O odada iki kişi vardı.”

Raphael bir an için algılayamadı. Sonra algıladı ve kanı dondu. “Onun da beni etkileme kabiliyeti mi var yani?” Raphael, on asır önce Isis’in hassas merhametinden kaçıp kurtulduğundan beri hiçbir yaratığın etkisi altına girmemişti.

“Eğer öyleyse onu öldürür müydün?”

Isis’i öldürmüştü; onu esir tutmayı kafaya koymuştu, güçlü melekten kurtulup özgür kalmanın tek yolu buydu o zaman. Raphael başkalarını da öldürmüştü. “Evet,” diye cevap verse de, bir yanı emin değildi.

Tecavüz mü seni tahrik ediyor?

Bu cümlelerin etkisi hala, ruh dediği biteviye gecenin içinde yankılanıyordu. Raphael gözlerinde bir kıvılcımla Lijuan’a döndü. “Eğer beni kontrol ediyorsa da, bilinçli değildi.” Yoksa Elena onu tecavüzle itham etmezdi.

“Emin misin?”

Raphael hiç oyun oynama havasında olmaksızın dimdik baktı.

Lijuan’ın tebessümü büyüdü. “Evet, akıllı bir başmeleksin. Hayır, senin küçük avcın bir başmeleği kendi isteği doğrultusunda eğip bükme yeteneğine sahip değil. Kim olduğunu bildiğime şaşırdın mı?”

“Benim Kule’mden casusların var, her yerde olduğu gibi.”

“Benim memleketimde senin casusun var mı peki?” diye sordu Lijuan jilet gibi bir tonla.

Raphael kadının kesici gücünü yansıtırçasına kalkanını çekti. "Sence?"

"Bence diğerlerinin fark ettiğinden çok daha güçlüsün." Lijuan resmiyeti bırakırken bile içten pazarlık yaptığı gözünden anlaşılıyordu.

Raphael bir hata yaptığı için kendine küfredebilirdi ama Lijuan'ın bu yanının hareket tarzı olduğunun bilincindeydi. Onunla konuşmak için eşiti olmasanız da, en azından durumu ilginç kılmak için, yeteri kadar güçlü olmanız lazımdı. "Eğer bir kadın olmasaydın, kimin aleti daha büyük diye kanıtlamaya çalışıyorsun derdim."

Lijuan kıkırdadı ama nedense çıkan ses... bir tuhaftı. "Ah, hâlâ bu tür olaylarla ilgiliyken seni bulsaymışım." Bir elini havada salladı. "Çok güzel bir sevgili olurmuşsun." Dudakları dolgunlaştı, gözlerinin kış soğuşunda solgun bir hatıranın ışığı çakar gibi oldu. "Hiç uçan bir melekle dans ettin mi?"

Anısı Raphael'in vücuduna fiziksel bir darbe gibi indi. Evet, dans etmişti. Ama zevk alarak değildi. Ne var ki hiçbir şey demeden yalnızca izledi, dinledi, anlatma sırasının Lijuan'da olduğunu biliyordu.

"Bir zamanlar bana kendimi gerçekten insan gibi hissettiren bir sevgilim vardı." Lijuan göz kırptı. "Sıradışı, değil mi?"

Raphael, genç melek Zhou Lijuan'ın nasıl biri olduğunu tahmin etmeye çalıştı ve kafasında beliren cevaptan hoşlanmadı. "Hâlâ birlikte misiniz?" diye sordu Raphael, nezaket gereği.

"Onu öldürttüm; bir başmelek asla insan olamaz." Lijuan'ın suratı değişti, bu dünyadan uzaklaştı, meleksi hatları küçüldü, kemiklerinin üstündeki kâğıt inceliğindeki derisi içeriden parladı. "Bazı insanlar vardır, belki

trilyonda bir bizi olduğumuzdan başka bir varlığa dönüştürür. Bariyerler kalkar, ateşler çakar ve zihinler birbirine karışır."

Raphael'ın gıkı çıkmıyordu.

"Onu öldürmek zorundasın." Göz bebekleri genişleyip irisini yuttu, gözleri simsiyah, suratı alevli bir iskelet maskeye dönüştü. "Yapmazsan ve yapana kadar, bariyerlerin ne zaman kalkacağından emin olamazsın."

"Öldürmezsem ne olur peki?"

"O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ransom, motoru Lonca'nın merkezinde durdurdu. Kaskını çıkarıp gidonun sağ tarafına astı. "Vay anasını, amma enteresan bir hayatın var, Elieanora."

Elena yanağını adamın sırtından aşağı inen saç örgüsüne sürttü, o kadar mutluydu ki, o aptal lakabı kullanmayı bırak bile demedi ona. Hem Elena'nın adı bu değildi; tamam, belki doğum sertifikasında öyle yazıyordu, ama sanki yüz yaşında birisine aitmiş gibiydi. Ransom'a göre, Elena bu saklı utancını itiraf ettiği gece sarhoştı. Elena ise adamın bir veri tabanını hackleyip bu bilgiyi çaldığına inanıyordu.

Ransom arkasına uzanıp Elena'nın bacağına hafifçe okşadı. "Bu gece şanslı gecem olur mu?"

"Ancak rüyanda." Elena gülerek adamın eline tokat atıp motordan indi.

Ransom'ın gerçek olamayacak kadar yakışıklı yüzü kocaman sırttı. "Denemesi bedava." Cherokee atalarından kalma çıkık elmacık kemikleri ve koyu, bakır-altın ten rengiyle, aynı zamanda Avusturalya'daki bir kolonideki kısa

geçici dönem sayesinde İrlandalı köklerinden gelen yeşil gözleriyle dondurma gibi yalanacak kadar güzel bir erkekti.

Sadece arkadaş olmaları neredeyse acıktıydı. Neredeyse ama. "Seninle yattığım gece, bebek gibi ağlayacaksın."

Ransom deri ceketinin fermuarını açarken gözleri büyüdü. "Bıçakları sevdiğini biliyorum ama yatakta? Biraz fazla abartı değil mi?"

Elena öne eğilip ellerini Ransom'ın omuzlarına dayadı. "Biz seks yaptığımız saniye arkadaşlığımız biter. Kopuş zamanı, canikom." Ransom'la atışmak gibi sıradan bir şey yapmak çok rahatlatmıştı onu.

Ransom, elini Elena'nın beline sardı. "Ne kaçırdığının farkında değilsin."

"Ölmem herhalde." Elena, Ransom'ın arkadaşlıklarını bozmak istemediğini çok iyi biliyordu. Karşı cins devreye girdi mi, muhakkak böyle olurdu; Ransom ikili ilişkilerde pek iyi değildi. Belki yatmıyorlardı ama Elena onu bütün kız arkadaşlarından daha iyi tanıdığını her iddiasına vardı. "Bana sulandığını Nyree'ye söylemem."

Ransom'ın yüzü gölgelendi. "Beni terk etti."

"Eh, bu da bir ilk. Genelde sen vurup kaçarsın."

"Bağlanma sorunum olduğunu söyledi." Lafını vurgulamak istercesine Elena'nın belini sıktı. "Nerden bu izlenime kapıldı acaba?"

"Eee, Ransom," Elena adamın yanağını sıvazladı, "ben ya da Sara'yı saymazsak, en uzun ilişkin Nyree'yleydi, o da, ne, sekiz hafta mı sürdü?"

Ransom suratını astı. "Kimin bağlanmaya ihtiyacı var? Güzel günler geçirdik. Bir bara girer girmez, kendime yeni bir et parçası bulurum."

Elena hayatındaki sonu ölümle biteceği kesin iş, garip cinsel eğilimlere sahip vampir, aşırı güçlü melek gibi tüm

problemlere rağmen, tüm dikkatinin kolaylıkla yer değiştirdiğini fark etti. "Vay be, bir kafamı çevirdim kıyamet kopmuş. Ona değer veriyorsun."

Ransom kolunu yere indirdi. "Evimde eşyalarını bırakmasına izin vermiştim. Kızsal zımbırtılarını."

Elena'ya göre bu, Ransom için evlilik cüzdanına eşti. "Eee?"

"Eee ne?"

Elena bu sorgulamadan bir yere varamayacağını sezip yön değiştirdi. "Planın bu mu gidip yatağa atacak kolay birini bulmak?"

"Şimdi de ahlak polisliğine mi soyundun?"

Elena omuz silkince kasları itiraz etti, ne kadar fazla gerilip esnetildiklerini hatırlattılar ona. "Hey, Nyree ve sen yeni yatak arkadaşı bulmaya karar verseniz bile, beni hiç ilgilendirmez."

Ransom'ın derisi bembeyaz oldu. "Hele başka bir göt ona el sürsün, sefil hayatının sonuna kadar soprano söyleterek öttürürüm onu."

"Belki Nyree de bunu bilmeli." Elena o sırada verebileceği tavsiyenin bununla sınırlı olduğuna kanaat getirdi. Kendi kâbus hayatına geri dönme vaktiydi. "Şimdi o şirin kıcını kaldırıyorsun. Sara ile istişare yapmak zorundayız."

"Yolda zaten," dedi Ransom ona, çoğu kadının salyalarını akıtan rahat bir zarafetle motora gerisin geri atladı. "Bir yerden alınma çağrısı yaptığında, bana seni sürüklememi ve Sara neler döndüğünü anlayanaya kadar gizli kalmamızı buyurdu."

Elena, Sara'nın Lonca'daki casuslar hakkında söylediklerini hatırladı. Raphael'in casusları. Ellerini yumruk yaptı. "Erkeklerden nefret ediyorum."

Ransom tamamen ifadesiz bir suratla dik oturdu. "Ne oldu ki?"

Elena ona anlatırsa Ransom'ın onunla birlikte başmelek avına koyulacağını çok iyi biliyordu. Elena ona bazen arkadaşı diyordu, çünkü görüşmelerinin yarısında kavg ediyorlardı, ancak bıçak kemiğe dayanırsa, Ransom onun arkasında olurdu. Ancak bu, özel bir savaşı. "Kişisel meseleler," diye cevap verdiği sırada asansör açılıp Sara karşılarına çıktı.

Tarçınlı kahverengi tenli ve kısa, küt kâküüllü kesimli saçları ensesinden yukarı toplanmış, iri kahverengi gözlü, ufak tefek bir kadın hızla dışarı yürüdü. Terzi elinden çıkma koyu kırmızı etek ceket takımı ve beyaz dantelli bluzu yöneticiyim diye bağırıyordu ama ayaklarında on iki santimlik topuklular vardı. "Maraton koşmuş gibi kokuyorsun," diye selamladı Elena'yı. "Ve sen," Ransom'a bir bakış attı, "bir motor programında reddedilmiş gibisin."

"Hey!" Ransom çok alındı. "Ehliyetli bir motorcu olduğumu belirtmek isterim."

Sara ona hiç aldırmadan boncuk gibi gözünü Elena'ya dikti. "Ellie, hayatım, lütfen bana ofise neden, aynen alıntılıyorum," parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı, "ipini koparmış, haşın bir vampir ve gözü dönmüş, bıçak savuran bir manyakla ve silah taşıyan bir suikastçıyla; ki en sevdiğim buydu, ilgili arama yağdığını sorabilir miyim?"

"Açıklayabilirim."

Sara kollarını göğsünde birleştirip son moda giyinmiş ayağının tekini yere vurmaya başladı. "Neden bıçak çekmekle yetinmeyip silahına davrandığını mı açıklayacaksın? Tanrı'dan tek dileğim, ikisini de yetki almadan kullanmamış olman, çünkü eğer VKY'nin eline geçerse, hepimiz sıçtı demektir."

Elena ensesini ovuşturdu. "Zorlayıcı koşullar. Beni yata tak arkadaşı yapmaya çalışıyordu. Geri çevirdim. Kovalamaya başladı."

Ransom kahkaha atmamak için boğulur gibi bir ses çıkardı. "Neden hayır dedin? Ne zamandır cinselliğe hasretsin, ezelden beri mi nedir?"

Elena ona pis bir bakış fırlatıp Sara'ya döndü. "Başka türlü bir durumda tabancayı kullanmayı aklımdan bile geçirmezdim, biliyorsun ki."

Sara bir elini havaya kaldırdı. "O *teklifi* tam olarak nasıl geri çevirdin?"

"Boğazını keserek."

Garajdaki sessizliği bölen tek ses, uzaklarda şıp şıp damlayan bir musluktu. Sara öylece baktı. Ransom da. Ardından geri zekâlı adam kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar histerikçe güldü ki, motordan düşüp garajın beton zeminine yapıştı. Bu bile onu susturmadı.

Elena ona bir tekme atardı ama Ransom herhalde ayağını tutup onu yere çekmişti. "Sana da aynısını yapmamı istemiyorsan kapa çeneni."

Ransom gülmeyi kesmeye çalıştı. Başaramadı. "Tanrım, Ellie. Şahanenin ya!"

"Sen bildiğin," diye mırıldandı Sara, "bela mıknatısısın."

"Ben..." diye kendini savunmak için başladı Elena.

Sara elini havaya kaldırıp parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. "Senin yüzünden telefonuma bakanlardan ve Amerikan Başkanı'ndan mesajlar alıyorum." Bir parmağı indi. "Senin yüzünden, New York'un yarısı ipini koparmış bir vampirin ortalıkta kol gezdiğini sanıyor." Bir parmak daha indi. "Senin yüzünden üç tel saçım daha beyazladı!"

Elena nihayet sırttı. "Ben de seni seviyorum."

Sara başını iki yana sallayarak nihayet aralarındaki mesafeyi aşıp müthiş bir kuvvetle arkadaşına sımsıkı sarıldı. Bunca yıllık dostluktan sonra boy farkını aşmışlardı. Elena

eğildi, Sara parmak ucuna kadar kalktı ve ortada buluştular. Ayrılıp birbirlerine baktılar. “Başın dertte mi, Ellie?”

Elena altdudağını ısırp Ransom’ın aniden ayılan suratından Sara’nınkine baktı. “Sayılır. Raphael ile ufak bir... anlaşmazlık yaşadık.” Neden Raphael’i adamakıllı suçlamıyordu? Başmeleğin, arkadaşlarına neler yapabileceğinden korkuyordu, avcı olsun olmasın, bir başmelekle aşık atamazlardı. Ya da belki de çok daha tehlikeli bir sebepten dolayı ona bulaşamazlardı. “Dmitri de bunun sonucunda beni haklı bir av gibi görüyor.”

“Vampir mi?” diye netleştirdi Sara. “Raphael’in baş güvenlik görevlisi?”

“Hı hı.” Elini saçına soktu. “İnanmayacaksınız ama boğazını kestiğim zaman, tahrik oldu. Kanlı bir çubuktan bu yana gelmiş geçmiş en ateşli şey olduğumu düşünüyor.”

“Kanlı bir çubuk diye bir şey yoktur.” Tabii ki konuşan, Ransom’dı.

“Aynen!” Elena kollarını havaya kaldırdı. “Garip vampir bokuna bulaşmaya da hiç niyetim yok!”

“Tamam, durum sandığım kadar kötü değilmiş,” diye mırıldandı Sara. “Sence VKY’ye şikâyet dilekçesi yollar mı?”

Elena havaya yolladığı öpücüğü hatırladı. “Hayır. Fazlasıyla eğleniyor.”

“Lonca için iyi, senin için değil.” Sara ayağını yine yere vurdu. “Tamam, Mahzen’de yere inip Raphael’le temasa geçecek ve ona Dmitri’yi zaptetmesini söyleyeceksin. Bu arada Ransom da bu âşık çocukla başa çıkacak...”

“Hayır,” diye lafını kesti Elena.

Ransom pantolonunu silkeleyerek ayağa kalktı. “Vampiri haklayamayacağımı mı düşünüyorsun?” Sinir olduğu belliydi.

“Erkeklik gururu yapma,” diye yapıştırdı Elena. “Okulu olayına giriyor.” Ransom da doğuştan avcıydı. Elena kadar güçlü değildi ama darbeye açık olacak kadar güçlüydü.

Bir sessizlik daha. Sara, bir Elena’ya bir Ransom’a baktı. “Tamam, yeni plan, Bay Vamp ortaya çıkarsa Hilda’yı başına salarım uğraşması için.”

Hilda insandı. Aynı zamanda bir arabayı halter gibi havaya kaldırabilirdi ve her türlü vampir gücüne bağışıklığı olan nadir bireylerden biriydi.

“Siktir.” Ransom onlara sırtını dönüp duvarlar boyalı olsa, boyalarını sökebilecek kuvvette ve uzunlukta bir araba küfür savurdu.

Elena arkadaşının kasılan omzuna tek elini koydu. “İşe yaramaz değilsin. Sadece tam ısırmalık bir seks parçasısın ve Dmitri’nin iki yönde de gidip geldiğinden emin değilim. Arkadaşımı korumaya almak istediğim için bana kızma. Benim yerimde olsan aynısını yapmak isterdin.”

“Etrafı kokularla sarılıp kuşatılan, ertesi sabah vücudunun her yerinde ısırmalarla uyanan sen değilsin.”

Elena, Ransom’ın bu olayı hatırlatmasını beklemiyordu hiç. Daha önce hiç hatırlatmamıştı çünkü. Belki de şu Nyree onun için sandıklarından da iyiydi. “Doğru,” diye mırıldandı. “Evet, bu ruh hali içindeyken Nyree’ye gitmesen iyi olur. Ona zarar verebilirsin. Git kafayı çek.”

Ransom tıslarcasına nefes verdi.

“Muhtemelen dışarı çıkmıştır zaten.” Elena en yakın arkadaşının, burnunu sokmaya başladığını fark edince *kapaneni* diye ağzını oynattı. “Sana gıcık olduğun için, büyük ihtimal işten izin almıştır, ne iş yapıyor demiştin?”

“Kütüphaneci.”

Ransom bir *kütüphaneciyle* mi çıkıyordu? “Eminim fır-

sattan istifade üstüne seksi minik bir..."

Ransom o kadar hızlı hareket etti ki, garajı bir hışımla terk ederken Sara önünden çekilip canını zor kurtardı. Ellerini silkeledi. "Buradaki işim bitti." İyi ki bitmişti, çünkü Elena, Sara'nın seksi giyinmiş kütüphaneci imajıyla nereye varacağını anlamamıştı.

"Kadın hakkında ciddi mi?" Sara'nın nutku tutulmuştu. "Yani kızı düdükleme dışında mı istiyor?"

"Hı hı." Elena parmaklarını kotunun kemer takma yerine sokup topukları üstünde sallandı. "Mahzen'i seviyorum."

"Çok yazık." Sara o anda safi Lonca Yöneticisi'ne dönmüştü. "Sakin bunu söylediğimi Ransom'a yetiştireyim deme; en iyi avcımı gözünü şehvet bürümüş deli bir vampire kaybetmeye hiç niyetim yok. Bin şu asansöre."

Elena, Sara ile asansöre bindi, sonra yardımcı tuş takımını saklayan paneli kaldırdı. Bütün Lonca binalarında farklı biçimlerde var olan gizli bölmeye götüren şifreyi girdikten sonra paneli yerine geri taktı. "L.A.'de asansör boşluğunda saklanma delikleri olduğu doğru mu?"

Sara başıyla onayladı. "Ufak kabinler, bağlantılı ama çok sıkışık. Bizimkisi daha iyi."

Kapılar açılınca yer altında çok eski, tarihi ilk Amerikan Loncası'na kadar dayanan bir ağ ortaya çıktı: Lonca Yöneticisi'nin New York'ta çalışmasının ve sonuç olarak buranın tüm Amerikan Loncaları'nın genel merkezi olmasının sebebi de zaten o tarihi.

"Bizimkisi daha iyi olabilir," dedi Elena dışarı adım atıp, "ama bahse girerim, oradakiler insan etine özel ilgisi olan etobur yaratıklardan kaçmak zorunda kalmıyorlardır." Karşısındaki bina kirişleri devasaydı, ancak altında alabildiğine toz toprak yer alıyordu. Yetkisi olmayan birisi

buraya inebilse bile, gerçeği keşfedemeden bezip pes ederdi herhalde.

“Yedi bela vampir avcılarını kahvaltıda çerez niyetine yer o yaratıkları.” Sözleri hafifti ama Sara’nın yüzü gayet ciddiydi. “İyi misin? Hasar kontrolünü başlatmak için üst kata çıkmak zorundayım.”

Elena başıyla onaylayıp kapıların kapanmasını önlemek için bir elini uzattı. “Başkandan mesaj aldığını söyledin?” Elena’nın ilkel bir yanı, henüz anlamadığı bir şeye tepki verirken zihninde kıvrılarak uzamaya başlayan korku filizini koparma çabasıydı bu.

Sara başıyla onayladı. “Haberlerdeki videoyu görmüş; kana susamış, gözü dönmüş vampirler hakkında endişelenmeli miyim diye merak etti.”

“Gergin adam.”

Sara homurtuyla karşılık verdi. “Peşinde toplam kaç vampir olduğunun farkında mıydın? Gözden uzakta kal ve bunu dediğime inanamıyorum ama Raphael ile aranı en kısa zamanda düzelt.”

Kapılar kapanıp Elena’yı zifiri karanlığa terk edince Elena bir daha Raphael ile konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadı. Sanmıştı ki... doğrusu ne sandığını bilmiyordu. Vücudu Raphael’in onu nasıl kendine zarar vermeye zorladığını hatırlayıp eli istemsiz kasıldı. Yirmi dört saatten az bir süre içinde bu halden, onu arzular hale geçmişti. Dudaklarını büzdü Elena. Belki de piç herif başından beri beyniyle oynuyor, Elena’da özgür olduğu zannını yaratıp hâlbuki kendisi onu dans ettiriyordu.

“İşte bu yüzden o bir başmelek, ben de aptalın tekiyim,” dedi, on adım sola atıp sütunu yoklayarak tabanını buldu. Birkaç dakika sonra su geçirmez fener zulasını toprağın altından çıkardı. Elindekinin çalıştığından emin olduktan sonra zulanın geri kalanını kendinden sonra gelecek avcı

için tekrar toprağa gömdü, sonra beton, metal ve toprak ormanı içinde ilerlemeye koyuldu.

Mahzen'in kapısına ulaşması on dakika sürdü. Kapıyı sanki bir keş tasarlamıştı, yamuk yumuk, grafiti kaplı ve atış delikleriyle doluydu. Fakat Elena kapının yirmi santimlik saf çelikle desteklendiğini biliyordu. Fenerini uzun zaman önce kırılmışı benzeyen bir tuş takımının üstüne tutup şifreyi girdi.

Hoş geldin, Elena.

Minik ekranda bir mesaj yanıp söndü, bir saniye sonra da retina tarayıcı yuvasından dışarı çıktı. Elena gözünü uslu uslu tarayıcıya yaklaştırdı ve iki dakika sonra içerideydi. Ancak daha sadece birinci engeli atlamıştı. Bu mahzen bir avcının zorla sokulması ya da bir düşman tarafından ikna edilip getirilmesi ihtimaline karşı da korunaklıydı.

Elena masif çelik kabinin içinde ayakta durup Vivek'in onu ikinci bir kapıdan geçirmesini bekledi. Dışarı adımını attığı saniye bir sürü lazer onu taradı. Bütün silahları not edildi, herhangi bir biyolojik ya da kimyasal silahının olmadığı eklendi.

"Barev, Elena."

Kelimeler saklanmış kolonlardan çıktı. *"Barev, Vivek. Ermenistan'da havalar nasıl?"* Mahzen Müdürü değişik dilleri seviyordu. Zamanla hangi dilde selam verdiğini keşfetmek bir oyuna dönüşmüştü.

"Bulutlu, yüzde üç yağmur ihtimali var."

Elena sırta sırta ana koridorda yürümeye başladı. *"Eee, bugün bana ne gibi şeytani planlar hazırladın, Her Şeyi Bilen Yüce Bilge?"*

Vivek, Mahzen'in ortasındaki o küçük bomba geçirmez, su geçirmez, depreme dayanıklı, muhtemelen dünyanın sonu gelse ona da dayanıklı odasından kahkaha attı. *"Scrabble."*

“Hadi başlat. Zaten bana üç yüz kafa borçlusun.”

“Çünkü sen hile yapmıştın.” Küçük işlere fazla kafasını takan biri gibi konuşmuştu ama Vivek işte. Yedi yirmi dört, kendi tercihi dışında burada yaşıyordu.

Yukarıda, ben bir hiçim, külfetim. Buradaysa kralım.

Elena onunla tartışamazdı. Vivek, Mahzen’de her şeyi kontrol ediyordu. “Birkaç dakika müsaade edersen düş alacağım.” Raphael vampir değildi ama ham erkeksi kokusu ve özü Elena’nın beynine, derisine, gözeneklerine sinmişti. Bir an önce çıkmasını istiyordu!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Nasıl izini kaybettin?" Raphael amansız bir ifadeyle Dmitri'ye baktı.

"Boğazımı kesti."

Raphael vampirin temiz gömleğini, nemli saçlarını süzdü. "Eğer temizlenmeye vakit bulduysan, Elena çıktıktan hemen sonra meydana gelmiş olmalı."

"Evet. Eve kadar ona eşlik etmemi istemedi."

"Saldırıyı sen mi kışkırttın?" diye sakince sordu, çünkü cevabı hiç önemli değildi, sadece Dmitri'nin sadakatini sınavacaktı.

"Tadına bakmak istedim."

Raphael bir anda saldırıya geçip Dmitri'yi yere çarparak çenesini kırdı. "Sana ona el sürmeyeceksin demiştim. Otoriteme meydan mı okuyorsun?"

Vampir ayağa kalktı, konuşabilmek için çenesinin iyileşmesini bekledi. "Kavga ettiniz."

"Olabilir ama emrimi iptal etmedim."

Dmitri başını öne eğdi. "Çok özür dilerim, efendim. Onun kanının size ait olduğunu fark etmemişim." Bakışlarında hayal kırıklığı vardı ama en ufak bir isyan görülmedi. "Bu durumda sadece çenemi kırmanıza şaşırdım."

Raphael safi Sessizlik'in baş döndürücü netliği içinde Dmitri'nin samimi olduğunu anladı. "Seni işe yarar halde istiyorum. Yapacaklarımız var."

"Avcının izini sürebilirim."

Hiçbir ölümlünün bilmediği bir sır vardı. Dmitri gibi vampirler, yani kokunun baştan çıkarıcılığıyla avcılar transa geçirme yeteneğini kazanmış olanlar, aynı zamanda tam tersini düşmanlarına yapabiliyordu. "Gerek yok." Av, Raphael'indi; Elena'nın nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Eğer yanılıyorsa, kime soracağını biliyordu. Cevap verirlerdi.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Dmitri, gayet olağan bir sesle. Çoğu yaralanma, özellikle de çok az ya da hiç kan akmayan yaralanmaları diğerlerine nazaran daha çabuk iyileşecek kadar yaşlıydı.

"Bana Lonca Yöneticisi'nin ev adresini bul, bir de şu Ransom Winterwolf'un."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elena, SAKLAN kelimesini yazıp Vivek'in düşünmesini bekledi. "Bu asır bitmeden yazarsın artık, V."

"Sabret." Kılını bile kıpırdatmadan oturdu, ancak öz disiplinden dolayı değildi. Vivek çocukken geçirdiği bir kaza sonucu omuzdan aşağı tüm duyularını kaybetmişti. Kaybetmeseydi, o da doğuştan avcı olurdu. Tam aksine, Mahzen Müdürü olarak kayda değer yeteneklerinin yanı sıra, Lonca'nın gözü ve kulağıydı, yüksek teknoloji ürünü tekerlekli sandalyesi kablosuz her işi yapabiliyordu, çoğu zaman Lonca'daki insanların sözleri ağızlarından çıkmadan ne diyeceklerini anlıyordu.

Şimdi, bıyık altından bir şeyler mırıldandı ve bilgisayar ekranında AN kelimesi belirdi. "Sırada ne var, Ellie?" Oyundan bahsetmediği açıktı ama.

Parmaklarını bacağına vurdu. "Sara ile konuşmam lazım."

"Karartma emri altındasın."

"O zaman sen konuş, ona tehlikede olduğunu söyle. Yeterimi kesinkes bilen tek kişinin o olduğunu herkes tahmin edebilir." Ayrıca Elena'nın çekindiği Dmitri değildi.

Vivek sesli bir talimat verip Elena'nın girdiği kapıyı açtı. "Git. Ben onu ararım, sonra seni tekrar içeri sokarım."

Elena, Vivek'in çocuksu tavırlarını çekecek halde değildi. "Senin aptal şifrelerini çalacak halim yok!"

"Gir ya da kılımı kıpırdatmam."

Elena bilgisayar konsolundan uzaklaşıp dışarı yürüdü. "Çabuk, çabuk." Kapı arkasından çat diye kapandı.

Elena sırtını yaslayıp yere otururken aynı zamanda Ransom'ın da tehlike altında olabileceğini düşündü. Ransom'ı darbeye maruz kalacak incinebilir bir tip olarak görmeye alışkın değildi. Bebekten önce olsaydı, Sara için de pek endişelenmezdi. Sara hem kendine bakabilirdi hem de kocası Deacon azılı bir pezevenkti. Ama Tanrım, Zoe çok minikti.

Sürgülü kapı tekrar arkasından açıldı. "Sara seninle konuşmak istiyor." Vivek aksi aksi belirtti.

Elena içeri adımını atınca adamı karartma kabininde buldu, yani Sara onun kulak kesilmesini istemiyordu. Elena yüzünü buruşturdu. Vivek somurtuksa Mahzen'de yaşam hiç rahat olmazdı: kemik eriten ısı değişiklikleri, havada tuhaf tuhaf kokular, talaş tadında yiyecekler. Bir keresinde Vivek, Sara ile kavga ettikten sonra Elena burada işkenceden farksız bir ay geçirmek zorunda kalmıştı. Kaprisin daniskasıydı. Ama Sara'nın hayatı söz konusuyken Vivek'in gelgit ruh haline katlanmak Elena için solda sıfırdı.

Elena eski moda ahizeyi kaldırdı. O kadar eskiydi ki, kimse hackleyemezdi. "Sara, aileni de alıp buraya inmeli-sin."

"Lonca Yöneticisi kuyruğunu bacakları arasına kısıtırıp saklanmaz." Sara'nın testosteronla yönetilen bir meslekteki pozisyonunu elinde tutmasını sağlayan gücü ortaya seren çelik gibi sinirleri sesinden belliydi.

"Saçmalama!" Elena ellerini öyle bir sıktı ki, tırnakları avuçlarında yarım ay şeklinde izler bıraktı. "Dmitri bebek vampir değil. Raphael'in güvenlik görevlilerinin başı!"

"Bu da tartışmamız gereken başka bir şey, Raphael ile aranızdaki anlaşmazlık ne boyutta?"

Elena'nın ruhu çekildi. "Niye ki?"

"Çünkü ofisime döndüğümde yeni bir mesaj buldum; seni arıyor, Ellie."

"Ben konuşurum..."

"Onun yakınına bile gitmiyorsun," diye yapıştırdı Sara. "Mesajı duymadın. Eğer çıplak bir bıçak dile gelseydi, ay-nen böyle konuşurdu."

Elena bıyık altından küfretti. Kule'den ayrılmasıyla mesajın gelmesi arasındaki süre içinde ne olmuştu ki? Raphael gürültüsüz patırtısız onu serbest bırakmıştı. O zaman neden şimdi peşine düşmüş, onu avlamaya çalışıyordu? "O kadar sinirli olduğundan emin misin?"

"Benim kullanacağım kelime sinirli olmazdı. Öldüresiye daha uygun bence." Sara'nın sesinde gerçekten kaygılar ağır basıyordu. "Bir başmeleği kızdırmak için ne yaptın?"

Sara'ya sadakatiyle, ofiste baş başayken aralarında olanları kendine saklama ihtiyacı Elena'nın içinde çatıştı. "Ona vurdum."

Uzun, yavaş bir iç çekiş. "Bir başmeleğe vurdun?"

Elena, Raphael'den sıcak bir radyasyon gibi yayılan tehlike hissini anımsadı. "Kendi etti kendi buldu, eğer bunu düşünmeyi keserse, sakinleşir."

"Başmelekler özür dilemede çok iyi değildir." Her hücrelerinden alaycılık damlıyordu. "Ne yaptığı önemli değil, ayaklarına kapanmak zorundasın, yoksa seni un ufak eder."

"Ayaklarına kapanmayacağım." Hiç kimse için yapmam. "Sen de biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum, geri zekâlı. Sadece durumun ehemmiyetini belirtmek istedim."

"Ehemmiyete göre ben ölüyüm." Çünkü Elena o piçten özür dilemeyecekti. Hayatı pahasına da olsa.

"Hemen hemen."

"Bu benim fikrimi kanıtlıyor."

"Neymiş o?"

"Zoe ve Deacon'ı güvenli bir eve götürmen gerek. Eğer Raphael benim peşimdeyse, konumumu öğrenmek için senin ve sevdiklerinin peşine düşer." Durdu, ağzına çıkan safrayı yuttu. Kendi hayatı tamamıydı da... "Gururum yüzünden senin ailenin tehlikeye düşmesini istemiyorum. Onu sakinleştiririm ve..."

"Kapa çeneni." Sessiz sözler. Öfkeli sözler. "Zoe'yi şehir dışına çıkarırım. Deacon ve ben başımızın çaresine bakarız."

"Sara, üzgünüm."

"Ruhunu bu kadar kolay takas etmene göz yumacağımı mı sandın, ha?" Telefonu kapattı.

Elena kendini bok gibi hissediyordu ama en yakın dostunun onu affedeceğini biliyordu. Artı, sinirli Sara demek, harekete geçmiş Sara demekti. Ahizeyi yerine koymak üzereyken duraksadı Elena. Çabucak bir bakış atınca Vivek'in bilerek ona sırtını döndüğünü gördü. Fırsattan istifade hattı kesme düğmesine basıp dışarıdan başka bir hattı aradı. "Çabuk ol," diye mırıldandı, çünkü diğer taraftaki telefon çaldıkça çalıyordu.

"Beth Deveraux-Ling, buyurun."

O tanıdık sesi duyunca Elena'nın gözleri nemlendi. Çok pratik yapmış, amansız bir tavırla lafını kesti. "Beth, benim Elena."

"Niye hâlâ o ismi kullanıp duruyorsun?" diye sordu Beth ve Elena, kızın kaşlarını çatıldığını hayal etti. "Babamın,

tam adını kullanmanı ya da kısaltacaksan Nell'i kullanmanı yeğlediğini biliyorsun."

"Beth, şimdi vaktim yok. Harrison orada mı?"

"Harry seninle konuşmaktan hoşlanmıyor." Sesini alçalttı. "Ben neden konuşuyorum, bilmiyorum; kocamı bir meleğe iade ettin."

"Sebebinin biliyorsun," diye hatırlattı Elena. "Eğer onu getirmeseydim, bir sonraki avcı onu katletme emri alacaktı. Melekler, mallarını kaybetmekten hiç haz etmez."

"Harrison bir mal değil!" Beth ağlamak üzereydi.

Elena parmaklarıyla şakaklarını ovdu. "Lütfen, Bethie, Harrison'ı ver. Çok önemli." Kardeşi en iyi anında bile son derece gergin ve asabiydi, ayrıca oldukça abartılı derecede şımarıktı. "Öğrenmek isteyeceği bir mevzu var."

İnatçı bir duraklamadan sonra Beth nihayet pes etti. Elena, gözlerini Vivek'in arkasına dikip birkaç saniye bekledi. Vivek kabinden çıktığı saniye Elena'nın dışarıyı aradığını anlayacaktı ama Elena mecburdu. Lonca'ya hiçbir zararı yoktu ayrıca, birisi aramanın izini sürse bile, aptal bir hesaba çıkacaklardı.

"Elena?"

Anında dikkat kesildi. "Harry, bak, sana..."

"Sen önce bana bak," diye lafını kesti Harry.

"Şimdi vaktim yok senin..."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum." Sert bir azardı. "Neden bilmiyorum, belki de Times Meydanı'nda bir kazığa geçirilmiş avcının eniştesi olmak istemediğim içindir! Dmitri'nin konumunda birisini aşağıladığına inanamıyorum."

Elena donakaldı. "Olayı duydun mu?"

"Tabii ki duydum. Dmitri bu bölgenin en kıdemli vampiridir ve efendim yüz yüze konuşmamı istemediği sürece doğrudan ona rapor veririm." Yüzünü acı bir ifade

aldı. "Benim kaçış umudumu suya düşürdüğünden beri Andreas'la uzun uzun sohbetlerim oldu."

"Kahretsin, Harry, sen bir sözleşme imzaladın. Kanınla!"

"Aileye sadakat gibi bir kavramı anlamayı beklemiyordum zaten," dedi, Elena'nın kalbini deşerek. "Ama sanırım kendi canın kıymetli."

"Seni uyarmak için aradım," diye dişlerini sıktı Elena, angut eniştesinin onu kırmasına izin vermemeye kararlıydı. "Sen bir vampir olabilirsin ama Beth ölümlü."

"Uzun sürmez. Onun da Yaratılması için dilekçe verdik."

Elena'nın ruhu buz tuttu. "Beth'i de o dünyaya sürükleyemezsin. Neyi kabul ettiği hakkında bir fikri var mı, yoksa ona her şey günlük güneşlik diye masallar mı uydurdun?"

"Ah, inan bana, Elieanora, mükemmel olmadığını biliyoruz ama ölümsüzlük işte. Sen bu konsepti hiçbir şekilde kavrayamazsın gerçi ama ben Beth'i seviyorum, sonsuza kadar onsuz olmak istemiyorum."

İşte bu laf üstüne durdu Elena, çünkü tüm kusurları bir yana, Harrison Ling sahiden de karısını seviyordu. "Bak, Harry, bu konuda sonra kavga ederiz, ortalık sakinleşene kadar Dmitri'den saklanın."

"Neden saklanacakmışım?"

"Sizden benim yerimi öğrenmeye çalışacak."

"Çoktan sordu bile ve hiçbir fikrim olmadığını söyledim," diye cevap verdi Harry. "Senin ailene ne kadar yakın olduğunu bildiği için de bana inandı."

"Öylece yani." Elena kaşlarını çattı. "Zorlama taktikleri kullanmadı?"

"Tabii ki hayır. Biz medeni varlıklarız."

Elena'nın beyni, boynundan kan fışkırırken gülümse-

yen Dmitri'nin görüntüsünü canlandırdı bir kez daha. "Tamam," diye mırıldandı. "Sen güvendeseyse eğer."

"Sen neredesin?"

Bütün içgüdüleri çılgık çılgığa onu uyardılar. "Bilmene gerek yok."

"Teslim ol," diye bastırdı. "Senin hayatın derken bunu kastetmiştim, eğer sen teslim olursan, Dmitri de hoşgörülü davranmaya başlar. Aynı zamanda seni ona götürürsem hayat daha kolaylaşır. Beth de benimle aynı fikirde."

İşte Beth ve onun gözünde değerim bu kadar, diye düşündü Elena, kalbini kıran acıyı düşünmeyi reddederek; iyiliği kolayca ezen bir histi. "Sen ne zamandır Dmitri'nin pezevenkliği yapıyorsun, Harry?"

Keskince çekilen bir nefes sesi geldi. "İyi, git de seni gebertsinler o zaman. Dmitri'nin seni efendisi için aradığını belirtmiş miydin?"

"Ne?"

"Söylentilere göre Raphael soğumuş."

Elena bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, fakat Harry'nin ses tonundan hayra alamet olmadığını çıkarabildi. "Uyarın için teşekkürler."

"Bana verdiğinden daha fazlası."

Vivek sandalyesini çevirmeye yeltendi.

"Kapatmam lazım." Elena anında telefonu kapattı.

Karartma kabininden çıkıp doğruca bilgisayarlarına yürüdü Vivek. Elena adamın yetkisi dışında yapılmış telefon görüşmesini tespit edince kopacak yaygarayı bekledi ancak Vivek sadece bir iç geçirip sandalyesini ona doğru çevirmekle yetindi. "Neden zahmet ettin, Ellie?"

Vivek'in göstereceği her türlü tepkiden daha fazla sarsıtı bu hareket onu. Ellie'nin dizlerinin bağı çözüldü ve bir sandalyeye yığıldı. "Onlar ailem."

"Sen kalıba sığmadığın için seni reddettiler." Vivek ağzını yamulttu. "İnan bana, hepsinden haberim var."

"Biliyorum, Vivek." Onun ailesi de geçirdiği kazadan sonra Vivek'i hastaneye yatırmıştı. "Ama onu koruma şansım varken, Beth'i savunmasız bırakamam."

"Gerek olsa, seni asıp sallandıracağını biliyor musun?" Ses tonu en koyu kahveden bile daha acıydı. "Bir vampirle evli, kocası herkesten önce geliyor."

Elena karşı çıkamadı, zaten Harry'nin sözleri hâlâ kulağında yankılanıyordu. Ailesi onu yüksek seviyeli bir vampire çevirmek istiyordu. O vampirin ve daha önemlisi, efendisinin ona neler yapabileceğini boş verin. "Onlar öyle insanlar," diye fısıldadı Elena, "ama ben öyle değilim."

"Neden?" Vivek tekrar sandalyesini çevirip Elena'nın suratına doğru baktı. "Neden uğraşıyorsun ki? Seni sevenekleri filan yok."

Elena'nın bu soruya bir cevabı yoktu, o yüzden oradan ayrıldı. Ancak kelimeler kafatasına saplanıp dibine kadar battı. Acı verdi. Pençe gibi kazındı.

"Hey, Ellie!"

Elena kafasını kaldırıp bakınca uyku odalarından birinin girişinde dikilen başka bir avcıyı gördü. Uzun boylu, ince, düz siyah saçlı ve cin gibi kahverengi gözlü Ashwini en iyi izcilerden biriydi. "Sana da hey," dedi Elena, birkaç dakika için de olsa kafa dağıtma şansı çıktı diye sevinip. "Seni Avrupa'da sanıyordum."

"Öyleydim. İki gün önce döndüm."

"Sara'yı aradığında çoktan ülkeye girmiştin?" Tanrım, daha dün müydü bu?

Ashwini başıyla onayladı. "Avda beklenmedik gelişmeler yaşandı."

"Öyle mi?" dedi Elena, kafasını şimdiye ve buraya vermeye çalışarak.

“Kahrolası Cajun.”

“Hı hı.”

“Nihayet bir yüz metre yakınına kadar geldim ve birdenbire peşine izci takan meleklerle *anlaşmaya* vardı.” Ashwini gözlerini kıstı. “Bir gün onu timsahlara yem edeceğim.”

Elena sırtıttı. “O zaman bizler nerede eğlence buluruz?”

“Ha siktir lan.” Gülerek demişti ama hemen arkasından esnedi, bir kedi gibi uzayarak kollarını kaldırıp gerindi. “Burada uyumayı seviyorum.”

“Ne, ambiyansı mı seviyorsun?” Gözlerini devirdi. “Avrupa nasıldı?”

“Bok gibi. Uram’ın mıntıkasındaydım.”

Elena’nın ensesindeki tüyler diken diken havalandı. Tesadüf değildi bu, Ash’in geleceğe dair öngörülerini bazen fazla korkutuyordu insanı. “Orada durumlar nasıl?”

Diğer avcı omuz silktili, farkında olmadan kıvrak ve zarif bir hareket yapmıştı. Lonca’daki dedikodu kazanına göre, Ash avcılığa soyunmadan önce prestijli bir kumpanyada eğitilmiş bir dansçıydı. Ransom bir keresinde ona bir performans sergilesene, demişti. Moraran gözü iki haftada iyileşti.

“Uram kayıplarda,” dedi Ash şimdi. “Oralılar kendi gölgesinden korkar olmuş, onları gizlice takip ettiğini sanıyorlar.”

Elena avcı arkadaşının gözünde çakan kıvılcımı kaçırmadı. “Ama sen sanmıyorsun?”

“Bu işte bir bit yeniği var. Asistanı Robert Syles’ı da bir süredir gören olmamış. Ki Bobby televizyon kameralarını çok sever.” Ashwini omuz silktili. “Tahminimce kendi çaplarında bir av başlattılar. Melekler belki. Kokusu çıkar yakında.” Bir daha esnedi.

“Sen uyusan iyi olacak.”

“Yok ya, dinlendim artık. Ama duşu girmeliyim, bir saat sonra tekrar dışarı çıkmam gerek.” Döndü. “Ah, hey, El, bir şey daha duydum; Uram’ın ortadan kaybolduğu dönemde birkaç kafası kesik ceset bulmuşlar. Galiba zavalıcıklar onun hizmetkârlarıymış. Uram herhalde bir öfke nöbetine kapıldı. İyi ki o piçleri avlamak zorunda değiliz.”

Elena elden ayaktan kesilerek başını salladı. “Hı hı, çok şanslıyız.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Raphael, New Jersey banliyölerinden birinde, göze çarpmayan sıradan küçük bir evin dışında durup içinden Lonca Yöneticisi'ni zekâsından dolayı alkışladı. Kadın restore edilmiş, güzeller güzeli kumtaşı evini, etrafında yüzlerce başka ev bulunan bu küçük ahşap kulübe için terk etmişti. Evi son derece sıradan görünüyordu ama Raphael buranın tam bir hisar olduğunun bilincindeydi. Aynı zamanda ikisi de deneyimli avcılar olan yöneticinin ve kocasının, silahları her an ellerinin dibinde, vampirlere karşı tetikte durduklarının da farkındaydı.

Elbette vurabilmek için görmeleri gerekti. Oysaki Raphael onların duyularının algılayabileceği biçimde orada değildi, çatı katı dairesinin balkonundan aşağı, soluk Manhattan ışıklarına atladığı anda görünmezlik büyüsüne bürünmüştü, gücünü hemen hemen tamamen toplamıştı. Uçuşu esnasında tamamen karanlık çökmüştü ve Raphael şimdi altın rengi parıldayan pencereye bakıyordu.

Işık. Sıcaklık. İllüzyon.

Önündeki görünüşe göre sıradan banliyö bahçesi, muhtemelen evin içinden aktif edilen bubi tuzakları gibi

birbirine bağılı sensörlerle doluydu. Raphael gizli bir çıkışa götüren bir bodrum katı vardır diye tahmin etti, hiçbir avcı, ailesinin kapana kısılmasına izin vermezdi.

Raphael, Sessizlik'te olmasaydı, çok etkilenirdi. Güvenlik önlemleri müthişti, yüksek kıdemli bir vampiri çok iyi dışarıda tutardı, gerçi Dmitri'yi biraz zor. Dmitri kaçın kurasıydı. Fakat Dmitri bile olsa, bu silahlardan kaçmaya çalışmak zorunda kalırdı. Öte yandan Raphael, evin içine adımını atmak zorunda bile değildi.

Ama atmalısın, diye fısıldadı ilkel, sürünge bir parçası, onlara dersini vermeli, kimsenin bir başmeleğin karşısında durup da kazanmadığını onlara öğretmelisin. •

Raphael bu emri, şu anki duygusal durumunun soğuk mantığı çerçevesinde değerlendirip kenara itti. Lonca Yöneticisi akıllıydı, işini iyi yapıyordu. Onu öldürmek hiç mantıklı gelmedi Raphael'e; böylesi bir hareket sonucu Lonca birbirine girer, o karambolde kayda değer sayıda tatsızca vampir efendisinden kaçmaya çalışırdı. Hatta bazıları başarılı bile olabilirdi, çünkü avcılar, yöneticilerinin ölümünün üzüntüsüyle etkili çalışamazdı. İnsanlar çok zayıftı maalesef.

Senin hükmettiklerin kaçamaz, diye fısıldadı Raphael'in sadece Sessiz'ken duyduğu o aynı ses. Cesaret edemezler. Kimse sana itaatsizlik etmez, Germaine'den ibret aldıktan sonra hele.

Germaine artık Teksas'ta bir yerlerdeydi ama vampir, Times Meydanı'nda geçirdiği saatleri hiç unutmamış, hiçbir zaman da unutmayacaktı. Hafızasına dağlanmıştı kimsenin çekip de sağ çıkmaması gereken o acılar. Raphael, bir başka Sessizlik döneminde Germaine'e baktığını hatırladı. Sessizlik'ten sonra yaptığı hareketten hiç memnun olmadığını anımsadı. Anılarına girdiğinde orada... pişmanlık bulmuştu. Raphael çok ileri gitmişti.

Ne saçma bir fikir. Ne saçma bir his. O bir başmelekti. Germaine ise ihanete yeltenmişti. Raphael'in verdiği ceza hakkaniyetliydi. Eğer Lonca Yöneticisi yoluna taş koyarsa, onun cezası da böyle hak edilmiş olurdu.

Çocuğunu öldür, diye mırıldandı ses. Gözüünün önünde çocuğunu öldür. Elena'nın önünde öldür.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elena'nın yatağının başucunda bir alarm çalıp onu huzursuz uykusundan ansızın uyandırdı. Çoktan üstü başı giyimli olduğundan kalkıp koşmaya başladı Elena. Vivek kapısı açık, onu bekliyordu. "Çabuk ol! Telefonda! Sara!"

Vivek'in tekerlekli sandalyesi önünü tıkayınca kenardan dolaşıp ahizeyi aldı Elena. "Sara?" korku, dilinin üstünde keskin ve kekremesi, iğrenç bir tat gibiydi.

"Kaç Ellie," diye fısıldadı Sara ve sesi yaşlarla doluydu. "Kaç!"

Buz gibi donarak uzuvlarının işlevini yitirdi. Elena olduğu yerde kaldı. "Zoe?"

"Zoe iyi," diye hıçkırdı Sara. "Burada değildi. Ah, Tanrım, Ellie. Yerini biliyor."

Elena, Sara'nın Dmitri'den bahsettiğini bir an bile düşünmedi. Ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir vampir arkadaşını bu hale getiremezdi. "Nasıl? Sana ne yaptı?" Elena parmaklarıyla bir bıçağın sapını kavradı ve ancak o zaman bıçağını çektiğinin farkına vardı.

"Nasıl mı?" Histerik kahkahalar patlayıp anında durdu. "Ben söyledim ona."

Elena şok geçirip hareketsiz kaldı. "Sara?" Eğer Sara ona ihanet ettiyse, elinde hiçbir şey kalmamış demektir.

"Of Ellie, pencerenin önüne uçup bana aç dedi. Tereddüt bile etmeden açtım!" Sara çığlık atar gibi konuşuyordu. "Sonra bana senin nerede olduğunu sordu ve ona cevap verdim. Cevap verdim! Neden, Ellie? Neden cevap verdim ki?"

Elena kesik kesik nefes verdi. Birden rahatlayıp titremeye başlayınca Vivek'in bilgisayar paneline tutunarak destek aldı. "Olsun, Sara."

"Hiç de olsun değil! En yakın arkadaşımı gammazladım! Sakın bana olsun filan deme!"

"Zihin kontrolü," dedi Elena, Sara bir tirada başlamadan. "Bizimle oyuncak gibi oynuyor." Elena'yla kesinlikle oynamıştı, hem vücuduyla hem duygularıyla. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Ama ben bağışıklık kazandım," dedi Sara. "Hilda gibi, vampir hilelerine doğal bağışıklığım olduğu için Lonca Yöneticisi oldum."

"O bir vampir değil," diye hatırlattı Elena, dağılmış arkadaşına. "O bir başmelek."

Derin, titrekçe bir iç çekiş duyuldu. "Ellie, bu gece onda ciddi bir yamukluk vardı."

Elena kaşlarını çatı. "Nasıl yani? Hiç... kötü bir şey yapt mı?" Kelimeyi zorla çıkardı ağzından. Geri zekâlı, yanlışlıklar içindeki bir yanı Raphael'in kötü olamayacağına inanıyordu çünkü.

"Hayır, Zoe'nin adını anmadı ya da onu tehdit etmedi. Ama ihtiyacı kalmamıştı ki, değil mi? Benim beynimi elastik sakız gibi büküverdi."

"Eğer seni avutacaksa," dedi Erik'in hayvani bakışını, Bernal'ın dehşetengiz duruşunu anımsayıp, "aynısını vampirlere de yapabiliyor."

Bir burun çekiş oldu. "Eh, en azından kan emicilerin bana etkisi sıfır. Kaçıp kışını kurtarmak zorundasın. Raphael şu anda sana doğru geliyor ve bu ruh hali içindeyken seni ele geçirmek için Lonca binasını bile yıkabilir. Bütün şifreleri biliyor; ben verdim hepsini." Bir kısa çığlık daha attı. "Tamam, şimdi sakinleştin. Vivek'e şifreleri değiştirdim dedim ama bu Raphael'e engel olmaz. Senin peşinde."

"Çıktım bile. Ayrıca kesinlikle buhar olup uçtuğumu anlaması için ona mesaj bırakacağım, böylece Vivek'in başına ekşimez."

"Mavi güvenli eve git."

Mavi, çaktırmadan trafiğe karışacak, sürücüsünü gayet etkili bir biçimde görünmez kılan, üstü yazısız bir kamyondu. "Tamam," diye yalan söyledi Elena. "Sağ ol."

"Ne bok için teşekkür ediyorsun?" dedi Sara tükürür gibi. "Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, Raphael normal davranmıyordu. Onunla telefonda konuşmuştum ve seslerden ne kadar iyi çıkarım, bilirsin. Farklıydı bu sefer; dümdüz, tonlamasız... soğuk. Öfkeli değildi, hiçbir şey değildi, sadece soğuktu."

Neden herkes aynı kelimeyi kullanıp duruyordu, Raphael birçok şey olabilirdi ama ona hiçbir zaman soğuk gibi gelmemişti. Ne var ki, şimdi bu ayrıntılara girmeye zaman yoktu. "Hemen buradan çıkıyorum. İlk fırsatta haber vereceğim. Ayrıca merak etme, ne olursa olsun, beni öldürmez. Hâlâ verdiği işi bitirmem için bana ihtiyacı var." Sara, ölümünden beter birtakım şeyler olduğunu fark edemeden kapattı telefonu Elena. Hatta sesinizi kaybedene kadar çığlıklar atmak, çığlık çığlığa bağkırtmak bunlardan biriydi.

"Yeni şifreler." Yazıcının tepsisinde yeni bir sayfa kâğıt duruyordu. "Dışarı çıkmak için kullan, sen asansörden iner inmez tekrar değiştireceğim."

Elena kafa salladı. "Teşekkürler, Vivek."

“Bekle.” Sandalyesini köşedeki küçük bir kilitli dolaba götürdü. Elena adamın ne yaptığını anlamamıştı ama kilitli dolap aniden açıldı. “Bunu al.”

Elena minik, gıcır gıcır tabancayı aldı. “Bir başmelek karşısında pek şanssı yok ama yine de sağ ol.”

“Vücuduna ateş etme,” dedi Vivek ona. “Bu yuvarlar bir meleğin kanadını lime lime etmek için tasarlandı.”

Hayır! O kanatların inanılmaz güzelliğini yok etmenin düşüncesi bile Elena’nın kalbine fiziksel bir ağrı sapladı. “Tekrar uzayıp iyileşiyorlar,” diye kendini zorlayıp cevap verdi.

“Zaman alır. Ayrıca kayıt tuttuk, bir meleğin kanatlarının yeniden uzaması, diğer her yerinin iyileşmesinden daha uzun sürüyor. Senin sıkı bir köşeye sığınmana yetecek süre boyunca sakatlanmış olur. Tabii eğer...” Korku yükseldi içinden. “Zihin kontrolü hakkında konuştuklarınızı duydum. Eğer bunu uzaktan yapabiliyorsa, hangi alet yardımcı olur bilemiyorum.”

Elena güvenlik tetiğini çektiğinden emin olup tabancayı pantolonuna soktu. “Beni şu anda kontrol etmiyor, o halde yeteneğinin de bir sınırı var.” En azından öyle umuyordu. “Bence benim gittiğimi anlayınca buraya inmez ama güvende kalmalısın. Ashwini çıktı mı?”

“Evet ve burada başka kimse yok.” Vivek’in gözleri korku ama azim doluydu. “Sen çıkınca arkandan bütün kapıları kilitleyeceğim, sonra kafayı vurup yatacağım.” Duvarın arkasındaki gizli odanın girişini gösterdi başıyla. Orada günler boyu yaşamını sürdürebilirdi. “Güvende ol, Ellie. Oyunumuzu bitirmemiz lazım.”

Elena öne eğilip adama sarıldı. “Geri dönünce seni yenerim, merak etme.” Şimdi artık hayatta... ve tek parça halinde kalma zamanıydı. Çünkü bir avcının, bir avın izini sürmede başarılı olabilmesi için vücudunda ihtiyaç duymadığı bir sürü parçası mevcuttu.

Raphael, onu Mahzen'e indireceği söylenen asansörün önünde durdu. Ama görünüşe göre aşağı inmesine gerek yoktu. Arayışı çoktan ifşa edilmişti.

Mesaj, asansör kapılarının kenarına iliştirilmiş, yere toz saçacak kadar betonu delen bir çivinin ucuna takılmıştı.

Oyun oynamak mı istiyorsun, melek çocuk? Oynayalım o zaman. Hadi bul beni.

Açık ve basit bir meydan okumaydı. Avcı adına, aptalca bir hamleydi. Raphael, Sessizlik'teyken sinirlenemiyordu ama stratejiyi çok anlıyordu. Elena onu Lonca'dan ve arkadaşlarından uzağa çekmeye çalışıyordu.

Raphael derin derin kafa yordu. İlkel yanı fısıldadı, *Boynuna tasma takmış gibi seni oradan oraya sürüklemesine izin verecek misin? Seni aşağılıyor.*

Raphael notu duvardan yırtıp attı. "Melek çocuk," diye dışından okuyup kâğıdı elinin içinde buruşturdu. Evet, Elena saygı duymayı öğrenmek zorundaydı. Raphael onu bulduğunda Elena yalvarıp yakaracaktı.

Yalvarmasını istemiyorum.

Kendi sözlerinin yankısı birkaç saniye onu durdurdu. Avcının bir ateş parçası oluşunu, asırların can sıkıntısını götürüşünü, ilgisini çektiğini hatırladı. Sessizlik'teyken bile, ona zarar vermeme kararını anlıyordu. Büyük keyifler vaat eden, yeni bir oyuncağı iki elleyište kırmak salaklıktı. Ancak aramanın odağındaki nesneyi tamamen bozmadan saygısını garantiye almanın başka yolları vardı.

Lonca bekleyebilirdi. Raphael önce Elena Deveraux'ya bir başmelekle oyun oynamaması gerektiğini öğretecekti.

Elena, iç sıkıntısıyla Mavi güvenlik evini sokaklarda sürdü

durdu. Saklanmayacaktı, değer verdiği insanların başına daha ciddi sorunlar açardı bu. Raphael onu bulana kadar teker teker hepsinin peşine düşerdi, Elena bundan emindi. Böylece de hepsini güvende tutabilmesini sağlayacak tek hareketi yaptı.

Eve döndü.

Ve silahı elinde, bekledi.

Raphael bir apartmanın dışında durdu; Sessizlik halindeyken bile tehlikeli olduğunun farkındaydı. Eğer Elena bu dört duvarın içindeyse, o zaman kan akacaktı. Raphael'in zihninde esnekliğe yer yoktu. Elena'nın varlığını kabul etmeyeceği ya da müsaade etmeyeceği tek mekân burasıydı.

Raphael bir kez daha görünmezlik büyüsüne bürünüp apartmana ön kapıdan girerek zahmetsizce sürgüleri kırdı.

Diğer odadan sesler geldi. Erkek ve kadın sesi.

"Hadi bebeğim, sadece..."

"Seni dinlemekten bıktım!"

"Salaklık ettim, kabul ediyor..."

"Kocaman, domuz kafalı embesillik desen daha doğru olur."

"Siktir lan!"

Hışırta sesleri, ardından kesik nefes alışlar. Sıcak, son derece seksi.

Raphael yatak odasına girip tek elini gırtlığına dayadığı gibi, tek kelime edemedi Ransom'ı duvara yapıştırdı. Fakat Ransom bacaklarıyla debelenmeye başlayarak hızlıca tepki gösterip bağırdı, "Çık dışarı, Nyree! Kaç bebeğim!"

Nyree mi?

Bir şey Raphael'in sırtına çarptı. Başmelek omzunun üstünden dönüp bakınca ufak tefek, yuvarlak hatlı bir kadının eline geçen bütün objeleri üstüne fırlattığını gördü. Ka-

dın ağır bir kâğıt ağırlığını tutunca Raphael bir parmağını şaklattığı gibi onu uyuttu. Nyree yavaşça koltuğa yığıldı.

Avcı kaskatı kesildi. "Eğer ona zarar verdiysen, ne yapmak zorunda olduğum umurumda değil, seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

"Yapamazsın," diye cevap verdi Raphael ama adamı serbest bıraktı. "Uyuyor, hepsi bu. Daha rahat konuşuruz diye yaptım."

Ransom'ın bıçak tutan eli birdenbire Raphael'in kanatlarına doğru savruldu. Hatta neredeyse tüylerin üstüne sürtünecekti ki, Raphael beynini kilitledi, bıçağı elinden atmaya onu zorladı. Ransom iradesinin zorlanmasıyla savaşıırken alnından terler damladı.

"İlginç. Çok güçlüsün." Raphael derin derin düşündü. Adamı öldürebilirdi ama o zaman Lonca en iyi avcılarından birini kaybetmiş olurdu. "Seni öldürmek işime gelmez. Bana saldırmaya çalışmazsan, hayatını sürdürebilirsin."

"Siktir lan," dedi Ransom, öne çıkmaya çalışarak. "Sana Ellie'nin yerini söylemeyeceğim."

"Evet, söyleyeceksin." Raphael en ufak bir pişmanlık duymadan, soğuk bir maksatla yeteneğini avcıya odakladı. "Nerede?"

Ransom güldü. "Bilmiyorum."

Raphael karşındaki adama dümdüz baktı, doğruyu söylediğini anladı; kimse iradesi zorlanırken yalan söyleyemezdi. Raphael melek güçlerine, hatta vampirlerin yeteneklerine karşı bağışıklığı olan insanlara dair söylentiler işitmişti ama şimdiye dek hiç rastlamamıştı, on beş yüzyıllık varlığı sırasında bir kişi bile görmemişti. "Arkadaşlarını korumaya çalışsaydı, nerede saklanırdı?" diye sordu onun yerine.

Ransom'ın cevabı vermemek için savaştığını görse de, sonunda iradesi yenik düştü. "Saklanmazdı."

Raphael bunu enine boyuna düşündü. "Hayır, saklan-

mazdı, değil mi?" Ön kapıya yürüdü. "Senin hatun birkaç dakika sonra uyanır."

Raphael zihnini serbest bırakınca Ransom öksürdü. "Çenene bir yumruk borcum var. Belki bir mor göz ya da altı mor göz."

"İstediğin zaman gelip al," dedi Raphael, bu avcıda da ölümsüzlüğün sıkıcılığını kırma potansiyeli görerek. "Başarılı olursan, seni cezalandırmadan bırakırım hatta."

Artık kadınının yanına gidip çömelmiş olan avcı tek kaşını kaldırdı. "Av diye izini sürmem için ortalıkta olacağından emin misin? Ellie muhtemelen elinde bir bıçakla bekliyordur."

"Ben de oyuncaklarımı şımartabilirim," dedi Raphael, "ama bir yere kadar."

"Ne bok yedi ki hem?" diye sordu Ransom ve Raphael bu erteleme jestinin gerçek doğasını çaktı; avcı, arkadaşına zaman kazandırmak için yırtınıyordu.

Onu öldürmek zorundasın.

Lijuan'ın sesi beyinde soğuk bir fısıltı gibi yankılandı, Sessizlik'in rüzgârları kadar acımasızdı. "Orası Elena ile benim aramda," dedi Raphael. "Sen bu savaştan uzak durursan, kendi hayrına olur."

Ransom'ın suratı taş gibi oldu. "Meleklerde nasıldır bilmem ama burada, biz arkadaşlarımızın arkasını kollarız. Beni ararsa, açarım."

"Ve ölürsün," diye cevap verdi Raphael. "Ben bana ait olanı paylaşmam."

Elena'nın kol saatine göre, son bir saattir koltukta oturmuş Başmelek Kulesi'ne gözlerini dikmiş bakıyordu. Belki de mekân seçimi sandığı kadar bariz değildi. Kaşlarını çatıp eve dönünce üstünü değiştirip giydiği tişörtü çekti.

Tam o sırada cep telefonu çaldı. Özel melodiyi tanıyınca nabızı tavana çıkararak telefonu kulağına götürdü. "Ransom? Aman Tanrım, sana ulaştı!"

"Sakin ol," dedi Ransom. "İyiyim ben."

"Sesin biraz kısık sanki."

"Herif güçlü bir piç... Kusura bakma, bebeğim."

Elena kaşlarını çatı. "Hı?"

"Nyree," diye açıkladı. "Çok küfrettiğimi düşünüyordum. Tabii ki erkek arkadaşın bizim konuşmamız sırasında onu uyuttuğu için, gözünü açınca bir araba dolusu küfür sıraladı."

"Canını yaktı mı?"

"Teessüf ederim, ben başımın çaresine bakarım."

Elena rahat bir oh çekti. "Tabii, tabii. Eee?"

"Eee'si şu, büyük hain zihin-kontrol-edebilen melek seni kendi malı bellemiş. Hani *Ben kadınıma kimseyle paylaşmam* türünden."

Elena yutkundu. "Benimle kafa buluyorsun."

Ransom havlar gibi kahrkaha attı. "Hayır canım. Durum o kadar ilginç ki şu an."

"Of Tanrım." Elena öne eğilip gözlerini haliya dikerek düşünmeye çalıştı. Evet, Raphael'i öpmüştü. Evet, Raphael de güçlü titreşimler yollayıp duruyordu; Elena'nın kendine rağmen tepki verdiği titreşimler ama bunların hepsi güçlü meleklerin ve vampirlerin ayrılmaz bir parçasıydı. Seks sadece bir oyundu. Hiçbir anlamı yoktu. "Belki de beni sinir etmek için öyle dedi." Çok daha mantıklıydı bu seçenek.

"Ah, yo, bebeğim. Gayet hakikiydi." Ransom ciddileşti. "Adam seni istiyor ama seni becermek mi istiyor, öldürmek mi istiyor, orasını çözemedim."

Elena iki büküm pozisyonundan kalkıp doğrularak tam karşısındaki camdan dışarı baktı. "Ah, Ransom? Kapatmam lazım."

Sessizlik. Ardından: "Seni buldu."

Raphael son derece kolaylıkla havada dururken Elena gözünü dışarıdaki beyaz altından ayırmadan telefonu kapattı ve dikkatlice koltuğun yanındaki küçük sehpa-ya koydu. "Seni içeri almayacağım," diye fısıldadı, gerçi Raphael'in onu duyması olanaksızdı.

Dilediğim zaman içeri girebilirim.

Elena, başmeleğin kristal kadar berrak ses tonunu duyunca donakaldı. "Dedim sana... beynimle taşak geçmek yok!"

Neden?

Tek kelimenin dondurucu etkisi, başka her şeyden daha tesirli bir biçimde Elena'ya nüfuz etti. Sara haklıydı, bu gece Raphael'de bir değişiklik vardı. Üstelik de bu Elena için çok, çok kötüydü. "Senin neyin var?"

Hiç. Sadece Sessiz'im.

"O ne demek be?" Elena elini arkasındaki silaha doğru yaklaştırdı, camın diğer tarafından onu izleyen Raphael'den gözünü bir saniye bile ayırmadı. "Peki ya, bakışların neden bu kadar... soğuk?" Gene o kelime.

Raphael kanatlarını iyice açarak iç kısmındaki altın-beyaz deseni ortaya çıkardı. O kadar güzeldi ki, dikkatini dağıtma tehlikesi veriyordu. "Akıllıca," dedi, bilerek Raphael'in yüzüne odaklanıp. "Zihnini kullanmadan beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

Sana sapsağlam halinle ihtiyacım olduğunu söylediğinde haklıydın. Fazlasıyla zihnini kontrol edersem, beynindeki yollara kalıcı hasar verebilirim.

"Zırva," diye mırıldandı Elena, silahını tuttu tutacaktı. "Beni bir süreliğine zaptedebilirsin ama aktif kontrol uygulamayı bıraktığın anda, özgürüm."

Emin misin?

Ne gariptir ki, başmelek o sırada ödünü bokuna karıştırıyorsa da, Elena irade zorlaması tehdidine karşı daha önceki kadar savunmasız hissetmedi kendini. Raphael her zamanki kibirli, ölümcül haline döndüğünde Elena'nın genelde kalkık olan kalkanını sarsan bir cinsel çekim vardı aralarında.

Ama bu adam, gözlerinin içinde ölüm gizli, bu soğuk, soğuk adam... Elena tabancanın sapını kavradı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bak ne diyeceğim," dedi Elena, sakın ifadesini koruma savaşı vererek, "tam şu anda emin olduğum tek şey, aklın başından gitmiş gibi davrandığın."

O yüzden mi silahını tutuyorsun?

Elena omurgasından akan ter damlaları buza dönüşerek silaha sımsıkı yapıştı. "Ne silahı?"

Raphael'in saçları birden esen rüzgâra kapılmış gibi suratına çarptı ama hiçbir çaba göstermeden olduğu yerde durabildi başmelek. Suratındaki güzellik o kadar saftı ki, Elena'nın yüreği hop etti. Sanki en yetenekli sanatçılar tarafından işlenmişti, yüz hatları tertemizdi ve erkekliğin özüydü. Hayatında gördüğü en güzel erkek olduğu su götürmez bir gerçektir.

Ya da belki de senin için sadece buyum.

Elena büyülenmenin etkisinden kurtulup yüzünü buruşturdu. Bu kez, Raphael'in, beyniyle oynamadığını anladı, bu düşünce kendi aptallığının eseri idi. "Sadece nesin?" diye sordu, sırf başmeleği lafa tutmuş olmak için.

Güzel.

Elena homurdandı. "İnan bana, melek çocuk, gittiğin her yerde bütün kadınların aklını başından alırsın."

Çoğu kadın bende güzelliği gölgeleyen zalimliği görüyor.

Bu dürüst değerlendirme karşısında afallayan Elena başmeleğe yepyeni gözlerle bakmaya başladı. Evet, Raphael'in zalim bir yanı kesinlikle vardı. Güzel değildi, yakışıklı değildi, öylesine evcil bir şey değildi. Tehlikeli ve güçlüydü, onun avcı duyularını çeken her şeyin timsaliydi. Elena hayatı boyunca insan erkekler için fazla güçlü, fazla hızlı ve fazla feminenin tersiydi. Ondan hoşlanıyorlardı ama bir süre sonra çoğu yanlarında kendilerini erkek gibi hissetmediğini iddia ediyordu.

Elena bunun içini ne kadar acıttığını hiçbir zaman çıkartmamıştı ama çok, hem de feci derecede çok acıttırdı bu yorum onu. Elena belki Beth gibi minik bir taş bebek değildi ama kesinlikle dişiydi. Ayrıca erkek türüne, özellikle de karşısındaki bu erkeğe beğenisi büyüktü. "Zulüm işleme yeteneğine sahipsin," diye sessizce onayladı Elena, "hatta belki dehşet saçıyorsun ama henüz kötülük sınıfına adım atmadın."

Atmadım mı?

Elena'nın tabancayı tutan eli terledi. "Hayır."

Kendinden çok eminsin. Oysaki bu sabah beni tecavüzle suçluyordun.

Elena fevrileşti. Kendi sağduyusunun uyarı çılgınlıklarına aldırmaksızın tabancayı çıkarıp açık açık çekti. "Bu sabah, bekleseydin sana kendiliğinden verebileceğim bir şeyi zorla almaya çalışıyordun."

Elena'nın adrenalininle dolu kesik nefeslerinin doldurduğu uzun bir sessizlik oldu. Raphael'in orada, gecenin kadife karanlığında, sokaklar çok aşağıda kalmışken ne duyduğunu merak etti.

Ne kadar dürüstsün.

"Verebileceğim dedim. Ayrıca dostum, o numarayı

yaptığın anda tüm şansını kaybettin. Başkasının manipüle etmesiyle seks yapacak değilim.” Hatta seks-tanrısı bir başmelek tarafından bile.

Raphael kafasında evirip çeviriyordu sanki. Camın arkasından göz göze geldiler. Raphael omuz silkti. *Seks zaten manasız bir eylem.*

Elena gözlerini kırıştırdı. Daha o sabah en sevdiği şeker gibi onu yalayıp yutan adamla hiç bağdaşmıyordu bu laf. “Sen iyi misin?” diye sordu Elena, Raphael acaba garip bir meleksi uyuşturucu mu aldı diye merak ederek.

Raphael cevaben aralarındaki çift kat camı üfleyerek patlattı. O kadar hızlı olmuştu ki, Elena gözlerini siper etmek için kolunu zor kaldırdı. Bir saniye önce duran pencere bir saniye sonra halının üstüne saçılmıştı. Tek kıymık bile değmemişti Elena’ya. Elena kolunu indirince kocaman kare şeklinde bir karanlığa baktığını gördü, rüzgâr akışkan, ipeksi kanatlarıyla evinin içine giriyordu.

Raphael’dense eser yoktu.

Elena kendi adına olmasa da, korku içinde, elindeki silaha baktı. Titreyen parmaklarla tekrar güvenlik pimini çekti. İçgüdüsel bir kendini savunma hareketiyle tabanca-yı ateşlemiş, Raphael’in suratını değil ama aynen Vivek’in tavsiye ettiği gibi kanatlarını hedef almıştı. Kanatsız bir melek...

“Of Tanrım.” Büyük cam kırıntılarının, sekiz kusursuz üçgen parçanın üstünden dikkatlice geçerek kenara kadar yürüyüp aşağı baktı.

Arkasından bir rüzgâr esintisi geldi. “Yükseklik korkusu diye bir sorunun olmadığı kesin.”

Raphael elleriyle kalçasından sıkıca tutmasaydı, Elena aşağı düşebilirdi. “Piç herif! Ödümü patlattın!” Elena kıvrılıp kaçmaya çalıştı.

Raphael iki kolunu da belinin kenarına bastırıp onu hareketsiz tuttu. "Uslu dur, Elena."

Başmeleğin ses tonundaki tuhaf tını, Elena'nın zihninde çanlar çaldırdı. Daha önceki düşünceleri aklına geldi ister istemez, ölümden beter bir sürü şey vardı. "Beni aşağı atmayı mı planlıyorsun?"

"Az önce kendi ağzınla seni öldürmeyeceğimi, sana işkence etme ihtimalimin daha yüksek olduğunu söyledin."

Elena'nın bam teli koptu. "Çık. Kafamdan. Dedim!" Gözlerini sıkıca yumarak içindeki tüm irade gücüyle dışarı doğru savruldu. Aptalca bir insan tepkisiydi ama Elena önemli olan her açıdan bir *insandı*.

Raphael tam arkasında nefesini tuttu. Elena şaşkınlığa uğrayarak her ne kadar tam önünde döne döne ölümcül bir düşüş tehlikesi bulunsa da, başmeleği engelleme çabasını arttırdı. Elena bakışlarını kaçırmadı, zihninin istila edilmesindense ölümle burun buruna gelmeyi yeğlerdi, ne de olsa bu da bir başka diz çöküp yalvarma biçimi değil miydi? Elena dişini tırnağına takıp karşı koymadan teslim olmayacaktı. Silahı tutuş biçimini değiştirdi. Bu kez kasten Raphael'in kanatlarını hedef *alacaktı*.

"Vay, vay vay," dedi Raphael kulağının dibinde. "Görünüşe göre, doğuştan avcının başka yeteneği de varmış."

Elena'nın başı ağrımaya başladı. Ama baskıyı sürdürüp beyninin bir süre sonra bunu otomatik olarak yapmayı öğreneceğini umut etti. Elbette Raphael'den kaçamazsa, öyle bir sıkıntısı olmayacaktı. Her saniye, başmeleğin üstündeki garip havanın onun için çok ama çok tehlikeli olduğu ortaya çıkıyordu. "Neden buradasın, neden bunu yapıyorsun? Dmitri'yi kestiğim için mi?"

"Sana dokunmama emri almıştı."

Elena öne eğilmekten yorulup Raphael'e yaslanarak başını göğsüne koydu. Raphael kolaylıkla taşıdı ağırlığını.

“Ona ne yaptın?”

“Çenesi artık tamamen iyileşmiştir.”

Gecenin karanlığı o kadar yakınlarındaydı ki, diğer binaların ışıkları göz alarak parladı, Elena sanki dünyanın kenarında dikiliyordu. Fakat gerçek tehdit önünde uzanan hava boşluğu değildi. “Şiddet seni heyecanlandırıyor mu?”

“Hayır.”

“Bana acı çektirmek,” diye bastırdı, “bir yerimi kanatmak Dmitri’yi tahrik ediyor. Senin için de aynısı geçerli mi?”

“Hayır.”

“O zaman ne bokuna beni burada tutuyorsun?”

“Çünkü yapabilirim.”

Elena, Raphael’in bu ruh halindeyken onu gerçekten sakatlayabileceğini anladı.

O yüzden de ona ateş etti. Hiçbir uyarı, hiçbir ikinci şans vermeden. Sadece görmeden arkasına hedef alıp vurdu. Raphael’in kolları gevşer gevşemez Elena kendini yana attı. Kolaylıkla düşebilirdi ama reflekslerine güveniyordu ve onu yarı yolda bırakmamışlardı.

Dev cam kırıklarının üstüne düştü. Cam olduğu yerde durdu, fakat Elena yana kayıp zifiri karanlık geceye düşmemek için tutunurken suratının kenarını ve iki elinin avuç içlerini kesti. Bir yere tutunabildiği saniye akrobatik hareketlerinden birini kullanıp camın üstünden takla attı ve çömelerek halıya indi.

Saçını gözünden çekip Raphael’e baktı. Raphael camların üstünde, Elena’nın sanki saatler önce cep telefonunu bıraktığı sehpa ya yaslanmış, sakat bir şekilde yatıyordu. Başını öne eğmiş, kanadına bakıyordu ve Elena bakışını takip edince manzara midesini bulandırdı.

Silah, tam da Vivek'in vaat ettiği hasarı vermişti. Bir kanadın alt yarısını neredeyse tamamen yok etmişti. Vivek'in ona söylemediği gerçekte, bir meleğin, kanadı acıdığı zaman kanamasıydı. Koyu kırmızı kanaması. Raphael'in kanı camların üstüne damlayıp temiz yüzeyden akarak halıyı lekeledi. Elena titreyerek ayağa kalktı. "İyileşecek," diye fısıldadı, kendini ikna etmeye çalışarak. Eğer Raphael'i sakat bıraktıysa... "Sen ölümsüzsün. İyileşirsin."

Raphael kafasını kaldırıp baktığında o inanılmaz, gerçekdişi mavilikteki gözlerinde afallamış ve algılayamayan bir ifade vardı. "Neden beni vurdun?"

"Korkuyla bana işkence yapıyordun, mühtemelen sırı çığlıklarımı duymak için birkaç kere beni kenardan aşağı atıp atıp tutacaktın."

"Ne?" Raphael kaşlarını çattı, sanki kafasını toplamaya çalışır gibi sağa sola salladı, sonra da bir zamanlar pencerenin durduğu noktadaki boş havaya baktı. "Evet, haklısın."

Elena bu cevabı beklemiyordu. "Sen de oradaydın, neden inanamıyormuş gibi konuşuyorsun?"

Raphael tekrar gözlerinin içine baktı. "Sessizlik'teyim, ben... değiştim."

"Sessizlik de ne?"

Raphael cevap vermedi.

"Oraya çok sık gider misin?"

Raphael dudaklarını sıktı. "Hayır."

"Eee, artık normal misin peki?" Elena bunu sorarken havlu getirmek için mutfağa koşuyordu. Dışarı çıkınca Raphael'i aynı pozisyonda buldu. "Neden kanaması durmuyor?" Elena paniklediğinden sesi ciyak ciyaktı.

Raphael, Elena'nın beceriksizce kan akışını durdurmaya çalışmasını izledi. "Bilmiyorum."

Elena odanın diğer tarafında bıraktığı silaha baktı. Belki de burada kalmak salaklıktı ama diğerini bilmediği gibi,

bu Raphael'i tanıyordu. Sessizlik her neyse, başmeleği en feci canavara çevirmişti. Peki, Elena ondan iyi miydi? O silah, verdiği hasar... Elena parmakları Raphael'in kanından yapış yapış kayarken telefona sarılıp Mahzen'i aradı. Tam önünde Raphael'in mavi gözleri kapanıyor, başı arkaya düşüyordu. "Hadi gel," dedi Elena, kırmızıya bulanmış parmaklarıyla yanağını avuçlayarak. "Uyuma, Başmelek. Şoka girme."

"Ben bir meleğim," diye mırıldandı Raphael. "Faniler şoka girer."

Birisi telefonu açtı. "Vivek?"

"Elena, yaşıyorsun!"

"Kahretsin Vivek ya, o kurşunların içinde ne vardı?"

"Dedim sana."

"Daha önce test edilmiş miydi?"

"Evet. Birkaç kez alanda kullanıldı; yirmi dakikayla en fazla otuz dakika arası zaman kazandırır. Melekler kurşun kanada değer değmez iyileşmeye başlarlar."

Elena, Raphael'in paramparça olmuş kanadına baktı şöyle bir. "İyileşmiyor. Her saniye daha kötüye gidiyor."

"İmkânsız."

Vivek'in bir halt bilmediği anlaşılınca Elena telefonu kapattı. "Hadi ama Raphael! Ne yapmalıyım?"

"Dmitri'yi ara." Raphael'in rengi soluyor, yüzüne Elena'nın yüreğini dehşetle sokan soluk bir ölüm maskesi oturuyordu.

Vicdan azabı ve Raphael için korkması sonucu boğazı düğümlenerek Başmelek Kulesi'ni aradı ve hemen Dmitri'ye bağlandı. "Benim evime gel," diye emretti.

"Ama bu..."

"Raphael'e bir şey yaptım. Kanı akıyor ve pıhtılaşmıyor."

Bir sessizlik oldu. "O ölümsüzdür."

"Kanı kırmızı, benimkiyle aynı."

"Eğer ona zarar verdiysen, seni lime lime yaparak öldürürüm." Dmitri telefonu kapattı.

"Dmitri yola çıktı," dedi Elena, Raphael'e, telefon kanlı elinden kayarken. "Şu anda benden çok hoşlandığını sanmıyorum."

"Sadıktır." Raphael'in saçları alnına düşüp ona absürt bir genç oğlan görüntüsü kattı.

Yeniden kan fışkırıp Elena'nın bacağına sıcak ve kopkoyu çarptı. "Neden iyileşmiyorsun ya?"

Raphael'in cam gibi mavi gözleri bir an parladı. "Sen beni biraz fanileştirdin."

Şuurunu yitirmeden önceki son sözleri oldu; muhtemelen şoka girdiği için böyle konuşmuştu, diye kanaat getirdi Elena. Dmitri ve birçok başka vampir içeri girdiğinde Elena hâlâ başmeleğin yanındaydı. Kapıyı tıklatma zahmetine girmektense kırıvermişlerdi.

"Avcıyı tutun." Yanındakiler Elena'yı, Raphael'den uzaklaştırırken Dmitri ona hiç aldırmış etmedi.

Elena mücadele ederdi ama anlamsız olduğunu anlamıştı. Sayıları çoktu ve Elena'nın üstünde çiple gömülü bir silah yoktu. Üstünde seri numarası bulunan ve her bir kullanıştan sonra VKY ve Lonca tarafından izi sürülen bu aletler yalnızca avcılara ya da bir avcının hayatı, bir vampir tehdidinden ötürü tehlikeye düştüğü zaman kullanılmaya mahsustu. Resmi açıklaması, avcılarının aşırı kendine güvenerek tehlike teşkil etmelerini önlemektir ama hepsi biliyordu ki asıl sebep, güçlü vampirlerin, onlara garezi olan bir avcı karşısında savunmasız kalmaktan hiç hoşlanmamasıydı. Şu anda Elena'nın umurunda değildi. "Ona yardım et!"

Dmitri safi kötülük fışkıran bir bakış attı ona. "Sus. Şu

anda ölmediysen tek sebebi, Raphael'in seni kendi elleriyle öldürmekten zevk alacağını bilmemdir." Bir elini havaya kaldırıp bileğine yapıştırılmış bir vericiyle konuştu. "Girin."

İki büyük erkek melek birden ellerinde bir sedyeyle, bir zamanlar pencere olan duvardaki açıklığın önünde belirdi. Raphael'i gördükleri zaman yüzlerinde oluşan şok, durumun vahametinin Elena'nın tahmininden de kötü olduğunu gösterdi. Midesi büzüştü ama melekler hemen toparlanıp Dmitri'nin talimatlarıyla Raphael'i sedyeye yatırıp Kule'ye uçurdular.

Meleklerden biri, kızıl saçlı olan, ayak diredi. "Doğruca eve götürmemiz daha iyi olmaz mı?"

"Şifacı ve sağlık görevlileri Kule'ye ulaşmak üzere," diye cevap verdi Dmitri.

Melek kafa sallayıp sedyenin ön kısmını kaldırdı, partneri de diğer ucundan tuttu. "Orada görüşürüz."

Elena odadaki güç dinamiklerinin nasıl olduğundan emin değildi. Dünyanın hiyerarşisine göre sıralama baş-melek-melek-vampir-insandı. Ancak şu anda resmen meydana Dmitri'ye kalmıştı ve Elena'nın evine uğrayan bebek meleğin aksine, bu melekler yaşlı ve güçlüydü.

Artık Raphael götürülmüştü ya, Dmitri dikkatini Elena'ya çevirdi. Adam yaklaşırken Elena çiple gömülü silahların saçma kurallarına küfretti. Onlar olmadan Elena bir çocuk kadar savunmasızdı.

Dmitri ise onu ktır ktır doğramaya hazır görünüyordu.

Yürüye yürüye Elena'nın birkaç santim dibine kadar gelerek kanlı elleriyle, bakışları bir alevin göbeği kadar kara, çenesini kavradı.

Elena'nın nefesi kesildi. "Gözlerin..." Gözbebeğinin olması gereken yerde net bir kırmızı daire, bıçak gibi keskin kenarlı bir leke vardı. "Ne oluyor?"

Dmitri daha da sıkı tuttu. Sonra yaklaştı. Elena donakaldı. Eğer Dmitri kanını almaya kalkarsa sessiz duramayacağını farkındaydı; içgüdülerine yenilir ve silahlarına davranmaya çalışırdı kesin. Elena'nın hâkim olamayacağı bir dürtüydü bu. Fakat Dmitri onu gene şaşırttı. Dudakları boynuna değil, kulağına sürtündü. "Seni parçalayışını izleyeceğim. Sonra da tatlı niyetine kanını yalayacağım."

Ham ve acımasız bir korku filizlendi Elena'nın midesinde ama dikkatli bir kafa tutuşla, Dmitri'nin gözlerinin içine baktı. "Boynun nasıl?"

Dmitri yanaklarını daha fazla sıkınca Elena yüzünün moraracağını anladı. "Bizim zamanımızda, kadın kısmı yerini bilirdi."

Elena hiçbir şey sormadı, bu hileye kanmadı.

Ama anlaşılan Dmitri onun işbirliğine ihtiyaç duymuyordu. "Sırtüstü uzanır, bacaklarını açarlardı."

Elena gözlerini kıstı. "Raphael bana dokunmama kuralını iptal etmedi, o yüzden yerinde olsam dikkatli davranırdım."

Dmitri'nin attığı kahkaha, derisini kesen bir jilet gibiydi. Vampir parmaklarını gevşetti, Elena'nın yanağını avuçladı ve iyice yaklaşıncı Elena kaslı vampir etinin ona değdiğini hissetti. Ancak gerçekten *gördüğü* sadece Dmitri'ydi; ölüm-cül öfkesi, gözleri... kokusu. En müstehcen kürk gibi etrafını sardı, tüy ve pırlanta ve seks kokuyordu. "Umarım seni uzun, uzun zaman canını almadan tutar." Dilini, Elena'nın zonk zonk atan nabzının üstünde gezdirdi. "Umarım beni de oynamaya davet eder."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir saat sonra Elena kollarını sandalyeye kenetleyen ipleri çekiştirdi. Tek becerebildiği ayak bileklerindeki ipleri sıkılaştırmak oldu. *Domuz gibi bağlanmıştı*. Fırına atılan bir domuz gibi bağlanmıştı! Elleri arkasına çekilip bağlıydı, sonra aynı ip aşağı doğru uzayıp bir ayak bileğini sağlamlaştırıp diğer ayak bileğinin etrafından dolanmıştı. Son dokunuş olarak da aynı ip tekrar el bileklerine ve beline sarılmıştı. Elena yere devirme umudunun bile olmadığı, ağır bir sandalyeye son derece hünerli bir şekilde zincirlenmişti.

“Kan kokusu alabiliyorum, Elena,” diye ağzını yaydı Dmitri, tekrar içeri girip. “Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun?”

Elena, Dmitri’nin onu silahlarından mahrum ederken ne kadar keyif aldığını hatırlayarak vampire pis pis baktı. Ahmakça davranmamıştı. Hayır, duyuları bedeninde somutlaşmıştı, o kahrolası uyuşturucu etkili kokusu gezegendeki en güçlü afrodizyak misali Elena’nın vücudunun etrafını bir yılan gibi sarmıştı. Elena yine de birkaç tekme savurabilmişti, sımsıkı bağlanmadan, Kule’nin üst katlarında küçük bir

oturma odasına konulmadan önce kesikleri dezenfekte edilmişti. "Raphael nasıl?"

Dmitri gelip tam önünde dikildi, üstündeki antrasit rengi ceketi ve kırmızı kravatı çıkarıp gıcır gıcır beyaz gömlekle kalmıştı. Üstten birkaç düğmesi açıktı, leziz bir bronz ten üçgen şeklinde görünüyordu. Yanık ten değil, diye düşündü Elena. Dmitri belli ki sıcak güneşin ısıttığı bir diyarda doğmuştu, egzotik ve... "Kes şunu!" Elena artık dikkatini toplamıştı ve Dmitri'nin, teninin her bir santimini okşayan hafif kokusunu ayırt edebiliyordu.

Dmitri gülümsediğinde tebessümünde acı verme vaadi gizliydi. "Senden başka hiçbir şeye odaklanmıyordum."

"Yalancı."

"Kabul ediyorum." Dmitri iyice yakına gelip çömeldi, ellerini sandalyenin kolçağına yerleştirdi. "Benim kokuma karşı çok hassassın." Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Terli ve kanlıyken bile, kendine has bir kokuya sahipsin. Açgözlüce, kocaman bir ısırık almak istiyorum."

"Dünya yıkılsa olmaz," dedi Elena, bu yavaş baştan çıkarmaya direnmek için harcadığı irade gücünden sesi çatlayarak.

Dmitri'yi yanlış yargılamıştı, çünkü adamın üstünden, tanıdığı diğer yaşlı vampirler gibi güç akımıyordu, yani Dmitri kendi kulvarındaydı... ve muhtemelen bir kontrol çipinin etkilerini yok etmeye kadirdi.

Avcıların korumak için canını feda ettiği bir sırdı bu, çünkü bazen, bir vampirin bir saniye süren dikkat dağılması, etiketlenip hareketinin kısıtlandığına inanışı tek sahip olduğunuz fırsattı. Tam o saniyede, kaçabilir ya da gerçək hasar verebilirdiniz. "Neden kafayı bana taktın?" diye sordu Elena dümdüz, çipin ölümcül kusuruna dair bilgisini saklayarak. Bildiği kadarıyla sadece melekler zihin okuyabiliyordu ve bir avcının en güçlü silahının tesirini

sabote etmeleri için hiçbir neden yoktu ama Elena işi şansa bırakamazdı. "O kadar seksisin ki," kahretsin be, gerçektir, "herhalde kadınlar üstüne başına atlıyordur. Neden özellikle ben?"

"Dedim ya, sen her şeyi ilginç kılıyorsun." Dmitri dudaklarını kıvırdı, ancak gözlerindeki kanlı hançerler, Elena'nın yaptıklarından memnun olmadığını hatırlatıyordu. "Yaşayacaksın biliyorsun ki."

"Öyle mi?"

"En azından görevi tamamlayana kadar." Dmitri ona dimdik bakıyordu.

Elena da gözlerini dikerek karşılık verdi. Dmitri muhtemelen görevini en ufak ayrıntısına kadar biliyordu ama bilmiyorsa da, Elena'nın, boşboğazlık edip mezarını iyice derinleştirmeye hiç niyeti yoktu. "Bana ne kadar zevk verdiğini tahmin bile edemezsin."

"Sen zevkten ne anlarsın, Lonca Avcısı?" Dmitri'nin sesi bir bıçak gibi keskinleşti, derisi neredeyse içeriden aydınlatılmıştı.

Elena bir kez daha yanıldığını anlayınca boğazı kuru-du. Dmitri güçlü biri değildi sadece, *güçlünün* alasıydı. O kadar yaşlıydı ki, artık yaşını gizlemediği için, Elena'nın kemikleri sızlıyordu. "Senin zevk diye vaat ettiğin şeyin kaçınılmaz bir acıyla sonuçlanacağını biliyorum."

Dmitri upuzun kirpikleriyle gözünü kırıştırdı. "Ama sanatın üstadıysan, acı bile zevke dönüşür."

Elena'nın omurgasından yukarı bir ürperti geçti, meme uçları kalktı. "Hayır, sağ ol."

"Karar artık sana bağlı değil." Dmitri tamamen doğruldu. "Aç mısın?"

Bu sıradan soru karşısında şaşırان Elena, vampirin kokusunun devam eden etkisini üstünden atmaya çalışarak bir saniye düşündü. "Açlıktan ölüyorum."

“O zaman besleneceksin.”

Elena, Dmitri’nin bunu dile getiriş biçimine surat astı, vampir kapıdan çıkıp gözden kaybolurken hiçbir şey de-
medi. Dmitri birkaç dakika sonra elinde dolu bir tabakla
geri döndü. Tabagın kapağını kaldırdınca Elena bir çeşit be-
yaz sosta yüzen ızgara balık, yanında hafif sotelenmiş seb-
zeler ve taze patates gördü. Ağzı sulandı. “Teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Dmitri başka bir sandalye çekip
Elena’nın oturduğuyla aynı sandalye olmasına ve yerin-
den kıpırdatılamamasına rağmen rahatça karşısına getirdi.
“Önce hangisinden istersin?”

Elena çenesini sıktı. “Beni beslemene izin vermem.”

Dmitri bir havuç parçasını çatala sapladı. “Senin evine
yanımda getirdiğim adamlar var ya, kim olduklarını bili-
yor musun?”

Elena ağzını sımsıkı yumdu, tam gardını indirmişken
Dmitri’nin ağzına yemek tıkmasından şüpheleniyordu.

“Yediler,” dedi Dmitri kendi sorusunu kendi cevapla-
yıp. “Bizim ilerlememizi hiç düşünmeden Raphael’i koru-
yan vampirler ve melekler.”

Merak içinde yanan bir ateş olunca konuştu Elena. “Ne-
den?”

“Orasını bilmek bize kalsın.” Dmitri büyük bir keyifle
havucu yedi. Vampirler her ne kadar bu tür yiyeceklerle
yetinmese de, belli miktarını sorunsuz hazmedebilecekle-
rini biliyordu Elena. O yüzden çoğu ileri seviye vampir in-
sanmış gibi yapabiliyordu. “Senin bilmen gereken tek şey,
ona tehdit teşkil eden her şeyi ve *herkesi* yok edeceğimiz,
bu uğurda canımızı bile verebileceğimiz.”

“Yani bana doğru çatalını sallarken içimi rahatlatması
gereken bir bilgi mi bu şimdi?”

Dmitri balıktan bir parça koparıp nefes kesici derecede
lezzetli görünen sosa buladı. “Raphael uyanana kadar sana

zarar vermem yasaklandı. Vermememi kendi bizzat emretti. Diğerleri böyle emirlerin boyunduruğu altında değil. Onlara bu çatalı verip odadan çıksam, *acının* yepyeni bir anlamını keşfedersin."

Elena derin bir nefes verdi. "En azından ellerimi çöz, silahım olmadan sana zarar veremeyeceğimi biliyorsun."

"Bunu yaparsam, ölürsün." Çatalı kendi ağzına götürdü. "Şu anda hayatta olmanın tek sebebi, benim diğerlerini senden uzak tutmam. Eğer beni manipüle edebileceğini düşünürlerse..."

Elena ona bir parça bile güvenmedi. Ama midesi gurulduyordu ve o bir avcıydı, açlık orucuna girmesi, onu zayıflatmaktan başka bir işe yaramazdı. Ağzını açtı. Balık görüldüğü kadar lezizdi. Ama Elena neredeyse bir dakika ağzında tutup dikkatlice tadını aldı. Zehirli değil, diye tatmin olunca yuttu. "İlaç katmadınız mı?"

"Gerek yok. Uçacak değilsin ya." Dmitri bir patates parçasını tuttu. "Raphael uyanır uyanmaz seni görmek istiyor ayrıca."

"Kanatları?"

Dmitri tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten umurunda gibi konuştun."

Elena'ya göre yalan söylemenin bir manası yoktu. "Umurumda. Sadece ondan kaçmak istemiştım, gerçekten bir tuhaf davranıyordu." Yemeğini yedi. "Sonuçta, ölümsüz. Sadece bana kendimi kurtarmaya yetecek kadar vakit kazandırmalıydı."

"Doğru." Dmitri bir lokma daha ağzına atarken çatalı gerekenden çok daha yavaş soktu ağzına. Elena gözlerini kısınca Dmitri'nin gözlerini güldürmeyen, o soğukkanlı, tehlikeli tebessümü çaktı. "İşte bu yüzden artık avcı değil, meleklerin gözünde bir numaralı tehditsin."

"Ah, lütfen." Dmitri bir brokoli uzatınca hayır anlamında başını salladı Elena. Dmitri gülümseyerek yedi, arkasından Elena'ya bir çatal dolusu bezelye yedirdi. "O tür bir tabanca daha önce kullanılmıştı." Meleklerle karşı ateşleniyorsa, sır olamazdı zaten.

"Evet. Haberimiz var. Geçici hasar veriyor." Dmitri omuz silkti. "Anlaşılan başmelekler haklı bir silah görüyor onu, ne de olsa insanların, fazla baskıcı meleklerle karşı savaşmak için başka pek yolu yok."

"Belki de kötü bir açıydı," diye mırıldandı Elena. "Ana atardamarı filan mı vurdum?" Vampir biyolojisini avucunun içi gibi bilirdi ama melekler bambaşka bir hikâyeydi. "Yeter," dedi Elena, Dmitri bir lokma daha uzatınca.

Dmitri çatalı tabağa koydu. "O soruları Raphael'e sorarsın artık, dilin hâlâ yerinde kalırsa tabii." Ayağa kalkıp ikinci kez gözden kayboldu, bu kez bir şişe suyla geri döndü.

Elena üstüne dökmeden içmeyi başardıktan sonra tekrar Dmitri'ye baktı. Hâlâ seksiydi, hâlâ Elena'nın gırtlığını koparmaya bir santim uzaktı. "Teşekkürler."

Dmitri cevaben tek parmağını Elena'nın nabzına koydu. "Çok güçlü, yoğun ve tatlı bir güce sahip. Kendi akşam yemeğimi iple çekiyorum; maalesef sen değilsin."

Bunu dedi ve gitti.

Elena sandalyesinde kımıldanırken, iplerden kurtulmayı kafaya takarak pür dikkat kapıya odaklandı. Dmitri şimdi onu diğerlerinden koruyordu ama bunun daha ne kadar süreceğini kim bilirdi?

Tek sorun, ipler işin ehli tarafından bağlanmıştı resmen.

Ama sanatın üstadıysan, acı bile zevke dönüşür.

Bağlanma fantezisi, belli oluyordu. Dmitri muhtemelen kadınlarını ilginç biçimlerde bağlamaktan hoşlanıyordu. Elena kıpkırmızı oldu. Onu arzulamıyordu, ayartıcı kokusunu salgılamadığı zamanlarda hiç. Fakat o yeteneğini çalıştırdığı anda Elena eriyordu.

İradesi dışında erimekten hiç hoşlanmıyordu.

Bir başmelek için bile olsa.

Raphael'in ofisinde yaşananları hatırlayıp çenesini kas-
tı. Şimdi Raphael'i vurduğu için olay içinde bir yara gibiy-
di. Sanki Elena skoru eşitlemişti. Elbette Raphael muhte-
melen olaylara çok daha farklı bir açıdan bakıyordu. Tek
amacı Elena'yı yatağa atmaktı ve Elena kendini tam aksine
inandırmak için zorlasa da, baştan çıkarmadan zevk almış-
tı... en azından zihin kontrol etme bölümüne gelene kadar.
Elena da karşılığında başmeleği sakatlamıştı.

Yüce Tanrım, kanadının yarısını mahvetmişti.

Elena'nın gözleri kaşındı ve dehşete düşerek gözyaşla-
rının akmak üzere olduğunu anladı. Hızlı hızlı gözlerini
kırpıştırıp bu nahoş hissi üstünden kovdu. Avcılar ağla-
mazdı. Hele hele bir başmelek için. Ama... ya Raphael iyi-
leşemezse?

Vicdan azabı midesinde ağır bir düğüm oldu, geçen her
saniye sıkılaştı, ısındı ve yaktı. Raphael'in yanına gitmeli,
nasıl olduğunu kendi gözüyle görmeliydi. "Hiç umut yok,"
diye mırıldandı, Dmitri'nin yerinde o olsa, bu olası tehdidi
uzak tutmak için vampirin yaptıklarının aynısını yapardı.

Kollarını gererek, baldırları ağrıyarak iplerden kurtul-
maya çalışmaktan vazgeçip sandalyede gevşeyerek otur-
du. Elena uyuyamayacaktı ama en azından Raphael'in
uyanıp gösterinin başlamasına hazır olurdu. Tam kasları
gevşerken dairesinin duvarında açık kalan deliği hatırladı.
"Dmitri!"

Vampir bir dakika sonra ortaya çıktı ve yüzündeki ifa-
deden anlaşıldığı kadarıyla, halinden memnun değildi.
"Beni mi çağırdınız, leydim?" Sözleri daha keskin olsa,
Elena'nın kanını akıtabilirdi.

Kan.

Elena kendini öldürtmeye mi çalışıyordu? "Akşam ye-
meğini... böldüm. Kusura bakma."

Dmitri gülümsediğinde Elena'nın, orada olduğunu bildiği vampir dişlerinden eser yoktu. "Verdiğin hasarı telafi olarak kendini mi teklif ediyorsun?"

"Evimi merak ettim, duvarı kapattınız mı?"

"Neden kapatalım ki?" Dmitri omuz silkip arkasını döndü. "Bir insanın yaşadığı bir yer sonuçta."

"Seni pis..."

Dmitri aniden döndüğünde yüzü bambaşkaydı, ölüm-cüldü, dünyadan kopmuştu. "Açım, Elena. Raphael'e verdiğim sözü bozdurtma bana."

"Bozmazsın."

"Biraz ısrar et de gör. Ben cezamı çekirim ama sen her halükarda ölmüş olursun," dedi ve çıktı.

Elena'yı yüreği ağzında, kalbinde keskin bir acıyla bıraktı. Evi, sığınağı, kahrolası yuvası tam şu anda rüzgâr, toz ve yağmur tarafından mahvediliyordu. Elena bir köşeye kıvrılıp içi dışına çıkana kadar ağlamak istedi.

Evin içindeki eşyaları tek tek düşünüp içi gitmiyordu, orayı düşününce üzülmüyordu. Yuvasını. Çok uzun zamandır bir evi olmamıştı, babası onu kovduktan sonra geçici süreliğine Lonca Akademisi'nde konaklamak zorunda kalmıştı. Bu birim gayet iyiydi, güzeldi ama *ev* değildi. Sonra Sara ile ikisi eğitimlerini tamamlamış ve bir süre aynı dairede yaşamışlardı. Orası bir evdi, çok sıcak bir evdi hem de ama Elena'ya ait değildi. Fakat sonuncu apartman dairesi, her şeyiyle Elena'nındı.

Gözünden bir damla yaş döküldü. "Üzgünüm," dedi, mahvolan eviyle konuştuğunu hayal ederek. Oysaki esasında başmeleğe hitap ediyordu. "Canını yakmak istemiştim."

Zihninde denizden esen serin bir rüzgâr duydu. O zaman niçin yanında silah taşıyordun?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Elena çitını bile çıkarmadı, kendini kocaman dişleri olan çok büyük ve çok kötü bir kedinin önündeki küçük bir fare gibi hissetti. "Raphael?" diye fısıldadı, gerçi o temiz, taze, yağmursu kokuyu kendi kokusu kadar iyi bilirdi. Bu da ona hiç mantıklı gelmedi, Elena nasıl beyninin içinde başmeleğin kokusunu alabiliyordu?

Hadi uyu, Elena. Düşünmen beni de uyanık tutuyor.

Elena derin bir nefes aldı. "Nasılsın... Yaran nasıl?"

Elin kolun bağlı mı?

"Evet." Elena sorusuna bir cevap bekledi.

Güzel. Silah düşkünlüğün hakkında sohbet edemedim ortadan kaybolmanı istemezdim.

Ardından beynindeki Raphael hissi kayboldu. Elena tekrar adını fısıldadı ama başmeleğin artık dinlemediğini anlamıştı. Vicdan azabı değişip öfkeye dönüştü. Piç herif, Elena'yı serbest bıraktıracaklardı ama onu bağlatmıştı. Bilekleri morarmıştı, bu uyuz sandalyede sırtı tutulmuştu ve... "Ve de sinirlenme hakkına o sahip." Raphael bu gece camın kenarında ödünü patlatmıştı ama aslında ona zarar

vermemişti. Öte yandan Elena onu vurmıştu. Başmelek küplere binmekte haklıydı. Ama bu demek değildi ki, Elena'nın hoşuna gidecekti.

Artı, Raphael'in seks yapmak için iradesini zorlaması meselesi vardı.

Ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, Elena o gece ona doğruyu söylemişti; Raphael biraz bekleseydi, muhtemelen Elena ilk fırsatta kendi isteğiyle üstüne başına atlardı.

Elena'nın yanakları yandı. Buradan çıkar çıkmaz ilk iş alnına *Geri zekâlı* dövmesi yaptıracaktı. İlk baştan temkinli olmayı, Raphael için kullanılıp atılacak bir oyuncaktan fazlası olmadığını unutmamayı kendine telkin etmişti. Anlaşılan hormonları için hiç önemli değildi.

Başmelek onu yakıyordu.

En kötüşü de, Elena bu çekimin sebebini sadece şehvete bağlayamazdı. Raphael o kadar basit çözülemeyecek kadar çetrefilli bir erkekti. Ancak bu gece, bu gece haklıydı. Ya da belki de, diye fısıldadı Elena'nun başka bir parçası, *haklı çıkmıştı*; ya Elena'nın vurduğu o yabancı gerçek Raphael'se... New York'un Başmeleği, başka bir varlığa o kişi çığlıklar atan, parçalanmış bir canavarlık sanatına dönüşene kadar işkence çekirme kapasitesine sahip bir yaratıksa.

Raphael'in gözleri kapalıydı ama esasında uyumuyordu. Yarı bilinçli bir komadaydı, insanların ya da vampirlerin dünyasında eşi olmayan bir durumdaydı. Melekler bunu *anshara*, sadece yarı binyıldan uzun yaşamış olanlar tarafından başarılan bir hal olarak bilirdi, içinde hem mantık hem de derin istirahat gizliydi. şimdiyse şuuru açık yanı, Elena'nın küçük silahıyla sebep olduğu yarayı dokumakla meşguldü, diğer kısımlarıysa uykudaydı. Kullanışlı bir

haldi bu. Ancak insanın kendi seçimiyle içine girmek iste-
yeceği bir hal değildi.

Anshara yalnızca bir melek kötü bir şekilde yaralanın-
ca geçerliydi. Raphael'ın varlığının son sekiz yüz yılında
nadiren yaşanmıştı. Raphael genç ve tecrübesizken birkaç
kez kendine hasar vermişti ya da ona hasar verilmişti.

Kanatları birbirine dolanmadan ve kanının çimenliği
kıpkırmızı boyayacağından emin halde burun üstü yere
doğru düşüşünden önce gökyüzünde dans etme görüntü-
sü zihninde canlandı.

Antika anılar. Bir zamanlar gençken.

Kırık kollar, kırık bacaklar, çarpılmış bir ağızdan akan
kan.

Ve o. Başında dikilip dudaklarını uzatıyordu. "Şşş, ca-
nım. Şşş."

Raphael'ın kanıyla birlikte saf bir korku aktı, onu... an-
nesini, en büyük kâbusunu durduramayacağını bilmenin
ağırlığıyla yüreği sıkışmıştı.

Siyah saçlı ve mavi gözlü annesi, Raphael'ın dişi ver-
siyonuydu. Ama o zamanlar annesi yaşlıydı, çok yaşlıy-
dı, dış görünüş olarak değil, zihin olarak, ruh olarak. Ve
Lijuan'ın aksine, Raphael'ın annesi hiç evrim geçirmemiş-
ti. Tersine... evrilmişti.

Raphael şu anda kanatlarının lime lime birbirine geçip
dokunduğunu görüyordu ama bu hatıraları geri itmeye
yetmiyordu. *Anshara* esnasında beyin çok uzun zaman
önce kilitli kalmış şeyleri salıverirdi, hiçbir ölümlünün an-
layamayacağı bir opaklık sarardı ruhu. Yüz farklı ölümlü
yaşamın anılarıydı bunlar. Raphael yaşlıydı, o kadar yaş-
lıydı ki... ama hayır, ihtiyar değildi. Bu anıların hepsi ona
ait değildi. Bazıları onun ırkına aitti, çocukların zihinlerin-
de saklı duran, tüm bilgilerinin gizli deposuydu.

Caliane'in anıları yüzeye çıktı.

Raphael çömeldiği pozisyonundan kanayan, kırık bedeni-ne bakıyor, onun elinin saçlarını okşayarak yüzünden geri-ye itişini seyrediyordu. "Şimdi canın acıyor ama yapılmak zorundaydı."

Yerdeki çocuk konuşamadı, kendi kanında boğuluyordu.

"Ölmeyeceksin, Raphael. Sen ölemezsin. Ölümsüzsün." Çocuğun kan revan içinde parçalanmış yanağına serin bir öpücük kondurmak için yere eğildi. "Sen iki başmeleğin oğlusun."

Çocuğun mucizevi bir şekilde hasar almamış gözleri ihanetle doldu. Babası ölmüştü. Ölümsüzler de ölebilirdi.

Caliane hüznle irkildi. "O ölmek zorundaydı, canım. Eğer ölmeseydi, cehennem dünyaya yeniden hâkim olacaktı."

Çocuğun gözleri kapkara oldu, daha suçlayıcı bir bakış-la doldu. Caliane önce iç geçirdi, sonra gülümsedi. "Ben de öyle... o yüzden beni öldürmeye geldin, değil mi?" Yumuşak, zevkten dört köşe bir kahkaha. "Beni öldüremezsin, tatlı Raphael'im. Bir başmeleği ancak On'lar Meclisi'nin bir başka üyesi öldürebilir sadece. Ve beni asla bulamayacaklar."

Kendi zihnine, kendi anılarına şoke edici bir hızla geçiş yaptı Raphael. Çünkü bunun ardından Caliane'in hiçbir anısına sahip değildi, Raphael takip eden aylar boyunca emekleyemeyecek kadar kötü yara almış vaziyette yerde yatarken Caliane bu anıyı ona aktarmıştı. Aynı zamanda Raphael, Caliane'in uçup gidişini izlemek için bile gözle-rini yukarı çevirememişti. Onun yerine, annesine dair son anısı çıplak ayaklarının yemyeşil çimenlere basıp yürürken arkasında pırıl pırıl melek tozundan bir yol bırakmasıydı.

"Anne," demeye çalışmıştı.

"Şşş, canım. Şşş." Ardından bir rüzgâr Raphael'in gözüne toz kaçırmıştı.

Gözlerini kırpıştırıp uyandığında Caliane gitmişti.

Ve Raphael bir vampirin suratına bakıyordu.

KANDOĞAN

Beslendi.

Kuruyup çatlamış kemikleri şişti, hayatla doldu.

Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Çok daha fazlasına.

Diğerleri güçle karınlarını şişirirken onu bu esriklikten uzak tutmaya çalışmışlardı bunca zaman. Artık bedelini ödeyeceklerdi. Bir kilometre çapındaki tüm binaların pencerelerini sarsan bir meydan okumayla çığlık atarken azı dişlerinden kan damlıyordu.

Zamanı gelmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dmitri'nin yüzünde saf bir rahatlama vardı. "Efendim?"

"Saat kaç?" diye sordu güçlü bir sesle. *Anshara* işe yaramıştı. Ama karşılığında talep ettiği bedeli daha sonra ödeyecekti.

"Şafak vakti," diye eskisi gibi cevap verdi Dmitri. "Işık ufka şimdi değişiyor."

Raphael yataktan kalkıp kanadını gerdi. "Avcı?"

"Başka bir odada elleri ayakları bağlı vaziyette."

Kanat, bir şey hariç eski haline dönmüştü. Raphael başını eğip kanadın içindeki desene baktı. Pürüzsüz altın rengi fırça darbeleri, Elena'nın kurşununun işleyip geçtiği noktada bozulmuştu. Artık kanadın alt yarısı beyaz üstüne altın rengi kendine has bir desene sahipti; orta noktasından patlamış gibi. Raphael gülümsedi. Demek bundan böyle Elena'nın şiddet patlamasının izini taşıyacaktı.

"Efendim?" Dmitri, başmeleğin gülümsediğini fark edince soru sorar gibi konuştu.

Raphael kanadına bakmaya, Sessizlik'in sebep olduğu ize bakmaya devam etti. Faydalı bir anı olacaktı. "Ona za-

rar verdin mi, Dmitri?" Raphael sağ kolu olan adama bakınca dağılmış saçlarını, buruşuk giysilerini fark etti.

"Hayır." Vampir kedi gibi gülerek dudaklarını yaydı. "O zevkin keyfini size bıraktım."

Raphael, Elena'nın zihnine dokundu. Kadın ellerini ayaklarını bağlayan iplerden kurtulmaya çalışarak geçen gecenin ardından yorgun düşmüş, uyuyordu. "Bu avcıyla benim aramda bir savaş. Başka kimse karışmayacak. Diğerleri de muhakkak özen gösterecek."

Dmitri şaşkınlığını gizleyemedi. "Onu cezalandırmayacak mısınız? Neden?"

Raphael kimseye hesap vermezdi ama Dmitri herkes-ten uzun zamandır onunla birlikteydi. "Çünkü ilk atışı ben yaptım. Ve o fani."

Vampirin yüzünde hiç ikna olmamış bir ifade saklıydı. "Elena'yı seviyorum ama cezadan kurtulursa, başkaları gücünüzü sorgulayabilir."

"Elena'nın olaylar bütününde çok özel bir yer temsil ettiğini herkesin anlamasını sağla. Ondan başka bana meydan okuyan olursa, Germaine'e gösterdiğim merhameti göstermem için yalvarırlar."

Dmitri'nin beti benzi attı. "Bir soru sorabilir miyim?"

Raphael sessizce izin verip bekledi.

"Neden o kadar kötü yara aldınız?" Dmitri bel çukuru-
runa soktuğu bir tabancayı çıkardı. "Kullandığı kurşunu kontrol ettim, sadece minik bir hasar vermeli, ona en fazla on dakika kazandırmalıydı."

O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar.

"Yaralanmam lazımdı," diye muğlak bir cevap verdi Raphael. "Sorunun yanıtı budur."

Dmitri hüsrana uğramıştı. "Bir daha olması mümkün mü?"

"Olmamasını temin edeceğim." Raphael, Yediler'in liderine acıdı. "Merak etme, Dmitri, şehrin başka bir başmeleğin yönetimi altında tir tir titrediğine şahit olmayacaksın. Bir ebediyet boyunca olmayacak."

"Neler yapabildiklerini gördüm." Vampirin gözlerinde, anıların nehirleri aktı. "Yüzlerce yıl Neha'nın kırılğan merhameti altındaydım. Yetkine isyan ettiğim zaman neden beni durdurmadın?"

"O zaman iki yüz yaşındaydın," diye altını çizdi Raphael, banyoya doğru yürüyüp. "Seçimini yapacak yaştaydın."

Dmitri homurdandı. "Arkasına destek" olacak gerçek bilgiye sahip olmaksızın ukalalık edecek yaştaydım." Bir duraklama. "Hiç merak etmedin mi, belki casustum?"

"Öyle bir şüphem olsaydı, çoktan ölmüştün."

Dmitri gülümsediğinde gözlerinin içinde, Raphael'in her gördüğünde şaşırdığı bir sadakat saklıydı. Vampir inanılmaz derecede güçlüydü, kendi kalesini kurabilirdi ama hayatını bir başmeleğe feda etmeyi seçmişti. "Şimdi ben sana bir soru soracağım, Dmitri."

"Evet, efendim."

"Sence neden Elena'nın canını bağışlamaya niyetliyim?"

"Uram'ın izini sürmesi için ona ihtiyacınız var," cevabını verdi Dmitri. "Ve... onda sizi çeken bir şey var. Bir ölümsüzün ilgisini çeken çok az bulunur."

"Can sıkıntısı duymaya mı başladın?"

"Ufukta hafif hafif hisseder gibiyim, nasıl savaşıılır?"

Raphael bununla savaştığının farkında değildi. "Dediğin gibi, bir ölümsüzün ilgisini çeken çok az bulunur."

Elena sidik kesesinin isyan etmesiyle uyandı. Avcıların bu tür durumlarda doğal ihtiyaçlarını tutabilmek üzere eği-

tim almaları çok iyiydi, bazı avlarda saatlerce, hem de saatlerce kımıldamadan tetikte durmak gerekirdi. Yine de, Elena rahat değildi.

Dmitri'yi yollayacağım.

Suratı üçüncü derece yanık çıkmış gibi yandı. "İnsanları böyle gözetler misin hep?" Baştan çıkarıcıydı ama Elena baş ağrısını tetikleyen o kalkanımsı savunma mekanizmasını kullanmayı denemek istemiyordu. En iyisi bu yeteneğini, Raphael gerçekten beynini bulandırdığı zamana saklamaktı.

Hayır. Çoğu insan ilginç değildir.

Cevabın ukalalığı karşısında ağzı açık kaldı... ve hoşuna gitti. İşte tanıdığı başmelek buydu. "O vampirin benimle tuvalete kadar gelmesine izin vermem. Beni ısırma ya çalır."

O zaman beni bekle.

Elena çılgılık atmak istedi buna karşılık. "Söyle ona beni çözsün. Sen kalkmış, ortalıkta dolaşırken cengâverlik edip kaçacak halim yok."

*Dmitri ellerin ayakların bağlıyken bile sana güvenmiyor ben-
ce.*

Elena tam ona bu konudaki fikrini söylemek üzereydi ki kapı açılıp bahsi geçen vampir içeri girdi. Bütün gece uyumamış gibi bir hali vardı, gömleği buruşmuştu, daha önce düzgün duran saçları dağılmıştı. Bu hali sadece iştah açıcı bir seksilik katıyordu vampire. "Vampirler uyur mu?"

Dmitri şaşırarak baktı. "Sen bir vampir avcısısın. Bilmiyor musun?"

"Yani uyuduğunuzu biliyorum da, gerçekten ihtiyaç duyuyor musunuz?" Vampir arkasına geçince Elena kıpırdamadan durdu. "Dmitri?"

Serin parmaklar saçlarını kenara itip ensesini açtı. Parmak boğumları teninin üstünden geçti. "Biz insanlardan

daha uzun süre uyumadan durabiliriz ama evet, ihtiyacımız var.”

“Kes şunu,” diye mırıldandı Elena, Dmitri parmak boğumlarıyla onu okşamaya devam ederken. “Hiç havamda değilim.”

“Çok umut vaat edici.” Dmitri’nin nefesi, elleri serin bir vampir için tehlikeli bir yer olan ensesine fısıldadı. Demek ki beslenmemişti. “Seni havaya sokmak için ne yapabilirim?”

“Ellerimi çöz ve beni tuvalete götür.”

Dmitri kıkırdadı ve Elena hemen arkasından bileklerinin çekildiğini hissetti. İpler sihirli bir şekilde düştü. “Nasıl yani?”

“İp bağlama sanatını gerçek bir müpteladan öğrendim,” diye mırıldandı Dmitri, Elena kollarını iplerden kurtarıırken saç telleriyle oynayarak.

Dmitri’ye yapma diye yapıştırmak isterdi ama canını yakmıyordu ve artık Raphael de uyanık olduğuna göre, gerçek tehlike teşkil eden kişi vampir değildi. “Banyo?” Elena ipler açılır açılmaz ayağa fırladı, sonra da inledi. “Kaslarım. Beni ille de bu kadar sıkı bağlamak zorunda mıydınız?” Pis bir bakış fırlattı.

“Belki kendi arkamı kolluyordum.” Dmitri kendi boğazını sıvazladı.

“Acıdan zevk aldığını sanıyordum.”

Kötülük fısıltılarıyla dolu, canını tatlı tatlı yakacak kara bir gülüş çaktı. “Ama sen kalıp oynamadın ki.”

Elena şüpheli şüpheli havayı kokladı. Koku yoktu. Dmitri her zamanki tavrındaydı. Ne kadar yakışıklı olsa da, Elena’yı şehvetten aptal etmiyordu. Belki bir parçacık etkiliyordu ama hangi kadın olsa etkilenirdi. “Son kez soruyorum, banyo...” Elena, Dmitri’nin elini kaldırıp küçük bir kapıyı işaret ettiğini gördü. “Sağ ol.”

İçeri girince kaşlarını çattı ve belki de hayal gücünün bir ürününden ibaret olan o *kalkanı* kullanmaya çalıştı. O anda kesinlikle Raphael'i beyrinde istemiyordu. On dakika sonra tuvaleti kullanmış, ellerini yıkamış, lavabonun altındaki tek kullanımlık diş fırçalarıyla dişlerini fırçalamış ve tek kullanımlık, cicili bicili tarakla saçlarını taramıştı. Hatta küçük bir beyaz toka bile vardı, Elena kendi tokası Tanrı bilir ne zaman kaybolduğundan hemen saçını atkuyruğu yaptı.

Aynaya bakınca idare ederim, diye karar verdi. Yüzündeki ince çizikler belli değildi ve avuçları biraz hassassa da, hareket kabiliyetini kısıtlayacak kadar değildi. Kıyafetlere gelince, yorgunluk yeşili tişörtü fena değildi ve siyah kargo pantolonu pek buruşmamıştı. Öldüğünde üstünüzde bulunacak iyi bir kıyafet sayılırdı. Hoş, Elena başmeleğin işini kolaylaştıracak değildi ya. Zihninde bu düşünceyle çabucak tek kullanımlık jiletlerden birini parçalara ayırıp bıçak kısmını aldı.

"Siktir!"

"Jiletleri buldun mu, Elena?" diye sordu Dmitri diğer taraftan. "IQ'mu hafife alarak kalbimi kırıyorsun."

Elena plastiği çöpe attı. Şu *#@! vampir bir şekilde jiletin bütününe zarar vermeden bıçağını içinden çıkarmayı becermişti. "Çok komik." Elena kapıyı açıp dışarı çıktı.

Dmitri eli kapının kolunda, odanın karşı kenarında duruyordu. "Raphael seni görmek istiyor." Arkadaş canlısı tavrının yerinde yeller esiyordu.

"Hazırım."

Dmitri'yi çok eğlendirdi bu cevap. "Öyle mi?"

"En azından bir bıçak alsam?" diye pazarlık etti Elena. "Bari adil bir dövüş olsun?"

Dmitri kapıyı açtı. "Eğer iş oraya gelirse, dövüş filan olmaz. Ama her nedense, Raphael'in seni öldürmeyi planladığını düşünmüyorum."

Elena da bundan korkuyordu ya. "Nereye gidiyoruz?"
"Çatıya."

Asansörlere doğru ilerledikleri sırada ve yukarı çıkarlar- larken Elena sakinliğini korumaya çalıştı. Fakat en son çatı- ya çıktığı zamanı unutmaması mümkün değildi. Raphael'in kontrol gücünü nasıl da amansızca üstünde uyguladığını hatırlayıp elini sıktı. Elena neden başmeleğin gerçeğini unutup duruyordu?

Bunu düşünürken bile zihnini sımsıkı odakladı, hep *kapalı* düşünceler düşündü.

Kapılar açılıp çatının tepesindeki cam kafes ortaya çıktı... ve deja vu etkisi tüm gücüyle Elena'nın her yerini sardı. Beyaz bir örtüyle örtülmüş bir sofra, kruvasanlar, greyfurt suyu ve kahve o güzel çatıda tüm ihtişamıyla duruyordu. Tek fark, bu kez, Raphael sırtı ona dönük en uzak uçta dikiliyordu.

Elena, Dmitri'yi tamamen unutup asansörden inip çıkışa doğru yöneldi. Asansör kapıları arkasından kapandı ama Elena kabinin, yani Dmitri'nin oradan ayrılıp aşağı indiğinin farkında bile değildi, tüm dikkati en son kendi evinde yere yığılmış kanarken gördüğü başmeleğin kanatlarındaydı. "Raphael," dedi Elena, cam kafesten dışarı çıkar çıkmaz.

Raphael hafifçe döndü ve Elena bunu, yanına gelmeye davet olarak algıladı, yaranın iyileştiğini yakından görmek zorundaydı. Raphael'in kanatları uzaktan mükemmel duruyordu ve Elena ancak yaklaşınca hayret verici değişimi gördü. "Sanki tabancanın vurma izini büyütmüşsün."

Raphael, Elena her açıdan görebilsin diye kanadını kaldırdı. "Sadece iç kısımda kaldı sanmıştım ama her iki tarafta var."

Elena hayretler içinde kalarak durdu. Yaraydı ama hayatında gördüğü en olağanüstü yaraydı. "Kanatlarını daha

da eşsiz kıldığının farkındasın, değil mi?" Hatta güzellikleri daha da insanüstüydü.

Kanadını indirdi Raphael. "Bana kozmetik bir amaçla ateş ettiğini mi söylüyorsun?"

Elena, başmeleğin ses tonundan hiçbir çıkarıma varamadı. Yorgunluk içinde yürüyüp Raphael'in yanında durdu ama arada birkaç metre mesafe bırakmıştı.

Elena ağzını açmadan Raphael konuştu tekrar, gözlerini avcının yüzüne dikti. "Yaralanmışsın."

"Sadece yüzeysel kesikler." Elena avuçlarını gösterdi. "Acımıyor bile."

"Şanslıydın."

"Hı hı." Cam çok kalındı, Elena bir tabak kırsa daha keskin olurdu. "Eee?"

Raphael'in gözleri siyaha yaklaşıp karanlığa kadar inanılmaz güzellikte bir gölgeyle kaplandı. "Her şey değişti. Oyun oynamaya vakit yok."

"Beni ölümüne fırlatmakla tehdit etmeye oyun mu diyorsun?"

"Seni tehdit etmedim, Elena."

Elena gözlerini kıstı. "Beni çok karanlık, çok açık bir boşluğun üstünde tutuyordun."

Rüzgâr üstüne esince saçları yüzünden havaya kalktı. "Ama sağ çıktın. Bense kendimi yamamak için müthiş boyutlarda enerji sarf ettim."

"Üzgünüm." Elena surat asıp savunmaya geçercesine kollarını göğsünde bağladı. "Cezam nedir?"

"Uysalca kabul edecek misin?" Raphael kanatlarını iyice germiş, Elena'nın arkasındaki alanı da kaplamıştı.

"Hiç şansın yok," diye mırıldandı Elena. "Bu olayı tetikleyen asıl sebebi unutmadım."

"Gönülsüz bir kadına sahip olmak beni heyecanlandırmıyor."

Elena gafil avlanarak kollarını indirdi. "Bilerek yapmadığını mı söylüyorsun yani?"

"Fark etmez. Önemli olan, benim... yakıtımı yenileme-
me sebep olacak kadar büyük bir hasar vermen."

Elena içinde bir huzursuzlukla diklendi. "Bu ne demek şimdi? İstirahat etmeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır. Enerji aşılmasına ihtiyacım var."

"Bir vampirin kana ihtiyaç duyması gibi mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

Elena kaşlarını çattı. "Meleklerin bu tür gereksinimleri olduğunu bilmiyordum."

"Nadiren yaşanır." Raphael kanatlarını tekrar katlayıp Elena'ya yaklaştı. "Kuyunun kurumaya bu kadar yaklaşması çok zordur."

Artık Elena'nın tam yanındaydı ve Elena nasıl olduğunu anlayamamıştı. Hayır, kendini kandırıyordu. Raphael yaklaşmıştı, çünkü Elena buna izin vermişti. "Dün gece ödümü patlattın."

O koyu, kopkoyu mavi gözlerde şaşkınlık belirdi. "Genelde seni korkutmuyor muyum?"

"O şekilde değil." Elena kendini tutamayıp bir elini kaldırarak Raphael'in kanadına dokundu ama sinirleri hemen ikaz edercesine bağırınca yanmış gibi hızla geri çekti. *Hiç kimse bir meleğin kanatlarına izinsiz dokunamazdı.* "Üzgünüm."

Raphael *yaralanmış* kanadı gerip açtı. "Göz yanılması olmadığına, gerçek olduğuna kendini inandırman mı gerekiyor?"

Elena, Raphael'i eğlendirmesine aldırmadan parmaklarını kanadın mahvettiği kısmının üstünde gezdirdi. His çok... "Ne kadar yumuşak," diye mırıldandı Elena, yine de altındaki dişe dokunur kas ve gücü hissedebiliyordu. Sıcacık canlılığı Elena'ya okşamaya devam etmesini söyleyen,

canlı bir nabızdı adeta. Elena durmak istemeyerek ama durmak zorunda olduğunu bilerek ellerini kaldırdığında parmak uçları pırıl pırıldı. "Melek tozu."

"Tadına bak."

Elena kafasını kaldırıp bakınca kanatların etrafını sarıp kapandığının farkına vardı. "Tadına mı bakayım?"

"Sence insanlar buna neden servet harcıyor?"

"Statü getiren bir şey sanıyordum, anlarsın ya, bak ben-
de kaç gram melek tozu var, seninkinden büyük." Elena
parmak uçlarını saran melek tozu zerreciklerine baktı.
"Tadı güzel mi?"

"Bazıları uyuşturucu gibi der."

Elena işaret parmağı dudağına yaklaştıkça dondu.
"Beynimi karman çorman etme bakımından mı?"

"Hayır, beyin üstünde narkotik ya da başka bir etkisi
yok. Sadece tadı."

Elena o güzel, tehlikeli gözlerin içine baktı ve Raphael'in
istese onu ayartıp cehenneme sokabileceğini anladı. "Bel-
ki de intikamın bu?" Elena dilini çıkarıp dikkatlice tozun
tadına baktı.

Ambrosya.

Elena'nın tüm bedeninden bir ürperti geçti, ayak par-
makları kıvrıldı ve neredeyse kedi gibi gurlayacaktı. "Vay,
ayaklı orgazm." Hem de iyi bir orgazm. "Sen bunu etra-
fa saçarak mı geziyorsun?" Bir parça kıskançlık yılan gibi
kıvrılıp vücuduna tırmandı. Elena alnına yaptıracığı *Geri*
zekâlı dövmesinin önüne *Koca* ekleyeceğine karar vererek
bu hissin başını ezdi. "Herhalde ölümlülerin bunun için
ayılıp bayılmasını görmek çok gururunu okşuyordur."

Raphael'in dudakları kıvrıldı. "Ah, bu sana özel bir ka-
rışım." Elena'nın yalamadığı parmaklarından birini alıp
dudaklarına sürttü. "Genelde döktüğümüz melek tozu en
leziz çikolata ya da en kaliteli şarapla kıyaslanabilir. Yo-
ğun, lüks ve çok pahalı."

Elena kendi kendine dudaklarında kalan tozu yalama-
yacağını söyledi. "Peki ya bu karışım?" Elena tozu aldığı-
nın farkında değildi ama tadı ağzının içindeydi. Raphael
de inanılmaz derecede yakınındaydı, kanatları çevrelerin-
de beyaz-altın bir duvar örmüştü, elleri Elena'nın kalçasını
güçlü ve sıcak tutuyordu. "Nesi bu kadar özel?"

"Bu karışım," diye mırıldandı Raphael başını öne eğip,
"seksle ilgili."

Elena ellerini başmeleğin göğsüne yasladı ama bir karşı
koyuş değildi bu. Kandan, korkudan sonra ona dokunma-
ya, bu muhteşem yaratığın var olduğunu hissetmeye ihti-
yacı vardı. "Bir başka zihin kontrol etme çeşidi mi?"

Raphael dudaklarını Elena'nın dudaklarından bir saç
teli uzağa getirip başını salladı. "Sadece hak yerini bulsun
diye."

"Hak mı?" Elena dilini Raphael'in altdudağına doğru
uzattı. Raphael, kalçasını daha da sıkarak tuttu.

"Bacaklarının arasını yalasaydım eğer, senin tadın da
bende aynı afrodizyak etkiyi gösterecekti."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

O anda gezegen üstündeki hiçbir kadın Raphael'in cinsel ateşine karşı koyamazdı. "Yakıt tazeleme anlayışın bu mu?" diye mırıldandı Elena, Raphael'in altdudağını hafifçe ısırarak.

Raphel kollarını ona doladı. "Seks ve güç her zaman birbirine bağlı olmuştur." Sonra da Elena'yı öptü.

Elena yaklaşmaya çalışarak parmak ucuna kalktı. Raphael kollarıyla onu göğsüne sertçe bastırdı ve Elena aşırı zevk yüklemesi altında boğulmamaya çalışarak Raphael'in gömleğine yapışırken başmeleğin kanatları tüm dünyayı dışarıda bırakıyordu. O erotik, afrodizyak melek tozu açıkta kalan teninin her bir santiminden gözeneklerine sızıyor, vücudunda yılankavi bir hareketle ilerleyip bacaklarının ortasındaki sıcak, ağrıyan noktada birikiyor, arta kalanı da akışkan bir sıcaklık gibi tüm vücuduna yayılıyordu. Memeleri ağrıdı, dudakları meleği arzuladı.

Raphael nefes alması için bir saniye durunca Elena, "Güç yüklemesi nasıl gidiyor?" diye sordu soluğu kesilecek.

Raphael'in gözleri hâlâ kapkaraydı ama derinliklerinde elektrik mavileri çakıyordu. "Şahane."

Elena'nın cevabı, başmeleğin sıradaki öpücüğünün fırtınasında kaybolup gitti. Göğsü, ellerinin altında taş gibi, heykel gibi ve sıcaktı. Elena onu biçimlendirmek, tatmak, okşamak istiyordu. Elena parmaklarını gezdirerek başmeleğin gömleğinin yakasını buldu ve elini içeri sokup omzuna koydu. Raphael'in tepkisiye tek eliyle Elena'nın poposunu avuçlayıp ereksiyonunu bacaklarının ortasına sertçe bastırarak şekilde onu yukarı kaldırmak oldu.

O sırada Raphael'de hiç meleksi bir şey yoktu. Safi seksi, nefes kesici bir erkekti. Ve güçlüydü, o kadar güzeldi ki gücü, Elena özünün dibine kadar dişi hissetti kendini. Hayatında ilk kez avcılık gücünü zaptetmek zorunda değildi. Eğitimden geçmeyen, doğuştan avcı olanlar hakkında bilinen gerçekler çok azdı. Sıradan bir insandan daha güçlüydüler, sinirli bir vampirle burun buruna gelince sağ çıkmaları daha yüksek ihtimaldi.

"Güzel," demekle yetindi Raphael, Elena iki bacağına da beline sarınca. Sanki Elena bir gram ağırlığındaymış gibi onu tutmaya devam etti ve elinin onu biçimlendirışı, gücü ve güveni daha erotik olamazdı.

"Kanatlı bir adama göre çok iyi öpüşüyorsun," diye mırıldandı Elena, dudaklarının içine. Asıl gerçek şuydu ki, Elena beynini yitirmek üzereydi.

"Ağzın başını bir kez daha derde sokacak." Raphael tek elini Elena'nın tişörtünden içeri sokup o güçlü parmaklarını açarak bir zevk şoku dalgalandırdı. "Baskı altında mı hissediyorsun?"

"Son derece." Ancak Raphael melek tozu hakkında doğru söylemişti; saf seks tadındaydı ama Elena'nın zihnini etkilemiyordu... en azından bünyesine akın eden şehvetten daha fazla değildi.

Raphael tam o anda tutuşunu değiştirip tek eliyle onu kalçasından desteklerken diğer eliyle yavaşça memesini avuçladı. Elena elektrik verilmiş gibi oldu. "Hiç vakit kaybetmiyorsun," dedi, öpüşmeden ayrılıp bir nefes alarak.

"Ölümlüler fazla yaşamıyor." Raphael sutyenin üstünden meme ucunu çimdikledi. "Senden hazır buradayken faydalanmam lazım."

"Hiç komik değil. Ah..." Elena gövdesini başmeleğin eline bastırdı ve bir yandan kendine hayret etti. Şu ana kadar temasta bulunduğu vampirlerden hiçbirine bir kere bile kanmamıştı. Sıradan bir avcıdan daha çok vampirle tanışmıştı, üstelik de yaşlı vampirler hem güzeldi hem akıllı hem de âşıklarını nasıl tatmin edeceklerini çok iyi bilirlerdi. Dmitri bunun kusursuz örneği idi.

Yine de Elena direnmişti, tüm cazibelerine rağmen vampirlerin günün sonunda onu gelip geçici bir oyuncaktan öte görmeyen, yarı-ölümsüzler olduklarının bilincindeydi. Elena ise bu eylemi o kadar ucuz görmeyecek kadar iyi yaşamak için çok savaş vermişti. Yine de buradaydı işte, bir başmeleğe sarılmıştı. "Oyuncaklarınla ne kadar oynarsın?"

Raphael göğsünü avucunun içinde tuttu. "Beni eğlendirdikleri sürece."

Başmeleğin cevabı aralarındaki ıslığı nemlendirmeliydi, ancak Raphael'in o gözleri, seksle, açlıkla, Elena'nın daha önce hiç bilmediği bir tutkuyla doluydu, şiddetliydi. "Seni eğlendirmeye hiç niyetim yok."

Raphael, Elena'nın hassas derisini elinin içinde tuttu. "O zaman çok çabuk sönecek bu ateş." Raphael'in ses tonuyla tam aksini anlatıyordu. "Şimdi aç ağzını."

Elena aynen öyle yaptı; ona emir vermemesini söylemek için. Fakat Raphael fırsattan istifade edip erkeksi bir açlıkla ve egzotik, erotik melek tozu tadıyla tüm duyularını karıştırdı. Elena parmaklarını Raphael'in sırtına saplayıp elinin altındaki sert kasların keyfini sürdürdü. Raphael'in

dudakları Elena'dan ayrılıp boynundan aşağı indi, dişle-riyle hafif ısırıklar atıp izini bıraktı. "Seni becermeyi çok isterim, Elena."

Elena derin bir nefes çekti aniden, sonra yüzünü Raphael'in boynuna gömüp başmeleğin, göğsünü tutan elinin farkına vardı. "Çok romantik bir teklif."

Raphael kanatlarını sıkıca etraflarına kapatırken Elena'nın sırtını da okşamış oldu. "Süslü püslü sözleri, güzelliğine methiyeler düzmemi mi tercih ederdin?"

Elena kahkaha atıp Raphael'in tenini yaladı, kendine has erkeksi ve vahşi kokusunu içine çekti. Raphael'in ona serenat yapması fikri, son derece akıl almazdı. "Hayır, dobralık bana uyar." Özellikle de o dobra sözler safi cinsel ateşle kaplıysa, sırf Elena'ya odaklanan karanlık bir ısıyla doluydu.

"Güzel." Raphael hareket etmeye başladı.

"Dur." Elena kımıldanıp Raphael'i şaşırtarak serbest kaldı. Ayakları yere değdiği anda başmeleğin göğsünü itti... sonra bacakları titrediğinden dengesini sağlamak için tekrar ona tutunmak zorunda kaldı.

Raphael, Elena'yı dik tutmak için tek elini beline koydu. "Seni gösterip de vermeyen biri olarak düşünmemiştim."

"Aynı zamanda çantada keklik de değilim." Elena elinin tersiyle dudaklarını sildi. Eli incecik tozla kaplandı ve Elena yüzünün geri kalanı nasıl diye merak etti. "Dün geceyi bir sandalyeye sıkı sıkı bağlı geçirdim, dostum."

"Eşitiz mi demek istiyorsun?" Raphael tekrar kanatlarını sırtına katladı.

Aralarında açılan ani boşlukla Elena çatının kenarına ne kadar yakın durduğunu fark etti. Temkinlice birkaç adım atıp başını salladı. "Katılmıyor musun?"

En derin okyanus rengi gözler parladı. "Katılsam da katılmasam da, bizi durdurman iyi oldu. Konuşacaklarımız var."

“Ne?”

“Yakında ücretini kazanma zamanın gelecek.”

Elena korku ve heyecanın damarlarında patladığını hissetti. “Uram’ın izini mi buldun?”

“Bir bakıma.” Raphael’in suratı birdenbire bir dindar ciddiyetine büründü, tüm o tensel hevesleri kaybordu ve ortaya hiçbir ölümlünün sahip olamayacağı bir kemik yapısı çıktı. “Önce yemek yiyeceğiz. Sonra kan konuşacağız.”

“Yemek yemek istemiyorum.”

“Yiyeceksin.” Raphael kesin bir sesle belirtti. “Avcıma kötü davranmakla suçlanamam.”

“O zamiri oradan at bakalım,” dedi Elena. “Ben senin değilim.”

“Gerçekten mi?” Raphael çok keyif alarak tebessüm etti. “Yine de teninde benim izimi taşıyorsun.”

Elena ellerini güzelce silkeledi. Kahrolası pırıltılı madde derisine yapışmıştı. “Yıkanınca gider.”

“Belki de.”

“Gitmesini umsan iyi olur, karanlıkta parlayan bir avcı kolay saklanamaz.”

Raphael’in gözlerinde son derece erkeksi bir beğeni oluştu. “İstersen yalayarak çıkarabilirim.”

Elena’nın vücudunda sönmeye yaklaşan korlar alevlenerek onu içten eritti. “Hayır, teşekkürler.” *Evet, lütfen,* diye mırıldandı bedeni. “Zaten düş almam lazım.”

Raphael’in yüzündeki ağırbaşlı ifade bir kalp atımı içinde tensel zevklere düşkün birine dönüştü. “Ben sırtını yıkarım.”

“Bir başmelek, bir avcının sırtını sabunlamaya tenezzül edecek?” Elena tek kaşını kaldırdı.

“Her şeyin bir bedeli var elbet.”

“Tabii.”

Raphael ansızın başını havaya kaldırdı. “Galiba bu tartışmayı biraz ertelememiz gerekiyor.”

Elena da kafasını aynı tarafa çevirdi ama parlak gökyüzünden başka bir şey göremedi. "Bu sefer orada kim vardı?"

"Senin canını sıkman gereken birisi değil." Ukalılığı tüm gücüyle geri dönmüştü. Ardından Raphael kanatlarını iki yana açtı ve Elena'nın nefesi kesildi.

Bu kadar güzel birisi var olmamalı, diye düşündü. Olaksız bir şeydi.

Ben sadece sana güzelim, Elena.

Elena bu kez ona kafasından çıkmasını söylemedi. Tekmeyi savurup kendi onu dışarı attı.

Raphael ifadesiz kalarak yalnızca gözlemleri kırıştırdı. "Senin o küçük numaranı hayal ettiğimi sanmışım."

"Sanırım hayal değil." Elena'nın keyiften öyle bir ağzı kulaklarına varmıştı ki, suratı ikiye ayrılabilirdi. Kahretsin, bunu gerçekten yapabilseydi... Ama mantığı tekrar devreye girdi. Bunu yapmak ona ciddi bir baş ağrısı veriyordu, o yüzden Elena saçmalamayı kesip bu becerisini gerçekten, çaresizce ihtiyaç duyduğu zamanlara saklamalıydı. "Mantıktan nefret ediyorum."

Raphael bu kez dudaklarını kıvırdı ama tebessümünde bir acımasızlık gizliydi, Elena öpüştüğü adamın aynı zamanda New York Başmeleği olduğunu, aynı zamanda onu ölümcül bir düşüşe yakın tuttuğunu ve kulağına ölüm fısıldadığını hatırladı. "Ye," dedi başmelek şimdi. "Birazdan dönüp sana eşlik edeceğim."

Raphael rahatça çatıdan ayrılırken gene aynı deha hissi çarptı Elena'ya. Bu kez olduğu yerde kaldı ve midesi tepetakla oldu. Ama Raphael hemen döndü, yukarı doğru yükseldi ve uçuşunun yarattığı rüzgâr Elena'nın yüzüne değdi. Başmeleğin arkasından izlemek onu cezbetse de, Elena çok ince bir ip üstünde yürüdüğüünün bilincine varıp kafasını çevirdi.

Raphael onu istiyordu ama bu, New York Başmeleği olarak yürüttüğü görevlerinden apayrı bir durumdu, Elena bu gerçeği hatırlasa çok hayırlı olurdu, Uram'ın elinden sağ kurtulsa bile, muhtemelen ölüm yaftasını alırdı. Sırf başmelekler hakkında çok fazla şey bilmesi yeterdi. Artı, Raphael'e yemin ettirmenin kıyısından geçmiyordu hâlâ. Kahretsin. Elena kahvaltı sofrasına doğru yürüyüp duraksadı. Asansör kafesine mi sırtını dönseydi, yoksa açık göğemi?

Sonunda asansör kafesini seçti. Muhtemelen asansörden her ne inerse insan, başa çıkabilirdi ama bir başmeleğin elinden sağ çıkamayacağını bilincindeydi. İlk iş olarak tabağının yanındaki bıçağı alıp botuna soktu. Sadece pastırma kesecek kadar keskindi ama çok gerekirse, hasar verebilirdi. Sonra yemek yedi Elena. Yemek, yakıttı ve eğer ava çıkacaksa, depolarını iyi doldurması lazımdı. Adrenalin tüm bedeninde zonkladı, arada soğuk bir korku ısırtığı duydu ama bu sadece heyecanını katlamaya yaradı.

Elena doğuştan avcıydı, bunun için yaratılmıştı.

Arkasında bir ses, avcı duyularında fısıltı gibi bir farkındalık oldu. "Sinsi sinsi mi yaklaşıyorsun, Dmitri?" Vampir asansörden dışarı adımını attığı saniye kokusunu almıştı.

"Raphael nerede?"

Vampirin kısa öz ses tonuna şaşırp adamın masanın yanına kadar gelip durmasını izledi Elena. O zarif cinselliğinden eser yoktu, gerçekte ne olduğunu örten o şirinliklerden eser yoktu. Elena o yakışıklı surata bakınca adamın ne kralların düştüğüne, ne imparatorlukların yükseldiğine şahit olduğunu anladı. *Dmitri bir zamanlar elinde kılıç tutuyordu*, diye düşündü, kan ve ölüm çağıyla, üstündeki mükemmel taş grisi takım elbisenin ima ettiği medeniyetten çok daha fazla ortak noktası olduğundan emindi. "Birisiyle görüşüyor," dedi Elena yukarıyı işaret edip.

Dmitri çoğu insanın yapacağı üzere Elena'nın işaretinin gösterdiği noktayı takip etmedi, çoğu kişinin ödünü patlatacak, muhtemelen Elena'yı da korkutması gereken bir yoğunlukla dimdik ona baktı. "Ne?" diye sordu Elena.

"Ne görüyorsun, Lonca Avcısı?" Dmitri derin bir sesle, tanık olunmaması daha iyi olan, gecenin karanlığında mahsur kalmış dehşetleri fısıldadı.

"Seni, elinde kılıçla," dedi Elena dürüstçe.

Dmitri sakın, hiçbir şey ele vermeyen bir ifadeyle durdu. "Hâlâ çelikle dans ediyorum. İzlemek istersen başımın üstünde yerin var."

Elena ekmek sepetinden küçük bir krüvasan alırken durdu. "Raphael el sürmeme kuralını iptal etti mi?" Elena çekmemiştir diye varsayıyordu. Salak, salak.

"Hayır." Rüzgâr Dmitri'nin saçlarını havalandırdı ama geçer geçmez, bütün telleri kusursuzca yerine oturdu. "Ne var ki, yakında öleceğin için iş işten geçmeden senin tadına bakmak istiyorum."

"Güvenoyun için sağ ol." Elena dişlerini göstererek krüvasanı ısırды. Kendi çapında bunu düşünmek başka şeydi, birisinin ağzından duymak bambaşka. "Ama bence o güzel sarışınlarınla yetinsen iyi olur. Avcı kanı damak zevkine fazla keskin gelir."

"Sarışınlar kollarıma koşa koşa atlıyor."

"Kadınlar üstünde tuhaf vampirik güçler mi kullanıyorsun?"

Dmitri kakhaha atınca sestен çok, Elena'nın onunla bağdaştırdığı o sıcaklıkla alakası olmayan bir yankı çıktı. Bu ses binlerce dünü, ebediyete kadar uzayan yarını çağırıyordu. "Baştan çıkarmaya bir güç denebilirse, evet. Ölümlü bir erkeğin azıcık senede başarması gerekeni kusursuzlaştırmak için yüzyıllar boyu deneyim yaptım."

Elena sarışın kadının yüzündeki sarhoş zevki, Dmitri'nin

yüzündeki tensel açlığı hatırladı. Fakat Dmitri sarışına bakmıyordu. "Sen hiç birisini sevdin mi?"

Masanın kenarında duran vampir gözünü bile kırpmadan onu izlerken hava durdu sanki. "Neden Raphael'in ilgisini çektiğini anlıyorum. Kendi faniliğin sanki umurunda bile değil." Gözleri bir saniye içinde insan gözünden kapkara cama dönüştü. Beyazı yoktu, irisi yoktu, sadece geçit vermeyen bir siyah oldu.

Elena botuna soktuğu bıçağa uzanmamak için kendini zor tuttu. Metale dokunamadan Dmitri kellesini uçururdu muhtemelen. "İyi numara. Jonglörlükte de iyi misin?"

Ölümlle dolu bir sessizlik oldu, sonra Dmitri kahkaha attı. "Ah, Elena. Öldüğünü gördüğüme üzüleceğim ben-
ce."

Elena adamın ruh halindeki değişimi, gözleri normale dönmeden sezip rahatladı. "Bilmem iyi oldu. Belki çocuklarından birine benim adımı verirsin."

"Biz çocuk sahibi olamıyoruz biliyorsun ki." Dmitri gerçekçi bir tavırla konuşmuştu. "Sadece yeni-yaratılanlar olabiliyor."

"Benim işim çoğunlukla yüz yaşın altındakilerin izini sürmek, gerçekten çok yaşlı vampirlere pek rastlamıyorum. En azından uzun uzun sohbet edecek kadar değil," dedi Elena, portakal suyunu bitirmeden önce. "Sana göre kimler yeni-yaratılmış sınıfına giriyor?"

"İki yüz yaşında olanlar." Dmitri çok insancıl bir edayla omuz silkti. "O noktadan sonra gebelik ya da hamile bırakma olayı duymadım."

İki yüz yıl.

Elena'nın ömrünün iki katı. Dmitri için bir hiçti. O zaman bu vampir kaç yaşındaydı? Peki ya efendi dediği adam kaç yaşındaydı? "Seni üzüyor mu? Hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağını bilmek?"

Dmitri'nin yüzünden bir gölge geçti. "Hiçbir zaman baba olmadım demedim ki."

Raphael'in geri dönmesiyle Elena lokması boğazında kalarak can verme riskinden kurtuldu. Bir şekilde kafasını kaldırıp bakması gerektiğini, o rüya gibi kanatların güneşin arkadan vurmasıyla parlamasını görmeyi bildi. "Çok güzel." Bir fısıltıydı.

"Demek seni büyüledi."

Elena gözlerini ayırıp Dmitri'ye bakmak için kendini zorladı. "Kıskandın mı?"

"Hayır. Raphael'in artıklarıyla yetinmeye ihtiyacım yok."

Elena gözlerini kısıtı ama Dmitri'nin lafı bitmemişti.

"Artık vampir âşıkları tercih edenleri yargılayamazsın bir daha." Yılan gibi havaya kıvrılıp dönen bir koku hain bir baştan çıkarışla Elena'nın çevresini sardı. "Raphael'in renklerini üstünde taşıdığın zaman değil."

Elena kâhrolası tozu unutmuştu. Elini kaldırıp yüzünü ovaladı. Parmakları ıslıl ıslıl beyaz-altınla parladı. O parmakları dudaklarına götürüp yalamak için öylesine içi gidiyordu ki, ellerini kucağına bastırmak zorunda kaldı. Melek tozu siyah kumaşın üstünde çizgi çizgi kaldı, suçlamayla dolu izler bıraktı. Dmitri haklıydı; Elena gerçekten ve sıkı bir şekilde düşmüştü.

Ama bu demek değildi ki, seks ve günahın tadına rağmen kendini vampire sunacaktı. "Dur, yoksa uykunda azı dişlerini sökerim," dedi bıyık altından. "Ciddiyim, Dmitri."

Koku Elena'nın damarlarına kadar işleyip vücudunun etrafında dolaştı. "Çok hassassın, Elena, müthiş derecede hassassın. Bizim güzelliğimize çok genç yaşta maruz kalmış olmalısın." Sanki bu fikir onu tiksindirmiş gibi, sesindeki öfke duyuluyordu. "Kim yaptı?" Dmitri kokuyu birden kesti.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak

Elena'nın midesi kalktı. *Onun* kokusunu unutmuş, bacaklarının arasında oluşan utanç dolu sıcaklığın anısını, çocuk beynindeki algılayamayışı derinlere gömmüştü. "Öldü," diye fısıldadı Elena, gözleri çatının kenarına inip ona doğru yürümeye başlayan Raphael'e dönmeden önce.

"Sen mi öldürdün onu?"

"Öyle yaptım dersem, canımı yakar mısın?"

"Hayır. Belki bir canavar olabilirim," dedi, garip bir nezaketle, "ama çocuklardan avlanan bir canı değilim."

Raphael yaklaştıkça ikisi de sustu. Elena onu gerçekten görünce göğsünü bir dehşet kapladı, Raphael parlıyordu; ölüm vaadiyle dolu o sıcak beyaz enerji akımına bulanmıştı. Elena sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı.

Fakat bıçağı botundan çıkarmadı. Öfkesi ona yönelik değilse, boşuna düşmanlığını kazanmaya gerek yoktu. "Raphael," dedi, başmelek masanın karşı tarafında durunca.

Raphael ona bakarken gözleri mavi alevlerdi, fakat asıl Dmitri'ye odaklandı melek. "Cesetler nerede?"

"Brooklyn. Toplam..."

"Yedi," diye lafını kesti Raphael. "Michaela kalplerini özel kuryeyle almış bu sabah."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Uram mı?” diye sordu Elena, Raphael’in tarif ettiği, midisini büzen *kuryeyi* düşünmemeye çalışarak. “Yoksa o...”

“Sonra.” Raphael elini sertçe sallayarak lafını kesti. “Önce olay yerine gidip izini sürebiliyor musun diye bakalacağız.”

“O bir başmelek. Ben vampirlerin kokusunu alıyorum,” diye altını çizdi Elena, sanki bir milyonuncu kez ama ne başmelek ne de vampir dinliyordu.

“Araç ayarladım,” dedi Dmitri ve Elena sanki kelimelerin taşıdığından daha fazla bilginin aktarıldığını hissetti.

Raphael hayır anlamında başını salladı. “Ben alırım onu. Ne kadar çok beklersek, koku o kadar dağılmış olur.” Elini uzattı. “Gel, Elena.”

Elena merakı kabardığından hiç ikiletmedi. “Gidelim.”

İşte böyle Brooklyn’in yabancı bir mahallesindeki terk edilmiş bir depoya uçarlarken Elena kendini Raphael’in göğsüne sokulmuş buldu. Yolculuğun büyük bir kısmında gözlerini yumdu, çünkü Raphael gene o görünmez olma numarasını yapıyor ve bu kez genişletip Elena’yı da içine alıyordu. Elena kendini göremedikçe midesi bulanıyordu.

“Onu seziyor musun?” diye sordu Raphael, zar zor bitmiş birkaç otun bulunduğu bir toprak parçasına indikten ve Elena’nın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra.

Elena derin bir nefes alınca bir koku istilasıyla çarpıldı. “Çok fazla vampir var. Kokuları ayırt etmek daha da zor olacak.” Elena ortada bir vampir bile göremiyordu, hatta yaşayan bir varlık göremiyordu ama orada olduklarını biliyordu, gerçi hiç kimse burada son bulmak istemezdi.

Her iki taraftaki tel örgüler deliklerle doluydu, binalar grafitiden geçilmiyordu, üstüne bastıkları otlar çok çiğnenmişti. Etrafta yaygın bir kötü muamele hissi vardı ama bunun üstüne çöp kokusu... ve daha da iğrenç bir koku sinmişti. Elena ağzına yükselen safrayı yuttu. “Tamam. Göster bana.”

Raphael karşısındaki depoya doğru başını salladı. “İçeride.”

Raphael alçak bir sesle konuşmuşsa da, deponun kocaman sürgülü kapısı açılmaya başladı. Elena, Raphael tüm vampirlerle zihninden konuşabiliyor mu diye merak etti. Fakat sormadı, soramazdı. Çünkü çöp ve kötü kullanılmış şeylerin kokusu aniden silinip mide bulandırıcı bir leşlik kapladı ortalığı.

Kan.

Ölüm.

Havasız bir ortamda buharlaşmak üzere bırakılmış çeşitli vücut sıvılarının iğrençliği.

Öğürme dürtüsü gırtlığını zorladı. “Bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama keşke Dmitri burada olsaydı.” Elena vampirin baştan çıkarıcı kokusuna şu anda kucak açabilirdi. Bu düşünceyle beraber temiz, ferah, yağmursu bir koku burnuna çarptı. “Hayır. İpuçlarını kaçırma lüksüm yok. Yine de sağ ol.” Ardından Elena tereddüt etmeyi kesip dehşet alanının ortasına yürüdü.

Depo hangar büyüklüğündeydi, içeri giren tek ışık duvarın yüksek yerlerindeki daracık pencerelerden sızıyordu. Elena'nın beyni, ayaklarının altındaki cam kırıklarına basana kadar o ışığın belirginliğini algılayamadı. "Bütün pencereler kırılmış."

Raphael cevap vermedi, bir gece yarısı gölgesi gibi arkasında hareket etmekle yetindi.

Elena camlara basıp çıkırdatarak temiz bir beton sahaya ulaştı. Odaklanmaya karar verip olduğu yerde durdu, duvarlarını genişletti ve araştırdı.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Hayır, diye dişlerini sıktı, kafayı yemenin zamanı değildi.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Elena kafasını iki yana salladı ama o ses; kanın sert zemine damlayıp çarparken çıkardığı o ıslak, hafif ses kaybolmadı. "Damlama," dedi, sesin kafasının içinde olmadığını fark ederek. Dehşetten nefesi tıkanıp ama Elena kendini zorlayıp ilerledi, loşluğa ve mağara gibi deponun en dibine kadar yürüdü.

Kâbus yavaş yavaş belirmeye başladı.

Elena ilk başta anlamlandıramadı, gördüğünün ne olduğunu çözemedi. Her şey yanlış yerdeydi. Sanki bir heykeltıraş bütün parçaları karıştırmış, gözleri bağlıyken hepsini yanlış yere takmıştı. O bacak, o kemik, bir kadının göğüs kafesine sokulmuştu, gövdesi kanlı bir kütük gibi kalmıştı. Ve şuradakinin çok güzel mavi gözleri vardı ama yerleri yanlıştı, Elena'ya boynunda açık kalmış kursağının içinden bakıyordu.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Kan, her yerdeydi. Elena yeni bir dehşete kapılarak önüne doğru baktı, kanın tam ortasında durduğunu fark etti. Kan gölünün küçük, kaçması kolay olduğunu görünce rahatladı. Fakat vücutlardan kan akmaya devam ediyordu, ölümü çağrıştıran en ürpertici yapboz gibi bir ipin ucundan sarkan cesetlerden kan damlamaya devam ediyordu. Şimdi Elena önüne baktığı için bir daha kafasını kaldırmak istemiyordu.

"Elena." Raphael'in kanatlarının hışırtısı duyuldu.

"Bir dakika," dedi Elena, sesi çatlayarak.

"Bakmak zorunda değilsin," dedi Raphael. "Sadece kuyuyu takip et."

"Bir yere gidebilmem için önce onun kokusundan bir örneğe ihtiyacım var," diye anımsattı Raphael'e. "Michaela'ya verdiği şey..."

"Michaela paketi imha etmiş. Histeri nöbetine girmiş. Ne yapabiliyorsan burada yap. Onu daha sonra ziyarete gideceğiz."

Elena başıyla onaylayıp yutkundu. "Söyle vampirlerine, deponun çevresindeki alanı boşaltsınlar, en azından her yönden yüz metre uzağa gitsinler." Burası çok fazla duyuşal veri doluydu, adeta etraftaki kan miktarı her şeyi, Elena'nın avcılık yeteneklerini bile perçinliyordu.

"Olmuş bil."

"Eğer onlardan biri Dmitri gibiyse, buradan tamamen ayrılması gerek."

"Öyle biri yok. Eleme amacıyla, içeri girenlerin kokusu nu almak ister misin?"

İyi bir fikirdi fakat Elena bu manyaklığa sırtını dönerse, bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordu. "İçlerinden herhangi biri cesetlerin yanında uzun zaman geçirmiş mi?"

Bir duraklama oldu. "Illium, hayatta kalan var mı diye karar verme görevini üstlenmiş."

"Öldükleri çok belli."

"Yerdekiler, onların akıbeti ilk bakışta belli değilmiş."

Elena iplerden sallanan cesetlerden öylesine dehşete düşmüştü ki aşağıda birikmişlere dikkat etmemiştii henüz. Ya da belki de görmek, bilmek istememişti. Şimdi gördü ve *keşke görmez olsaydım*, diye düşündü. Tepedeki kâbusun aksine, bu cesetler birbirinin üstünde uyuyor gibi görünüyordu. "Bu şekilde mi bırakılmışlardı?"

"Evet." Yeni bir ses.

Elena dönmedi, konuşanın Illium olduğunu tahmin etti. "Kanatların mavi mi?" diye sordu, kederini ve acıma hissini kara mizaha sarıp örterek. Aşağıdaki üç kız o kadar gençti ki, bedenleri yaşların izini taşımayacak kadar pürüzsüzdü.

"Evet," dedi Illium. "Ama çüküm değil, merak ediyorsan eğer."

Elena neredeyse kahkaha atacaktı. "Teşekkürler." Bu yorum onu kâbustan pat diye uyandırıp düşünmesine olanak sağladı. "Senin kokun, duyularıma engel olmaz." Elena'nın burnu, sıradan insanlarınkinden on kat güçlüydü ama mesele iz sürme olunca, sadece vampirlere has bir tazi kesilirdi. Ya da belki de normal haliydi. Buysa...

Ayak sesleri uzaklaştı. Elena kapının kapanmasını duymayı bekledi. "Sen tüylerini kopardın ve o hâlâ senin yanında?" Elena cesetleri süzüyordu aynı anda. Kırılmamış, iç içe geçirilmiş uzuvlar ve bükülmüş omurgalar, ölümün gri donukluğu dışında hiçbir iz taşımıyordu.

"Başkaları olsa kanadını koparırdı."

Kanatsız bir melek. Elena'nın aklına, Raphael'e ateş edişi geldi. "Neden bu kadar yıpranmışlar?" Onların ırkı ruhaniydi. Tebeşirsi beyaz, mat maun, hiç fark etmezdi rengi.

Ceset yığınındaki üç kız da solgundu, şey diye bağırıyordu... "Vampir. Bir vampir onlardan beslenmiş. Kanlarını kurutmuş." Elena öne bir adım atmaya yeltendi ve durdu. "Sağlık ekipleri daha gelmemiş. Onlara dokunamam."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Bunları tek göreceksin olan bizim gözümüz."

Elena yutkundu. "Ya aileleri?"

"Onları bu acı çekme görüntüsüne maruz bırakır mıydın sen olsan?" Her kelimeye soğuk bir bıçak gibi bir öfke saplıydı. "Yoksa cesetlerinin tanınmayacak hale geldiği anı bir uçak ya da araba kazasını mı yeğledin?"

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Dört bir yandan kan ve ölümle kuşatılmış halde beyni, eski dehşetlerin anılarıyla, ne kadar zaman geçerse geçsin silinmeyecek şeylerle savaştı. "Diğerlerinin kanını kurutmamış. Sadece bu üçü."

"Diğerleri oyun maksatlıymış."

Elena bir şekilde tepedekileri katleden kötü kişinin bunu kızların gözü önünde yaptığını anlamıştı, içlerine dehşet sokmuş, korkularından beslenmişti. Elena yukarıdaki, kanları damlayan kâbuslardan kaçınıp kanları kuruyana kadar emilen kızlara biraz daha yaklaştı. Yere çömelip incecik bir boynun üstündeki uzun siyah saç kenara itti. "Bir insanın öldüğü olaylarda çoğunlukla kanın çekildiği noktada güçlü bir koku alırım," dedi, mütemadiyen betona damlayan kan sesini yok etmek için konuşarak. "Ah, Tanrım."

Raphael birden cesetlerin diğer tarafındaydı, Elena'ya garip gelen bir biçimde kanatlarını iki yana açtı... ancak Elena sonradan başmeleğin kanatlarını kandan uzak tutmaya çalıştığını anladı. Tamamen başarılı olamamıştı. Bir

kanadın ucunda parlak kırmızı bir leke kalmıştı. Elena bakışlarını kaçırıp gözlerini uzaktan çok huzurlu görünen kızın parçalanmış boynuna çevirdi. "Bu bir beslenme değilmiş," dedi. "Sanki vampir kızın boynunu koparmış." Michaela'ya gelen *kuryeyi* hatırlayarak gözlerini indirdi. Kızın kalbi de yerinde yoktu, göğsünden koparılmıştı.

"Beslenme olsa daha yavaş olurdu," dedi Raphael, kanatlarını yere değdirmemeye devam ederek. "O ana gelene kadar açlıktan gebermiş olmalı. Azı dişlerinin açacağından daha büyük bir deliğe ihtiyaç duymuş."

Başmelekten gelen bu klinik tabir Elena'nın sakinleşmesine yardım etti. "Bakalım kokusunu alabilecek miyim." Vampir avcısı tüm vücudunu kasarak ölü kızın boynuna yaklaşıp derin bir nefes aldı.

Tarçın ve elma.

Yumuşak, tatlı bir vücut kremi.

Kan.

Deri.

Tırtıklı bir kamçı gibi asit. Keskin. İstran bir koku. İlginç. Katmanlarla dolu. Kesif ama kokuşmuş değil.

Elena'yı her zaman hayrete uğratan buydu. Vampirler kötüleştiği zaman sihirli bir biçimde kötü bir kokuya sahip olmuyorlardı. Her zamanki gibi kokmaya devam ediyorlardı. Eğer Dmitri kötüye dönüşse, cazibesini, baştan çıkarıcı çikolatalı pasta ve krema ve seks kokusunu tüm yan aromalarıyla birlikte korurdu. "Aldım galiba." Ama teyit etmek zorundaydı.

Elena ayağa kalkarken Raphael'in de kalkmasını bekledi, sonra dişlerini sıkıp bir mezbaha misali tavandan sarkan cesedin altından yana adım attı. Her adımı çok dikkatliydi, bir damla soğuk kan bir yerine değse bu depodan çılglık çılgılığa kaçabileceğinin bilincindeydi.

Şıp.

Ayağının yanına bir damla düştü. Çok ama çok yakınına.

“Yeterince uzaklaşmış,” diye fısıldadı ve sonra sus pus olup bir kez daha koku katmanları arasında ayrıştırma yapmaya başladı. Burada daha zordu işi, çok daha zordu. Dehşetin de bir kokusu vardı, ter, sidik, gözyaşı ve kara sıvılar; ve bu ortamdaki her şeyin üstüne sinmişti. Kendinden geçerek sıkılmış, ağır bir parfüm gibi, daha ince tüm kokuları boğmuştu.

Elena derinlere inmeye çalıştı ama dehşet kokusu gırtlığına yapışıyor, başka duyuların algılanmasını önleyen bir el gibi ağzını kapatıyordu. “Ne zaman ölmüşler?”

“Tahminimizce iki üç saat önce, belki daha erken.”

Elena başını aniden kaldırdı. “Mekânı bu kadar kısa sürede nasıl buldunuz?”

“Sonlara doğru çok ses çıkardı.” Öylesine buzlu bir sesteki, Elena içinde Raphael’i bulamadı ve yine de öfkeden etrafı donduruyordu, Sessizlik’teki hali gibi değildi. “Mahalledeki bir vampir, teftiş etmeye geldikten sonra Dmitri’yi aradı.”

“Bu sabah bana ödememi alacağımı söyledin. Bunu bekliyor muydun?”

“Sadece Uram’ın kritik bir noktaya ulaştığını biliyordum.” Raphael bakışlarını kâbus manzarasının üstünde gezdirdi. “Bunu... hayır, bunu beklemiyordum.”

Elena kimsenin bunu bekleyebileceğini sanmıyordu zaten, var olmaması gereken bir durumdu. Yine de olmuştu işte. “Vampir; ona ne olacak?”

“Anılarını alacağım, hiçbir şey hatırlamadığından emin olacağım.” Raphael en ufak bir nedamet duymadan söylemişti bunu.

Elena acaba kendisi için de aynısını mı planlıyor, diye düşündü, ancak sormanın sırası değildi. Onun yerine omuzlarını dikleştirip daha derine indi. Hiçbir şey bulamadı. “Buraya fazlasıyla korku sinmiş. Cesetten aldığım

kokuyla yetinmek zorundayım.” Elena içeri girdiği kadar büyük bir dikkatle kenara çekilirken tepede asılı duranları düşünmemeye çalıştı.

Şıp.

Bir kan damlası botunun parlak siyah derisine damlayıp sıçradı. Elena’nın midesi kalktı. Zafiyetini sergilemesi umurunda bile olmadan arkasını dönüp koştu. Kör olasınca kapı arkalarından sürgülenmişti ve şimdi açılmıyordu. Elleri sıcak metalde kaydı. Kapı bir parçacık aralandığında Elena çığlıklar atacak raddeye gelmişti. Karın üstü yere düşüp avlunun ölü toprağına doğru süründü.

Elena iki büklüm eğilmiş öğürürken güneş tepede parıl parıl parlıyordu. Raphael’in gelip yanında dikildiğini, kanatlarını gerip onu güneşten koruduğunu fark etti. Elena kanatlarını indirmesini işaret etti eliyle. Sıcağı hasretti, ruhu üşüyordu, buz gibi donmuştu.

Orada iki büklüm haliyle ne kadar kaldığını bilemiyordu ama doğrulduğunda izlendiğinin farkına varmıştı. Depodan dışarı yolladığı vampirler mi? Illium mu? Avcının kahvaltısını çıkarışını seyrediyorlardı.

Elena tişörtünün kenarına dudaklarını silerken ağzına iğrenç bir tat geldi. En ufak bir utanç duymuyordu. O manzarayı görüp etkilenmemek... işte o zaman, daha bir erkekle çıkacak yaşa gelmeden önce onu kana bulayıp kaplayan canavardan farkı kalmazdı.

“Bana sebebini söyle,” dedi çatlak bir sesle.

“Sonra.” Bir emirdi. “Onu ara.”

Raphael elbette haklıydı. Elena elini çabuk tutmazsa, koku solup gidecekti. Cevap vermeden az önce çıkardığı kahvaltısının üstüne bir parça toprak attı ve yavaş adımlarla depoya doğru koşup Uram’ın çıktığı noktayı belirlemeye çalıştı. Çoğu vampir kapıyı kullanırdı ama belli olmazdı. Ayrıca bu katilin kanatları vardı.

Keskin bir asit tadı.

Elena durunca kendini küçük bir yan kapının önünde buldu. Dışarıdan bakıldığında gayet normaldi, fakat Elena kapıyı çekerek açınca içerisinin kanlı el izleriyle kaplı olduğunu gördü. Uram boyutlarında bir adam tarafından yapılmış olamayacak kadar küçüklerdi. Elena görebildiği boşluğu bakışlarıyla takip etti... ve deponun derinliklerinde asılı duran gölgeleri gördü.

Kapıyı çat diye kapattı. "Kaçmalarına, kurtulma şansları olduğuna inanmalarına izin vermiş."

Raphael mekik dokuyarak kapıdan uzaklaşırken sessiz kaldı.

"Hiçbir şey," dedi Elena. "Kokusu orada, çünkü kızlardan biri dışarı çıkmayı başarmış ve Uram gelip onu geri getirmiş." Elena çömelip kahverengi çimenlere baktı. "Kurumuş kan," dedi, gırtlığındaki çiğ et kokusunu yutarak. "Zavallı çocuk buraya kadar sürünmeyi başarmış." Kaşlarını çattı. "Çok fazla kan var."

Raphael tam yanında tamamen hareketsiz durdu. "Haklısın. Kapıdan uzağa giden bir iz var."

Elena, Raphael'in görme duyusunun onunkinden daha iyi olduğunu biliyordu. Melekler de tıpkı yırtıcı kuşlar gibi, uçarken bile en ufak ayrıntıyı seçebilirdi. "Uram'a ait olamaz," diye mırıldandı Elena. "Kokusunu alırdım." İzlerin peşinden giden Raphael'i takip etti; birkaç metreden sonra Elena bir şey göremiyordu artık. "Belki de cesetlerden birini buraya kadar sürükledi?" Tel örgüye ulaşmışlardı. Elena çömelip yerin dibindeki küçük deliği inceledi. "Metalin kenarlarında kan lekesi var." Havaya yumruk atarcasına bir heyecan koptu içinde.

"Karşı tarafa uçmak zorundayım."

Raphael kanatlarını açıp giderken Elena içinden geçebileceği başka bir delik keşfetti. Diğer tarafta kan daha belirgindi; saklayacak çimen yoktu, sadece sıkıştırılmış toprak

vardı. Elena'nın heyecanı neredeyse acı veren bir umuda dönüştü. "Birisi bu delikten sürünmüş." Elena ayağa kalkınca kendini küçük bir kulübenin kapalı kapısının önünde buldu. Sanki bir zamanlar arkada yer alan, terk edilmiş otoparkın bekçi kulübesiymiş gibiydi.

Kapıda kan vardı.

"Burada bekle," diye emretti Raphael.

Elena en yakındaki uzvuna, kanadına yapıştı. "Hayır."

Raphael ona hiç de arkadaşça olmayan bir bakış fırlattı.

"Elena..."

"Eğer hayatta kalan biriye, karşısında bir melek görmek ödünü patlatır." Kanadı bıraktı. "Önce ben bakayım. Muhtemelen ölmüştür ama ne olur ne olmaz..."

"Yaşıyor." Kesin bir beyandı bu. "Git. Al onu. Vakit kaybedemeyiz."

"Bir can, vakit kaybı değildir." Elena yumruğunu öyle bir sıktı ki avucunun ortasında hilal şeklinde tırnak izleri kalacağından emindi.

"Eğer durdurmazsak, Uram binlerce insanı öldürecek. Ve her cinayetle birlikte daha da azacak."

Depoda bulunan, şekli şemali bozulmuş cesetlerin görüntüleri zihninde ani fotoğraflar gibi canlanıp geçti. "Acele ederim." Bekçi kulübesine ulaşır derin bir nefes aldı. "Ben bir avcıyım," dedi dışından. "Ben insanım." Sonra kapıyı açıp içerideki kişi silahlı olabilir ihtimaline karşı, ateş edilecek hedef alanından uzak durdu.

Sessizlik.

Elena pür dikkat içeri baktı... ve koyu çekik gözleri olan, ufak tefek bir kadının suratını gördü. Kadın vücudunda kalmış kurumuş kan lekeleri dışında çırlıçıplaktı, kollarıyla karnına çektiği dizlerine sarılmış, ses çıkarmadan sallanıyordu ve zihnindeki dehşet dışında hiçbir şeyi görmüyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Adım Elena," dedi Elena yavaşça, kadın onun orada olduğunu fark etti mi diye merak ederek. "Artık güvendesin."

Cevap gelmedi.

Geri adım atıp dışarı çıkarak Raphael'e baktı. "Tıbbi yardım gerekiyor."

"Illium onu şifacımıza götürür." Raphael yaklaştı ama kadın, kanatlarını gördüğü anda inlemeye başladı, öyle bir kasılıp kaldı ki Elena kaslarını gevşetmek için kemiklerini kırmak gerekeceğini anladı.

"Hayır." Görüş açısını kapatmak için ortalarında durdu. "Vampirlerden biri olmalı. Kanatsız."

Raphael'in dudağı çizgi gibi oldu, öfkeden mi, sabırsızlıktan mı, Elena kestiremedi. Ancak kadının zihninin kontrolünü ele geçirmedi. "Dmitri'den gelmesini rica ettim. Onun icabına bakacak."

Elena'nın kalbi dondu. "Yani onu öldürecek mi?"

"Belki de kadın bunu merhamet sayar."

"Sen Tanrı değilsin ki o kararı veresin."

Raphael'in suratı sessizlik abidesiydi. "Sen olmadığın sürece ona hiç zarar gelmeyecek."

Elena satır arasındaki imayı çözdü. "Peki, ben geri dönmünce?"

"O zaman yaşayacak mı, ölecek mi karar vereceğim." Mavi alevli gözler. "Mikrop kapmış olabilir, Elena. Test yapmak zorundayız. Eğer öyleyse, ölmek zorunda."

"Mikrop kapmak mı?" Elena kaşlarını çattı, sonra başını iki yana salladı. "Tamam, biliyorum, sonra."

"Evet. Zaman geçiyor." Raphael başını hafifçe sola doğru kırdı. "Dmitri geliyor, fakat koku izine tehdit teşkil etmediği kesinleşene kadar yaklaşamaz. Kadını yalnız bırak, Yediler'imın liderinin şiddet ortasında kalmış masumlara karşı zafiyeti var."

Elena bu dolaylı iç rahatlatmasına karşılık başıyla onaylayıp öne eğildi. "Dmitri sana yardım edecek. Lütfen onunla git."

Kadın sallanmayı kesmedi ama artık o inilti sesini çıkarmıyordu, bedeni de o kadar kasılmış değildi. Elena, Dmitri'nin ona zarar vermeden onu dışarı çıkarması için dua ederek tel örgüye doğru geri döndü ve diğer tarafa geçti.

"Çatıyı kontrol edebilir misin, Uram oradan mı havalandı, herhangi bir iz var mı diye bakar mısın?" Raphael başıyla onaylayıp uçarken Elena da binanın etrafında bir tur attı. Sonunda deponun sağ tarafında, tel örgüdeki kocaman bir deliğin birkaç metre uzağında, Uram'ın çıkış noktasını buldu.

Raphael'in tepeden onu takip ettiğinin bilincinde, deliğin arasından geçip yan taraftaki yağlı el değmemiş boşluğa adımını attı. Sanki Uram elini tepelerine sürmüş gibi, çimenlerin uçlarını kan kaplamıştı. Elena bir tüy buldu, çok güzel, kehribar rengi noktacılarla parlayan, gümüşü gri bir tüydü. Tüyün narin güzelliği adeta deponun içinde gördüğü kan ve ıstıraba bir hakaretti, alay eder gibiydi.

Elena tüyü elinin içinde ezme dürtüsüyle savaşıp burnuna götürdü, Uram'ın gerçek kokusunun yo unlu unu içine çekti. O keskin asit oradaydı ama başka şeyler de vardı. Bir metal tadı, kara bir bıçak. İnceltilmi  kan, diye düşündü Elena. Asit ve kan ve bir şey daha... güneş ı ı ını  a rı tıran bir şey. Elena ürperdi, tüyü cebine sokup devam etti.

Koku otoparkın ortasında birden sona eriyordu. "Siktir." Elena ellerini kalçasına koyup bir nefes alarak Raphael'e inmesini işaret etti. Raphael büyük bir zarafetle yere indi.

"Uram u mu ."

"Evet," dedi Elena. "Vampirleri kovalarken böyle bir sorunum hiç olmuyordu; o şekilde izlerini s rebiliyordum. Uçabilen bir varlığın izini s remem!" Kanı fokurdadı adeta. Canavara, o  aldı ı hayatların, s nd rd   ışıkların bedelini ödetmek istiyordu. "Dmitri?"

"Ona yaklaşmasını söyledim. Ayrıca melekler her zaman uçmaz," dedi Raphael. "Uram'ın kokusunu sokaklarda bulabilme  ansı olan tek kişi sensin." Durdu. "Senin yıkanıp eşyalarını toplayabilmen için geri döneceğiz." Raphael yüzünde bariz bir ho nutsuzlukla kanadına baktı. "Benim de  u kanı temizlemem lazım."

Elena şimdiye kadar ne kadar olgunlaşması gerektiği hatırlatılınca kızardı. "Neden e yalarımı toplamam gerekiyor?"

"Bu av uzun sürmeyecek ama yoğun olacak."

"Uram öldürmeye devam edecek," diye tahmin etti Elena, yumruklarını sıkarak. "Arkasında iz bırakacak."

"Evet." Raphael'in siniri kontrol altındaydı ama öfkesinin saf gücünden Elena'nın neredeyse derisi kesildi. "Benim ya da meleklerimden birinin yakınında kalmalısın, böylece yeni bir cinayet ke fetti imiz anda hemen uçurularak getirilebilesin."

Raphael'in ona başka bir seçenek tanımadığını fark etti Elena. "Herhalde hayır dersem, beni de vampir yaparsın?"

Bir an için tek ses çimenlerin hışırdaması ve Elena'nın temizlik yapmak için geldiklerini tahmin ettiği meleklerin kanatlarının yere inerkenki yumuşak fısıltılarıydı.

"Uram durdurulmak zorunda." Raphael'in suratı ses-siz, ifadesizdi... ve bu yüzden de çok tehlikeliydi. "Sence de bu amaç uğruna her türlü yol ve yöntem mübah değil midir?"

"Hayır." Fakat Elena'nın beyni sonu gelmez bir slayt gösterisiydi, vücudunun içinde kalması gereken organları ağzının içine doldurulmuş bir kadın, kafası k  luna geçiril-miş bir başkası, boş göz yuvalarından görmeden bakan bir üçüncüsü. "İşbirliği yaparım."

"Gel." Raphael bir kolunu uzattı.

Elena yaklaştı. "Pis kokuyorsam kusura bakma." Ya-nakları yandı.

Raphael, Elena'yı sardı. "Melek tozu kokuyorsun." Bunu dedi ve havalanıp ikisini de görünmez yaptı.

Elena gözlerini kapadı. "Buna alışmam mümkün değil."

"Uçmayı seviyorsun sanıyordum."

"Bunu değil." Elena botlarını sıkıca bağladığını umarak daha sıkı tutundu. Yanlışlıkla birisinin beynini delmek is-temezdi. "Görünmez olma olayına."

"Büyüye alışmak biraz zaman alır."

"Doğuştan böyle değilsin yani?" Biraz daha yükselir-ken Elena titrememek için kendini zor tuttu.

"Hayır. Yaşla birlikte gelen bir yetenek."

Elena dışarı çıkmak isteyen soruyu tutmak için dilini ısır-dı.

"Tedbirli olmayı mı öğreniyorsun, Elena?" Yüzeyin he-men altında sezilen öfkesini hafifleten bir keyifli tını giz-liydi soruşunda.

"Ben... ben..." Elena'nın dişleri takırdamaya başlayınca tedbiri elden bıraktı ve Raphael'e yapışıp bacaklarını beline sardı. Çok iştah açıcı bir sıcaklığa sahipti. "Beni öldürmemen için sebepleri azaltmaya çalışıyorum."

Raphael onu sıkıca tutmak için elini değiştirdi. "Hafızanı silebileceğim yerde neden seni öldüreyim ki?"

"Anılarımı kaybetmek istemiyorum." Kötü olanları bile, Elena'yı Elena yapan o anılardı. Şimdi, bugün, bir başmelek öpüşmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmeyen Elena'dan farklı birisiydi. "Sakin bana unutturma."

"Anılarına tutunmak için canını feda eder miydin?" Yumuşak bir soruydu.

Elena etraflıca düşündü. "Evet," dedi sessizce. "Bir gölge gibi yaşamaktansa, Elena olarak ölmeyi yeğlerim."

"Neredeyse evine geldik."

Elena gözlerini zorla açarak dönüp evine doğru baktı. Patlamış pencere bir çeşit şeffaf naylonla örtülmüştü ama her kim yaptıysa, sadece öylesine tutturarak kenarları kapatmıştı. Bir taraf düşmüş, rüzgârda dalgalanıyordu. Elena'nın gözleri doldu. Kendi kendine suratına değen havadan dolayı yaşadığını söyledi.

Raphael o köşeye uçup Elena'nın plastiği açarak sığabileceği kadar bir bölümden içeri girmesini sağladı. Elena evine girince deliği genişletti ve Raphael de içeri yürüyüp kanatlarını kapattı. Elena etraftaki dağınıklığı inceleyip içi giderken rüzgâr dairenin içinde uğulduyordu.

Camlar hâlâ Raphael'in pencereyi dağıttığı zamanki yerindeydi. Kan da öyle. Raphael'in kanı. Elena'nın elini kestiği yerdeki kendi kanı. Fakat bir noktada, oturma odasından müthiş bir rüzgâr geçmiş, Elena'nın kitaplığını yere devirip yatak odasındaki vazoyu kırmıştı. Halıya kâğıtlar saçılmıştı, duvarlar ufak bir kasırga koptuğunu gösteren çizgi çizgi izlerle doluydu, yağın yağmur kırılmadan kalan eşyayı da mahvetmişti. Halı nemliydi, hava küflüydü.

En azından kapı, kapanacak kadar onarılmıştı. Elena acaba kapısı dışarıdan tahtalarla kapatılıp güzelim ahşaba çiviler mi çakıldı diye merak etti.

"Bir dakika," dedi, mucizevi bir şekilde hâlâ çalışan cep telefonunu alıp. "Çantamı hazırlayayım." Elena bunu dedi ve camların, halının üstünde atlayıp sırtı baston yutmuş gibi dik, yatak odasına yürüdü. "Burada duş almaya vaktim var mı?"

"Evet."

Raphael'e fikrini değiştirecek vakit vermeden yatak odasından havlu ve iç çamaşırı almaya gitti.

"Renk seçimi hoşuma gitmedi."

Elena elinde düz pamuklu külotuyla durdu. "Sana beklemenı söyledim."

Raphael içeri girdi, camlı kapılara yürüyüp ardına kadar açtı. "Çiçekleri seviyorsun."

"Raphael, çık." Elena elini o kadar sıkı ki, eli titredi.

Raphael gözlerinde ölümcül bir soğuklukla omzunun üstünden baktı. "Merakım yüzünden kavgaya çıkarmaya hazır mısın?"

"Burası benim evim. Seni içeri davet etmedim, ne pencereyi kırıp oturma odamı yıkarak içeri daldığında, ne de bugün." Elena sinir krizi geçirmesine ramak kalsa da, ayakları yere basarak durdu. "Buna saygı duyacaksın, yoksa Tanrı'ya yemin ederim, seni tekrar vururum."

Raphael balkona adımını attı. "Burada beklerim. Makul mü?"

Elena sorma zahmetine girmesine bile şaşıırıp derin derin düşündü. "İyi. Ama kapıları kapatırım."

Elena camlı kapıları kapatınca ve üstüne, ne olur ne olmaz diye, kalın brokar perdeyi çekince Raphael sesini çıkarmadı. Elena'nın son gördüğü şey, altın rengi çizgili iki kanat oldu. Başmeleğin güzelliği her seferinde onu

çarpıyordu ama bugün Elena içinden öylesine bin parçaya ayrılmıştı ki, takdir etmeye hali yoktu. Tanrım, canı *acıyor-du*. Bir eliyle kalbinin üstünü ovuşturarak banyoya girdi ve sıcak suyu derisi haşlanacak kadar açtı.

Ağırdan almak, kendini şımartmak istiyordu ama o kızlar daha iyisini hak ediyordu. Elena elini çabuk tutarak en sevdiği şampuanla saçını yıkadı ve vücudu için antibakteriyel sabun kullandı. Melek tozu yıkanıp aktı... çoğunluğu. Duştan çıkarken orada burada tek kalmış simler gözüne çarparken havluyla saçlarını ve vücudunu kuruladı, sonra siyah pamuklu külot, siyah bir sutyen, temiz bir siyah kargo pantolon ve koyu mavi tişört giydi. Gün içinde uzun kollu giyecek kadar soğumamıştı havalar ama Elena bir rüzgârlık almayı ihmal etmedi.

Sırada çorap ve bot vardı, sonra Elena fırçasını aldı. Hızlı hızlı saçında gezdirip ıslak saçlarını atkuyruğu yaptı ve sonraki birkaç dakika boyunca gizli zulasından silah istifledi. En azından kendini temiz ve silahını kuşanmış hissederken zihnindeki mide bulandırıcı katliam görüntülerini silemese de, küçük bir el valizine birkaç parça eşya attı ve perdeyi açtı. Raphael'den eser yoktu.

Elena'nın eli silahına gitti; daha kapıyı açmadan önce tabancayı sıkıca kavramıştı. Mesaj, balkon duvarını kaplayan jele açık ve net yazılmıştı. *Araba dışarıda bekliyor*. Yani demek ki, Elena'nın ön kapısına tahtalar çakılmamıştı. Neyse ki.

Tabancayı tekrar tişörtünün altına sokup kapıyı kilitle-di ve küçük el çantasını aldı. Tam dışarı çıkacaktı ki, iki gece önce Ransom'la telefonu kapattığından beri kimseyle haberleşmediği kafasına dank etti. Ev telefonunu kaldırıp Sara'yı aradı. "Yaşıyorum ve tek söyleyebileceğim bu."

"Ellie, neler oluyor? Şehrin dört bir yanında uçan melekler rapor ediliyor, bazı kızlar kaybolmuş ama cesetleri ortada yok ve..."

“Konuşamam.”

“Siktir, doğru ya. Katil vampir.”

Elena, söylentinin kendi başına ilerlemesine izin vermek en iyisi diye düşünerek ağzını bile açmadı. Sara’ya hiç yalan söylememişti ve şimdiden sonra da söylemeye niyeti yoktu. İmalı konuşmak bile fazlaydı.

“Canım, gelip seni almamızı ister misin? Hiçbir meleğin bilmediği mekânlarımız var.”

Elena, Lonca’ya güveniyordu ama bundan kaçamazdı. Artık dava kişiselleşmişti. O kızlar... “Hayır. Bu görevi bitirmem lazım.” Uram durdurulmak zorundaydı.

“Hep yanında olduğumu biliyorsun.”

Elena boğazındaki düğümü yuttu. “Seni vaktim olunca ararım. Ransom’a selam söyle, merak etmesin.”

“Ben senin en yakın arkadaşınım. Endişelenmek benim işim, evden çıkmadan önce yastığının altını kontrol et.”

Elena telefonu kapatıp söyleneni yaptı. Dudakları kıvrıldı; Sara ona bir hediye bırakmıştı. Gücünü toplamış halde harabeye dönmüş oturma odasına yürüdü.

Raphael anlaşılan camdaki naylonu yerine geri koymuştu ama Elena fazla dayanıklı olmadığıнын farkındaydı. Önemli değildi. İçerisi o kadar hasar görmüştü ki, detaylı bir elden geçirilmeye ihtiyacı vardı. Ancak Elena aynı eski-si gibi yapacaktı.

Nasıl tamir edeceğini biliyordu.

Çatımın altında bir mezbelelik barındırmaya hiç niyetim yok.

Babasıyla o en son, acımasız kavgasının sonrasında kutularda konmuş eşyaları, çöple birlikte sokağa atılmıştı. Elena evi terk etmişti. Jeffrey de onu hayatından silerek cezalandırmıştı bu davranışı. Ne şaşırtıcıdır ki, Elena’yı arayan Beth olmuştu, yağmur ve karın mahvettiklerini kurtarmasına yardım eden de. Elena’nın çocukluktan kalan kıymetli

eşyalarının hiçbirisi sağ çıkmamıştı; Jeffrey arka bahçede yaktığı bir ateşe atıp hepsini tanınmayacak hale gelene kadar yakmıştı.

Bir damla yaş Elena'nın kontrolünden kurtuldu. Yanına ulaşmadan eliyle silkeledi Elena. "Ben onarırım." Kendi kendine bir sözdü bu. Camın yerine de sağlam bir duvar örecekti. Artık melekleri görmek istemiyordu.

Elena bunu düşünürken bile yalan olduğunu anlamıştı.

Raphael artık damarlarındaydı, öldüren, bağımlılık yaratan bir uyuşturucuydu. Fakat bu demek değildi ki, Meclis'in sırlarını gömme zamanı geldiğinde Raphael'in işini kolaylaştıracaktı. "Önce beni yakalaman gerek, melek çocuk." Adrenalin sayesinde kara gülüşü bir meydan okumaya dönüştü.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Araba kaldırımın kenarında boş boş bekliyordu, bir vampir gıcır gıcır cilasının üstüne yaslanmış duruyordu. Yine yaşlı bir vampir, diye fark etti Elena hemen. Siyahi teninin üstüne siyah takım elbise giymiş, güneş gözlüğü takmıştı, çikolata kahvesi saçları bir GQ mankeni edasıyla kesilmişti, fakat dudakları... tehlikeliydi. Isırmalıktı. Tenseldi. "Sana zarar vermemem emredildi." Arka kapıyı açtı.

Elena çantasını içeri atıp adamın kokusundaki garip tanıdıklığa içinden kaşlarını çattı. "Umut vaat eden bir başlangıç."

Adam güneş gözlüğünü çıkarınca Elena gözlerini tamıyla gördü. Parlak yeşildi ve yılan gibi inceikti. "Bö."

Elena irkilmedi, çünkü gördüğü manzara karşısında dumura uğramıştı. "Süslü kontak lensler beni korkutamaz."

Adamın gözbebekleri küçüldü. *Ah. Vay canına.* "Ben Neha tarafından Yaratıldım."

"Zehirler Kraliçesi mi?"

"Yılanlar Kraliçesi." Yavaş ve kesinlikle arkadaş canlısı olmayan bir gülüşle güneş gözlüğünü geri takıp Elena'nın

arabaya binmesi için kenara çekildi adam.

Elena sırf adamdan duyduğu ilk cümle dolayısıyla bindi. Raphael bunu zapt edebiliyorsa, iyi anlaşıyorlar demektir. Tutuşu biraz gevşediği anda Elena, vücudunun çeşitli yerlerine taktığı bütün silahları kullanmak zorunda kalacağını hissetti. "Adın ne?" diye sordu, sürücü arabaya binince.

"Senin için; Ölüm."

"Çok komik." Elena adamın ensesine bakıyordu. "Neden beni öldürmek istiyorsun?"

"Ben Yediler'den biriyim."

Elena birden kokusunu niye tanıdığını anladı, Raphael'i vurduğu gece bu adam da evine girmişti. Elena'nın kollarını arkada bağlayıp onu tutan bu vampirdi. Neden Elena'nın bağırsaklarını deşmek istediği belli oluyordu. "Bak, Raphael ve ben aramızda anlaştık. Senin sorunun değil."

"Biz Raphael'i, kendi göremeyeceği tehditlere karşı koruruz."

"Harika." Elena nefesini verdi. "İyi de... deponun içine girdin mi?"

Hava sıcaklığı düştü resmen. "Evet."

"Beni öldürmek önceliğiniz değil," dedi Elena yumuşakça ama artık vampirle konuşmuyordu. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Raphael'e."

Elena sokakların akıp geçişini izlerken Manhattan dışına çıktıklarının, George Washington Köprüsü'ne doğru ilerlediklerinin farkına vardı. "Ne kadar zamandır Raphael ile birliktesin?"

"Ölü bir kadına göre çok soru soruyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Bilgili biri olarak can vermeyi yeğlerim."

Köprüden sonra kısa bir mesafe aştılar ve Elena kendini Vermont'da gibi hissetti. Ağaçlar gökyüzüne doğru uzuyor, bu bölgede sıra sıra dizilmiş pahalı evlerin önünü kapatıyordu, ki çoğu da uçurumun kenarında gibi manzaraya ve komiklik derecesinde büyük araziye sahipti. Elena bazı sokaklarda, garaj yollarının sokaktan daha uzun olduğunu duymuştu ve arabanın camından tek ev bile görememesi bu teoriyi destekliyordu.

Sürücü iki oymalı demir giriş kapısına doğru sapıp birkaç tuşa bastı. Demir kapılar ses çıkarmadan açılıp bariz eskiliklerini yalanladı. Ağaçlardan bir koridora girince Elena nefesini tuttu. Bu arazi haritada Fort Lee/Palisades bölgesi olarak gösteriliyordu ancak New Yorklu olmayanlar bile buraya Melekler Bölgesi diyordu. Elena her bir görkemli malikâneyi koruyan demir kapılardan geçen birisini tanııyordu. Melekler, evleri söz konusu olunca mahremiyetlerine çok düşküdü.

Garaj yolu *bayağı* uzundu. Ancak saptıktan sonra yolun sonundaki kocaman ev gözüne çarptı. Şık bir beyaza boyanmış bina belli ki kanatlı bir yaratık için inşa edilmişti; ikinci ve üçüncü katların etrafı açık balkonlarla çevriliydi. Çatı eğimliydi ama bir meleğin inebileceği açıda.

Duvarların büyük kısmını devasa pencereler kaplıyordu ve Elena her ne kadar tam olarak göremese de, sol tarafta buzlu camdan nefes kesici bir eser bulunuyor gibiydi. Ancak tüm ihtişam bununla bitmiyordu, evin her iki yanında sarmaşık gibi, adeta yüzlerce dallı, her biri tamamen çiçek açmış güller yer alıyordu. "Bir masaldan fırlamış sanki." Karanlık ve tehlikeli bir masaldan.

Sürücü kakhaha atarken neredeyse boğulacaktı. "İçeride de masal bulmayı mı umuyorsun?" Adam arabayı aniden durdurdu.

"Ben doğuştan avcıyım, vampir. Masallara hiçbir za-

man inanmadım." Elena dışarı adımını atıp kapıyı kapattı. "Geliyor musun?"

"Hayır." Adam kollarını göğsünde kavuşturup arabanın kaputuna yaslandı ve aynalı güneş gözlüğünden kendi yansımasını gördü Elena.

"Önce Dmitri, şimdi sen." Elena başını iki yana salladı. "Gerçekten de bütün yaşlı vampirlerin gemisini yürüten şey acı mı?"

Bir daha tebessüm eden vampir bu kez kasten azı dişini çıkardı. "Benim salonumu ziyarete gel de, göstereyim, küçük avcı."

Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak.

Elena'nın içi soğuyarak güneşin sıcaklığı kayboldu. Vampirin kışkırtmalarına karşılık vermeden çantasını alıp ön kapıya doğru hızlı adımlarla yürürken geri planda Hudson Nehri'nin şırıltılarını duydu. Acaba evde nehir manzarası var mı, yoksa ağaçlar kapatıyor mu diye merak etti. Muhtemelen iyi bir bakış açısına yükselip uçabilen bir yaratık için önemi yoktu bunun.

Elena oraya varmadan kapı açıldı. Bu kez karşısına çıkan vampir sıradandı. Deneyimliydi ama yaşlı değildi, sü-rücü ve Dmitri gibi değildi. "Beni takip etmenizi rica ederim," dedi.

Tok İngiliz aksanını duyunca gözlerini kırıştırdı Elena. "Tam bir kâhya gibi konuştun."

"Ben zaten evin kâhyasıyım, hanımefendi."

Elena ne beklediğini bilemiyordu ama kâhya beklememişti. Vampir onu, Elena'nın tahminine göre vitraylı camdan içeri giren güneş ışınlarının yarattığı canlı renklerin arasından geçirirken sesini çıkarmadan takip etti ve oymalı kakmalı çift kanatlı kapılara vardılar. "Beyefendi sizi kütüphanede bekliyor. Bir fincan çay ya da kahve alırmısınız?"

“Vay canına, ben de bir kâhya istiyorum.” Elena altdudağını ısırdı. “Atıştırmalık bir şey rica etsem zahmet olur mu? Açlıktan ölüyorum.” Kusmak bir kızın iştahını çok kötü etkiliyordu.

Kâhyanın surat ifadesi hiç değişmedi ama Elena, adamın keyiflendiğini anladı. “Soğuk öğle yemeği hazırlığı yapıldı. Kütüphanede servis edilecek.”

“O zaman bir kahveye hayır demezdim. Çok teşekkürler.”

“Tabii ki hanımefendi.” Vampir kütüphanenin kapılarını açtı. “İsterseniz çantanızı odanıza taşıyabilirim.”

“O halde isterim.” Elena hâlâ gerçek bir kâhyayla tanışmanın etkisi altında çantasını adama uzatıp içeri girdi. Raphael sağ taraftaki devasa pencerenin önünde duruyor, güneş sırtından vurup onu aydınlatıyordu. Kanatları altın rengi beyaz pırlıdıyordu ve öylesine göz alıcı bir manzaraydı ki, Elena neredeyse içerideki ikinci kişiyi kaçıracaktı.

Kadın şömine rafının yanında dikiliyordu, kanatları bronzdu, gözleri fani olamayacak kadar yeşildi ve teni, bronz ve altın tozu birlikte dövülüp içine krema karıştırılmış gibi bir renkti. Saçları kıvrıkcık altın-kahverengiydi ve poposunun kıvrımına kadar iniyordu. Vücuduna oturmuş bir tulumun içinde çok hoş teşhir edilen bir popoydu. Tulum da pırıltılı bronz rengiydi ve önden fermuarlıydı, kadının kollarını çıplak bırakıyordu. Şu anda mükemmel top şeklindeki göğüslerini gösterecek kadar açıktı fermuarı.

“Demek çok etkileyici bulduğun avcı bu.” Sesi pürüzsüz bir viskiydi, bal ve krema, kösnül ve zehir doluydu.

Elena omuz silkti. “Daha çok beni işe yarar bulduğu bir durum bu diyebilirim.”

Dişi başmelek tek kaşını kaldırdı. “Sana kimse kendinden üstün olanların lafını kesmemeni öğretmedi mi?” Her kelimesi hayret yüklüydü.

"Ah, öğrettiler tabii." Elena geri kalanını ses tonuna bıraktı.

Başmelek bir elini salladı ve Raphael o zaman konuştu. "Michaela."

Michaela elini indirdi. "İnsana fazla özgürlük tanıyor-sun."

"Ne dersen de, Lonca Avcısı av süresince benim koru-mam altında."

Michaela'nın gülüşü tatlı bir zehirdi. "Yazık ki, Uram çok yaratıcı, yoksa sana zevkle haddini bildirirdim."

"İnsan kalbi hediyeleriyle kur yapılan ben değilim."

Michaela'nın yüzündeki tebessüm düşüverdi. Kadın dikleştirdi ve cildi parlamaya başladı. "Önüme konduğunda kalbini çiğ çiğ yemek için sabırsızlanıyorum."

"Yeter." Raphael birden Elena'nın önüne çıkmış, onu Michaela'nın öfkesinden koruyordu.

Elena bu hareketi önleyecek kadar aptal değildi. Mutlu-luk içinde Raphael'in arkasında kaldığı sırada silahlarını da en iyi avantaj sağlayacak şekilde düzenledi. Yastığının altında saklı bulduğu küçük tabanca da dahil. Vivek'in verdiği tabancanın aynısıydı. *Sara gerçek bir melek*, diye dü-şündü Elena tabancayı ayak bileğinden kargo pantolonu-nun ceplerinden birine yerleştirirken, böylece dışarı çıkar-madan ateşleyebilirdi.

Bu iş bitince Raphael'in kanatlarına odaklandı. Yakın-dan bakıldığında olanaksız derecede kusursuz, olanaksız derecede göz alıcı görünüyorlardı. Elena ister istemez ken-disine en yakındaki bölümü parmağıyla okşadı. Bazı şey-ler uğruna, tehlikeyle dans etmeye değerdi.

"Ona ihtiyacımız yok." Michaela'nın sesinden güç akı-yordu.

"Evet, var." Raphael'in ses tonu değişip buzlu bir aleve dönüştü. "Misafirperverlik kurallarını çiğnemedi-nden önce sakınleş."

Elena, Raphael'in daha önce onunla bile hiç o tonda konuşmadığını fark ederken bir yandan da o kuralların ne olduğunu merak etti. Ah, başmelek ona da sert çıkmıştı ama bu kadar değil. Belki de bu tonunu diğer başmeleklerle saklıyordu Raphael. Eğer öyleyse, onların olsundu. Elena'nın bu ruh halindeyken ona kafa tutmaya hiç niyeti yoktu.

"Bir insan uğruna beni kendine düşman mı edineceksin?" 'İnsan' kelimesi sanki 'kemirgen' der gibi kullanılmıştı.

"Uram, cinayet şehvetinin pençesine düşmüş bir başmelek." Raphael'in ses tonu değişmemişti; Elena havada uçuşan buz parçacıklarını gözüyle görebiliyordu neredeyse. "Senin sürekli ilgi odağı olma ihtiyacın yüzünden dünyanın yeni bir Karanlık Çağ'a girdiğini görmeye hiç niyetim yok."

"İkimizi kıyaslayabileceğini mi sanıyorsun?" Küçümseyen bir kahkaha. "Benim uğruma nice krallar savaşıp canından oldu. O ise bir hiç, sadece erkek kıyafeti giymiş bir kadın parçası."

Elena cidden, cidden Michaela'dan nefret etmeye başlıyordu.

"O zaman neden vaktimizi boşa harcıyorsun?"

Kısa bir sessizlik, yerine yerleşen kanatların hışırtısı. "Evcil avcını serbest bırakabilirsin. Bekleyip onunla sonra uğraşırım."

"Harika." Elena, Raphael'in arkasından dışarı çıktı. "Sıraya geç o zaman."

Michaela kollarını göğsünde kavuşturup memelerini pörtletti. "Anlat bakalım. Seni ilk kim kapacak, izlemesi eğlenceli olabilir."

"Kusura bakma ama seni eğlendirmek hayattaki amaçlarım sıralamasında en üstte yer almıyor." Ah, artık

Raphael'in ona ihtiyaç duyduğunu bildiği için cesur olabiliyordu. Sonra... Eh, o kadar çok başka sorunu vardı ki, sinirlenmiş bir başmeleği iyice kızdırmaya değmezdi sanki.

Raphael elini Elena'nın kalçasına koyup kavradı. Michaela'nın gözleri bu dokunuşa odaklandı ve yeşil bakışlarında saklamadığı öfkesinin alevi çıktı. Vay vay vay, Melek Hanım amma hızlı hareket ediyordu? Elena'nın ilk gece araştırmalarında karşılaştığı birçok habere göre Michaela ve Uram senelerdir ateşli sevgililerdi. Şimdiyse aşığı daha mezara bile girmemişken Michaela hemen yerine yerini gözüne kestirmişti.

"Elena," dedi Raphael ve Elena uslu durmasının emredildiğini anladı. "Avla ilgili belli başlı noktaları tartışmamız gerek."

Elena, Michaela ile çatışmaktansa Uram'ın nasıl vampirliğe düşeceğini daha çok merak ettiğini fark edip dudaklarını kapadı ve bekledi.

Tam o anda birisi kapıyı tıklattı ve bir saniye sonra Jeeves pırlıl pırlıl gümüş bir çay kahve tepsisiyle içeri girdi, peşinden yardakçıları yiyeceklerle dolu bir servis arabasını içeri itip cam kenarındaki güzel bir ahşap masanın yanına koydular.

"Hepsi bu kadar mı, efendim?"

"Evet, Montgomery. Yediler'den biri dışında kimse tarafından rahatsız edilmeyelim."

Montgomery başıyla onaylayıp çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Elena masaya doğru yürüdü, tek uygun yeri seçti, masanın başında, kitaplığa sırtı dönük oturdu. Michaela diğer köşeye geçti ve Raphael ayakta kaldı. Elena acaba dışı başmelek, kendisine servis yapılmasını mı bekliyordu diye merak etti. Bu fikre içinden dudak büküp kendi kahvesini aldı ve nazikliği tuttuğundan, bir de tamam, Michaela'ya gıcıklık olsun diye Raphael'e de doldurdu. Sonra kahve demliğini masaya koydu.

"Evet, bu orospu çocuğu hakkında neler bilmem gerekiyorsa anlat."

Michaela cidden tısladı. "Adını saygıyla anacaksın. Uram kadim bir melektir, o kadar yaşlıdır ki, senin küçük insan beynin onun gördüklerini ve yaptıklarını tahayyül bile edemez."

"O deponun içinde bulduklarımızı gördün mü?" Elena kahvesini elinden bıraktı, birdenbire midesi bulandı. O görüntüler beynine kazınmıştı. Tıpkı kindar bir grup tarafından işkence gören o vampir gibi, bu manzarayı da ömrü boyunca unutamayacaktı. "Kadim olabilir ama artık akli başında demeye bin şahit ister. Cidden şıyırılmış demek daha yerinde olur."

Michaela bir elini savurup servisini yerlere çaldı. "Bir insanın, kudurmuş bir köpek gibi onu avlamasına yardım etmeyeceğim."

"Kabul ettin." Raphael'ın sesi bıçak gibi çıktı. "Sözünden cayacak mısın?"

Yeşil gözler yaşlarla parıldadı. "Onu sevmiştim."

Elena daha önce o öfke kıvılcımını görmeseydi, bu nefes kesici başmeleğe inanırdı. Bu kadın kendisi dışında hiç kimseyi sevmiyordu.

"Uğrunda ölecek kadar mı?" Raphael el değmemiş bir canilikle sordu. "Şimdi sana kurbanlarının kalbini gönderiyor. O ilk kana susamışlığını gidersin, ondan sonra senin kalbini arzu edecek."

Michaela gözünden akan yaş sildi, abartılı hareketlerle kendini toparladı. Çoğu erkek bu rol kesme karşısında lapina balığı gibi ağlara düşerdi. "Haklısın," diye fısıldadı. "Duygusal tabiatımı mazur gör." Göğüslerini en iyi şekilde gözler önüne seren derin bir nefes aldı. "Belki de Avrupa'ya dönmeliyim."

Elena, araştırmalarından Michaela'nın orta Avrupa'nın

büyük bir kısmını yönettiğini öğrenmişti, gerçi onun sınırı nerede bitiyor, Uram'ınki nerede başlıyor kestirmek güçtü.

"Hayır." Tek kelime kararı belirlemişti. "Buraya kadar senin peşinden geldiği belli, sen hareket edersen, o da eder. İş işten geçene kadar bir daha izini bulamayabiliriz."

"Haklı," dedi Elena, Raphael'in neden daha önce Uram'ın, Michaela takıntısını paylaşmadığını merak ederek. Tahminince sebebi cinayetlerle alakalıydı, belki de bir avcı bir başmeleği, ancak başmelek birisini öldürdükten sonra bulabilirdi? Ama başmelekler bir sürü insanı öldürürdü. "Artık kokusu elimizde ve senin etrafında dolanıyorsa, nerelerde arayacağımız hakkında genel bir fikrimiz olabilir. O alanın ana hatlarını bilmek istiyorum, senin en çok vakit geçirdiğin yerleri."

"Ben sana o bilgiyi sağlarım," dedi Raphael. "Michaela'nın hikâyesini dinleyip Uram'ın hediyesini nasıl aldığını öğrenmeni ve Uram'ın ne kadar kötüye evrildiğini düşündüğünü söylemeni istiyorum."

Elena, Raphael'e dönüp sırtındaki parlaklığa gözlerini kısarak baktı. "Ben nereden bileceğim?"

"Daha önce kötüye gitmiş vampirleri avladın."

"Evet ama Uram bir vampir değil." Elena gerçekten bir başmeleğin niçin ve nasıl böyle tuhaflaştığını bilmek istiyordu. Daha önceden ona bilgi verilmemesi karşısında duyduğu siniri yeniden kabardı.

"Bu avın amacı uğruna," dedi Raphael çelik gibi bir tonla, "öyle. Michaela."

Dişi başmelek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Pencereme bir şeyin tıklatılmasıyla uyandım. Mahsur kalmış bir kuş sanarak serbest bırakmak için kalktım."

Bu görüntü, Michaela'nın bencil güzelliğine aykırı görünmeliydi ama sözlerinde güçlü bir gerçeklik hissi gizliydi. Belki de onun gözünde 'insan' olabilmek için, kanatlı olmanız şarttı.

“Ama,” diye devam etti başmelek, “pencereye yaklaşıncaya kuş filan göremedim. Tam arkamı dönmek üzereyken gözüm çimenlere takıldı ve tam ortada bir topak durduğunu fark ettim. Sürünerek gelip orada ölen bir hayvan sandım ilk başta.” Tiksintiyle ürpermedi, daha çok üzüntülüydü. Yine, anlattıkları doğru göründü Elena’ya.

Hayvanlar belli ki Michaela’nın dünyasında, insanlardan daha üstteydi. İnsanların nelere kadir olabildiğini gördüğü için, Elena da aynı fikirdeydi aslında.

Michaela derin bir nefes aldı. “Balkon kapısını açıp aşağıdaki muhafızlardan birine gidip bakmasını söyledim. Anladığın üzere, o topak meğer içi yedi insan kalbiyle dolu bir çuvalmış.” Bir sessizlik. “Muhafızlarım bana organların hâlâ sıcak olduğunu söyledi.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bu kez Elena'nın midesi takla atmadı. O kadarını bekliyordu. "Bu tarz bir şey; ödül almak, insanlara gözdağı vermek ya da senin durumunda, hediye olarak göndermek, vampirlerin gözünü kan bürüdüğü zaman ilk karşılaştığımız davranışın bir benzeri. Bu noktada, insandan çok hayvandırılar."

"Onu biliyoruz, avcı." Michaela son kelimeyi hakaret gibi vurgulamış, Elena'nın, başmeleğin insan olmayanlara karşı yaklaşımına dair hissettiği en ufak sıcaklığı yok etmişti.

"O halde daha fazla bilgi veremem." Elena'yı aşıyordu ve tam aksiymiş ayaklarına yatamayacaktı. Bilinen tarih boyunca hiçbir avcı bir başmeleğin izini sürmemiştir. "Ama sana bir şey söylerim, Uram herhangi bir vampirden çok daha gözü pek. Oradaymış, pencerene tıklatmış." Michaela'nın ürperdiğini gördü ve böyle ödünün kopmasına hak verdi. "Eğer bu hızla devam ederse, hayvani evreyi hemen atlayıp bir hafta içinde ince hesaplar düzeyine yükselir."

"O kadar çabuk mu?" diye sordu Raphael.

Elena başıyla onayladı. "Yoldan çıkan çoğu vampirin ilk cinayeti darmadağınık ve pistir, aynı bugünkü gibi. Ama gizlidir de. Uram saklanmasa, yakalanacağını biliyordu."

Raphael kafa salladı. "Kana susayıp gözü dönmüş vampirler bu kadar net düşünmez mesela."

"Yüzde altmıştan fazlası, ilk cinayetlerinin mahallinde kana esir olmuş halde yakalanırlar." Şehvet ve esriklik arası bir halde, vampirler etraflarındaki her şeye hissizleşirdi. Elena bir kere bir vampire yavaşça yaklaşmıştı, vampir ona tasmayı geçirirken bile kımıldamamıştı, elleri hâlâ kurbanın göğsünün içinde, yüzünde bir ermiş gülüşüyle duruyordu. "İçimde bir his var," diyerek bu anıyı aklından uzaklaştırdı, "bence Uram hiçbir zaman kana susamadı. Eğer öyle olsaydı, gönderdiği kalpler sıcak olmazdı."

"Hiç... beklenmedik bir şey," dedi Raphael. "Kana susamışlık hali onu yavaşlatırdı."

"Ama en kötü vampir katil bile her gece cinayet işlemez," diye başladı Elena. "Bir suskunluk dönemi olmalı. Uram şehveti besledi; güçle doldu taşıyor..."

"Unuttuğun bir şey var, o gerçek bir vampir değil." Raphael hafifçe yer değiştirince tüm silueti önüne geçti. "Durmayacak. Şimdilik görünüşe göre geceleri ve sabahın erken saatlerinde avlanıyor, o yüzden gündüz saatleri toplanabiliriz. Eğer senin tahmin ettiğin kadar hızlı gelişim gösterirse, o zaman gündüzleri de ava çıkmaya başlar."

Elena'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Yani her daim kana susamışlık halinde geziyor diyorsun."

"Evet."

"Yüce Tanrım." Uram, algılanamayacak bir canavar demekti o zaman.

Halının üstünde boğulan ama yine de kulak tırmalayan bir sesle sandalye yere sürtündü.

Elena kafasını kaldırıp bakınca Michaela'yı ayakta gördü.

“Burada oturup Uram hakkında böyle konuşmanızı dinleyemem. Yarım binyıl boyunca tanıdığınız birini kaybetmenin ne anlama geldiğini hiç bilmiyorsunuz.” Elena ile göz göze geldiler ve Elena o anda ona inandı.

“Hayır,” dedi. “Üzgünüm.”

Michaela avcının sempatisini elinin tersiyle itti. “Bir ölümlünün merhametine muhtaç değilim. Raphael, seninle konuşacağım.”

“Ben seni dışarı kadar geçireyim.”

Kanatları arada bir birbirine sürtünerek odadan çıkarlarken Elena o kadar güçlü bir kıskançlığa kapıldı ki, farkına bile varmadan elinin silaha gittiğini anladı. Soğuk metalin sıcak derisine değmesiyle kendine geldi. Elena dişlerini sıkıp büyük bir iştahla sandviçlere yumuldu.

Raphael geri döndüğünde Elena artık aç değildi, muhtemelen bu yüzden kanadında bronz melek tozu görünce çatalını Raphael’in gözüne saplamadı. “Bir kedinin kendi bölgesinde izini bırakması gibi bir şey mi bu?”

Raphael, Elena’nın bakışını takip edip tozdan etkilenen kanadını gerdi. “Michaela reddedilmeye alışkın değil.” Raphael kumaş bir peçete alıp Elena’ya yaklaştı. “Silsene.”

Raphael’in emrine karşı isyan etme dürtüsü, o kaltağın izini Raphael’in kanadından silip atma isteğiyle çarpıştı. Aptal sahiplenicilik kazandı. “Arkanı dön.”

Raphael zarif bir sessizlikle söyleneni yaptı. Elena ayağa kalkıp kumaşı suyla ıslatarak kanadına değdirdi. O yapışkan maddeyi kendine bulaştırmamaya özen gösterdi ama dikkati gereksizdi. “Çok kolay çıkıyor. Senin bana sürdüğün toz gibi değil.” Şimdi bile, ılık Elena’nın derisinde orada burada kalmış taneciklere değip parlatıyordu, Michaela da kesin fark etmişti o tanecikleri.

“Dedim ya, seninki özel bir karışımdı.”

Sıcak ve erimiş bir şey yayıldı Elena’nın vücuduna. “Bende izini mi bıraktın, melek çocuk?”

“Bunu şeyimle yapmayı tercih ederdim.”

Elena bacaklarının arasında aniden oluşan ıslak sıcaklıktan şoka girip peçeteyi masaya koydu. “Hepsi gitti.”

Raphael kanatlarını gerdi, sonra öne döndü. “Gerçekten de bir bilmecesin. Vampir avlamada son derece gözü peksin, cinsel zevklerinde son derece kapalısin.”

“Korkusuz değilim. Korkudan altıma sığıyorum,” dedi Elena. “Geri kalanına gelince, bilmece gibi olmak iyidir, değil mi? Sonuçta sen oyuncaklarınla, seni eğlendirdikleri sürece oynarsın.” Elena nasıl olduğunu anlamadı ama kendini masaya doğru gerilerken, Raphael üstüne üstüne gelirken buldu.

Raphael onu masaya kaldırıncaysa karşı koymadı. Hatta Raphael’i ortasına almak için bacaklarını iki yana bile açtı. Bir yanı hâlâ soğuktu. Depoda gördükleri, çok fazla hatırayı yüzeye çıkarmıştı. O ses, o damlama sesi, beyrinde bitmeyen bir davul temposuydu. Elena unutmak istiyordu. Ve Raphael; tehlikeli, baştan çıkarıcı, ölümcül Raphael, bütün uyuşturuculardan çok daha iyiydi. “Toz kullanma,” diye mırıldandı Elena, Raphael’in elleri kalçasına doğru çıkarken. “Yıkamaya vaktim yok.”

Ama Raphael onu öpmedi. “Bana kâbuslarını anlat Elena.”

Elena dondu. “Gene mi casusluk yaptın?” Elena insandı, başmeleğin, zihninin sınırlarına saygı duymadığını hep unutuyordu.

Raphael’in gözleri krom mavisine döndü. “Hiç gereği yok zaten. Gözlerinde seks yok. Ölüm var.”

Elena onu üstünden itmek istedi ama bir yanı, soğuk yanı dokunuşundan, o örtülü hainlik imasından heyecan duyuyordu. Hiçbir erkek, Elena’yı Elena yapan her şeyi anlamaya bu kadar yaklaşmamıştı.

Böylece Elena ona tekme atma dürtüsünü arkasına yas-

lanarak, avuçlarını masaya bastırarak doyurdu. İyi ki yemeklere yakın değillerdi, yoksa Elena'nın saçları kahveye girerdi. "Eee," dedi, "demek kadınları okumada uzman-sın."

"Çok uzun zamandır yaşıyorum."

Elena gözlerini kıstı. "Sen ve Kaltaklık Majesteleri hiç seviştiniz mi?"

Raphael, Elena'nın kalçalarını sıktı. "Dikkat et, Elena. Her zaman yanında olup seni koruyamayabilirim."

"Bu bir evet mi?" İkinin uçarken birleştiklerini hayal edebiliyordu, göz kamaştırıcı, manyak güzel bir beyaz-altın ve bronz görüntü sergilerlerdi.

"Hayır. Michaela'nın teklifini hiçbir zaman kabul etmedim."

"Neden? Ateşli bir tip, erkeklerin gözü tek meme ve popo görür."

"Ben dudakları yeğlerim." Raphael öne eğilip Elena'nın altdudağını sertçe ısırıdıktan sonra kafasını kaldırdı. "Ve seninkiler çok dolgun."

Michaela'nınkiler, diye düşündü Elena zevkten içinin yağları eriyerek, şekli düzgün ama inceydi. Ancak "yemezler" pozisyonunu değiştirmede. "Kim dudaklara düşkün olur ki?"

"Eğer dizlerinin üstüne çökmüş olsaydın, dudakların aletimde olsaydı, benim çok umurumda olurdu."

Kafasında çizdiği bu görüntüyle iç kasları hazırlanarak nemlendi ve kasıldı. "Nasıl oluyor da erkekler hep kadınların, ağzına aldığını düşünüyor? Tam tersine ne dersin?"

Kobalt şimşekler çıktı, Raphael'in elleri aşağı inip başparmakları Elena'nın uyluklarının iç kısmını okşadı. "Çıkar pantolonunu."

Elena'nın midesi kasıldı. "Katilden bahsetmemiz lazım."

"Ama sen unutmak istiyorsun."

"Soruma cevap vermedin." Kelimeleri nefes nefese çıkıyordu, Elena'nın vücudu o kadar açtı ki.

"Michaela ile yatmamayı tercih ettim, çünkü karadullardan hoşlanmam. Muhtemelen o zehirli fısıltıları Uram'ı bunu yapmaya sevk etmeyi kolaylaştırmıştır."

Elena başmeleğin ön kollarına yapışarak doğruldu. "Bu? Bu ne?"

Raphael'in başparmakları hareket etmeyi sürdürüyor, daha sert, daha derin bir okşama için yanıp tutuşan aşırı derecede hassas etinin kenarına değiyordu. "Bilmek istemezsin."

Bir öfke patlaması, Elena'nın şehvetinin üstüne çöktü. "Gözüm kapalı çalışmam."

"Ona bir vampir gibi davran, evrendeki en tehlikeli vampir." Başparmağından biri Elena'nın klitorisine bastırdı. "Şimdi, pantolonunu çıkar."

Elena zorlanarak nefes aldı. "Biraz zor. Bana Uram'dan bahset."

Raphael daha da yaklaştı, kanatları Elena'nın dizlerine değdi. Ardından Elena'yı hayal kırıklığına uğratarak elinin tekini çekti... ama Elena'nın tişörtünden içeri soktu.

Raphael memesini avucunun içine alıp tutunca Elena'nın kalbi göğüs kafesinin duvarlarına çarpa çarpa attı ama zorlanarak da olsa konuştu. "Daha önce kokusunu alamamışken neden şimdi alabildim?"

Raphael elini avcının göğsünden kaydırarak çekip tekrar bacağına ve dizine indirdi. Diğer elini de Elena'nın kolunun altına sokup belini kavradı, üst kolları Elena'nın göğsüne sürtündü. "Çünkü," Elena'nın bacağına kaldırıp beline dolayarak avcıyı kendine çekti, "ilk kanı akıttı." Bedenlerinin alt kısmı doğrudan birbirine değdi ve Elena kendini kaybetti. İnledi.

"Ama," dedi başı dönerken. "Yeni-Yaratılan vampir Erik'in kokusunu alamamıştım."

"O sırada seni yanlış yönlendirdim Elena. Bernal ve Erik aynı zamanlarda Yaratıldılar ama Bernal'ın beslenmesine izin verildi, Erik'inse verilmedi, en azından test bitene kadar."

Raphael'in, Yeni-Yaratılan birinin kan açlığını kesebilmesi yine üstün gücünün bir göstergesiydi ama Elena, Erik'ten bahsetmek istemiyordu. "Neden? Uram neden vampire dönüştü?"

"O hâlâ bir başmelek." Elena'yı kendine bastırıp sallayarak tişörtünü yukarı kaldırdı, başını öne eğip sutyeninin üstünden memesinin ucunu ısırdı.

Elena dimdik olarak Raphael'in saçını çekti. "Kes şunu." Ama başmelek göğüs ucunu emiyordu ve ah, nasıl güzel bir histi. Elena'nın hayal ettiği, hatta yaşadığı en iyi sevişme olacaktı kesin. "Raphael."

Başmelek başını kaldırdı. "Sana bir seçim sunacağım."

Elena tişörtünü yerine indirip kendini fazlasıyla savunmasız hissetti. Meme ucu son derece cinsel bir ağrıya sızlıyordu. "Evet?"

"Ya seni şu masaya yatırıp bacaklarını ayırdıktan sonra içine girerim, ya da..."

"...ya da?" Elena ona sokulmak, boynundaki kasların tadına bakmak istiyordu.

"Ya da seni şu masaya yatırıp bacaklarını ayırdıktan sonra zevkten inleterek yalarım, sonra içine girerim."

"Vay be." Elena bacaklarının ortasındaki istekli zonklama yüzünden kafasını verip düşünemiyordu. "C şikkını seçiyorum."

Raphael bir elini Elena'nın sırtına koyup onu ereksiyonunun üstüne yerleştirdi. "C şikkı yok."

Ah, koyver gitsin. Elena öne eğilip o güzel boynu dişledi. Bir kız biraz da hayatını yaşamalıydı. Elena tenini emerken, tadını alırken Raphael'in kolu sımsıkı oldu. Sonra dedi ki, "C şıkkında, yoksa anatomimin başka bölgelerini de mi emiyorsun?"

Kahretsin ya, başmelek öldürme modunda olmadığını da çok sekiydi. Elena içi giderek son bir kez yalayıp geri çekildi. "Bana Uram hakkındaki gerçeği anlatana kadar seninle birlikte olmayacağım."

Raphael'in yüzünden karanlık bir gölge geçti. "Cinsel şantaj mı, Elena?"

Elena somurttu. "Bana evcil hayvanın gibi davranıyorsun. Git kötü başmeleği/vampiri/her ne boksaya getir, Ellie ama bana nedenini sorma. Küçük insan beynine çok ağır gelirdi." Elena sakarınli tatlı sesi bırakıp aksi aksi baktı. "Beni beyinsiz zanneden erkeklerle yatmam."

Raphael'in bakışlarındaki ölümcül gölgeler keyifli bir ifadeye dönüştü ama Elena incecik bir jiletin ucunda dans ettiğinin bilincindeydi. Raphael kendince sebeplerden ötürü onu şımartıyordu. Elena'yı eliyle bir bıçağı kavramaya zorlayan başmelek de Raphael'di ve Elena, onu ne kadar fena arzulasa da, bunu unutmasa iyi ederdi.

"Ne kadar çok bilersen," dedi, "dava uğruna o kadar kolay feda edilirsin."

"Zaten çok şey biliyorum." Elena ayaklarını yere sağlam bastı. "Mesele beni korumak değil, başmelekleri korumak."

"Bir ölümlüye güvenmek en büyük aptallıktır. Illium bu yüzden tüylerinden oldu."

Ah, Raphael, Elena'yı nasıl sinir edeceğini çok iyi biliyordu. "Ben sıradan bir ölümlü değilim. Elena Deveraux, Lonca Avcısı'yım ve bu bokun içine çektiğin kadını. En azından bana sebebini açıklayabilirsin."

"Hayır." New York Başmeleği'nden sert bir reddediş. "Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmez. Hiçbir ölüm-lünün bilmesi söz konusu olamaz. Becermek istediğim ölümlünün bile."

Elena'nın içindeki soğuyan kısım önce şehvetle dolmuş-tu. Şimdiyse saf öfkeyle. "Bana haddimi bildiriyorsun, de-ğil mi?"

Piç herif onu öptü. Elena o kadar kızgındı ki, Raphael'in dudağını kanatacak kadar sert ısırdı. Raphael geri çekilir-ken dudağı şişiyordu. "Artık eşit değiliz, Elena. Bana borç-lusun."

"Yavaş ve acı dolu ölümünden çıkarabilirsin." Elena bacağına başmeleğin belinden aşağı indirdi. "Cinayetden bahsetme zamanı."

Raphael kollarıyla onu kafese alarak öne eğildi. "Yine bıçağa sarıldın."

Elena bıçağın sapını tutan elini sıktı. "Beni şiddete iti-yorsun." Elena bıçağı tekrar botuna sokup kollarını göğ-sünde birleştirdi ve Raphael'in ne kadar harika koktuğunu düşünmemeye çalıştı. "Hayatta kalan kızı ne yaptınız?"

"Dmitri onu şifacılarımıza, doktorlarımıza götürdü."

"Enfeksiyon kapmış olabilir diye. Ne enfeksiyonu ka-pacak?"

"Uram'ın manyaklığını."

Elena dobra bir cevap aldığına o kadar şok oldu ki, ce-vap vermesi bir dakika sürdü. "Mümkün değil. Manyaklık bulaşmaz."

"Uram'inkinin türü bulaşabilir."

Tanrım. "Ama o bir insan."

Raphael'in gözleri yine kobalt alevler çaktı. "İnsandı. Artık neye dönüştüğünü doktorlar bize söyleyecek." Dur-du. "Uram'ın kanından bir miktarını sindirdiğini biliyo-ruz, kazara olmuştur belki ama daha yüksek bir ihtimal, Uram kadını kendinden besledi."

Elena acıma duymadı. O kadın, kız aslında var olduğu her şeyi mahvetmeyi kafasına koymuş bir canavarın elinden sağ kurtulmuştu. Cesaretinden ötürü bir madalya almayı hak ediyordu, acınmayı değil. "Eğer mikrop kapmışsa, onu öldürecek misiniz?"

"Evet."

Elena bu yüzden ondan nefret etmek istedi ama edemedi. "Dört sene önce," diye anlatmaya başladı, "Mississippi kıyılarında bir dizi cinayet işleniyordu. Genç çocuklar boğuluyor, gözleri oyuluyordu."

"Bir insan."

"Evet. Bir avcı." Bill James bir zamanlar Elena'nın arkadaşı, ondan önce de eğitmeniydi. "Biz... ben, Ransom ve Sara... onu bulup öldürmek zorundaydık." Avcılar her zaman kendi gruplarından çıkan birini kendileri haklardı.

Raphael kanatlarını havalandırıp tekrar arkasında katlayınca serin bir esinti oldu. "Aklın kâbuslarla dolu."

"Beni ben yapan onlar."

"Bu avcıyı sen mi öldürdün?"

"Evet." Teke tek kalmışlardı. "Sara çok ağır yaralanmıştı, Ransom fazla uzaktaydı ve Bill korkudan ödü patlamış bir çocuğu öldürmek üzereydi. Dolayısıyla kalbine bıçağı sapladım." Silahını çıkarmaya vakit yoktu, her taraf kan revan içindeydi, Bill'in kalbi son kez atarken gözlerindeki ihanete uğramış bakış kaotik bir anıydı. Elena şimdiyse başka bir çift göze bakıyordu. "Eğer o kız canavara dönüşüyse, ölmeli."

"Ben canavar mıyım, Elena?"

Elena o kusursuz surata bakıp zamanın, zulmün yankılarını gördü. "Henüz değilsin," diye fısıldadı. "Ama olabilirsin."

Raphael çenesini sımsıkı kapattı. "Yaşın bir getirisi; zalimlik."

Raphael'in içindeki insanlığın, derine gömülü ama orada duran insanlığın bir gün varlığının sona ereceğini bilmek içini acıttı. Fakat aynı zamanda ölümsüz olmasına da sevindi. Onun kadar azametli birisi ölmemeliydi. "Bana Sessizlik'ten bahset."

Raphael kanatlarını sonuna kadar açtı. "Michaela'nın evine gitmeliyiz, bakalım bir koku alabiliyor musun, bugünden önce büyük bir ihtimalle saatlerce durup onu seyretilmiş."

Elena hüsrana uğrayarak nefes verdi. "Tamam. Uçacak mıyız?" Elena'nın yüreği hop etti, Raphael'in kollarında taşınmaya, sağlam ve güçlü kanatlarının sesine alışıyordu.

"Hayır," dedi, Elena'nın hevesini okumuş gibi tebesüm edip. "Michaela'nın Amerika'daki evi hemen yanda."

"Çok münasip." Raphael'in yatağına girivermek için.

Raphael nihayet Elena'nın aşağı inmesi için yer açacak kadar kıpırdadı. "Michaela asırlar boyu birçok şey yaptı; âlimdi, saraylıydı, ilham perisiydi ama hiçbir zaman savaşıçtı olmadı."

Âşıklarım her zaman savaşıçtı kadınlardan çıkmıştır.

Elena o kadınlardan kaçtı onun kadar aptaldı diye merak etti; başmeleğin bıçak kemiğe dayanırsa tek nihai bir düşünceyle hayatını sona erdireceğini bile bile kendilerini onun kollarına atacak kadar aptaldı. "Bu savaşıçının ganimetini kazanma vakti geldi."

KANASUSAMIŞ

Miskindi, doymuştu, gırtlığına kadar kanla dolmuştu.

Biraz fazla yemişti ama nasıl da kendini şımartmıştı.

Kestiği büyükbaşlardan kenara ayırdığı bir kâse kana parmaklarını batırıp dudağına götürdü ve yaladı.

Yavan. Cansız.

Hayal kırıklığına uğrayıp kâseyi yere çaldı, beyaz halıya kıpkırmızı leke yayıldı. Ama hâlâ yukarıdaki güzellik duruyordu. Kafasını kaldırıp bakınca uzuvlarındaki sıkıcı ağırlık bile hafifledi, yavaş bir beklentiye dönüştü.

Artık anlamıştı; kan taze olmak zorundaydı.

Bir sonraki sefere, atan kalpten doğruca alacaktı. Şiddetli bir açlıkla gözleri kıpkırmızı oldu. Evet, bir sonraki sefere öldürme-yecekti... elinde tutacaktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Michaela'nın malikânesinin güzellik ve zarafetle dolu bir mekân olduğunu gören Elena hiç şaşırmadı. Başmelek belki ikiyezrlü kaltağın tekiydi ama yok yere asırlardır sanatçılara ilham kaynağı değildi.

"İşte... hediyeıı burada bulduk," diye anlattı vampir muhafız, kan lekeli bir çimenliğı göstererek.

Diğer vampirin varlığına rağmen asit tadı burada keskindi. Ya Uram kendi kanını kalplerle karıştırmıştı ya da çimenliğe kendi inmişti. Yüzsüzlük... ve korkunçluk diye buna denirdi. Elena'nın ensesindeki saçlar dikildi. "Birinci derece alanın yakınından çekilir misin?"

Adam kısaca başını salladı ama hiç kıpırdamadı. "Bir keresinde ben de avlandım."

Elena kafasını kaldırıp bakınca Raphael ve Michaela'nın çimenliğe nazır, yüksek bir balkonda konuştuğunu gördü ve acaba yanındaki serseme bir tane geçirip bayıltsa diğer melek bir şey der miydi diye merak etti, bu zırvalarla uğraşmaya vakti yoktu Elena'nın. "Hâlâ buradaysan demek ki o kadar da kötü değildi."

“Efendim sırtımdaki deriyi yüzüp çanta yaptırdı.”

Elena bu bilginin, meleklerin cennetten inme olduklarına inanan akıma ne kadar uyduğunu merak etti. “Yine de hâlâ ona hizmet ediyorsun.” Tam da kaltak tanrıçanın yapacağı bir hareket gibiydi bu.

Vampir dişlerini göstererek gülümsedi. “Çok güzel bir çantaydı.” Sonra yürüyüp gitti. Özellikle bu başmeleğe karşı arkasını kollaması gerektiğini düşündü: Michaela ona yüzyıllar boyu daha neler yapmışsa, vampir artık her şeyiyle orada değildi.

“Ölümsüzlüğün çok fazla olumsuz yanı var,” diye mırıldadı, bir el çantası olma ihtimalini aklının bir köşesine not edip. Bakışları tekrar kanlı çimenlere kaydı. Elena çömelip kokuyu teyit etti, sonra da gittikçe büyüyen daireler çizerek yürüdü.

Uram’ın kokusu çevreyi bir battaniye gibi kaplamıştı. Başmelek kesinlikle yere değmişti, Michaela’nın muhafızları her şeyden habersiz dururken görünmezlik pelerini altında dikilmişti. Elena ona rastlamaktan korkuyordu, fakat koku her ne kadar baskın olsa da, başmelek etraftayken duyacağı kadar güçlü değildi. Hemen ardından merak etti, diğer başmelekler, görünmezlik büyüleri altındaki kardeşlerini sezebilir miydi?

Eğer sezemezlerse, Michaela’nın neden hortlak görmüşse döndüğü belliydi.

Kokunun özellikle çimenlerin kenar kısımlarında yoğunlaşması hiç şaşırtıcı değildi. Elena kafasını kaldırıp bakınca üçüncü kattaki sıra sıra pencerelerin tam karşısında olduğunu fark etti. Michaela’nın yatak odası da tam ortadaki pencereydi.

Eğer sıradan bir av olsaydı, Elena’nın şu anda ağzı kullaklarına varmıştı. Bu kadar çabuk iz bulması sonucu, avını güneş batmadan yere mıhlamış olurdu. Fakat vampirler

uçamazdı. Yine de, diye gözlerini kısarak düşündü Elena, artık Uram'ın yumuşak noktasını biliyordu. Michaela'ya doğru mecburi çekimi, avlanma mekânını kısıtlayacak demekti. Elena tekrar kafasını kaldırdı, tam odaklanmış avcı zihnine geçmişti. Michaela'nın hareketlerinin bir haritasına ihtiyacı vardı ki, Raphael almaya söz vermişti.

Raphael, Elena'nın sistemli bir araştırma yaparak gitgide uzaklaştığının bilincindeydi. Michaela'nın en sevdiği muhafız Riker'ı gözüyle takip etti. Riker, Michaela ona ne derse yapardı; Elena'nın, onun koruması altında oluşu vampir için bir şey değiştirmezdi... Gerçi Raphael muhtemelen yaralandıktan sonra iyileşir iyileşmez onu öldürmeliydi. Çünkü eğer Lijuan haklıysa, Elena onun ölümcül zafiye-tiydi.

Ölüm, Raphael'in asırlardır aklından geçirmedeği bir kavramdı. Ancak Elena onu bir parça ölümlü kılmıştı. Aynen. Riker, Elena'nın boğazını yırtarsa, Elena ölürdü. Michaela da böyle bir emir verebilecek kadar kaprisliydi. Raphael'in, bir fani uğruna savaş açmayacağını biliyordu.

Kaderin Gülü.

Kadim servetinin bir görüntüsü zihninde dans etti. Raphael bunca asırdır yaşıyordu ve bir kere bile bunu birisine vermeyi aklının ucundan geçirmemişti. Elena'yı tanıyana kadar. Onun ölümlüsü. Belki de onun uğruna Michaela ile savaşırdı bile. "Muhafızların yerlerinde mi?"

"Tabii ki."

O muhafızlar belli ki yeterli değildi, tüm Meclis Uram'ın onun peşine düşmesini bekliyordu ve yine de Michaela hazzırlıksız yakalanmıştı. "Daha fazla adama ihtiyacın var mı? Evden çok uzaktasın."

"Hayır." Michaela ağzından çıkan tek kelimeden gurur damlatarak balkonun kenarına yürüyüp aşağı baktı, Elena'nın ilerleyişini takip etti. "Eğer avcın kokuyu alıyorsa, demek ki ayırt edilebilir bir iz bırakacak kadar uzun süre beni seyretmiş."

Raphael, Elena'dan bu bilgiyi doğrulamasını isteyebildi ama onu Sessizlik'e götüren olaydan sonra Elena'nın zihninden uzak durmaya çaba gösteriyordu. Lijuan onu bu zafiyete karşı da uyarmıştı, insan vicdanına saldırmak? Olabilir. Ama Raphael hiçbir zaman Sessizlik'teyken dönüştüğü halden hoşlanmıyordu. Ve bu kez... Caliane'in deliliğine ulaşmasına ramak kalmıştı. "Hâlâ eskisi gibisin, değil mi?" diye sordu, o eski anıyı derinlere gömerek.

Michaela gerildi, neredeyse kemikleri derisinden dışarı çıkacaktı. "Görünmezlik büyüsüne sahip olmayan bir başmeleğim, evet."

"Yazık."

Michaela erkeklerin aklına seksi getirmek üzere tasarlanmış, alçak bir sesle kahkaha attı. Raphael, Michaela'yı ilk gördüğünde ağzı antik Bizans'ı yöneten başmeleğin aletinin üstündeydi. Başmeleği küçük ölümüne götürürken gözlerini Raphael'den ayırmamıştı ve Raphael, Michaela'nın günün birinde hükmedeceğini anlamıştı. Yirmi yıl sonra, Bizans Başmeleği ölmüştü.

Elena onun arazisini Michaela'nunkinden ayıran ormanlık alana girince Raphael dikkat kesildi. "Lijuan'la bu konuda konuştun mu?" diye sordu, Elena'nın dikkatini vererek dudaklarını büzüşünü izlerken. Dudakları dolgundu, baştan çıkarıcıydı. Tüm bedeninde gezinmesini çok istiyordu. Fakat tıpkı her savaşı kadın gibi, Elena da ehlileştirilerek eline düşmeliydi.

"Bilmece gibi konuşuyor," dedi Michaela tükürür gibi, "görünmezlik büyüsünün benden neden kaçtığını açıklamıyor."

Başka koşullar altında olsa, bu eksiklik fazla dert olmazdı; Michaela'nın bilinen ya da bilinmeyen başka yetenekleri vardı, fakat kimse başmeleklik statüsünden şüphe edemezdi. Ne var ki, özellikle bu durumda ölümcül bir risk altındaydı, çünkü görünmezlik büyüleriyle birlikte bu güce bağışıklık yeteneği de kazanılıyordu. Raphael, Uram'dan saklanamazdı ama Kan Meleği de ondan saklanamazdı. "Riker'ı buraya çağır."

"Neden?"

"Sen Uram'ı göremiyorsun ama Elena kokusunu alabiliyor."

Michaela başından savarcasına cevap verdi. "Riker ona göz kulak oluyor, hepsi bu. Ayrıca kendini kaybederse, başka avcı bulunur." Bir sessizlik. "O bir insan, Raphael. Benim sana verebileceğim zevklerden haberi bile yok."

Raphael uçmaya hazırlanarak kanatlarını açtı. "Charisemnon yeter diye düşünmüştüm. Bir zamanlar âşığındı."

Raphael melekler için yapılmış, parmaklıksız, ölümcül düşüşe karşı bir engel bulundurmayan balkonun en kenarına giderken diğer başmelekle göz göze geldi. "Ama senin tadına hiç bakmadım. Ebediyeti erotik bir rüya haline getirebilen şeyler yapabilirim."

"Sorun şu ki, senin âşıklarının ömürleri çok kısa." Raphael aşağı uçuşt, avluya doğru inip ormanlık alana ilerledi.

Riker, Elena'dan birkaç metre ötede, pis ve hain bir gülüşle duruyordu.

Elena korku içinde olmak bir yana dursun, bıçağını çekmişti, teke tek kavgaya hazır biri duruşunu takınmıştı. Kokuşmak için ağzını açınca Raphael uçup Riker'ın arkasına indi, bir elini vampirin omzuna, diğerini sırtına koydu.

"Burası benim bölgem," dedi. "Hanımın, bir misafir." Elini Riker'in giysilerinin, etinin ve kasının içine sokup paniklemiş kalbini tutmadan önce bu kadarcık uyarmıştı. Bir

saniye sonra vampirin kalbi Raphael'in elindeydi ve Riker yere yüzükoyun eğilmişti.

"Neden?"

Riker'ın vampir kalbinin atmaya devam eden nabzının üstünden Elena'nın dehşetengiz suratına baktı. "Bazı sınırlar vardır. Ölümlüler de, ölümsüzler de o sınırları çiğnemezse daha hayırlı olur."

Elena parmaklarındaki kan çekilerek tutuyordu bıçağı. "Onu öldürdün mü yani?"

Raphael kalbi yere atıp kanlı eline baktı ve acaba Uram da kurbanının kalbini aynı böyle mi çıkardı diye merak etti. "Ölmedi."

"Ben..." Raphael yaklaşıncı Elena yutkunup bir adım geri attı. "Biliyorum, ne büyük yaraları iyileşiyor ama kalbini tamamen yerinden sökmek mi?"

"Benden yine korkuyorsun." Raphael, Elena ile çatıda ilk tanıştığı günden beri bu bakışı görmemişti yüzünde.

"Az önce çıplak elinle bir vampirin kalbini yerinden söktün." Elena şok olmuştu. "O yüzden evet, senden korkuyorum."

Raphael derisine bulaşmış kana baktı. "Sana bunu yapmam Elena."

"Yani benim ölümüm kısa ve tatlı mı olurdu diyorsun?"

"Belki de seni öldürmek yerine," dedi. "Kendi kölem yaparım."

"Umarım bu laf sapık espri anlayışının bir ürünüdür." Elena ağzına gelenleri içine atıp bıçağını kaldırdı. "Geri dönsek iyi olur, sen de kanları temizlersin. Zaten izi kaybetmiştim."

"Uçmuş mu?"

"Tahminimce evet." Elena kollarını göğsünde kavuşturup Michaela'nın evine doğru başını salladı. "Hareketlerinin haritasını aldın mı?"

“Bir saat sonra getirecekler.” Yürürlerken Raphael niçin bir ölümlünün, onun hakkında ne düşündüğünü umursadığını merak etti. “Sokak sokak gezip onu duyumsayabiliyor musun diye bakmayı mı planlıyorsun?”

“Evet.” Elena azimli adımlarla hızlandı. “Eğer sizin sandığınız kadar kafaya takmışsa ki lanet olsun kanlı kalplerle ona kur yapıyor, işte ondan fazla uzağa gitmez.”

“Hayır, gitmez.” Kandandoğanlar tamamen kötüye dönmeden önce *muhabhak* başka bir meleği öldürürdü. Çoğu durumdaysa, kendilerine en yakın melekleri; meşum bir ayındı bu, sanki bir zamanlar oldukları her şeyle bağlarını keserlerdi bu yolla.

Elena kafa salladı. “O zaman aldığı kanın ağırlığıyla miskinleşmişken onu kendi yağında boğabiliriz. Tabii eğer sizin tür için farklı bir durum söz konusu değilse?” Elena ona şöyle bir baktı, gözleri Raphael’in kanlı eline ve ön koluna kayıp derin bir nefes çekerek bakışlarını kaçırdı.

“Bildiğimiz kadarıyla,” dedi Raphael, elini yumruk yapıp, “kandandoğanlar...”

“Kandandoğan mı?” Elena surat astı. “Uram’ın dönüş-tüğü yaratığı tanımlayan bir isim de mi var? Demek ki istisnai bir örnek değil.”

“Kandandoğanlar,” dedi Raphael, Elena’nın imalı sorusuna aldırmadan, “aşırı yemekten vampirler gibi etkilenir. Uykulu, tembel ve savunmasız olacaktır.”

Elena, Raphael’in, sorusunu cevaplamayı reddedişi karşısında duyduğu öfkeyi saklamadı, fakat her ne diyecekse cep telefonunun çalmasıyla aklından gitti. Elena telefonu cebinden çıkarıp açtı. “Efendim.” Bakışları kaostu. “Ne?” Durdu. “Ben...” İlk kez, Raphael avcının tereddüde düş-tüğünü görmüştü. “Evet. Hemen gelirim.” Elena telefonu kapattı. “Bir süre yanından ayrılmam lazım. Michaela ha-

ritasını verene kadar dönmüş olurum.”

“Nereye?” diye sordu Raphael, avcının yüzündeki ifadededen hoşlanmayarak.

Sert bir bakış attı Elena. “Seni hiç ilgilendirmez.”

Raphael sinirlenmeliydi. Bir yanı, bin yılı aşkın süredir topladığı kibirli yanı, sinirlenmişti zaten. Ama diğer yanları, merak içindeydi. “Benden öğrendiğini bana mı satıyorsun?”

Elena dudaklarını büzüp omuz silkti.

“Baban.”

Vampir avcısının omuzları dimdik oldu. “Ne, şimdi de konuşmaları mı dinleyebiliyorsun?”

“Başmelekler bile bunu yapamaz.” Her zaman doğru değildi ama bu durumda doğrudu, çünkü Raphael, Elena’nın zihnine kulak misafiri olmamaya söz vermişti. “Ama araştırmamı yaptım.”

“Aferin sana.” Sözcüklerin kesme gücü olsaydı, Raphael şu an bin parçaydı.

Raphael eğilip kanlı yumruğuna baktı ve Elena onu bir canavar olarak mı görüyor diye merak etti. “Jeffrey Devereaux başa çıkamadığın tek insan sanki.”

“Dediğim gibi, seni hiç ilgilendirmez.” Elena çenesini o kadar sıkıyordu ki, canı acıyordu kesin.

“Emin misin?”

Elena, babasının özel ofis olarak kullandığı lüks kumtaşı binanın basamaklarını çıkarken Raphael’in sorusunu zihninde defalarca tekrar etti. Çelik ve camdan bir kulenin en tepesinde bir ofis daha yer alıyordu, fakat asıl anlaşmalar, görüşmeler burada yapılırdı. Aynı zamanda sadece davetiyeyle girilen bir yerdi.

Elena eşikten içeri adımını bile atmamıştı daha önce.
Şimdiyse gözleri soldaki incecik metal plakaya kayarak kapalı kapının arkasında duruyordu.

Deveraux Enterprises, Est. 1701

Deveraux ailesi soyağacını yıllar yıllar geriye kadar takip edebildiğinden Elena bazen ilk kökenlerinden itibaren kayıt tuttuklarını düşünürdü. Dudaklarını sıktı. Ailesinin diğer tarafı ne yazık ki o kadar oturaklı değildi. Marguerite, Paris'in dış mahallelerindeki bir yetimhanede büyüdüğünden bahsi geçen bir aile tarihine sahip değildi, annesinin Fas kökenli olduğuna dair hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu sadece. Fakat çok güzeldi, cildi altın rengiydi, saçları beyaza yakındı.

Ve elleri... yetenekli elleriyle sihir dokurdu.

Elena annesiyle babasının niçin evlendiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Muhtemelen de hiç anlayamayacaktı. Ona sebebi anlatma ihtimali olan ebeveyni vefat etmişti ve geriye kalansa, bir zamanlar Marguerite diye, aksanlı konuşup kahkahasıyla tüm sessizlikleri yok edebilen bir karısı olduğunu unutmuşu benziyordu.

Elena babası acaba hiç Ariel ve Mirabelle'i düşünüyor mu diye merak etti, yoksa onları da mı dünyasından silmişti?

Ari'nin çılglık atarken ona bakan gözleri. Belle'in mutfak fayanslarına akan kanı. Elena'nın sıvıya değip kayan çıplak ayakları, düştüğü zeminin sertliği. Avuçlarındaki ılık ıslaklık.

Hâlâ atan bir kalbi tutan el.

Elena sertçe kafasını iki yana sallayıp negatif görüntüleri, mide bulandırıcı resimlerin bulanıklığını yok etmeye çalıştı. Raphael'in yaptığı hareket... başmeleğin insan olmadığını, insan olmanın yanından geçmediğini bir kez daha

hatırlatmıştı Elena'ya. Fakat Elena'nın yüzleşmeye geldiği canavar New York Başmeleği değildi.

Elini kaldırıp zile bastı ve çoğu yöneticinin muhtemelen koymadığı, gizli güvenlik kamerasına baktı kafasını kaldırıp. Bir saniye sonra kapı açıldı. Diğer taraftaki kişi Jeffrey değildi. Elena onu beklemiyordu zaten. Babası yaşayan en büyük çocuğuna kapıyı açmayacak kadar önemli bir şahıstı. O çocuğu on soğuk yıldır görmemiş olsa bile.

"Bayan Deveraux?" Ufak tefek esmerden üstünkörü bir tebessüm. "Lütfen içeri girin."

Elena kadının iyi kesimli takım elbisesinin durağan lacivertinin yanında hayalet gibi soluk kalan tenini süzerek adımını attı. Kadın her santimiyle, bir yönetici asistanıydı, tek süsü sağ elinin orta parmağındaki pırlantanın ısıltısı ve ceketinin yakasındaki turunculuktı. Elena derin bir nefes alıp hafifçe tebessüm etti.

Kadın kazık gibi dimdik durdu. "Ben Geraldine, Bay Deveraux'un özel asistanıyım."

"Elena." Kadınla tokalaşırken serin vücut ısısına dikkat etti. "Demir hapi kullanmanızı öneririm."

Geraldine'in sakın ifadesi azıcık değişti. "Nasihatiniz kulağıma küpe olsun."

"İyi olur." Elena acaba babası, asistanının iş dışındayken nelerin peşinde olduğunu biliyor mu diye merak etti. "Babam?"

"Lütfen beni takip edin." Bir duraksama. "Haber yok." Yalvarıştan çok, özel okullu çocuklar gibi kısa ve öz konuşarak sinirle belirtmişti asistan.

"Hey, özel zamanlarında ne yaptığın senden başka kimseyi ilgilendirmez." Elena omuz silkti ve aklına Dmitri'nin, sarışın kadının boynuna eğilmiş görüntüsü geldi. Boğazını kestikten sonra gözlerinde yükselen açlığı hatırladı. "Umarım buna değiyordur."

Diğer kadın yumuşacık, samimi bir gülüş çakıp Elena'yı koridorda yürüttü. "Ah, değmez mi? Hayal edebileceğiniz her şeyden daha iyi."

Elena bundan şüpheliydi, hele hele Raphael'in, göğsünü sıkan, güçlü, sahiplenici ve biraz da tehlikeli elini hatırladığı için. Ne yazık ki, yine aynı elin bir adamın göğüs kafesine girip kalbini yerinden koparışını da asla unutamıyordu.

Geraldine kapalı bir ahşap kapının önünde durdu. Sessizce kapıyı tıklatıp geri çekildi. "Lütfen girin. Babanız sizi bekliyor."

"Teşekkürler." Elena elini kapının koluna koydu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jeffrey Deveraux, elleri Elena'nın tahminince uzun boylu cüssesine özel dikilmiş, çizgili takım elbisesinin ceplerinde, şöminenin yanında dikiliyordu. Marguerite bir elli beş ya var, ya yoktu. Elena'nın boyu babasına çekmişti. Adamın ayakkabısız hali bir doksandı; hoş babası, mükemmel biçilmemiş hiçbir şey giymezdi zaten.

Mat gri gözler bir atmaca ya da kurdun soğuk tetikliğiyle Elena'nın gözlerinin içine baktı. Babasının suratı çıkık hatlı, köşeliydi, alnının kenarlarından seyren saçları sertçe arkaya yatırılmıştı. O yaştaki çoğu erkeğin saçı griydi. Jeffrey ise aristokratik altın renginden saf beyaza geçmişti. Yüz hatlarını keskinleştirip ona çok uyuyordu bu renk.

"Elieanora." Gözlüğünü parlatmayı bitirip taktı, incecik dikkörtgen çerçeveler on beş santim kalınlığındaki duvarlar kadar etkiliydi.

"Jeffrey."

Adam ağzını büzdü. "Çocuklaşma. Ben senin babam."

Elena omuz silkerek bilinçsizce agresif bir duruş takındı. "Beni istedin. Ben de geldim." Sözcükler bir hışımla

çıkmişti. On yıllık bağımsızlıktan sonra babasının karşısına dikilir dikilmez, ömrü boyunca onun sevgisi için yalvaran ve bu çabasından dolayı lağıma tekmelenen ergen kıza dönüşmüştü bir saniyede.

“Hüsrana uğradım,” dedi adam hiç kımıldamadan. “Birlikte takıldığın tiplerden biraz nezaket öğrenmişindir sanıyordum.”

Elena kaşlarını çatı. “Benim çevrem hep aynı. Lonca Yöneticisi Sara’yı çeşitli davetlerde görmüşsündür, Ransom’sa...”

“Senin *avcı*,” iğrenerek vurgulamıştı, “arkadaşlarının ne yaptığı hiç ilgimi çekmiyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Elena ne bokuna ilk emirde babasının ayağına gitmişti ki? Tek bahanesi, şoktu. “O zaman niye lafı oraya getirdin?”

“Melekleri kastediyordum.”

Elena gözlerini kırptırdı ama sonra niye şaşırdığına şaşırdı. Jeffrey’nin şehirdeki her yerde parmağı vardı, hem de hepsi yasal değildi. Gerçi elbette Elena onun sütten çıkmış ak kaşık olmadığını ima etmeye kalksa, o canlı canlı derisini yüzerdi. “Neleri kabul edilebilir gördüklerini öğrensen ağzın açık kalırdı.” Raphael’in acımasız hak anlayışı, Michaela’nın aç kalmış cinsel dürtüleri, Uram’ın kasaplığı; hiçbirisi babasının melek anlayışına sığmazdı.

Sanki hiç önemi yokmuş gibi Elena’nın cevabını eliyle silkeledi babası. “Seninle mirasın hakkında konuşmam lazımdır.”

Elena yumruğunu sıktı. “Yani *annemin* benim için açtığı yatırım hesabını kastediyorsun.” Yoksa Elena sokaklarda açlıktan ölse, Jeffrey kılını kıpırdatmazdı.

Jeffrey’nin elmacık kemikleri fazlasıyla gergindi. “Genetikten belli oluyor herhalde.”

Elena’nın babasına piç demek dilinin ucuna gelmişti

ama ironik bir biçimde, annesinin sesi onu engelledi. Marguerite her zaman babasına saygılı olmak üzere yetiştirilmişti onları. Elena bunu yapamazdı, fakat annesinin anısına saygı duyabilirdi. "Tanrı'ya şükür," dedi, Jeffrey'nin bu hakareti üstüne alacağını bilerek.

Jeffrey olduğu yerde dönüp odanın diğer kenarında, pencerenin altına yerleştirilmiş çalışma masasına doğru yürüdü, ayak sesleri kalın İran halısı tarafından emildi. "Birikim hesabı yirmi beşinci yaş gününde kullanılır hale geldi."

"Biraz geç kalmadın mı?"

Babası bir zarf aldı. "Avukatlar sana bir mektup yollamış."

Elena açılmamış zarfları çöpe atışını hatırladı. Onu gerçekten seven bir adam olan büyükbabası aracılığıyla aile firmasından ona kalan hisseleri satması için onu kandırmaya çalışan bir başka teklif zannetmişti o zaman. "Ciddi işlerine sahip çıkmışlardı."

"Kendi tembelliğinin suçunu başkalarına atmaya çalışma." Jeffrey gerisin geri yürüyüp zarfı Elena'nın eline tutuşturdu. "Para, faiz getiren bir hesaba senin adına aktarıldı. Ayrıntılar burada."

Elena hiç bozulmadı. "Neden kişisel bir dokunuş katın?"

Babası gözlüğünün arkasında açık gri gözlerini kıstı. "Her ne kadar meslek seçimini iğrenç bulsam da..."

"Bir seçim değil," dedi Elena soğukça. "Hatırladın mı?"

Bir daha o kanlı günü asla anmaması gerektiğini söyleyen bir sessizlik oldu.

"Dediğim gibi, mesleğin ne kadar iğrençse de, seni bazı güçlü insanlarla temasa sokuyor."

Elena'nın midesi ekşidi. Ne beklemişti ki zaten? Babası için bir hiç olduğunun bilincindeydi. Yine de kalkıp

gelmişti. Ergenlik yıllarında olsa yapacağı gibi kafa tutup bağırıp çağırmak yerine çenesini kapattı, babasının ondan tam olarak ne umduğunu öğrenmek istedi.

"Aileye yardım edecek konumdasın." Çelik gibi bir bakış. "Hiçbir zaman yapma zahmetine girmediğin bir şey."

Elena zarfı sıkıca tuttu. "Ben sadece bir avcıyım," dedi, babasının lafını yüzüne vurarak. "Bana senden daha iyi davrandıklarını da nereden çıkarıyorsun?"

Babası suratını bile buruşturmadı. "Duyduğuma göre, Raphael ile çokça vakit geçiriyormuşsun, senden gelen önerilere açık olabilirmiş."

Elena babasının, sandığı şeyi ima etmediğini söyledi kendi kendine. İçten içe titreyerek babasının gözlerine baktı. "Kendi kızını fahişe gibi satacak mısın?"

Babasının ifadesi hiç değişmedi. "Hayır. Ama eğer kendisi çoktan yapmaya başladıysa, bundan faydalanmamak için hiçbir sebep göremiyorum."

Elena kireç gibi bembeyaz oldu. Tek kelime etmeden arkasını döndü, kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapı arkasından çat diye kapandı. Bir saniye sonra bir şeyin şangır diye kırıldığını, kiremit duvara kristal bir nesnenin çarpılıp tuzla buz oluşunu duydu. Her zaman kontrollü Jeffrey Deveraux'nun bir tepki vermesini sağladığı için nutku tutularak durdu.

"Bayan Deveraux?" Geraldine köşeden koşarak çıkageldi. "Bir şey duydum..." Kadın emin olamayarak kaldı.

"Bir süreliğine pek ortalarda görünmemeni tavsiye ederim," dedi Elena, donukluğundan silkinip kapıya doğru yöneldi. Jeffrey muhtemelen Elena'nın, etrafındaki yalakalar sürüsünün aksine, ona başkaldırma cüretini göstermesi karşısında kafayı yemişti. Kendi kızının suratına karşı fahişe demesiyle alakası bile yoktu. "Ve Gerry," Elena tekrar kapıya döndü, "ne yap et, öğrenmesini önle."

Asistan titrekçe evet anlamında başını salladı.

Elena hayatında hiç dışarı çıkıp şehrin gürültüsüne karıştığına o günkü kadar sevinmemişti. Arkasına bile dönüp bakmadan merdivenleri inerek dünyaya gelişine spermiyle katkıda bulunmuş adamdan uzaklaştı. Elini tekrar sıkıp zarfı hatırladı. Düşünebilecek kadar sakinleşmek için kendini zorlayıp zarfı açtı, mektubu içinden çıkardı. Annesinden ona mirastı ve Elena, Jeffrey'nin bunu ucuzlatmasına izin vermeyecekti.

Hesaptaki para miktarı, genel olaylar göz önüne alındığında ufaktı, Marguerite'in mal varlığı sağ iki kızı arasında eşit paylaştırılmıştı ve annesinin eşi benzeri olmayan battaniyelerini satarak kazandığı paradan ibaretti. Elena bu parayı kullanmaya hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştı, çünkü Jeffrey ısrarla ona yüklü bir harçlık ödüyordu.

Erkeksi kahkaha, onu havaya atan güçlü eller.

Elena bu anının etkisi altında sendeledi, sonra görüntüyü hemen yok etti, iyi niyetli düşüncelerden öte bir şey değildi. Babası her zaman için affetmeyi bilmeyen, katı bir disiplin sahibiydi. Fakat Elena itiraf etmek zorundaydı ki, Parisli karısına karşı bir şeyler *hissetmişti* Jeffrey; o dolgun nafaka, her özel günde pahalı mücevher hediyeler. Nereye gitmişti o servetler? Beth'e mi?

Elena parasal değer peşinde değildi pek ama bir zamanlar annesine ait olan bir eşyaya sahip olmak isterdi. Tek hatırladığı, bir gün yatılı okuldan eve gelmiş ve Marguerite, Mirabelle ve Ariel'e dair tüm izlerin evden silinip yok olduğunu görmüştü, Elena'nın beşinci yaş gününden beri gözü gibi bakıp sevdiği battaniye de dahildi. Adeta Elena annesini ve iki ablasını kendi hayal gücünde yaratmıştı.

Birisi omzuna çarptı. "Hey kadın! Çekilsene yolun ortasından!" İğne iplik gibi bir öğrenci ona hareket çekti.

Elena otomatik olarak bu jسته karşılık verirken felç inmiş halinden kurtulduğu için sevindi. Kol saatine hızlı bir bakış atınca hâlâ nefes alacak zamanı kaldığını anladı. Oracıkta ve derhal işin icabına bakmaya karar verip mektupta belirtilen banka şubesinin yolunu tuttu. Şansına, bayağı yakındı. Elena tam evrak işini halletmiş, oradan ayrılmak üzere ayağa kalkıyordu ki, banka müdürü, "Kasanın içindekileri görmek ister misiniz, Bayan Deveraux?" diye sordu.

Elena adamın, muhtemelen çokça iyi yemek ve az egzersiz yapmanın sonucu tombul suratına baktı. "Kasa mı?"

Adam kravatını düzelterek başıyla onayladı. "Evet."

"Anahtara ihtiyacım yok mu," Elena kaşlarını çatı, "imzam ve giriş kartına?" Özellikle karman çorman bir av esnasında bunları araştırmak zorunda kaldığı için iyi biliyordu.

"Normalde evet." Adam ikinciye kravatını düzeltti. "Sizinkiyse biraz sıradışı bir durum."

Çevirisi: Babası Tanrı bilir kendince hangi sebeplerden ötürü bir sürü torpil yaptırmıştı. "Pekâlâ."

Beş dakika sonra Elena'ya imza atırılmış ve bir anahtar verilmişti. "Benimle kasa dairesine inerseniz, burada ikili adım sistemi kullanıyoruz. Kasanın anahtarı bende, kutunun anahtarı sizde." Banka müdürü arkasını dönüp Elena'yı sağlam eski binanın sessiz odalarına ve arka taraflarına götürdü.

Kasa kutuları, tarihi binanın göbeğinde çok alakasız görünen birçok elektronik kapının arkasında gizliydi.

Elena.

Zihnindeki o karanlık fısıltıyı hayal etmediğinden emindi. "Çık dışarı."

Takip ettiği adam, omzunun üstünden şaşkın şaşkın ona baktı. Elena tırnağından bir şey temizlemeye çalışıyormuş gibi yaptı.

Geç kaldın.

Elena gözlerini kısıp dişlerini sıktı ve Raphael'i beyninden kovmak için çekeceği baş ağrısına değer mi diye merak etti.

Bankadan çıkınca bir araba seni karşılayacak.

Elena durup banka müdürünün ceketine gözlerini dikerken adamın korkusunun kokusunu aldı. "Birkaç dakika önce kimi aradınız?"

Adam ona doğru baktığında gözlerinde bir tavşan gibi panik gizliydi. "Hiç kimseyi, Bayan Deveraux."

Elena adama onu çok sinirlendirdiğini gösteren soğuk bir gülüş çaktı. "Bana kutuyu göster."

Adam cezadan yakayı sıyırdığına şaşırarak emredilene yaptı. Elena adamın uzun, metal kutuyu bir masanın üstüne koymasını bekleyip sonra onu kovaladı. Raphael'in ordusunda bir karıncaydı, bir hiçti. Elena tek başına oturup karşıdaki duvara gözlerini dikti. "Raphael?"

Cevap yoktu.

Elena dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp kutunun kilidini açtı, kapağını kaldırdı ve... içinde ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama bulduğu şeyi hiç ummuyordu. Mücevher kutuları, kurdeleyle bağlanmış mektuplar, fotoğraflar, küçük bir dolap satın alındığını gösteren bir fatura. Hepsinin de üstünde sayfaların kenarları altın rengi boyanmış, siyah ciltli bir defter. Elena parmağını uzattı, sonra geri çekip kutuyu çat diye kapattı. Yapamazdı. Bugün olmazdı. Kutuyu tekrar kilitledikten sonra banka müdürünü geri çağırıp kutuyu kasadaki yerine geri koydu. "Ne zamandır burada duruyor bu?"

Adam elindeki belgeye baktı. "Anlaşılan yaklaşık on beş yıl önce açılmış."

Elena adam onu durduramadan belgeyi elinden kaptı ve ilk sayfanın altındaki imzayı gördü.

Jeffrey Parker Deveraux.

On beş sene önce. Babasının annesini ve ablalarını yüzünden sildiği yaz. Gerçi bu kutu başka bir hikâye anlatıyordu tabii. Canı cehenneme! Belgeleri tekrar müdürün suratına atıp bankanın para diye bağırان şık tasarımı de-
korundan ve kapıyı ona tutup açan güvenlik görevlisinin önünden sert adımlarla yürüdü. "Teşekkürler."

Bir saniye sonra adamın gülüşü, şoka dönüştü. Elena adamın bakışlarını takip edince tam karşıda dünya yansa umurunda değilmiş gibi bir tavırla lamba direğine yaslanmış bekleyen, mavi kanatlı, göz kamaştırıcı güzellikte bir adam gördü. Sokağın bu yanında trafiğin akışı sona ermişti ama diğer şerit vızır vızırdı, sanki New York'un tüm nüfusu oradan yürümeyi seçmişti.

Elena kaldırıma adımını attı. "Illium."

"Hizmetinizdeyim." Melek arkada bekleyen Ferrari'ye doğru elini salladı. İtfaiye kırmızıydı. Tabii ki.

Elena tek kaşını kaldırdı. "Kanatların içine nasıl sığıyor?"

"Ah keşke, ben sadece izleyebilirim." Elena'ya anahtarı attı.

Elena düşünceli düşünceli anahtarları yakalayıp suratını buruşturdu. "Bu kimin milyon dolarlık arabası ve sana ne yaptı?"

"Dmitri'nin. Ve işte."

Elena neredeyse kahkahalarla güldü ve bunu hiç tahmin etmemişti. "Harita?"

Illium'un mavi siyah saçlarının yanında iyice dikkat çeken, parlak altın rengi, capcanlı gözleri arabaya doğru kaydı. "Torpido gözünde."

Hoş, Dmitri'nin çok kıymetli malını alıp gezintiye çıkararak adamı fitil etmek hoşuna giderdi ama... "Göze çarpmayacak bir araca ihtiyacım var."

"İki blok doğuda, yeraltında bir otopark var. İçeri gir ve düğmeye bas." Illium lamba direğinden uzaklaşıp kanatlarını iki yana açtı.

"Hava mı atıyorsun?"

"*Oui, oui.*" Safi erkek cazibesiyle dolu bir tebessüm.

"Saçlar gerçek mi?"

Başıyla onayladı. "Gözlerim de. Merak ediyorsan." Alaycı bir gülüş daha çaktı.

Elena bir tüyün kaldırımı yavaşça düştüğünü gördü. "Eğer onu yerden kaldırmazsan, isyan çıkar."

Illium, vampir avcısının bakışını takip etti. "Alıp gökyüzünden aşağı bırakacağım. Birisi sihri bulacak."

Elena burun kıvrarak ama garip bir şekilde bu fikirden etkilenererek kapının kilidini açıp arabaya bindi. Sokağın karşı kaldırımında telefonların kameraları deli gibi bir hızla çalışıyordu. Elena gözlerini devirdi. "Millet seni kaçırmadan uçup git artık."

"Güzel görünüyor olabilirim, Elena ama aynı zamanda tehlikeliyim." İnceden bir İngiliz aksanı aradan süzüldü.

"Ondan," dedi Elena, "hiç şüphem yok." Motoru çalıştırıp kaldırım kenarından ayrıldı, Illium'un da hemen arkasından havalandığının farkındaydı. Tehlikeli olabilirdi ama bir başmelek değildi sonuçta. Ayrıca Raphael hangi akla hizmet böylesi bir meleş göndermiş diye düşünürken...

Biliyordu, diye fark etti.

Raphael, Jeffrey'nin onu çağırdığını, neden sokaktaki çöpten daha değersiz bulduğu kıızıyla sonunda konuşmaya tenezzül ettiğini biliyordu.

Hatta bilmekle kalmamış, Elena'nın göstereceği tepkiyi de doğru tahmin etmişti.

Artı, ona mümkün olan en mükemmel intikamı tedarik etmişti. Elena sırtmaya başladı. Jeffrey Deveraux'nun

istenmeyen kızı, melekler tarafından eşlik edilecek kadar önemli görülüyordu, öylesine cıfcaflı bir eskort gönderilmişti ki, eyalette duymayan kaldıysa Elena şaşırırdı.

Tam bu sırada cep telefonu çaldı.

Elena ışıklarda durmuştu, böylece telefonu açabildi. "Sara, amma kulağı kesiksin."

"Sen de duyduğum kadarıyla rüyaları süsleyen bir meleklerle birlikte takılıyormuşsun."

"Meleklerin hepsi çok güzel." Ama bu yeterli değildi. Elena için değildi.

"Ama çoğunun gümüş hareli lacivert kanatları yok."

"TV mi?"

"Telefonlarla çekilen fotoğraflar. Meleklerin sokakta dolaştığına pek sık rastlanmaz da." Fısıltı gibi bir iç çekiş oldu. "Bu meleğin şehirde olduğunun haberini almıştım ama şimdiye kadar yakın çekim resimlerini görmemiştim. Bayağı güzelmiş. O sınıksız şeyinden bir ısırık alabilirdim..."

Elena kahkahalarla gülmeye başladı. "Yavaş kızım, sen evlisin, unuttun mu?"

"Mmm, bir ısırık almak demişken. Deacon..."

"Fazla ayrıntıya gireceksin galiba!" Işık yeşile döndü. "Birkaç dakika sonra ararım."

Elena tam otoparka sapmak üzereydi ki, mavi bir tüy döne döne kucağına indi. Dudakları kıvrıldı ama o sırada kafasını kaldırıp bakması için çok geçti. Elena arabayı otoparkın karanlığına sokup onu Raphael'in evine arabayla götüren vampirin, orada heykel gibi duran vampirin, yakınında durdu. Yeraltının loş olmasına rağmen adam güneş gözlüğü takmıştı. Elena herhalde onun gibi gözlerim olsa ben de takardım, diye düşündü.

Arabadan inip atkuyruğunu açtı ve çabucak Illium'un tüyünü kulağının üstünde saçlarının arasında ördü. "Eğer

Bluebell dikkatli davranmazsa," diye mırıldandı vampir, "gene bütün kanatlarını kaybedecek."

Atkuyruğunu yenilemiş halde haritayı adamdan alıp arkasındaki eski model sedanı başıyla gösterdi. "Anahtarlar?" Elena vampire Ferrari'nin anahtarını attı.

"Üstünde." Adam diğer anahtarı cebine atıp yolcu kapısı tarafında arabaya yaslanmayı bırakıp dik durdu. "Raphael her on dakikada bir haber vermeni istiyor."

"Patrona söyle, rapor edecek bir şeyim olduğu zaman onu arayacağım, Yılandık."

Adam güneş gözlüğünü başının tepesine itip o tüyleri diken diken eden gözlerini ortaya serdi. "Zehir lakabını tercih ederim."

Elena tek kaşını kaldırdı. "Ciddi değilsin."

"Illium gibi bir ibne isminden iyidir. Ne anlama geliyor ki zaten?" Acı dişlerini gösteren keskin bir gülüş attı.

Bilerek, tamamen kasti, diye düşündü Elena. Zehir kusursuz derecede modern konuşsa da, hata yapmayacak kadar yaşlıydı. "Öyle misin?"

"Nasıl mıyım?"

"Zehirli?"

Bir başka vahşi gülüş. Vampir diliyle azı dişinin tekinin ucuna dokundu ve dilini geri çekince Elena altın rengi bir sıvı aktığını gördü. "Dene ve gör."

"Belki daha sonra, Michaela'nın elinden sağ kurtulduktan sonra."

Vampir öylesine gür ve erkeksi bir sesle kahkaha attı ki, otoparkın diğer köşesinde asansörden inen bir kadının çantasını düşürüp ağzı açık kalarak bakmasına sebep oldu. Zehir fark etmişe benzemiyordu, gözleri Elena'daydı. Güneş gözlüğünü başından tekrar gözlerine indirdi. "Kimse Bizans'ın Yüce Kadın Rahibesi'nin elinden sağ kurtulamaz."

Duyduğu unvanın ima ettiği kadim olgunluk karşısında bütün derisi ürperdi Elena'nın. Cevap vermeden sedanın kapısını açıp bindi, dört pencereyi de indirdi. Gaza basıp çıkarken Zehir'in asansörün yanındaki kadına doğru ilerlediğini gördü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elena arabayı on dakika kadar sürdükten sonra Sara'yı aramayı unuttuğunu fark etti. Boş bir mal boşaltma cebi bulup yanaştı ve numarayı çevirdi.

Arkadaşı telefonu ilk çalışta açtı. "Dedikodu kazanı fokur fokur kaynıyor. Mavi melek seni kollarına alıp uçtu diyorlar."

"Melekler, ölümlüleri taşıyarak namlarına leke sürmez." Malum ölümlüyü derhal belli bir yerde görmek istemedikleri sürece yani. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Kayıp kızlar; son bir haftadır on beş kız kayboldu." Sara tam Lonca Yöneticisi sesiyle konuşmuştu. "Yakala o piçi, Ellie."

"Yakalayacağım." *On beş mi?* Diğer yedi ceset hangi cehennemdeydi? "Zamanlamasını biliyor musunuz?"

"Sana haberi gelmedi mi daha?"

"Hayır." O halde ya melekler her şeyi bilmiyordu ya da Elena'yı habersiz bırakıyorlardı. Telefonu avucunda sıktı. "Hemen ver."

"Verecek pek bir bilgi yok. Bir grup iki gün önce sırta kadem bastı, aynı gece galiba. Ve ikinci grup da dün gece, belki bu sabahın çok erken saatlerinde."

"Sağ ol Sara. Zoe'yi benim için öp."

"İyi misin?" Sorusu endişe doluydu. "Yemin ederim Ellie. Tek lafın yeter, seni görevden çekmek için elimizden geleni yaparız."

Yapacaklarını biliyordu Elena. Lonca, müthiş bir sadakat temeli üstüne kurulduğu için asırlardır ayaktaıdı. "İyiyim ben. Bu herifi yakalamam lazım."

"Güzel. Ama çok kıllanırsan, unutmı, arkandayız."

"Biliyorum." Boğazı kurudu. Sara biliyordu. Çünkü bir sonraki yorumu, Elena'yı güldürmek içindi.

"Ashwini'nin ne kadar korkutucu olduğunu bilirsin. Bir saat önce arayıp gizli bir el bombası fırlatıcısı zulasına sahip olduğunu söyledi, belki bilmek istermişim. Benim cevabımsa aynen, 'Nasıl yanı?' oldu."

"Tipik Ash işte," diye güldü Elena.

"Ama anlarsın ya," diye devam etti Sara, "sıçtığımın aletleri adı-lazım-değillere karşı çok kullanışlı olabilir. Tek kelime yeter Ellie. Tek ihtiyacımız bu."

"Sağ ol Sara." Elena çok fazla bilgi aktarma dürtüsüne yenilmeden telefonu kapattı. Ardından derin bir nefes alıp motoru çalıştırdı ve Başmelek Kulesi'ne doğru sürmeye başladı. Michaela hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde vak-tinin çoğunu ya malikânesinde ya da Kule'nin etrafında geçirmiş, arada bir pahalı bir mağazaya uğramıştı. Elena ana caddeden sapmayı, binanın etrafından dolanmayı bekliyordu ki burnuna çalındı.

Kanla kaplı keskin asit kokusu.

Ani fren yapıp lastikleri bağırarak durdu ve arkasından küfür eden taksiciye aldırmadan arabadan indi, dikkatlice üç yüz altmış derece döndü. İşte. Arabaya geri atlayıp ke-

nara park etti ve dışarı çıktı. Artık kokuyu aldığı için yayan giderse daha etkili olurdu.

Yoğun, koyu, çikolata. Günahkâr. Baştan çıkarıcı.

Elena durdu, havayı kokladı. "Dmitri." Vampir ya önünden geçmişti ya da bu civardaydı. Çoğu vampir için bir şey fark etmezdi, Elena kokuları ayırt edebilirdi. Fakat Dmitri'nin varlığı o kadar kuvvetliydi ki, üstüne bir de Uram'ın izinin eskidiği eklenince... "Siktir." Telefonunu çıkardığı gibi Raphael'i aradı.

"Elena."

O sesi duyunca kanı damarlarında ateşlenerek aktı: seks ve buz, zevk ve acı. "Dmitri'nin kokusu iz sürmeme engel oluyor."

"Uram'dan bir iz mi buldun?"

"Evet. Dmitri'yi buradan uzaklaştırabilir misin?"

Bir sessizlik. "Harekete geçti bile."

"Teşekkürler." Elena telefonu kapattı. Biraz daha devam ederse o ses ruhuna sızar ve çöreklenirdi. Onun yerine Elena kafasını boşaltıp odaklandı ve tekrar taramaya başladı.

Dmitri'nin kokusu müthiş bir hızla azalıyordu. Çok hızlı koşamıyorsa, demek ki altında bir araç vardı. Elena'nın umurunda değildi. Tek önemli olan şeyi kaybetmişti... Yo, hayır, buradaydı. Elena sola dönüp yavaşça koşmaya başladı.

Beş blok ilerlemişti ki, bir sebeple kafasını kaldırdı. Az önce masmavi olan gökyüzü bulutlarla kaplanıyor, sıkıcı bir griliğe dönüşüyordu. Fakat gözüne bir mavilik çarptı, bir saniyede kayboluverdi. Illium. Koruması mı olmuştu acaba? Elena omuz silkip boş verdi ve iki apartman arasında sıkışmış bir bakkal olsa da, çoğunlukla evlerden oluşan bir bölgenin tam ortasında aniden durdu.

Yaya trafiği arkasında bıraktığı mağazaların önündeki kaldırımlar kadar dolu değildi ama sabit akıyordu. Birkaç

kişinin gergin bakışına maruz kaldıktan sonra fark etti ki elinde o uzun, ince bıçaklarından birini fırlatmaya hazır tutuyordu.

“Hanımefendi.” Titrek bir ses.

Elena arkasını dönmedi. “Memur bey, av üstündeyim. Lonca kartım sol arka cebimde.” Avcılar her türlü silah taşıma iznine sahipti. Elena onlar olmadan şuradan şuraya adım atmazdı.

“Ah...”

Elena ona boş sol elini gösterdi. “Karta uzanacağım. Tamam mı?” Rüzgârda asit kokusu. Koyu, kara kan. Kahretsin, kahretsin! Kokuyu kovalıyor olmalıydı, avcılarının sokaklarda gezmesi hakkında bilgisi olmayan bebek polis memuruyla uğraşması değil. Polis Akademisi’nde bugünlerde ne öğretiyorlardı?

Önündeki kadın bir çığlık attı ve birden mavi bir parlaklık sokağa iniverdi. Elena polise şöyle bir baktı, küçük dilini yutarak yukarı baktığını ve koştuğunu gördü. *Melek* çarpması. Nüfusun yaklaşık yüzde beşi bu kavrama meyilliydi. Elena bu etkiyle savaşmak için bir ilaç keşfettiklerini duymuştu ama çoğu insan *tedavi* edilmek istemiyordu.

“Bir melek gördüğüm zaman, kusursuzluğu görüyorum,” demişti adamın teki yeni çekilen bir belgeselde. “Meleğin büyüüne kapılmış halde geçirdiğim o kısacık saniye içinde gerçek hayat sona eriyor ve cennet avuçlarımin içine iniyor. Neden vazgeçeyim bundan?”

Elena kısacık, acı dolu bir saniye melek çarpmasını kıskandı. Elena masumiyetini, cennetteki bakıcıya olan inancını on sekiz uzun yıl önce yitirmişti. Ardından kamera adamın melek çarpması yaşadığı anki görüntüsünü vermişti ve Elena kasmaya yakın olmuştu. Safi hayranlık, tapınma ve körlük derecesindeydi. Melekleri tanrılara çeviren bir adanmışlık.

Yok, almayayım.

On dakika sonra koku gırtlığını acıtiyordu, dilinin üstünde bir tüy tabakası gibiydi. Elena etrafına bakınca kendini şehrin paralı bölgelerinden birinde, Central Park'ın doğusunda buldu. Çok, çok paralı bir bölge, diye fark etti, binaların hoş büyüklüğünü görüp. Burada devasa apartmanlar yoktu. Anlık bir duraklama yaşadı ve sonra olay mahaallini bulmuştu. Eğer onu gören olursa, arkasını temizleme işini Raphael'e bırakarak kilitli oymalı demir giriş kapısını tırmanıp aşağı, tek başına duran kent evinin önüne atladı. Sağ tarafa doğru daracık bir patika dikkatini çekince hemen oraya doğru yürüyüp evin arka tarafına geçti.

"Özel bir park." Nefes kesici. Elena, Manhattan'da böyle bir yerin varlığından habersizdi. Dikdörtgen, koyu yeşil çimenlik alan dört yandan ilkinе benzer, Avrupalı tasarımları andıran kent evleriyle çevriliydi. Elena kaşlarını çatarak en yakındaki duvara dokundu ve zaman ya da yaş hissi duymadı. Sahte, diye düşündü hayal kırıklığına uğrayarak. Müteahhidin teki, şüphesiz çok pahalı bir araziyi satın almış, İngiliz stili bir bahçe yapmış ve muhtemelen paraya para dememişti.

Meleklerin savuracak parası boldu.

Artı koku burada çok kuvvetliydi... ama taze değildi. "Buradaymış ama gitmiş."

"Emin misin?"

Elena bıçağını çekerek yerinden fırladı ve tam arkasında Raphael'i buldu. "Hangi cehennemden... Görünmezlik büyüğü mü?"

Raphael soruyu cevapsız bıraktı. "Neredeymiş?"

"Evin içindeymiş galiba," diye yanıtladı Elena, hızlanan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışarak. Aynı zamanda yüreğini ağzına getirdiği için Raphael'in kalbine bıçağı saplamamaya çalışarak. "Halka açık yerlerde ortaya çıkmadığını sanıyordum."

“Şu anda bizi gözetleyen yok.” Bakışları Elena’nın saçlarına kaydı. “Illium’un akrobasi hareketlerine hayran olmakla meşguller.”

Raphael’in bakışlarında canlanan, sahiplenici karanlığı görmezden geldi Elena. “Eve girmemiz lazım.” Başmeleğin etrafından yürüyüp arka kapıya yollanmak üzereydi ki, Raphael üst kolundan yakaladı.

Elena onu üstünden silkelemeye hazır halde aniden durdu, ancak Raphael’in, sadece saçındaki mavi tüyü çıkarmakla uğraştığını fark etti. “Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı. “Şimdi mutlu musun?”

Raphael tüyü avucunun içinde ezdi. “Hayır, Elena. Değilim.” Raphael elini açınca pırıl pırıl mavi tozlar toprağa döküldü.

Elena ona bunu nasıl yaptığını sormamaya karar verdi. “Ufak bir hırsızlık girişimi senin için sorun olur mu?”

“Zehir bana içeride kalp atışı olmadığını söyledi.”

Elena’nın midesi büzüştü. “Ölüm mü? Ölüm kokusu mu alıyor?”

“Evet.” Raphael, Elena’nın kolunu bırakıp önden yürüdü.

Elena evin yan tarafına ve sokağa doğru şöyle bir bakış atınca Zehir’in, kapalı ama artık kilitli olmayan giriş kapılarının diğer tarafında heykel gibi dikildiğini gördü. Korumaya görevlisi ve özel şoföre benziyordu. Böylesi lüks bir mahallede gayet olağandı. Birilerinin gelip onları rahatsız etmeyeceği için memnun olan Elena, Raphael’in arkasından kapıya yürüdü. “Bekle,” dedi, Raphael elini kapının koluna koyunca. “Alarm çalmasına sebep olup dikkat çekebiliriz.”

“Halledildi.”

Elena bazı vampirlerin ne kadar hızlı hareket ettiğini düşündü. “Zehir mi?”

Kısa bir kafa sallayışla cevaplandı. "Bu konularda uzmandır."

"Neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı Elena, evin içinden sızan kokudan öğürmemek için zorlanarak. "Of Tanrım."

Raphael kapıyı ardına kadar açtı. "Hadi gel Elena." Elini uzattı.

Elena eline uzun uzun baktı. "Ben bir avcıyım." Ama yine de parmaklarını onunkilere doladı. Bazı kâbuslar, tek başına yüzleşilmeyecek kadar feciydi.

Eşikten içeri birlikte adım attılar, Raphael'in kanatları kapıdan kolaylıkla geçti. "Bir melek için yapılmış," dedi Elena, açık plan alana uzun uzun bakarak. Birinci katın hiçbir yerinde alanı bölen tek duvar bile yoktu. Oturma alanındaki halı, beyaz üstüne kırmızı bir Rorschach deseniye.

İçerisi şiddetli bir renk patlaması olmalıydı ama tam aksine, biçimsiz bir gri hâkimdi, perdeler çekilmişti, içeriye tüm sesleri boğuklaştıran ağır bir gölge çökmüştü... diğer her şeyi kuvvetlendiriyordu.

Çürüme. Asit. Seks.

Tatlar Elena'nın dilinin üstünde birbirine karışıp mide-sini çalkaladı. "Onlarla seks yapmış."

Raphael gözlerinde mavi alevler çakarak kirislere asılmış cesetlere baktı. "Emin misin?"

"Kokusunu alabiliyorum." Elena sadece vampirlerin izini sürebilirken koku alma duyusu, sıradan bir insanınkinden kat kat daha iyiydi. Anlaşılan, hatta bir başmeleğinkinden de.

"Kan yok."

Elena halıdaki lekelere gözlerini dikti. "Buna ne ad verirsiniz?" Bir daha kafasını kaldırıp yukarı bakmamaya, hızlıca bir bakış atmayla zihnine kazınan dehşet parçalarını perçinlememeye söz verdi.

*Klimanın esintisinde dalgalanan, sarkan uzuvlar; dehşetin kasılmasıyla donmuş suratlar. Yırtılıp açılmış beyaz tenler, ma-
viye boyanmış dudaklar,ilmek yerine kullanılmış saçlar.*

Raphael, Elena'nın elini daha sıkı tutup önünde açılan derin uçurumun kenarından onu çekti. "Kanlarını alma-
mış. Feci yaralar açmış ama barbarca beslenmeye dair bir
iz yok."

Elena şimdiden bulguları teyit etmek için tıbbi uzman
gelmeyeceğini biliyordu. Eğer Uram'ı bulup durdurma
şansları olursa, bakmak zorundaydı, emin olmak zorun-
daydı. İşi buydu. "Cesetleri kesip indir." Elena'nın sesi çat-
ladı. "Yaraları yakından görmem lazım." •

Raphael elini bıraktı. "Bıçağını alayım."

Elena bıçağı başmeleğin avucuna koydu, oturma oda-
sındaki kızıl patlamasının ortasına yürüyüşünü, kanatla-
rını yana açıp yere sürtünmesin diye hafifçe kaldırışını iz-
ledi. Ardından kanatlarını bir kere güçle çırpıp havalandı.
Odada bir rüzgâr esti.

Cesetler sallandı.

Elena kapıdan dışarı, bahçeye koştuğu gibi oracıkta,
ikinci kez o gün yediklerini olduğu gibi çıkardı. Her şeyi
kustuktan sonra bile midesine kramp girdi ve bir hortu-
mun ucu uzatılınca yaşam hattı gibi yapıştı Elena, hemen
ağzını yüzünü yıkadı ve plastik tadı veren suyu sanki en
tatlı nektarmış gibi kana kana içti. "Teşekkürler." Hortu-
mu yere atıp kafasını kaldırdı.

Zehir yavaşça, alaycı alaycı gülümsüyordu. "Koskoca
çetin ceviz avcı biraz kan gördü diye fenalaştı." Musluğu
kapattı. "Hayallerim yıkıldı."

"Ah garibim," dedi Elena, eliyle yüzünü silerek.

Vampir egzotik teninde bembeyaz parlayan dişlerini
gösterdi. "Daha iyi misin?" Her kelimesinden samimiyet-
sizlik damlıyordu.

"Ye beni." Elena arkasını dönüp onu tekrar mezbahaya götürecek merdivenleri çıktı.

"Ah, ona niyetim var zaten." Cinsel imayla dolu sözler. "Her yerinden."

Elena bakmadan vampire doğru bir bıçak savurdu, adamın bıçağı ters kenarından tutup avucunu yırtarak küfür ettiğini duyunca çok sevindi. Gücünü toplamış halde eşikten içeri girdi.

Raphael oturma alanındaydı, sonuncu cesedi haliye yatırıyordu. Kadını nazikçe kucığına bastırarak tutuyordu. Başmelek benzer pozisyonda yan yana konmuş cesetler sırasının sonuncusunu yerleştirmeyi bitirince Elena yutkunarak ona doğru yürüdü. "Üzgünüm." Elena açıklama yapmadı, Raphael'e gerçeği anlatmadı. Bu konuda hayır.

Raphael kafasını kaldırıp baktı. "Özür dilemene gerek yok. Dehşeti hissetmek bir yetenektir."

Elena meraklandı. "Sen hisseder misin?"

"Çok çok az." Başmeleğin yüzünden kadim bir karanlık geçti. "Öylesine çok kötülüğe tanık oldum ki, bu kadar masumu kaybetmek bana mısın demiyor."

İnsanietten uzaklığı içini burktu Elena'nın. "Söylese-ne," diyerek çömeldi, "bana gördüğün dehşetleri anlat da, şunu unutayım."

"Hayır. Senin kafanda yeterince kâbus yaşıyor." Göz göze geldiler. "Sen git, Uram'ın izini sür. Bunlar bekleyebilir."

Elena başmeleğin haklı olduğunu bilerek dışarı yürüdü ve ilerleyen on dakika boyunca Uram'ın çıkış yolunun izini sürmeye çalıştı. Hayal kırıklığıyla çarpılarak eve geri döndü. "Buradan uçmuş."

Raphael cesetleri başıyla işaret etti. "O zaman düşmüşleri incelemek zorundayız, bakalım bize bir şeyler anlatacaklar mı?"

Elena titrekçe başını sallayıp ilk cesedin yanına çömeldi. "Boyundan göbek deliğine kadar kör bıçakla kesilip açılmış." Kızın iç organları artık vücudunda değildi. "Geri kalan parçalarını buldun mu?"

"Evet. Arkandaki köşede... bir yığın var."

Elena'nın ağzına safra geldi ama dişlerini sıkıp araştırmaya devam etti. "Isırma izi yok, bıçak dışında herhangi bir şeyle kestiğini gösteren bir iz yok." Elena sıradaki cesede geçerken kızın suratına bakmadığını fark etti. Bu bir hataydı. Uram ağzından kanını emmiş olabilirdi. Bir keresinde bir öpüşmeyle kanı kurutulan bir ceset görmüştü çünkü.

Midesi acıyacak kadar kasılarak gidip surata dokundu ve durdu. "Bana eldiven lazım."

"Ne görmen gerektiğini söyle." Raphael, cesedin diğer tarafında belirince kanatları Elena'nın görüşünü kapattı.

"Saçmalama," diye mırıldanıp başmeleğin cesedi aşağı taşıdığını unutarak Raphael'in cesede dokunmak üzere uzanan elini geri itti Elena. "İnsan virüsü kapmış olabilir ya da Uram, hayatta kalan kadını olduğu gibi bunu da enfekte etmiş olabilir."

Mavi, masmavi gözlerle bakiştı Elena. "Ben ölümsüzüm, Elena." Yavaşça hatırlattığı bu gerçek, yumuşak başlı bir çekiç gibi beynine işledi. Elbette ölümsüzdü. Elena nasıl unutabilmişti?

"Ağzı," dedi, ne kadar kutsanmış olursa olsun, hiçbir ölümlüye ait olamayacak surattan bakışlarını kaçırarak. "Ağzını aç."

Raphael tereyağından kıl çeker gibi söyleneni yaptı. Neyse ki, ölüm katılığı geçmişti, o yüzden ölü kızın çenesini kırmak zorunda kalmadı, gerçi Raphael için çocuk oyuncağı olacağını da biliyordu. Elena kargo pantolonunun yan cebinden ince bir fener çıkarıp kızın ağzının içine soktu. "Isırık yok."

Belli bir düzenle ilerleyerek diğer cesetleri de sırayla incelediler. Hepsi de bıçakla ince ince kesilmişti, bazılarında diğerlerinden daha çok insaf edilmişti. İlk kurban, bağır-sakları değilirken hayattaymış, sonuncusu ölmüş mesela. "Isırık izi yok. Demek ki yaralardan kan emmemiş." Ya da iç organlardan.

"Azı dişle kan almak zevkin bir parçasıdır."

"O zaman kesinlikle beslenmemiş." Sadece işkence etmiş.

"Kandandoğan birisi beslenme dürtüsüne karşı koyamaz."

Parçalar yerine oturdu. "Önce bunu yaptı, sonra depodaki cesetleri." Klimalı ortam cesetlerin çürümelerini önlemişti ama Elena şimdi yeniden bakınca olayın en az bir, belki de iki gün önce yaşandığına dair bir sürü işaret gördü: duvarlardaki kurumuş kanın rengi, ölüm sertliğinin olmayışı, kanın yerçekimini takip etmesiyle kızların vücudunda oluşan morluklar.

Bütün avcılar, ölümle ilgili genel ayrıntılar üstüne bir kursa tabi tutulurdu; bir vampirin öldürdüğü insanları ilk bulan genelde onlar olurdu. Şimdi, yaraların üstüne bastırınca renklerinde hiçbir değişiklik görmedi Elena, deri solup tekrar kanla dolmuyordu. Ölü lekeleri sabitti. "Bu kızlar alıştırmamış."

"Yine de kokusunun peşinden buraya geldin."

OTUZUNCU BÖLÜM

Elena topuklarının üstünde geriye sallanıp zaman çizelgesine uymayan tek kan izine, halının üstündekine uzun uzun baktı. Fazlasıyla tazeydi. "Haklısın. Piç herif sanatına hayran olmak için geri gelmiş!"

"Nöbetçileri yerleştiririm." Raphael, Elena'dan sonra doğruldu, parmaklarının ucuna kan bulaşmıştı, cesetlerin ona sürtünen noktalarında kıyafetleri kan olmuştu. Elena onu en son görüşünü hatırladı, kanlı avucunu, atan bir kalbin panik dolu nabzını.

Her nedense, artık Elena'ya dehşet dolu gelmiyordu. Bu gördüklerinden sonra hayır. Uram kurbanlarıyla oynamıştı, tıpkı bir fareyi yemek değil, sırf işkence etmek isteyen bir kedi gibi. New York Başmeleği hakkında ne dersiniz deyin; acımasız, sert, kesinlikle ölümcül ama işkence etmek için işkence etmiyordu kimseye. Raphael'in her hareketinin bir amacı vardı. O amaç, milletin bir daha asla ona ihanet edemeyecek kadar ödünü patlatmak olsa da.

Raphael ellerini yıkamak için mutfığa geçerken Elena konuştu. "Bence geri dönmeyecek, depo cinayetlerinden sonra geri döndü, belki kendini beğenmişlikten, belki din-

lenmek için ama buna bak." Elena bir masanın altına yuvarlanmış bir kâseyi işaret etti. "Bunu fırlatmış, muhtemelen kenara ayırdığı kanın onu tatmin etmediğini anlayınca yaptı."

"Burası onun eğlence eviymiş ama canlı oyuncakları tercih ettiğini anlamış."

"Evet, taze et isteyecek artık." Kelimeler soğuk görünüyordu ama Elena da bu seviyede kalmalıydı. Eğer hissetmeyi göze alırsa...

Raphael başını salladı. "Sence bu gece de kalkıp beslenecek mi?"

"Mütemadiyen kana susamışlık hali içinde olsa da," ve bu Elena'nın düşünmek bile istemediği bir kâbustu, "ben- ce muhtemel değil, depoda nasıl da tıka basa kendini doyurmuş gördük."

Tam o esnada büyük bir musluk açılmış gibi, gökten yeryüzüne yağmur boşandı.

"Siktir!" Elena kapıya doğru döndü. "Hassiktir! Hassiktir! Hassiktir!"

Raphael vampir avcısının nöbet geçirmesini izledikten sonra sakince sordu, "Uram uçu dedin sanmıştım?"

"Beni buraya getiren tüm koku işaretleri artık kayboldu! Tüm şehirden silindi." Elena ufak bir çığlık attı. "Yağmur koku izini en berbat eden şeydir, ne yaptıkları hakkında azıcık bilgisi olan vampirler, dünyanın en ıslak bölgelerine kaçarlar hep." Elena işine limon sıkarak yağmur tanrılarını öldürmek istiyordu. "Siktir! Çok acıdı ya!"

Raphael kapıya doğru bir hareket yaptı. "İcabına bak."

Elena, Dmitri'nin geldiğini anlamak için dönüp bakma ihtiyacı duymadı. Kokusu bela bir pelerin gibi etrafına sarındı. "Kapat şunu, vampir, yoksa Tanrı'ya yemin ederim kendi bacağına alır kalbine kazık gibi saplarım."

"Bir şey yapmıyorum Elena."

Elena arkasına dönüp bakınca adamın yüzündeki ciddiyeti gördü ve onunla dalga geçmediğini anladı. "Çiftesiktir. Aşırı adrenalinden sinir dengem bozuldu, yakında çökecek." Elena'nın yeteneği her zaman ufak bir çöküş yaşamadan önce böyle aşırı duyarlı olurdu. "İyisi mi vücudumu dinleyip birkaç saat gözlerimi dinlendireyim." Dün gece bir ya da iki saat ancak uyumuştı, o uyuz sandalye çok rahatsızdı çünkü. "Uram tekrar harekete geçene kadar hiçbir şey bulamam."

Tekrar cinayet işleyene kadar.

"Michaela'ya göz kulak oluyor musun?" diye sordu Raphael'e. "Onu yakalamak için elimizdeki en iyi malzeme olabilir."

"O bir başmelek," diye hatırlattı Raphael. "Onun kaynaklarını kendiminkilerle güçlendirmek demek, onu zayıf görüyorum demektir."

"İtiraz mı ediyor?" Elena başını sağa sola çevirdi. "O zaman Tanrı'ya dua edelim de, iyi adamları ve casusları olsun." Elena meleklerin kibrine, yağmura, tüm batasica evrene sinir olmuş vaziyette arkasına bile bakmadan uzun adımlarla dışarı çıktı. Zehir giriş kapısındaydı. Herif donuna kadar ıslanmıştı. "Bana araba lazım."

Elena'yı şaşırtarak anahtarları eline attıktan sonra kaldırım kenarına park ettiği sedanı işaret etti Zehir. Elena demir kapılardan geçip arabaya yürüdü.

Benim evime git, Elena. Orada buluşalım.

Elena arabanın kapısını açıp bindi ve yüzündeki yağmuru silip dudaklarına değen tazeliğinin tadını aldı. Ama hayır, Raphael'in tadıydı bu. Bir cevap bekliyordu. "Biliyor musun, Başmelek? Sanırım artık teklifini değerlendirmemin vakti geldi."

Hangi teklifi?

"Beni aklımı yitirene kadar becerme teklifini." Elena

unutmak zorundaydı; kanı, ölümü, o zararsız görünen kent evinin duvarlarına sinmiş kötülük kokusunu.

Daha iyi bir adam olsa, içinde bulunduğu şu duygusal durumdan istifade etmezdi.

“İyi ki bir adam değilsin.”

Evet.

Elena bu tek kelimeyle ima edilen erotizm karşısında bacaklarını birleştirip sıktı. Anahtarı yuvasına sokup motoru çalıştırdı ve kaldırımından ayrıldı. Yağmurun, denizin kokusu yok oldu. Raphael gitmişti. Ancak sanki başmelek vücudunu vampir değil, melek kokusu almaya programlayan egzotik bir feromon salgılıyormuş gibi Elena hâlâ dilinin ucunda tadını alabiliyordu.

Hoş, umurunda değildi ya neyse.

Sallanan cesetler, duvardaki gölgeler...

Hayır, gölgeler olmayacaktı. Bugün değil.

Elena kırmızı ışıktaki durunca elleri direksiyonu sımsıkı tuttu, görüşü yağmurdan, anılardan bulanıklaşmıştı. “İçeri tık,” diye emretti kendine. “Hatırlama.”

Ama çok geçti. Zihninin duvarına tek dehşet verici gölge düştü, açık pencerelerden içeri rüzgâr gibi girdi.

Annesi hep temiz havayı çok severdi.

Birisi korna çalınca yeşil ışığın yandığını fark etti. Diğer sürücüye onu uyandırdığı için içinden teşekkür edip tüm dikkatini araba kullanmaya verdi. Yağmur trafiği keşme-keşe çevirmeliydi aslında ama sokaklar tuhaf bir biçimde sessizdi. Sanki toplanan karanlık, nüfusu esir alan, onları yeryüzüne, ölüme götüren hain bir güçtü.

Aynı çabuklukla Büyük Ev’in, Jeffrey’nin ona aldığı evin devasa antresine geri dönmüştü işte... Şeyden sonra aldığı. Dört kişilik bir aile için fazla büyük bir evdi. Elena başını kaldırıncası asma katı gördü, çok hoş beyaz bir parmaklığı vardı, metal değil tahtadan, güçlü parmaklıklardı.

Şık, eski, belediye başkanı olmayı planlayan bir adam için biçilmiş kaftandı.

"Anne, ben geldim!"

Sessizlik. Fazlasıyla sessizdi.

Elena'nın panikten boğazı kurudu, gözleri acıdı, ağzında kan tadı oldu.

Dilini ısırmıştı. Korkudan. Dehşetten. Ama vampirden eser yoktu.

"Anne?" Titrekçe bir soruydu.

Hangar gibi antreye bakınca annesinin neden topuklu ayakkabılarından birini holün ortasında bıraktığını merak etti. Belki de orada unutmuştu. Marguerite farkıydı. Güzeldi, çilgındı, sanatçı ruhluydu. Bazen haftanın günlerini unuttur ya da iki ayağına farklı ayakkabılar giyerdi ama sorun yoktu. Elena umursamazdı.

Ayakkabı onu kandırdı. İçeri adım atmasını sağladı.

Gürültü ve anıların şangırdamasıyla, kalbini daraltan şimdiki gerçekliğe döndü. Elena arabayı titreterek durdurdu, bir şeyin az önce ön cama çarpıp sektiğinin bilincindeydi. "Tanrım." Kemerini çıkarıp arabayı açtı ve indi. Birisine mi çarpmıştı acaba?

Yağmur fırça gibi sertçe inerken rüzgâr saçlarını kafasına yapıştırdı. Fırtına doğanın gariplik radarında yanıp sönen bir ışık gibi birdenbire patlamıştı. Elena rüzgâra karşı savaş vererek arabanın ön tarafına yürürken yolun bu bölümünde ondan başka hiç kimse olmadığını bilincindeydi. Belki de insanlar yağmurun dinmesini beklemeye karar vermişti. Elena gözüne giren suları kırıştırarak uzun bir bekleyiş olacak, diye tahmin etti.

Ön camında bir yaprak vardı, hâlâ çalışan sileceklere takılmıştı. Arabanın birkaç metre ilerisinde, yerde bir ağaç dalı duruyordu. Elena rahat bir oh çekti ama emin olmak için aracın altını ve arkasını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Sadece rüzgârın savurduğu bir ağaç dalıydı. Elena yağmurdan kurtulup kapısını hızla kapattı ve iliklerine kadar üşüdüğü için kaloriferi açtı. İçinden dışına soğukluk yayıyordu.

Elena avucuyla suratını sildikten sonra Raphael'in evine kadarki yol boyunca şimdiye ve buraya odaklanarak çelik gibi bakışlarla arabayı sürdü. Hayaletler kulaklarına fısıldamaya devam etse de, Elena dinlemeyi reddetti. Eğer dinlemezse, ona dokunamazlardı, onu tekrar kâbusun içine çekemezlerdi.

Elena tam arabasını evin önüne yanaştırıyordu ki, cep telefonu çaldı. Telefon cebindeydi ve sıırıslık olmuştı, fakat motoru durdurup cevap verirken gayet güzel çalışıyordu. Elena arayan numarayı tanıdı. "Ransom?"

"Başka kim olacak?" Arka planda buğulu ve alçak sesli bir solistten bir caz şarkısı duyuluyordu.

"Tahmin edemem..." diye başladı Elena.

"Hayır," diye lafını kesti Ransom. "Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şeyler duydum."

"Dökül bakalım." Ransom diğerlerinden çok daha fazla kişiyi tanırdı, çünkü sokaklarda büyümüştü. Kendini kurtaran çoğu insan sokaktaki inanırlılığını yitirirdi. Ransom kaybetmemişti ama vampir avcısı olmak, sokak kültürü hiyerarşisinde çete lideri olmaktan bile daha iyi bir konumdu.

"Son birkaç gündür çokça vampir ve melek eylemi görülmüş. Her yerdeler."

"Tamam." Yeni bir haber değildi bu. Raphael'in adamları, her yerde Uram'dan ya da kurbanlarından izler arıyordu.

"Kaybolan kızlarla ilgili söylentiler dolaşıyor."

"Hı hı."

"Profesyonelleri uyarsam mı?" Ransom gergince sordu.

Elena o orospuların ve birinci sınıf telekızların bazıları-
nın Ransom'ın arkadaşı olduklarını biliyordu. "Bir düşü-
neyim." Kurbanlar hakkında edindiği tüm bilgileri kafa-
sında evirip çevirdi. "Sanırım ilk kez, güvendeler."

"Emin misin?"

"Evet. Hedeflerin hepsi... masumlardan seçilmişti."

"Bakirelerden mi?"

Elena kontrol etmeyi akıl etmediğini fark etti. En kısa
zamanda bu hatasını düzeltecekti. "Evet, muhtemelen.
Ama yine de arkadaşların birbirlerini kollasa fena olmaz."

"Teşekkürler." Ransom derin bir nefes verdi. "O yüz-
den aramadım aslında. Duyduğuma göre, senin peşine bir
tetikçi takılmış."

Elena dondu. "Ne?"

"Evet, hem de bununla kalmıyor." Hattın diğer ucun-
dan öfke titreşimleri geldi. "Anlaşılan başmeleklerden biri
senin ölmeni istiyormuş. Adama ne yaptın?"

Elena alnını buruşturdu. "Adama değil. Kadına."

"Ah. Yerinde olsam endişelenmezdim o zaman." Katık-
sız alaycılık. "Söylentilere göre, kelleni gümüş bir tepside
görmek istiyorlarmış; gerçek anlamda bu arada..."

"Vay be, bu ayrıntıyı verdiğin için sağ ol."

"...ancak ava başlama emri henüz verilmemiş."

Michaela, kaltak karı, akıl oyunları oynuyordu. "Uyar-
dığın için çok teşekkürler."

"Eee, ne yapacaksın? Hedeften kaçacak mısın, yoksa
başmeleği öldürecek misin?"

"Bana güvenmeni isterdim."

Homurtuya benzer bir ses geldi. "Yok canım. Sadece va-
siyetinde bana da yer verdiğini bilmek isterim."

"Şu anda canlı olarak daha değerliyim."

"Peki ya iş bittikten sonra?"

Arabanın kapısı dışarıdan açıldı ve melek kanatları

Elena'nın görüş alanını doldurdu. "O zaman seçeneklerimi yeniden değerlendireceğim. Sonra konuşuruz." Ransom başka laf edemeden telefonu kapatıp imkânsız mavi-likteki gözlerin içine baktı. "Michaela gerçekten ölümü istiyormuş."

Raphael hiç istifini bozmadı. "Kimseye oyuncaklarımı kırdırmam."

Bu laf Elena'yı sinir etmeliydi aslında ama güldürdü. "Vay be, içim eridi doğrusu."

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Fazla mı sahiplenicisin, ne?"

Raphael ıslak eliyle, hiç fedakâr olmayan bir tavırla yanağını avuçlarının arasında tuttu. "Oyuncaklarımı aynı zamanda kimseyle paylaşmam."

"Dikkat et," diye mırıldandı Elena, koltuğunda yana dönüp ayaklarını çamurlu yere basarak. "Sinir olmaya karar verebilirim. Bir sorum var."

Sessizlik.

"Bakire miydiler?"

"Nereden bildin?"

"Kötülük tahmin etmesi kolay bir şey." Yalandı. Çünkü bazen kötülük, sinsice içeri sızan ve en kıymet verdiklerinizi elinizden çalan, geriye bir duvara vuran yankılar bırakan pis bir hırsızdı.

Neredeyse nazıkçe sallanan, incecik bir gölge. Bir salıncakta gibi.

Raphael başparmağını Elena'nın altdudağına sürttü. "Yine gözlerinde kâbuslar görüyorum."

"Ben de seninkilerde seks görüyorum."

Raphael doğrulup Elena'yı arabadan çıkardı ve sırtını açıklığa koyup onu esir aldı. Başmelek yağmur ıslaklığıyla parıldayan kanatlarını arkada gerdi. Tensel dudaklarında bir gerginlik, kıvrılmış dudaklarında bir vahşilik gizliydi.

Elena öne eğilip kollarını Raphael'in boynuna sardı ve başmeleğin gücünün keyfine vardı. Bugün bütün kuralları çiğneyecekti. Vampirle yatmayı unut gitsin, doğrudan en tepeye yükselecek ve koyverecekti. "Eee, bir başmelek nasıl yapar?"

Aralarından bir esinti geçip Elena'nın sözcüklerini uzağa taşıdı. Ancak Raphael işitmişti. Elena'ya doğru eğilip dudaklarını dudaklarına sürttü. "Daha evet demedim."

Elena gözlerini kırıştırdı. Sonra Raphael geri çekilince suratı düştü. "Ne yani, şimdi zor adamı mı oynuyorsun?"

Raphael arkasını döndü. "Gel Elena. Sağlıklı olman benim için önemli."

Elena bıyık altından bir küfür savurup arabanın kapısını çat diye kapattı, içerisi zaten sıırıslıklam olmuştu ve eve doğru yürüdü, Raphael yanında sükûnet doluydu. Ama huzurlu değildi. Hayır, adeta bir jaguar gibi sessizdi. Ölümcül tehlikesi kısa bir anlığına zapturapt altındaydı. Kapiya ulaştıklarında Elena hâlâ somurtuyordu.

Kâhya kapıyı açtı. "Banyoyu hazırladım, efendim." Elena'ya bir bakış attı, merakı kabarmıştı. "Hanımefendi."

Raphael, Jeeves'i bir bakışla başlarından savdı ve kâhya hemen ahşap mobilyalar arasında gözden kayboldu. "Banyo bir üst katta."

Elena merdivenlere adımını atıp basamakları tırmanmak yerine ayaklarını vurdu. Elena'yı ateşler içinde yanan kadar azdırmıştı, ancak bugün, tam Elena bu rahatlamaya ihtiyaç duyarken onunla oyun oynuyordu. Aynen bir oyuncakla oynandığı gibi, diye fark etti Elena. Tamam, eğer Raphael öyle yapmak istiyorsa, Elena işe odaklanacaktı. "Kadınlarla seks yapmış mı, yapmamış mı, teyit edebilir misin?"

"Evet, ama sadece kent evinde. Depodaki kurbanlara o açıdan el sürülmemişti, o yüzden Uram onlarla beraber

olmadan önce diğerlerinin bakire olduğuna inanıyoruz.” Raphael, Elena’nın arkasındaydı, üst kata ulaştıklarında nefesi ensesine değen bir fısıltıydı. “Holün sonunda, soldan üçüncü kapı.”

“Çok sağ ol,” dedi Elena alaycı alaycı, sağ taraftaki parmaklığın ötesinde havadan başka bir şey olmadığını fark ederken, sanki evin çekirdeği kocaman bir açık alandı.

“Bunun bir anlamı olabilir mi, cinsel temasın?”

“Olabilir. Fakat cesetlerin üstünde öldüren yaralar dışında hiçbir iz yoktu, o yüzden o kısım gayriihtiyari öyle sanılmış olabilir.” Başmelekler karizmatikti, seksiydi, inanılmaz derecede çekim gücüne sahiplerdi. Uram bir canavara dönüşmüş olabilirdi ama dışarıdan bakıldığında muhtemelen New York Başmeleği kadar çekici görünüyordu. Yok, diye düşündü hemen Elena, Raphael apayrı bir kulvardaydı.

“Ya da belki de ölümden sonraydı.”

Midesinin bulanmasından ve tiksینmekten bıkmıştı Elena. “Olabilir.” Üçüncü kapıya ulaşip elini kapının koluna koydu. “Beslenme dürtüsünü kısa bir süre seksle geçştirmiş olabilir. Ama artık onu sadece kan tatmin eder.” Elena kapıyı sımsıkı tuttu. “Kokuyu kaybettiğim için daha fazla kadın can verecek.”

“Ama sen hiç doğmasan daha çok kişi ölecekti,” dedi Raphael, gerçekçi bir ses tonuyla. “Ben asırlardır hayattayım Elena. Kandandoğan birisini durdurmak için iki yüz, üç yüz ölüm küçük bir bedel.”

İki ya da üç yüz mü?!

“O kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim.” Elena kapıyı çekerek açtı ve bir fantezinin içine adımını attı. Hızla nefes verip olduğu yerde bakakaldı.

Sol tarafındaki şöminede alevler dans ediyor, koyu renk taşların çevrelediği altın rengi pırıltılar gümüşü çizgilerle

ışılıyordu. Şöminenin önündeki beyaz halı öylesine pofuduk ve konforlu görünüyordu ki, Elena çırlıçıplak bir halde üstüne yatıp yuvarlanmak istedi. Tensel şımartılma diye buna denirdi.

Odanın tam karşı tarafındaki kapı galiba banyoya açılıyordu. Elena beyaz porselen çerçevelerin kenarlarını görebiliyordu, tezgâh şömineyle aynı mermerden yapılmıştı. İçeride onu sıcak bir banyo bekliyordu, soğuk kemiklerinin hasret kaldığı banyo. Fakat yine de orada durdu.

Çünkü şömine ve banyonun ayartıcı sıcaklığının ortasında bir yatak vardı. Elena'nın gördüğü tüm yataklardan daha büyük bir yataktı. Kimse birbirine değmeden on kişi rahatça yatabilirdi. Yerden yüksekteydi, fakat ne başucu, ne ayakucu vardı, sadece egzotik derecede lezzetli bir temasla derisini okşamayı vaat eden gece mavisi çarşaflarla kaplı, lüks bir yatak. Yastıklar kapıdan uzak taraftaydı ama bu tarafta da olsa yerişti.

"Neden," Elena boğazını temizledi, "neden bu kadar büyük?"

Kalçasına değen eller onu öne doğru itti. "Kanatlar, Elena." Raphael kanatlarını tamamen arkaya açınca hışırtılı bir ses çıktı, sonra kapanan kapı tık diye kilitlendi.

Elena, New York Başmeleği ile baş başaydı. Kanatların sığılabilmesi için yapılmış bir yatağın önündeydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Elena'nın vücudu titremek için tam o ânu buldu.

Raphael boğuk bir sesle kendi kendine güldü, bir bakıma onu elde ettiğini bilen bir erkek gülüşü savurdu. "Ben-
ce önce banyo."

"Zor adamı oynuyorsun sanıyordum."

Raphael, bir parmağıyla Elena'nın boynundan aşağısını okşayarak bu kez Elena'nın bambaşka bir sebeple titremesine neden oldu. "Yapmadan önce temel kuralları belirlemek istiyorum sadece."

Elena ayaklarını zorla öne, banyoya doğru attı. "Kuralları biliyorum. Yatak oyunları dışında bir şey bekleme, gözlerinde yıldızlar çakmasın, falan filan." Hafife alan bir tavırla konuştuysa da, kalbinin derinlerinde bir sızı duydu. Hayır, dedi kendi kendine, dehşetten ödü patlıyordu. Elena P. Deveraux asla kalbini bir başmeleğe kaptıracak kadar aptal olamazdı. "Yoksa mesele... Vay anasını!" Banyoya adımını atmıştı. "Yatak odasından büyükmüş!"

Eh, sayılırdı. 'Banyo' ufak bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi, üstünden yükselen buhar tenini baştan çıkarıyordu. Elena'nın sağında bir duş yer alıyordu ama cam

duvarları yoktu, yalnızca altın simli fayanslarla ayrılmış bir alandaydı. Elena'nın beyninde bir ampul yandı. "Kanatlar," diye fısıldadı. "Hepsi o güzel kanatların sığabilmesi için."

"Beğenini kazanmasına sevindim." Serin fayansa değen ıslak bir şeyin sesini duyunca arkasına baktı Elena.

Raphael'in gömleği yerdeydi, göğsünü görünce ağzının suyu aktı Elena'nın. Kes şunu, dedi kendi kendine. Ama hayatında gördüğü en güzel erkek vücuduna gözlerini dikmemek çok zordu. "Ne yapıyorsun?" Sesi çatladı.

Raphael tek kaşını kaldırdı. "Yıkaniyorum."

"Kurallar ne olacak?" Elena'nın parmakları tişörtünün dibindeydi, sırlıklam giysiyi başının üstünden çıkarmaya hazırdı.

Raphael botlarını ayağından fırlatıp Elena'nın tişörtünü sıyrışını, altındaki her eve lazım spor sutyenini sergileyişini izledi. "Küvetteyken konuşabiliriz." Raphael'in sesi seks vaadi yüklüdü ve Elena aşağı doğru bakınca sebebi anladı. Yağmur siyah sutyenini ikinci bir deri katmanına çevirdiğinden yumuşak kumaş, göğüs uçlarını mükemmel bir netlikte teşhir ediyordu.

"Bana uyar." Aynı anda hem Raphael'e bakıp hem düşünmeyi beceremeyen Elena arkasını dönüp botlarıyla çoraplarını çıkardı, arkasından sutyeninden kurtuldu. Parmakları tam kargo pantolonunun belindeydi ki, Raphael'in vücut sıcaklığını tam arkasında hissetti. Bir saniye sonra Raphael saçındaki tokayı çekiştiriyordu. Şaşırtıcı derecede dikkatliydi, canını hiç acıtmadı. Islak saçları birkaç saniye sonra sırtına yapıştı.

Boynunda dudaklar gezindi. Ateşli. Günahkâr.

Elena tekrar ürperirken bütün vücudu diken diken oldu. "Hile yapmak yok."

Kocaman sıcak eller nemli gövdesinde gezinip meme-

lerini avuçladı. Elena bu cesur hareket karşısında dimdik olup inledi. "Yeter. Üşüdüm." Gerçi Raphael onu içten dışa ısıtmakta çok başarılıydı.

Boynuna biraz daha öpücük.

Elena ellerini Raphael'in ellerinin üstüne koyup daha rahat ulaşabilmesi için başını yana kırdı. Raphael diliyle aşağı indi, Elena'nın saçından ensesine damlayan bir damla suyu omuzlarına kadar takip etti, sonra tekrar yukarı çıktı. Elena dimdik dururken Raphael başparmaklarını pantolonunun kenarlarına soktu.

"I-ıh," diyerek geri çekildi Elena. "Önce kurallar."

"Evet, kurallar çok önemli."

Raphael'in etrafından dolaşmasını bekledi Elena. Raphael dolaşmadı ama. Dudaklarını kıvırdı. Bunun üstüne Elena madem bıçak sırtında yaşıyorum, bari hakkını vereyim diye düşündü. Pantolonunu açıp tek hareketle külotuyla birlikte yere indirdi ve giysilerin içinden çıkıp bir tekmeyle kenara fırlattı. Bu iş de bittikten sonra omzunun üstünden arkaya baktı.

Raphael'in gözlerinde kobalt şimşekler çakıyordu. Capcanlıydı. Başmeleğin ölümsüzlüğünü ilan eden bir hayatla doluydular. Elena'nın nefesi kesildi, ancak Elena eğer bu erkekle haşır neşir olmayı planlıyorsa, ayaklarının yere basması gerektiğinin farkındaydı. Raphael'e hınzır bir gülüş fırlatıp küvetin kenarındaki basamaklardan yavaşça suya girdi.

"Ooo." Sıvı sıcaklık. Tam bir cennetti. Elena suya daldı, saçlarını gözünden iterek yukarı çıktı.

Raphael hâlâ bıraktığı yerde, imkânsız mavilikteki gözlerle onu izliyordu. Fakat bu kez Elena büyülenmiş değildi. Ne de olsa Raphael çıplak vücudunu Elena'nın gözü gönülü açılacak şekilde sergiliyordu. Başmelek fantezi gibiydi, göğsü uçarken kendi vücut ağırlığını ve fazlasını taşımak

zorunda olan bir erkeğin kaslarıyla donatılıp heykel gibi biçimlendirilmişti.

Elena bakışlarını göğsünde, karnında gezdirip aşağı indirdi. Birden tikanıp gözlerini yukarı kaldırmak için kendini zorladı. "Gel buraya."

Raphael tek kaşını kaldırdı ama sonra Elena'yı çok şaşırtarak emre uydu. Küvete girerken Elena güçlü üst bacak kaslarını gözleriyle yer gibi süzüyordu; Raphael kendini onun içine gömerken bu bacakların tüm gücüyle ona sarılması nasıl bir duygu olurdu acaba? Midesi kasıldı. Daha önce hiç böylesi bir açlıkla bir erkeği canı çekmemiş, kendi dişiliğinin de hiç bu kadar farkına varmamıştı. Raphael onu kuru bir dal gibi çıt diye kırabilirdi. Ve avcı içgüdüleriyle doğmuş bir kadın için bu bir tehdit değildi... en karanlık baştan çıkarıştı.

Elena, Raphael'in ona nasıl kendini kestirdiğini hatırlayınca suyun içinde yumruğunu sıktı. Unutmamıştı, başmeleğin değişeceğine, daha insanlaşacağına dair romantik fantezilere sahip değildi. Hayır, Raphael, New York Başmeleği'ydi ve Elena o adamı yatağına atarken hazır olmak zorundaydı. Raphael kanatları arkasında kapalı, saçları buhardan kıvırcıklaşmaya başlayarak karşı kenara yaslanırken sular Elena'nın göğüslerine çarptı.

"Bu erteleme neden?" diye sordu Elena, Raphael'in uyarıldığının bariz kanıtını gözleriyle gördükten sonra.

"Sen de benim kadar uzun bir hayat sürseydin," dedi Raphael, gözkapakları ağırlaşarak ama bakışlarını ondan kesinlikle ayırmayarak, "yeni duyuların değerini bilirdin. Bir ölümsüzün hayatında çok nadir olurlar."

Elena ona doğru yakınlaştığını fark etti. Raphael bir kolunu Elena'nın beline sarıp onu kendine çekti ve Raphael su seviyesinin aşağısındaki bir çıkıntıda otururken Elena bacaklarını beline dolamış vaziyette ata biner gibi üstüne çıkmış oldu.

Raphael onu sertçe kendine bastırđı.

Elena nefesi kesilerek, "Seks senin için yeni bir şey de-
ğil," dedi ve tüm sıcaklığıyla, Raphael'ın muazzam erek-
siyonunun üstünde ileri geri sallandı. Hissettiklerini tarif
etmek için iyi sıfatı az kalırdı. Raphael'ın hissini tarif ede-
mezdi.

"Hayır. Ama sen yenisin."

"Daha önce hiç bir avcıyla beraber olmadın mı?" Elena
sırıtarak başmeleğin altdudağını ısırdı.

Ama Raphael gülmüyordu. "Daha önce hiç Elena'yla
beraber olmadım." Buğulu bir sestten geldi sözleri, gözleri
o kadar yoğundu ki Elena sahiplenildiğini hissetti.

Kollarını başmeleğin boynuna dolayıp suratına baka-
bilmek için arkaya doğru yaslandı. "Ben de daha önce hiç
Raphael ile beraber olmadım."

Tam o anda, adeta havada, Elena'nın ruhunda bir şey
değişti.

Derken Raphael ellerini bel çukuruna doğru kaydırđı
ve o his dağıldı. *Hiçbir şey değildi*, diye düşündü Elena, aşır-
rı hayal gücünün bir ürünüydü sadece. Elena yorgundu,
hüsrana uğramıştı, şehvet duysun duymasın, sonunda
onu öldürebileceğini sır gibi tutmayan bu ölümsüzü yiyip
yutmak için gözü dönmüştü.

"Kurallar," dedi Raphael, Elena ile göz göze gelip ba-
kışlarını kenetleyerek.

Elena yakınlıştı ve sıcacık malum bölgesini Raphael'ın
sertleşmiş aletine sürtmeye devam etti. Bugün, Raphael'ın
sağlayabileceği zevke ihtiyacı vardı. Eğer zevkle karışık
ufak bir tensel zulüm göreceksen de, varsın olsun. "Evet?"

Raphael o güçlü elleriyle Elena'nın hareketlerini dur-
durdu. "Bu sona erene kadar, tek âşışın ben olacağım."

Bu cümlelerin getirdiği mutlak sahiplenicilik karşısında
kasıldı Elena. "Ne sona erene kadar?"

“Bu açlık.”

Sorun şu ki, Elena bu hiddetin hiç tükenmeyeceğinden, son nefesinde bile New York Başmeleği’ni arzulayacağından korkuyordu. “Benim bir koşulumu uyarsan.”

Raphael bundan hiç hoşlanmadı, gepgergin derisinin altındaki kemikleri sivrildi. “Söyle.”

“Senin de başka vampir, insan ya da melek sevgilin olmayacak.” Elena tırnaklarını Raphael’in omuzlarına batırdı. “Seni paylaşmam.” Elena bir oyuncak olabilirdi ama pençeleri olan bir oyuncaktı.

Raphael’in yüz ifadesi değişti, o kobalt mavisi gözlerde inceden bir tatmin pırıltısı çıktı. “Anlaştık.”

Elena onunla kavgaya çıkmayı beklemişti. “Ciddiyim. Bir sevgili bile olmayacak. Sana dokunan o elleri keserim, cecetlerini kimsenin bulamayacağı bir çukura atarım.”

Elena’nın bu iğrenç tehdidiyle çok eğleniyordu Raphael. “Ya ben? Bana ne yaparsın? Yine ateş mi edersin?”

“Bu konuda hiçbir pişmanlık duymuyorum.” Ama duyuyordu aslında. Azıcık. “Acımış mıydı?”

Raphael kahkahalarla güldü ve içindeki bariz zevk, bir okşayış gibiydi. “Ah Elena, tezatlarla dolusun. Hayır, acı-muyor. İyileşti.”

Elena sert olmak istiyordu ama Raphael’in o gülüşü ona neler ediyor, içini eritip bitiriyordu. “Eee, bir başmeleği neler tahrik eder?”

“Çıplak bir avcı iyi bir başlangıç.” Elena’yı şeyine daha sıkı bastırdı ve Elena kımıldanmak istese de, olduğu yerde tuttu onu. “Kanatlarım,” dedi, Elena’nın boynunu öpüp köprücük kemiğinin hemen üstündeki o hassas noktayı bularak.

Elena yumuşadı, bu iyiliğe karşılık verdi. “Kanatlar?” Raphael’in boynundaki tendonları dişledi, uyuşuk sıcaklığın vücudundan yukarı tırmanışını hissetti; Elena yaşadığı

adrenalin yüklemesinden kurtulmasını sağlayacak, aklını alacak, kısa, sert bir sevişme istediğini sanmıştı, fakat artık Raphael'in kollarında olduğu için tensel boşluğa doğru yavaş yavaş düşmek kulağa daha cazip geliyordu.

Raphael cevap vermeyince Elena kendi başına keşfe çıkmaya karar verdi. Bir elini hareket ettirip sağ kanadının üst kısmını sertçe okşadı. Raphael kaskatı kesildi, beklenti dolu bir gerginlik içindeydi, Elena'ya ya çok iyi ya çok kötü bir şey yaptığını söyleyen bir tepkiydi bu. Raphael tam altında hâlâ sıcak ve taş gibi sert zonkladığı için Elena iyi bir şey olduğuna kanaat getirip hareketi tekrarladı. Bu kez Raphael titredi.

"Cinsel açıdan hassaslar mı?" Elena gözlerini kısıp bir elini Raphael'in saçlarına soktu ve kafasını yukarı kaldırdı. "Kaltak Kraliçe kanatlarını seninkilere sürtüyordu."

Raphael onu böyle tutmasına ses çıkarmadı, gerçi istese bir saniyede elinden kurtulacağını ikisi de çok iyi biliyordu. "Sadece belli durumlarda." Uzun bir parmak, Elena'nın meme uçlarının etrafında gezindi.

Elena eline tokat attı. "Yutmam bunu."

Raphael elini Elena'nın dirseğinin iç kısmına getirip içini ürpertti. "Normal durumlarda burası hassas mıdır?"

"Hıh." Ama Elena saçını bırakıp Raphael'in onu adamakıllı öpmesine göz yumdu.

Hava almak için ayrıldıklarında Raphael, "Hassaslar, evet. Ama ancak cinsel bir ortamda cinsel duyarlılığa sahipler ki o da hep seninle oluyor," dedi.

"Sanırım bin küsur yıl sana cazibe hakkında çok şey öğretilmiş," dedi Elena, Raphael'in dudaklarının üstüne doğru. Mükemmel dudaklarının. Saatlerce oturup ısırabileceği dudakların. "Her türlü hinlik sende var."

"Belki de bir savaşçı için."

Elena hemen cevap veremeyecek kadar onu öpmeye meraklıydı, tüm bedeni başmeleğinkine odaklanmıştı, teni o kadar hassaslaşmıştı ki, patlayabilirdi. "Banyoda mı?"

Raphael hayır anlamında başını çevirdi. "Seni yatağımda görmek istiyorum."

"Bir başka düşmüş avcı," diye mırıldandı Elena. "Sabun nerede?"

Raphael küvetin kenarına uzanıp şeffafımsı bir kalıp sabun aldı. Ellerini sabunlayıp Elena'nın omuzlarını okşamaya başlayınca kendi kokusuna benzer tertemiz bir koku yayılarak su, rüzgâr, orman kokuları Elena'nın etrafını sardı. "Düşenler çok mu?" diye sordu, ellerini avcının göğüslerinin suyun dışında kalan bölgelerinde gezdirerek.

Elena'nın vücudunun alt kısmı bir parça daha kasıldı. "Vampirler seksidir," diye dalga geçti. "Melekler çoğu zaman insanlara tenezzül etmeyecek kadar burnu büyüktür. Ben sizin türünüzün aşağı inip elini kirletmeyecek kadar evrildiğini sanırdım."

Raphael kopkoyu kirpikleriyle, elleri suyun altına inip Elena'ya kesinlikle yasadışı şeyler yaparken suratına baktı. "O zaman bu gece sana bir eğitim olacak."

Elena, Raphael'in parmaklarının üstünde hareket edip daha fazlasını yapması için yalvardı. "Evet, lütfen."

Başmelek sabunu uzattı ama diğer elini olduğu yerden çekmedi, çoğu erkeğin on bin yıl da yaşasa öğrenmeyeceği bir sabırla onu okşadı. "Gel, avcı, şimdi senin beni eğitme sıran."

"Birinci ders," nefes nefeseydi, "her zaman avcıya istediğini ver." Elena'yı kaçınılmaz kreşendoya doğru götürürken, bakışlarını üstünden ayırmazken Elena da ellerini sabunlayıp Raphael'in vücudunu keşfetti. Kas, adale ve güçle dolu, her açıdan ağız sulandırıcıydı. "Ah!" Raphael klitorisini parmaklarıyla çimdikleyince, orgazmın kıyısına

gelen Elena suya devrilmemek için sabunu düşürüp kaygan elleriyle Raphael'in omzuna yapıştı. "Dur," diye fısıldadı Elena ve Raphael emre uydu... sadece iki parmağını içine soktu.

"Bırak," dedi Raphael, Elena'nın gerilmiş boynunu öperek. "Kendini bırak, rahat ol."

Rahat olmak mı? Seks sırasında mı? Elena ilk seferden beri hiç yapmamıştı ki. Masumluk zamanında o kadar sert sarılmıştı ki, sevgilisinin köprücük kemiğini kırmıştı. Ama Raphael insan değildi; kırılmazdı, ona ucube demezdi. Derken hissettiği katıksız zevk onun için gereken kararı aldı. Başmelek, Elena'nın dudaklarını haşin bir öpücükle emdi ve parmakları sert, hızlı hızlı gidip gelerek içine girip çıktı. Elena müthiş bir patlamayla boşalırken tüm vücudu acı duyacak kadar kasıldı.

Sonrasında Raphael'in sabunlama işlemini bitirdiğini fark etti. Elena'ya arkaya yat deyip saçlarını durularken Elena bunu, yüzünde hülyalı bir gülüşle yaptı. Buna kolaylıkla alışabileceğini düşündü ve geleceği hiç dert etmedi. Çünkü gerçek şuydu ki, onun yaşam ömrü, sıradan bir insaninkine yakın bile olamazdı. Avcılar bir kere bıçak sırtında yaşardı. Artı Elena, gözü dönmüş manyak bir başmeleğin peşindeydi.

"Kalk."

Elena sudan kafasını çıkarıp Raphael'i öptü. Başmeleğin bakışlarında bir şaşkınlık oldu. "Böylesi kolay bir itaatkârlığı ne kadar zamandır bekliyordum."

"Sen daha dur." Raphael'in onu duşa götürmesine, son sabun parçalarını durulayıp kocaman gökyüzü mavisi bir havluya uzanmasına ses çıkarmadı. Havluyu Raphael'in elinden alıp kurulandı, Raphael üstünde yarattığı etkiden habersiz, kısa ve etkili hareketlerle aynısını yaparken onu seyretmek istedi. Çok ilgisini çekti.

Raphael elbette güzelliğinin ve ölümlüler üstündeki tesirinin bilincindeydi. Fakat onu bu şekilde görünce Elena bu burnu büyüklüğün altında kibir olmadığını anladı, düşününce mantıklı geldi ona. Raphael medeniyet katmanlarını üstünden atınca özünde bir savaşçıydı, dış görünüşü yalnızca kullandığı bir başka aletten ibaretti.

Hiçbir uyarı yapmadan kanatlarını açıp Elena'yı milyonlarca minicik su damlacığına bürüdü. "Hey!" Fakat Elena çoktan havluyu kendine sarıyor ve Raphael'in kanatlarını kurulamak için başka bir havluya uzanıyordu.

Raphael, vampir avcısının yaklaşmasını izledi. "Kendiliğinden kururlar."

"Peki, aynı derecede eğlenceli olur mu?" Elena manalı manalı başmeleğin ereksiyonuna baktı ve yumuşak kuması müthiş bir özenle kanatların üstüne koydu.

"Çabuk ol, Elena." O kobalt şimşek geri dönmüştü. "Seni aklını yitirene kadar becermeye hazırım."

Of, yüce Tanrım. Elena havluyu yere atıp başmeleğin başını aşağı çekti ve onu doyasıya öptü. Tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla bu, Raphael'in hoşuna gitmişti. Vücudunu saran havluyu arkaya atıp Elena'yı bacakları ona dolanacak şekilde kucağına kaldırdı. Raphael öpüşmeyi bırakıp banyodan dışarı yürümeye başladı. "Sıra bende, avcı."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Raphael onu yavaşça yatağa attı.

"Çok hoş." Elena çarşafların lüks ve konfor içinde tenine değışıyle güzel bir iç geçirdi, bir başmelekle göz gözeydi. Raphael'in bakışları o kadar ateşli erkek bakışıydı ki, o kadar efendiydi ki, Elena kısacık bir an durup bir hata mı yaptım, diye merak etti. Ya Elena ile kalıcı bir ilişki isterse? "Hiç kölen oldu mu?" diye sordu Raphael'e.

Raphael hafifçe ağzını yamulttu ama gülmekten çok, cinsel istekleriyle lekelenmiş bir keyif ifadesiydi. "Çok." Elena'yı ayak bileklerinden yakaladı, bacaklarını açtı. "Hepsi de, tahmin edebileceğin her açıdan hizmet etmeye dünden razıydı."

Elena tekme atmak istedi ama Raphael onu daha da yakına çekti, suratı içsel bir cinsel ifade kaplıydı. "Bazıları bir erkeği zevkin doruğuna çıkarmayı öğrenmek için yıllarca uğraştı. Vampirler yüzyılların deneyimine sahipti."

"Piç." Elena sert bir laf etmişti ama sırada neler olacağını beklerken midesi kasılıyordu, memeleri ısınyordu.

"Ancak," Raphael, Elena'yı yukarı kaldırıp güçlü bir vuruşla en dibine kadar gömüldü, "hiçbirisini başka âşıklar edinmekten men etmedim."

Elena, vücudunu Raphael'in içine girmesinin etkisine, uç noktada doluluğunu genişleyen esriklığe alıştırmaya çalışırken belini yay gibi gerdi. Sonunda nefes alabildiğinde Raphael'i de aynı pozisyonda gördü, sanki başmelek de kontrolünü sağlamak için savaş veriyordu. "Bana hiç paylaşımcı bir tip gibi gelmedin." Elena'nın sesi çatladı.

"Hayır. Eğer bir başka erkeğe giderlerse," diye anlatırken, bilerek çok yavaşça dışarı çıkmaya başladı, "yerini almayı bekleyen onlarcası olurdu. Hiç önemsemezdim."

Elena artık düşünme yetisini kaybetmiş sayılırdı, tüm varlığı vücutlarının birleştiği noktaya odaklanmıştı. Geriye kalan mantığı da, Raphael'in ağır, baştan çıkarıcı sözlerinin gücü altında ezilip gitti.

"Bir başka âşşğın olursa, Elena," vampir avcısının nefesini keserek bir kez daha sertçe içine girdi, "ona yapacaklarım insanlığın hafızasına kazınan bir kâbus olur." Arkasından başka söz konuşulmadı, sadece hareket oldu; ten tene kayganlaşan hareketler, erkek ve kadının itiş ve çekiş, zengin ve erotik, müthiş heyecan patlamaları oldu.

Elena'nın en son hatırladığı şey, belki de ikisinin açlığının birleşiminin gücünü fazla hafife aldığıydı.

Sıcacık, yumuşacık ve ipeksi bir şeyin üstünde uyuduğunu fark ederek uyandı. Parmaklarını ayırınca kendini okşarken buldu, "Ah!" Yatakta dimdik kalktı. Ağır bir erkek kolu onu tekrar aşşğı çekti.

"Kanatların," diye fısıldadı, bir kanadın görkeminin üstünde elini gezdirerek.

"Güçlüler." Tembel bir erkeksi cümle, bir şeyle... doluydu.

Elena tam dönüp ona bakacaktı ki, vücudunun içinde

bulunduğu durumu gördü. "Ah, yo, şaka yapıyor olmalısın!" Elena tepeden tırnağa sim içindeydi, gözenekleri, kir-pikleri, ağzının içi melek tozuyla dolmuştu. Özel karışım.

Raphael elini Elena'nın kalçasına koydu, bel kıvrımına, göğsünün üstüne doğru gezdirdi. "Bilerek... yapmadım."

Elena başmeleğin sesinde bir utanma sıkılma mı duymuştu? Kaşlarını çatarak pırıltılı maddenin bir kısmını dudaklarından yaladı. Tüm vücudu ısındı, karıncalandı, sanki içeriden bir ateşle alev alev yanıyormuş gibi. "Hımm... Biraz fazla tez canlı bir davranış olmuyor mu?"

Raphael, Elena'nın gövdesine koyduğu elini sıktı. "Şikâyetin mi var?"

Elena gülümsedi, Raphael'in haklı olduğunu fark etti, başmelek kontrolünü kaybetmişti. "Yok canım, asla." Raphael'in koynunda kıvrılarak kıpırdandı ve başını kaldırıp yüzüne baktı. Gülüşü kayboldu. "Sende bir... değişiklik var." Açıklayamazdı, parmak basamazdı. Ama...

Raphael'in yüzüne bir gölge düştü. "Beni biraz daha insan yaptın."

Anılar canlandı. Raphael'in silah yarası nasıl kanamıştı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum." Raphael'in öpüşü ateşini yükseltmiş gibiydi ve Elena ne olduğunu anlayamadan Raphael içindeydi, birleşmeleri hızlı, hiddetli ve tek kelimeyle muhteşemdi.

Çok, çok daha sonra yeni bir günün doğuşuna bakarlar-ken Elena melek tozunu yıkayıp çıkarmaya çalıştı ve gayet başarılı oldu. Vücudu parlamaya devam ediyordu ama artık fark edilmiyordu. Ayrıca neyse ki, bu madde karanlıkta ışık saçmıyordu. "Eğer birisi bunun tadına bakarsa," dedi Raphael'e, Raphael şöminenin yanından onun giyinmesini izlerken, "üstüme atlamak ister mi?"

“Evet.” Raphael gözlerinden ateş saçı. “O yüzden kim-senin tatmasına izin verme.”

Elena emrin içindeki husumeti duydu. “Benim yüzüm-den onu bunu öldürmeye kalkma, Raphael.”

“Sen seçimini yaptın artık.”

Bir başmelekle yatarak.

“Sanırım cinselliğin verdiği baş dönmesi geçiyor,” diye mırıldandı Elena, temiz bir koyu yeşil kargo pantolonla siyah tişört giyerek. Siyah bir kazak da geçirdi sırtına. Sabahın erken saatleriydi ve dışarısı hâlâ karanlıktı, yağmur-la birlikte hava sıcaklığı düşmüştü. “Ciddiyim, Raphael, etrafta gezip masum insanları öldürürsen, seni avlarım.” Elena, özel tabanca da dahil tüm silahlarını küçük bavu-lundan çıkarıp vücudunun çeşitli yerlerine gizlerken on-dan saklama zahmetine girmede.

Raphael ifadesiz bir suratla izledi onu, kanatları alevle-rin önünde arkadan aydınlatılmış gibi ışıldıyordu, muhte-şem vücudu siyah pantolonu dışında çıplaktı. “Balayı bitti mi yani?”

Elena halının üstünde yürüyüp ömrünün geri kalanı bo-yunca rüyalarında göreceğini bildiği surata dimdik baktı. “Hayır.” Ellerini Raphael’in çıplak göğsüne yumruk gibi koyup Raphael’in başını eğmesini, bir öpücük almasını bekledi. “Al sana bir ipucu; bana oyuncağın demek istiyor-san, çekinme. Sadece benden oyuncak olmamı bekleme.”

İkaz mahiyetinde ensesine bir el yapıştı. “Sakın bana hükmetmeye çalışma, küçük avcı. Ben...”

Sözlerinin geri kalanı şangırdayan cızırtılı bir sesin al-tında boğuldu.

Gel buraya, küçük avcı. Tadına bak.

“Elena.” İğne gibi sivri kelimeyle şimdiye ve buraya döndü Elena.

"Tamam." Elena boğazını temizledi. "Bu konuda anlaştığımıza sevindim. Yağmur durdu..."

"Ne görüyorsun?"

Raphael ile göz göze gelip başını iki yana salladı. "Sana söylemeye hazır değilim." Hiçbir zaman olmayabilirdi.

Raphael lafı ağzından zorla alma tehdidi savurmadı. "Hâlâ çiseliyor." Başmelek bir çeşit sarhoşluk halinde kalmaya devam ediyordu.

"Evet." Elena geriye çekilip kollarını göğsünde bağladı. "Onu düşünmemiştim. Soğuğu sevmiyorlar, değil mi?" Rhetorik bir soruydu bu. "Özellikle tıka basa yedikten sonra."

"Ama bir kez daha, Uram bir vampir değil."

Elena sabrı tükenmiş gibi bir nefes verdi. "O zaman neyin nesi? Söylesene!"

"O Kandan Gelen Bir Melek." Raphael pencereye doğru yürüdü, oysaki Elena onun her şeyi şafak öncesi karanlıktan daha uğursuz gördüğünü biliyordu. "Gerçek bir rezillik, hiç var olmaması gereken bir şey."

Raphael'den yayılan öfke neredeyse fiziksel bir güç kadar somuttu. "O ilk mi?"

"Benim hatırladığım kadarıyla, kandandoğana dönüşen ilk başmelek. Ama Lijuan, başkaları da olduğunu söylüyor."

Elena'nın zihni, en eski başmeleklere dair bulduğu görünümlerle doldu. Lijuan, On'lar Meclisi üyelerinden, yaşlandığını gösteren tek melekti. Egzotik güzelliğinden hiçbir şey eksilmemişti: yüzü, kemikleri, uçuk gözleri. Yine de Lijuan'da belli belirsiz yerinde *olmayan* bir şey vardı. Sanki artık bu dünyaya ait değildi.

"Bildiğin ilk başmelek," diye mırıldandı Elena kafa yorarak. "Ya sıradan melekler?"

"Çok iyi, Elena." Raphael pencereden odaya doğru

dönmedi, o çatıda sanki haftalar önce gerçekleşmiş görüşmelerindeki kadar mesafeliydi. "O diğerlerini kolayca zaptetmiştik. Çoğu, Uram'ın dönüşümünden sonra kazandığı zekâdan ufacak pay almamış, genç erkeklerdi."

"Kaç tane?" Elena sanki onu anlatmaya zorlayabilirmiş gibi ensesine baktı. "Yılda bir mi?"

Elena arkasından yaklaşırken Raphael pencerenin karanlık yansımasından onunla göz göze geldi. "Hayır."

Elena sabrının taşıtığını belli etmeden çevresinden do-laştı ve yüz yüze bakacakları şekilde pencereye arkasını yasladı. "Kandandoğanların izlerini örtmekte çok iyisin belli ki, insanlar bu konuda efsane bile yazamamış."

"Çoğu durumda, sadece kurbanlar gerçeği öğrendi ve o da ölümlerinden birkaç dakika önceydi."

"Kendimi fazlasıyla özel hissettim şimdi." Elena, Raphael'in üst kolunun yakınında duran narin bir tüyün ucunu parmağıyla takip etti. "Söylesene, bu kandandoğanlar, bir tür delilikle mi doğuyorlar?"

Günahkâr derecede gür kirpikler Elena'nın daha yeni öptüğü tene sürtündü. "Hepimiz kandandoğan olma potansiyeli taşıyoruz."

Elena dobra cevaba şaşırıp elini indirdi. "Ne yani, çok fazla şey öğrendiğimden ötürü beni uyarmayacak mısın?"

"Zaten çok fazla şey öğrendin." Yaşını, pervasızlığını, hayal edilmemesi daha hayırlı şeyleri ima eden bir gülüş çaktı. "Yatağıma gelmen iyi oldu. Hiç kimse benim âşığıma dokunmaya cüret edemez."

"Ne yazık ki ölümsüzlerin hevesleri gelip geçici oluyor." Sirtına değen camın serinliği kemiklerine işlemeye başlıyordu ama kıpırdamadı Elena. "Nasıl da çok şey öğrendim bir kere, söylesene bir melek nasıl vampire dönüşüyor?"

Raphael dibine girdi. "Hâlâ insansın."

Elena ona tekme atma dürtüsüne zor hâkim oldu. "Aynı zamanda bir başmeleğin izini süren bir avcıyım. Beni buna sen çektin. Bana savaşmak için ihtiyaç duyduğum aletleri ver."

"Senin görevin Uram'ı bulmak. Senin yeteneğine ihtiyacımız var."

Bizim. On'lar Meclisi'nin.

"Bana böyle köstek olmayı sürdürürsen, o görevi nasıl tamamılamamı bekliyorsun?" Öfkesine hâkim olmak için aşırı çaba sarf etti. "Hedef hakkında ne kadar çok şey bilirsem, eylemlerini tahmin etmede o kadar iyi olurum!"

Raphael bir parmağını Elena'nın yanağının üstünde gezdirdi. "Illium neden tüylerini kaybetmişti biliyor musun?"

"Senin o gün aksiliğin üstündeydi diye mi?" Elena sabrı taşarak nefes verdi. "Konuyu değiştirmeye çalışmayı kes."

"Çünkü," dedi Raphael ona hiç aldırmadan, "en karanlık gerçeğimizden bir insana bahsetmişti." Raphael'in söyleyiş biçimi, kullandığı dil karşısında yaşını ve ölümsüzlüğünü göz ardı etmek imkânsızdı.

Elena kendine rağmen kafaya takıp sordu, "Ölümlüye ne oldu peki?"

"Anılarını aldık." Başmelek yanağını avucunun içinde tuttu. "Ve Illium'un bir daha onunla konuşması yasaklandı."

"Illium onu seviyor muydu?"

"Olabilir." Raphael'in yüzü, önemi yok diyordu. "Kadının onu artık tanımadığını bile bile ömrünün son gününe kadar ona göz kulak oldu. Bu sevgi mi?"

"Bilmiyor musun?"

"Asırlar boyunca sevginin binlerce farklı şekilde tanımlandığını gördüm. Sabit bir tanım yok." Raphael ifadesiz

bir suratla Elena'ya dimdik baktı. "Eğer Illium ölümlüsünü sevdiyse, o zaman aptaldı. Asırlar önce ölüp toza dönüştü."

"Kalpsiz," diye fısıldadı Elena, doğan güneşin sıcaklığını sırtında hissedip. Ne kadar zamandır orada dikilmişlerdi ki gecenin solan kısmı tanyerine dönüşmüştü? "Sevdiği kadınla bir ömür geçirmesine izin veremez miydin?"

"Hayır." Merhameti olmayan bir yüz, keskin, net hatlar. "Çünkü eğer bir ölümlü öğrenirse, çok geçmeden bir başkası öğrenir. Sizde sır tutma diye bir kavram yok."

Elena bu mutlak cümlede geleceğini gördü. "Benim anılarım kalsın," diye hatırlattı. "Gerekirse dibine kadar beni yakala, avla ama sakın anılarımı benden almaya kalkışma."

"Ölmeyi yeğlersin yani?"

"Evet."

"Öyle olsun."

Bu iki kısa kelimenin nihai anlamı karşısında kanı fokurdadı Elena'nın. "Beni öldürmek için önce yakalaman gerektiğinin farkındasın herhalde."

Raphael'in gülüşünde, ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bilen bir adamın serinkanlı kibri gizliydi. "Yaşımın verdiği can sıkıntısından kurtulmuş olurum."

Elena burnundan bir ses çıkararak dışarı baktı. "Yağmur durdu. Ben dışarı çıkacağım, olur da Uram geceyi Sarhoşluk içinde geçirmediyse diye bir iz arayacağım."

"Önce yemek ye." Raphael geri çekildi. "Aramaları hiç durdurmadık, bir kez daha cinayet işleseydi, şimdiye kadar haberini alırdım."

Elena hafif bir gerginlik yaşayarak ama biraz gıda alırsa daha iyi hissedeceğini bilerek kabul etti. "Çabucak bir şeyler atıştırırım."

"Araştırmana Michaela'nın evinden mi başlayacaksın?"

“Herhalde. Eğer Uram kalkıp ortalığa çıkmışsa, muhtemelen onu ziyarete gidecektir. Bir kere...” Bir şey tanıdık bir sesle çaldı. “Kahretsin, nereye koymuştum?”

“Burada.” Raphael, Elena’nın eşyalarının durduğu küçük çantanın üstüne attığı giysilerin arasından cep telefonunu çıkardı. “Yakala.”

“Sağ ol.” Arayanın kim olduğuna bir bakmasıyla midesi çalkalandı. “Merhaba Jeffrey.” Acaba babasına yarı çıplak bir başmelekle aynı odada olduğunu söylese babası ne der, diye merak etti. Muhtemelen malum başmeleğin seksle başı dönmüşken ona istediğı anlaşmayı imzalatmasını buyururdu.

Elena, o saniyeye kadar fark etmediğı bir laptop’ı açan Raphael’in son derece zeki yüzüne yandan bakarken dudaklarını kasarak sırttı. “Ne oldu?” Telefonu kapatma dürtüsü adeta beyninde zonklayan bir ihtiyaçtı ama Jeffrey’nin onu korkutup sindirmesine izin vermektense kendi kolunu keserdi.

“Ofisime gelmen gerek.”

Babasının ses tonu, Elena’nın açlığının karmaşık, sarmal gibi katmanlarını deldi. “Orada birisi mi var?”

“Şimdi Elieanora.” Babası telefonu kapattı.

Raphael laptop’tan ona doğru dönüp tek kaşını kaldırdı. “Babana söylemek istediklerini dün söyledin sanıyordum.”

Nereden bildiğini sorma zahmetine girmedi Elena, sanki Jeffrey ile ikisi sessiz olmak için özel bir çaba harcamıştı da. “Bir terslik var. Araba hâlâ kapının dışında mı?”

Raphael duraklayınca Elena muhtemelen vampirle zihninden konuştuğunu anladı. “Dmitri seni götürecektir.”

“Tamam.” Elena uzun adımlarla dışarı yürümeye başladı. “Eğer Jeffrey’nin gücünü kanıtlama numaralarından

biriyse bu... Kahretsin, hayır, sırf o buyurdu diye, her şeyi bırakacak değilim." Telefonunu çıkarıp babasını aradı tekrar. "Av üstündeyim," dedi babası açar açmaz. "Gelip mutlu ailecilik oynamaya vaktim yok."

"O zaman belki gelip arkadaşının arkasında bıraktığı pisliği temizlemeye vakit ayırırsın."

Elena'nın kanı dondu. "Neden bahsediyorsun?"

"Bence onu karnından yarıp açtığında ve kırık göğüs kafesini sergilemek için etini pare pare kopardığında kaddın hâlâ hayattaydı."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Raphael onu babasının ofisine uçurdu ve izleyen birileri olsaydı, bakana küçük dilini yutturacak bir zarafetle sokağa indi. Fakat kuşlar dışında kimsenin ortalıkta olmayacağı kadar erken bir saatti, özellikle de bu mahallede.

Yere iner inmez koku Elena'nın burnuna çarptı. Artık tanıdık asit kokusuna taze kanın kalın yoğunluğu sinmişti. "Uram," dedi Elena, Raphael'le basamakları çıkarlarken. "İzini sürdüğümü biliyor."

Raphael sokağa göz gezdirdi. "Ya senin olaya dahil olduğundan haberi olan birini beyninden etti ya da seni kovalamacadayken gördü."

"Görünmezlik büyüü." Elena dudaklarını büzüp babasının ona açık bırakacağını söylediği kapıyı iterek açtı. "Jeffrey çalışma odasında. Cesedin üst kattaki dairede olduğunu söyledi." Elena'nın hep babasının ofisinin bir uzantısı olarak kullanıldığını düşündüğü dairede.

Doğruca yukarı çıktılar. Elena tam kapıyı iterek açacaktı ki, Geraldine'i hatırladı. Soluk benizli, parfümüne vampir kokusu karışmış, kusursuz giyimli kadın. "Kahretsin." Yürümeye devam etti.

Oturma odasında kimse yoktu. Elena, ancak onu Uram'a götürecek bir kanıtın üstüne basmayacağından emin olduktan sonra halının üstünde yürüyüp kokuyu takip etti ve bir yatak odasına açılan kapıya ulaştı. Kadın aynı Jeffrey'nin tasvir ettiği şekilde yatıyordu. Sanki birisi otopsi yapmaya başlamış ve tam ortasında kalmıştı. Göğsü kırılıp açılarak iç organları ortaya serilmişti ve kaburgalarının üstünden deri parçaları sarkıyordu.

Fakat Elena'nın kapının eşiğinde donakalmasına sebep olan bu değildi aslında.

Kadın Geraldine değildi. Bu kadının teni tropik bir iklim gibi altınsı renkti ve çok, çok açık sarıydı. Düzgün bir kemik yapısı, ortalamadan biraz kısa bir boy ve hayata kolaylıkla gülümseyen dudaklar. Elena yumruklarını sıktı. "Kesinlikle Uram'mış." Dişlerini sıkarak açıkladı. "Kokuyu takip edeceğim."

Tam Raphael'i iterek geçecekti ki başmelek kolunu yakaladı. "Babanâ kızdın diye saçma sapan hareketler yapma."

"Kızgın değilim." Elena'nın duyguları, anlayamadığı kaotik bir karışımdı. "Anneme benziyor," diye yumurtladı. Solgun bir kopya, bozuk bir imitasyondur. Fakat Jeffrey'nin yeni karısı Gwendolyn'in narin zarafetine sahip değildi.

"Babanın metresiydi."

"Biliyor muydun?" Tabii ki biliyordu, On'lar Meclisi içini dışını araştırıp soruşturmadığı kimseye güvenmezdi. "Boşver. Konu babam değil; Uram artık benimle bağlantısı olanları avlamaya başladı. Bizim peşimizde."

Raphael kolunu bırakıp yatak odasına girdi. "Baban ilk geldiğinde cesedin sıcak olduğunu mu söyledi?"

Elena kısacık bir hareketle başını sallayarak onayladı, vücudunun tüm parçalarının uyumunun bozulduğunu hissediyordu. "Nabzını yoklamış." Tanrı bilir neden. "De-

mek ki Uram yakın zamanda ortaya çıkmış. Muhtemelen en fazla iki saat önce.”

“Ondan kan aldığına inanmıyorum. Ölümüne sebep olan izler dışında başka işaret yok.”

“Büyük ihtimal hâlâ gırtlığına kadar toktur.” Elena çığlık çığlığa bağırmanın kıyısındanayken nasıl hâlâ bu kadar sakin konuşabildiğine inanamıyordu. Jeffrey, onunla Beth’in, Marguerite’in ölümünden sonra bile ondan bahsetmelerini yasaklamış, yine de kendisi bu kadını, Elena’nın annesinin *gölgesini* almış, yanında tutmuştu. Ancak Jeffrey’nin ikiyüzlülüğü bu zavallı, işkence görmüş yabancının suçu değildi. Katili, Meclis’in kendi içlerinden çıkan biri için uygun gördükleri adaletten nasibini almalıydı.

“Gırtlığına kadar tok,” diye tekrar etti Elena, sağa sola dağılan düşüncelerini bir araya toplamak için kendini sıkararak, “ama aptal değil.” Uram artık daha çok düşünen bir varlık gibi hareket etmeye başlamıştı. “Kana susamışlığa kapılan vampirler, ilk açlıkları oturana kadar en az üç dört ay bu seviyeye ulaşmazlar. Dönüştükten sonra bu kadar çok dayandığı bilinen tek kişi...” Adı boğazına takıldı, hain, keskin bir kötüydü.

“Slater Patalis,” diye tamamladı Raphael onun yerine. “Zehir temizliği tamamlamaya geldi. Ben yukarıda uçacağım. Dmitri’den uzakta durmasını rica ettim.”

“Güzel.” Elena yatakta yatan kadına bakamayıp arkasını döndü. “Peki ya babam?”

“Sadece âşığının ipini koparmış bir vampir tarafından öldürüldüğünü biliyor. Bu söylentinin yayılması, bizim için daha iyi.”

Aşağı inerlerken Zehir’in kokusu merdiven boşluğundan yukarı doğru kıvrıldı. “Kadının ailesi var,” dedi vampir. “Ama şehirden birileri değil.”

Elena'nın aklına birden, içini boğan bir fikir geldi. "Çocukları var mıymış?" Haberi olmadan bir erkek ya da kız kardeşi mi vardı mesela?

Cevap veren Raphael oldu. "Yok. Eminim."

Elena kararlı cevaba başını salladı ve Raphael, tekrar Zehir'e döndü. "Cesedi kimse tarafından bulunmamalı."

"Elbette. Kâğıt üstünde yazan ipuçlarının şehrin dışını göstermesini temin ederim." Vampir yukarı çıkmaya başladı. "Jason geri döndü."

Elena hole ulaşınca babasının çalışma odasına girmek için kendiyile savaş verdi, sonucunda yine bağırsaklarını biliyordu çünkü. "Jason kim?" diye sordu onun yerine, Zehir'in kokusunu filtreleyip Uram'ın kokusunu yakalamaya odaklanırken.

"Yediler'den biri."

Kandan Gelen Melek arka kapıdan çıkmış, diye düşünüp o tarafa yöneldi. "Neden cesedi ortadan kaldırıyor-sunuz? Kadın-ikiye parçalanmış ama bana klasik vampir cinayeti gibi geldi."

"Uram üstünde bazı izler bırakmış olabilir."

Elena arka kapıyı çekerek açtı, avucunda bir yapış yapışlık sezip şöyle bir baktı. Derisine pas bulaşmıştı. Kurumuş kan. "Bize gözdağı veriyor." Elena avucunu pantolonuna sürüp temizledi, yıkamak istedi ama kokuyu kaybetme riskini göze almayacaktı. Tazeydi, *temizdi*, yağmur fırtınasının ardından çok berraktı. Tam bir bonustu bu; bir sürü şey yıkanıp aktığından yeni kokular daha yoğun, daha belirgindi.

Kapıdan birkaç metre ileride kan damlaları. Elena nereden geldiklerini düşünmek istemedi, ne de olsa bir hatıralık almak Uram'ın âdetiydi. Derken aklına geldi, "Michaela?"

"Onu uyardım."

Ozon kaplı havada Uram'ın kokusunu neredeyse gözüyle görebilir olunca koşmaya başladı Elena, gökyüzüne yükselen Raphael'in kanatlarının yarattığı rüzgârın farkında bile değildi. Binanın arkasındaki dar sokakta son sürat koşup diğer taraftaki daha kalabalık sokağa saparken güne erken başlayan birkaç çalışan önünden zor kaçtı ama kimse gökyüzüne doğru bakmadı. *Görünmezlik büyüsü*, diye düşündü Elena. Av başladığından beri Uram'ın herhangi bir noktada onu gözetleyebileceğini düşünüp içi bir tuhaf oldu.

Bir kan damlası daha, bu kez şehir uyanırken o yana bu yana koşan adımlar tarafından asfalta gömülmüştü. Elena damlaya dikkat etti ama koşmayı sürdürdü, iyi giyimli iş adamlarından ve alışveriş sepeti iten evsizlerden eşit özenle uzak durdu. Daha fazla kan karşısına çıktı, bu kez insanların etrafına üşüşüp temkinli bakışlar atacağı kadar büyüktü. Elena acaba polis çağırın oldu mu, diye merak etti. New York'ta olduklarını göz önüne alarak olmamıştır, diye tahmin etti.

Raphael buraya da bir temizlik ekibi göndermeliydi. Bu noktayı zihnine not edip kokuyu takip etmeye devam etti, heyecan en güçlü uyuşturucu gibi içini kaynatıyordu. Yetenegi derisinin her santimine, varlığının her ögesine nüfuz ediyordu.

Elena buydu işte. Doğuştan avcıydı.

Kendini şaşırtıcı derecede tanıdık görünen bir binanın önünde bulunca güneş ışığında yanmış asidin içinde yüzyormuş gibi hissetti. Neredeydi? İçine düştüğü trans halinden gözlerini kırıştırarak uyandı ve tabelayı okudu.

Yeni Çocuk Müzesi. Deveraux Enterprises'ın katkılarıyla.

Kanı dondu Elena'nın, ağzının içine kadar dehşetle doldu, sonunda küçük harflerle yazılmış yazıyı okuyup müzenin tadilat nedeniyle kapalı olduğunu gördü. Çok şükür.

Eğer bir çocuk içeri girdiyse...

Uram binanın içinde miydi?

Yağmurun ve Raphael'in, kokusunu etrafına sarmaşı çok baştan çıkarıcıydı ama Elena direnerek Uram'ın ardından kalan parçaları çekmeye devam etti. "Ya öyle ya da onu kaybettik." Uram zorla içeri girdi mi diye merak ederek kapıyı kontrol etti ve kapı kilitliydi. Elena kaşlarını çatarak dikkatini topladı. "Koku kapının yanında o kadar güçlü değil."

Elena birkaç adım geri atıp yavaşça bir daire çizdi. İşte! Binanın yan tarafından sıkışarak geçip arkaya doğru yürürken korku, öfke, avlanmanın gergin heyecanı damarlarında atıyordu. Otopark boştu ama Elena'nın ilgisini uyandıran bu değildi. Arka tarafta küçük bir kapı açıktı, hafif esintiyle ileri geri sallanıyordu.

Yüreği ağzında atarak kokuyu takip edip içeri girdi. Fazla uzağa gitmesine gerek kalmadı.

Geraldine kapının eşiğinde iki büklüm bir yığın halinde yerdeydi, sanki telaşla atılıp bırakılmıştı. Elena hayat izleri sezinleyerek çömeldi: "Ah, Tanrım!" Geraldine'in boğazı kesilmişti ama bilinci açıktı, gözleri dehşetle doluydu. Elena kadının nasıl hâlâ yaşadığına anlam veremedi.

"Dayan." Hemen cep telefonuna davrandı. "Ambulans çağırıyorum."

"Yapma." Raphael'in gölgesi eşikte belirip tüm ışığı kapattı. "İllium gelip onu bir şifacıya götürür. Birazdan burada olacak."

Elena başmelekle göz göze gelince tartışacak vakit olmadığını anladı. "Tamam." Ses tonu, diğer kadının zarar görmeyeceğinin sözünü duymak istiyordu.

"Anılarını silmek zorunda kalacağız." Söylenmeyen sözlerse, *yaşarsa eğer*'di.

Raphael onu kucağına kaldırıncı Geraldine öksürdü.

"V-vam-" Sesten çok hava çıkmıştı, Geraldine eliyle sım-sıkı boynunu tutuyordu ama Elena anladı. Bir suçlama değil, bir ricaydı. Ne var ki, bir cevap veremedi Raphael gitmişti.

Elena etrafındaki kokuları içine çekip Uram'ın içeri, bu-
raya kadar girdiğini fark etti. Tekrar dışarı, otoparka yü-
rüyünce müzeye geri dönüp bir başka işaret aradı. Hiçbir
şey yoktu. Piç herif Geraldine'i attığı gibi Elena ve Raphael
yaklaşınca uçuvermişti. Raphael geri döndüğünde Elena
da tekrar müzenin önündeydi. "Temizlik ekibin bugün
fazla mesai yapmak zorunda."

"Gerekli."

"Beni Michaela'nın evine uçar."

"Uram'ın oraya gideceğinden ne kadar eminsin."

"Dün tanıştığımızda Geraldine pırlanta yüzük takıyor-
du. Şimdiyse parmağında yoktu ve parmağındaki izden
anladığım kadarıyla yüzüğünü hiç çıkarmazdı."

"Seni taşırsam daha kolay olur." Elena mantıklı olduğu-
nu anlayıp başıyla onayladı ve Raphael bir elini sırtına, di-
ğerini dizlerinin altına koyup onu kaldırdı. Görünmezlik
büyüsü su gibi üstüne akıverdi Elena'nın.

"Sen mi yaptın?" diye sordu Raphael havalanırken,
sımsıkı tutup kemiklerinin kaybolup havaya dönüşme-
si görüntüsüyle beyni bulanmasın diye gözlerini kapattı.
"Geraldine'i vampire çevirme sürecini sen mi başlattın?"

"Hayır."

"Neden? Muhtemelen diğerleri arasında hayatta kal-
maz. Ayrıca vampir olsa çok sevinirdi. İki taraf da kazanır-
dı." Biraz daha yağmur getirecek rüzgâr saçlarına çarpıp
yanaklarını okşadı Elena'nın.

"Yine yasaklı bilgileri öğrenmek istiyorsun."

"Beni bir canavarın yoluna saldın, sadece beni değil, be-
nimle dolaylı yoldan bağlantısı olanları da..." Ansızın pa-
nikledi. "Sara, kardeşim!"

"Bütün yakınlarını, bir vampirin hedefi olabilecekleri konusunda uyardık."

Elena, başmeleğe daha sert tutundu. "Bir başmelek karşısında pek işe yaramaz, değil mi?"

"Hayır. Onu durduracak tek şey ölüm olur."

"Onu nasıl öldüreceksin?"

"Kalbini yerinden söküp gücümü gövdesine sokacağım ve onu içeriden parçalayacağım."

Elena bu görsel tasviri duyunca yutkundu. "O da sana aynısını yapabilir mi?"

"O bir başmelek."

Yani, evet. Yüreğinde korkunun pençesini, hayal edebileceğinden daha uzun ömürler yaşamış bir varlık sayesinde korkunun pençesini hissetti Elena. "Bir başmelek neden sadece bir başka başmelek tarafından öldürülebiliyor?"

"Biz yaşlandıkça güç topluyoruz, bir ölümsüzün hayatını sona erdirme gücü de bunlardan biri." Belki de, diye düşündü Raphaël, Lijuan'ın ufak imalarını hatırlayarak, hayat verme gücü de. Ancak olması gerektiği gibi bir hayat değil. "On'lar Meclisi'nde olmanın ön koşullarından biri. Lüzum görürsek birbirimizi yok edebilmeliyiz."

"Yani şimdi çok fazla bilgi vermiş olmuyorsun?"

"Tahmin ederdin." Zekâsı güçlüydü, inatçıydı, aman-sızdı. Raphael yaşadığı bunca asırdır, onu bu kadar zor-layan bir savaşçıyla tanışmamıştı. "Bulduğumuz kadın, kim?"

"Geraldine, babamın sekreteri."

"Baban bir vampir seviciyi mi işe almış?"

"Ne, bilmiyor muydun?" Elena dudak büktü. "Mazi-min her ayrıntısından haberin var sanıyordum."

"Asistanlar pek ilgimi çekmedi."

"Hı hı, evet, Jeffrey de kadının iş dışı aktivitelerinden habersizdi."

"Illium onu Erotique'te gördüğünü söyledi. Dans ediyormuş." Erotique, neyin makul olduğunu, neyin olmadığını öğrenmiş insanların yanında gevşemek isteyen üst sınıf vampirlere hizmet veren, sadece davetle girilebilen bir kulüptü.

"Erotique dansçılarının, Batı'nın geyşaları olduğunu duydum."

Raphael bu sorudaki iğneleyici tutumu yakalayıp meraklandı. "Akıllıca bir kıyaslama."

Elena tırnaklarını derisine batırdı. "Yani daha çok çaba göstermeyi bilmeyen erkekleri tatmin etmeye meyilliler."

"Erotique'e erkek vampir de kadın vampir de gider." Raphael durdu. "Melekler için pek cazip değildir."

Elena tırnaklarını hafifçe çekti. "O dansçılar, iyi para kazanıyor mu?"

Raphael, Illium ile temasa geçip cevabı öğrendi. "Evet."

"O halde Geraldine, ne diye Jeffrey'nin asistanı olarak ek işte çalışıyordu ki? Sanırım yaşarsa kerpetenle laf alırız."

"Gerek yok. Büyük ihtimalle azı dişleri olan bir rakibin casusuydu."

"Bluebell neden Erotique'teymiş peki?"

"Ölümlülerde onu çeken bir şey var." Illium'un Kusu-ru, Illium'un Düşüşü'ne sebep olmuştu. Bütün genç meleklerle öğretilen bir dersti bu.

"Peki ya tekrar âşık olursa? O zaman ne olur?"

"Sırlarımızı tuttuğu sürece, ölümlüsünü sevebilir."

"Sadece kadın birkaç on yıl sonra ölecekken o yüzyıllar boyunca yaşar."

"Evet." Raphael, Elena'nın artık Illium'dan bahsetmediğini anlamıştı. "Ölümsüzlüğün de bir bedeli var."

Elena başmeleği saran kollarını sıktı. "Bana sorarsan fazla yüksek bir bedel. Bir efendiye eğilip sürünmek mi?

Yok, sağ ol." Dobra dobra konuşmuştu. "Belki de o yüzden bu kadar çok moronu vampir yapıyorsunuz. Tek onlar başvuracak kadar aptal."

Raphael, Elena'yı sımsıkı tuttu. "Demek şimdi de On'lar Meclisi'ne hakaret ediyorsun."

"Bay Ebose'u tanıyorsun. Onun için kimi yakalayıp teslim ettiğimi biliyorsun. Hadi ama cidden, sefil aptallığı dışında ölümsüzlüğü hak etmesi için sahip olduğu nitelik neydi?"

"Orasını bilemezsin."

"Zaten fazlasıyla sırra vakıf oldum, bir tane daha söyle-sen ne çıkar?"

Raphael hava akımıyla birlikte süzülürken Elena onu daha sert tuttu. "Geldik."

Elena iç çekti ama sonra başmeleğin dudaklarının, çenesine sürtündüğünü hissetti. "Seninle birlikte olmak hüsrarla başa çıkma eğitimi gibi."

Raphael, evini Michaela'nın evinden ayıran ormana indi, büyüü üstünden atıp Elena'nın canlı gri gözlerinin içine baktı. "Sara, Ransom, baban, kardeşlerin ve ailelerinin başına korumalar koydum."

Elena'nın yüzünden gölgeler geçip gözlerini fırtına öncesi bir karartıya bürüdü. "Teşekkürler."

"Harrison'ın da aptal olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Raphael, Elena'nın eniştesini kastederek. "Sonuçta o da vampir."

Elena gözlerini kıstı. "Bir sorum var, bilmem lazım."

"Beth," dedi, Elena'nın birçok şey ifade eden yüzüne. Bir avcıya göre savunma kalkanı çok zayıftı, sanki hâlâ bu dünyada masumiyet görebiliyor gibiydi.

O zaman o seni öldürür. Seni fani yapar.

Masumiyet ve gücün o garip karışımını yanında hissetmek uğruna biraz ölümsüzlüğünden kaybetmeye değmez

miydi? "Harrison, Yaratıldığı zaman karısını kabul edeceğimizin bir garantisi olmadığını biliyordu."

"Mümkün mü?" diye sordu Elena. "Adaylar'ı siz seçseniz de, Beth'in aday olabilmesi mümkün mü?"

"Senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu Raphael. "Sana bok gibi davranıyorlar."

Elena elini yumruk yaptı. "Evet, bana ceza olsun diye gözün doymuyor diyebilirsiniz." Elena omuz silkti. "Beni sık sık deli etmesi önemli değil. Sonuçta kardeşim."

"Tıpkı Ariel ve Mirabelle'in de kardeşlerin olduğu gibi mi?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elena tepeden tırnağa kaskatı kesildi. "O konudan hiç bahsetmem."

Raphael gerçekleri biliyordu, ancak Elena'nın sesindeki acayip gevrekliği duyunca bu gerçeklerin ona hiçbir şey anlatmadığını anladı. "Beth uygun değil," dedi, Elena'yla atışmak yerine.

"Emin misin?"

"Evet." Raphael hususi araştırmıştı... çünkü Elena'nın bilmek isteyeceğini tahmin etmişti.

"Ah, kahretsin." Elena bir elini suratına sürttü. "Kocası bir moron ama kardeşimi seviyor."

"Ölümsüzlüğü daha çok seviyor ama," dedi Raphael, yüzyılların verdiği deneyimle. "Öyle olmasaydı, karısının da kabul edildiğini duyana kadar beklerdi."

Elena yüzünde geçit vermez bir ifadeyle Raphael'e baktı. "Sende iyiye inanç kaldı mı hiç?"

"Eğer Uram'ı öldürebilsek, o zaman belki kötülüğün her zaman kazanmadığına inanırım." Belki. Raphael o kadar çok hainliğe tanık olmuştu ki insanları bir kelebek kadar kısa ömürlerinde teselli eden masallara inanmıyordu.

Elena başını sağa sola sallayıp Michaela'nın evine doğru yürümeye başladı. "Açlıktan ölüyorum."

"Uzun mesafe koştun." Bir avcıya yaraşır yiyecekler hazırlaması için Montgomery'ye mesaj yolladı.

"Sen yemek yemezsen ne olur?"

Kimsenin bin yıldan uzun zamandır ona sormayı akıl etmediği bir başka soru. "Sarıp solarım."

"Halsizleşir misin?" Elena çömeldi, toprağa dokunup parmaklarını burnuna götürdü. "Bir koku aldım sandım ama gitti."

Raphel cevap vermeden önce vampir avcısının doğrulmasını bekledi. "Hayır, gerçek anlamda solarım, hayalete dönüşürüm. Yemek, fiziksel görünüşümüzün temelidir."

"O zaman neden diğer melekler aç kalmıyor, anlarsın ya, görünmezlik kuvvetine sahip olmayanlar?"

"Solmak demek, görünmez olmak demek değildir, sadece bizi tüketir. Gıda eksikliği aynı zamanda gücümüzü de süzüp eksilttiğinden, solmak iyi bir şey değildir."

"Yani bir meleği savunmasız kılmak istesem, aç bırakmam yeterli mi?"

"Önümüzdeki elli yıl boyunca zapturapt altına almayı planlıyorsan evet." Elena'nın yüzündeki şoku, sonra hayreti gördü. "Aç kalma göreceli bir kavramdır. Bir vampirin aksine, bir melek kolay kolay solmaz."

"Vampirler solmaz, büzüşür," diye mırıldandı Elena ve Raphael'e öyle geldi ki, bir şeyi hatırlamıştı. "Ne kadar yaşlılarsa, o kadar çok büzüşürler." Elena, Michaela'nın bahçesinin kenarında durup başmeleğin camına doğru baktı. "Aynı kavram ama sanırım."

"Evet." Raphael de vampir avcısının bakışını takip edip tam da aynı noktadan dün nasıl kafasını kaldırıp baktığını hatırladı. "Kokusunu mu aldın?"

“Evet.” Elena altdudağını ısırp geldikleri tarafa doğru arkasına baktı, sonra dikkatini tekrar pencereye çevirdi. “Bir terslik var.”

“Ortalık fazla sessiz. Muhafızlar nerede?” Raphael bütün alanı gözleriyle taradı, Uram’ın göze çarpan kanatlarını aradı. “Buraya bizden çok önce varmış olamaz. Geraldine’in anılarına göre, kovalamacayı sezip onu elinden yere fırlatmış.”

Elena gözlerini kısarak bir bakış attı. “Ne yapmayı planlıyordu, kadını bir sanat eserine dönüştürmeyi, onu bulanları şok etmeyi mi?”

“Evet.”

“Belli oluyor. Tepeden şöyle bir uçup bakabilir misin?”

Raphael kanatlarını topladı, kendini yukarı doğru iterek havalandı. Her zaman için değerini bilmediği bir özgürlüktü bu... ta ki bir avcının gözlerinde uçma açlığını görene kadar. *Aleni işaret yok*, dedi Elena’ya, artık zihinsel bağlantıları zahmetsizce gerçekleştiriyordu.

“İçeri giriyorum.”

Elena’nın onunla bu kadar rahat konuşması sıradışıydı. Elena’nın, sadece dışından konuştuğunu, başmeleğin kelimeleri zihninden aldığını sandığının farkındaydı Raphael ama tam olarak doğru değildi bu; Elena aktif bir beynin karmaşasında kaybolmadan önce düşüncelerini nasıl ok gibi fırlatacağını çok iyi biliyordu. Aynı zamanda istediği zaman Raphael’i engelleyebiliyordu. Canını yakıyordu ama yapabiliyordu. Raphael’in içindeki kendini beğenmişlik bundan pek hoşnut olmamıştı ama aynı zamanda çok ilgisini çekmişti.

Aşağı doğru bir esinti yaratarak Elena’nın arkasında yere inmek için kanat çırpı. “Tek başına giremezsin.” Hiçbir ölümlü Uram karşısında zafer kazanmayı umut edemezdi.

Elena karşı çıkmadı, fakat gözlerindeki bakış, odaklanmış, doğuştan avcı bakışı tam şu anda, onu bir başka silahtan ibaret gördüğünü gösteriyordu. Keskince başını sallayıp eve kadarki yolu tepti ama önden dolaşmak yerine, sürgülü kapıları tek yana itti. "Kokusundan boğulabiliyim," diye fısıldadı. "Şu an burada."

Raphael elini Elena'nın arkasına koydu. "Ben önden girerim."

"Maço ayaklarına yatmaya vakit yok."

"Bir tuzak olabilir. Sen ölümlüsün." Raphael eşikten içeri adımını atıp odayı taradı, kütüphaneyi. "Gel."

Elena sessiz adımlarla onu izledi. "Koku içeride daha derinlerde."

Raphael kütüphanenin kapısını açıp dışarı çıktı. Riker tam karşısındaki duvara kazıkla saplanmıştı, boğazından tahta bir sandalye ayağı geçirilmişti. Vampir hâlâ yaşıyordu ama şuurunu yitirmişti, muhtemelen şakaklarına kan akıtan, başına aldığı darbeden dolayı.

"Tanrım," diye fısıldadı Elena. "Çok kötü bir hafta geçiriyor. Onu bırakalım mı?"

"Kazık yerinden çıkarılana kadar iyileşmez."

"O zaman gidelim. Aynı anda sadece bir psikopatla uğraşabilirim." Elena sol tarafı işaret etti başıyla.

Raphael o yana yürümeye başlayınca muhafızlardan bir diğerini, Michaela'nın Charisemnon ile geçirdiği yıllardan kalma haşin hisler uyandıran bir heykele oturtulduğunu görünce hiç şaşırmadı. Vampirin başı yanlış yöne yatıktı, yaşıyor olamazdı. "Ölmüş."

"Boynu mu kırılmış?"

"Kafası kopmuş," diyerek Raphael ona başın boynuna sadece birkaç tendonla bağlı durduğunu gösterdi, "aynı zamanda kalbi sökülmüş. Planlanmamış ama. Sırf yolundan çekilmesi için yapılmış." Raphael bir ayağını basamağa koydu.

“Hayır.” Elena ters yönü işaret etti. “Daha içeride.”

Havayı bir çığlık deldi.

Raphael, Elena’yı koştuktan alıkoydu. “Uram’ın istediği bu.” Elena’yı arkasına itip sese doğru gitti. Uram bir strateji uzmanıydı; Elena’nın onların kilit adamı olduğunu çakmıştı herhalde. Elena’yı etkisiz hale getirirse, seneler senesi Meclis’i istila edebilirdi, başka doğuştan avcılar da vardı ama hiçbirisi Elena kadar yetenekli değildi. Ayrıca Uram bozulmaya başlamasından sonraki ilk yarım yüzyıl içinde öldürülmezse, hükmedecek kadar güç bile toplayabilirdi. Ve dünya kan içinde boğulurdu.

Elena, Raphael’in kanadını çekti hafifçe. Râphael omzunun üstünden baktı, dikkatini dağıtmaması için onu uyarmak üzereydi. Bir ölümsüz için bile, ölümcül bir hata olabilirdi. Elena yukarıyı işaret ediyordu. Raphael başıyla onayladı. *Biliyorum*. Tıpkı çoğu meleğin evinde olduğu gibi Michaela’nın evinin tavanları yüksekti. Oturma odası, tıpkı Raphael’inki gibi evin merkez noktasıydı, üst katlar dört bir kenarı çevreleyecek şekilde sıralanmıştı. Uram aşağıda bekleyecek değildi, yukarıda beklerdi.

Raphael dezavantajlı duruma düştü böylece. Bu ev, melekler için tasarlanmaktansa insanların meskeniyken yeniden dizayn edilmişti. Raphael’in doğrudan oturma alanına ulaşabileceği yüksek pencereler yoktu. Kapıdan geçerek girmek zorundaydı. Elena tekrar kanadını çektiştirince Raphael kulağını avcının dudaklarına yaklaştırdı.

“Bırak ben gireyim önce. Sen hemen arkamdan gel, beni öldürmeye vakit bulamasın.”

Elena ile tanışmadan önce birisi ona bu planı özetleseydi, cevabı hemen hazırды. Evet, avcıyı önden yollayıp kandandoğanın dikkatini dağıt. Eğer avcı ölürse, bu savaşı kazanmanın ufak bir bedeli olurdu. Ama Raphael artık onu tanıyordu, onunla beraber olmuştu, Elena ona aitti.

Elena sanki başmeleğin düşüncelerini okumuş gibi gözlerini kıstı.

"Alçaktan gir," dedi Raphael, vampir avcısını şaşırttığını bilerek. "Başının olduğu yüksekliği hedef alacaktır. Yuvarlan."

Elena başıyla onayladı. "Kesinlikle içeride. Koku kanıma sızdı; o kadar ağır, o kadar yoğun ki." Ardından kapıya doğru ilerledi.

Sonraki saniyeler insanüstü bir hızda geçti. Elena yuvarlanarak içeri girdi, kapıdan kıymıklar uçtu, öfkeli bir uluma duyuldu ve Raphael içeri dalıp avcısına safi enerji şimşekleri yollayan Uram'a baktı.

Raphael kendi enerjisini toplayıp yukarı kalktı. İşte bu da avı yönetme görevinin ona verilmesinin başka bir sebebiydi. On'lar Meclisi içinde, sadece dört başmelek enerji şimşegi çıkarabiliyordu. Zaman içinde kazanılan bir yetenekti bu, ancak sadece bu yeteneği kazanmak için gereken iz yerindeyse. Ayrıca Sessizlik odasının aksine, bu gücün içeriden çıkması gerekmiyordu. Raphael doğrulurken elektrik kaynaklarından enerjiyi toplayıp aşağıda yanan lambalara kısa devre yaptırdı.

Uram daha orada olduğunu anlayamadan Raphael ilk şimşegini ona fırlattı. Tam göğsünün ortasına vurup başmeleği duvara yapıştırdı. Ancak Uram da haybeye başmelek olmamıştı. Tahtaya çarpıp zarar görmekten kendini alıkoyup karşılığında ona kor-kırmızı bir alev fırlattı. Raphael alevden kaçtı, kanatlarına değerse düşeceğinin farkındaydı. Bir ölümsüze gerçekten hasar verebilecek şeylerden biri melek ateşiydi.

Melek ateşi ve bir avcının tabancası, diye düzeltti kendini. *Elena'nın, beni elden ayaktan kesen o küçük tabancayı kuşandığını mı görmüştüm?*

Bir başka mavi kırmızı atışmasıyla duvarda koca bir delik açılıp dingin bir sessizlikle yere tozlar saçıldı. Raphael dövüşürlerken Uram'ı izledi, canavarı görmeye çalıştı. Fakat başmelek her zamanki gibi görünüyordu, Raphael'in darbelerini savuşturmaya çalışıp kendi darbelerine odaklanırken yeni vampir dişlerini saklamıştı.

Yandan geçen bir alev topu Raphael'in kanadına sür-tündü. Tiz çılgınlık atan sinir uçlarını silkeleyip ateşe karşılık verdi ve diğer meleğin sol kanadının ucunu yakaladı. Uram dişlerini göstererek uluyunca canavar ortaya çıktı, gözlerinde kırmızı alevler, dudaklarından dışarı çıkan sivri dişler... ve ellerinde dönen bir alev.

Kan onu güçlendirmişti.

Son damlaydı bu, baştan çıkış, kuduruştı. Bulaşıcı bela hâkim olduktan sonra kan, bir meleğin gücünü en üst seviyeye kadar yükseltirdi. Ancak o zamana değin nasıl belirlirlerse belirsinler, o kadar kafayı sıyrırırlardı ki, pek önemi kalmazdı. Ne var ki, Raphael köşeye kısırılacak toy bir oğlan değildi. Son anda çömeldi ve melek ateşi iki saniye önce bulunduğu duvara çarptı, yoluna çıkan her şeyi yok edip dış dünyayı ortaya çıkardı, Raphael ani bir yükselişle tekrar doğruldu.

Bir şey ateş etti, yüksek bir çırtırtı oldu. Uram yana kaydıldı, sendeledi ve Raphael kanadının altındaki yırtığı gördü. Savunmasız noktayı hedef alıp atışını yaparak müt-hiş bir hasar verdi. Fakat Uram çoktan harekete geçmişti. Raphael'in ikinci atışından kaçıp çarpışmalarının açtığı delikten dışarı uçmuştu.

Raphael peşinden gitti, kandandoğan melek yaralıyken onu indirebileceğini biliyordu. Tam gün ışığına çıkmıştı ki, bir beden ona çarptı. Raphael son sürat dönerek aşağı düşmeye başladı ve ancak yılların tecrübesinin getirdiği bir beceriyle yumuşakça yere indi ve cesedi yerin daha temiz

gibi görünen bir noktasına koydu.

Michaela.

Dişi başmeleğin kalbi yerinde değildi, organın olması gereken yerde kor gibi parlayan bir kırmızı top vardı. Raphael durup düşünmeden mavi alevle kaplı elini içeri sokup kırmızıyı çıkardı, bir duvara çarpıp yıkıcı gücünü dağıttı. Michaela'nın kalbi, gözlerinin önünde yeniden iyileşmeye başladı.

"Elena!"

"Buradayım." Raphael'in koluna dokundu Elena, dehşet içinde Michaela'nın göğsünden kalan dağınıklığa bakıyordu. "Ne..."

Michaela'yı olduğu yerde bırakıp kolunu Elena'ya doladı ve havaya uçtular. "İzini sür."

Elena anında mesajı alıp sımsıkı tutundu ve tetik bir şekilde başını salladı. Raphael, Uram'ın kaçmak için kullandığı delikten çıkınca Elena yukarıyı, sonra Manhattan'ı işaret etti. Raphael hızlı olduğunu biliyordu ama Uram açık ara farkla uçuşa başlamıştı. Aynı zamanda Raphael birisini daha taşıyordu ve her ne kadar diğer melek yaralıysa da, Raphael de yaralıydı. Ama yaklaşmışlardı, çok yaklaşmışlardı... Ta ki Lincoln Tüneli'nin üstündeki Hudson'a ulaşana kadar.

Nehrin suları aşağıda çalkalanıyordu ama Elena havada Uram'ın kokusunu bulamadı. Raphael yüzüne suların hafifçe püskürdüğünü hissedecek kadar alçalttı onları. "Suyun etkisini biliyor." Elena'nın sesi safi hüsrana doluydu. "Ya içine daldı ya da yüzeye o kadar yakın uçtu ki, rutubetten kokusu kayboldu."

Raphael gereksiz bir öfke nöbetine girip gücünü göstermemek için kendini zor tuttu. Onun yerine, nehir boyunca ve çevresince izi kaybettikleri noktada uçup durdu. "Hiçbir şey bulamıyorum," dedi Elena. "Hassiktir."

Raphael de sessizce aynı hisleri paylaşıp bulutlara gebe bir gökyüzünden sessizce Michaela'nın evine uçurdu onları, Dmitri'ye nehrin her iki tarafını araştırma ekibiyle donatması emrini yolladı. O araştırmanın meyve verme ihtimali son derece düşüktü; Uram saklanacak bir yer bulana kadar görünmezlik büyüsünü korusa yeterdi. Bir başmelek için, yaralı da olsa bebek işiydi bu.

Michaela hâlâ bıraktığı yerdeydi ama kalbi artık, yırtılıp parçalanmış göğsünün içinde atan, nabızı olan bir organdı. Gözleri açıldı, Raphael'in görmeyi hiç beklemediği bir dehşetle doluydular. Michaela çok yaşlıydı, çok görmüş geçirmiş, gerçek korkuyu bilecek kadar deneyimliydi.

"Delirmiş," dedi, Raphael yanına çömelip elini tutunca. Michaela'nın ağzından köpük köpük kanlar fışkırdı. "Bir zamanlar tanıdığım erkekten eser kalmamış."

Raphael, Elena'nın bir adım geri çıktığını görüp vampir avcısının onları yalnız bıraktığını anladı. Michaela onunla konuşur konuşmaz, Uram onu öldürürdü, Elena, Michael'aya karşı bir an için bir semptari duydu. Elena ne kadar da insandı. "Seni almak için tekrar gelecek." Bir başka meleşti öldürmek, vahşi bir geçiş ritüeliydi, kandandoğanların karşı koyamadığı bir mecburiyetti. Bir kere birisine kafayı taktılar mı, ilgilerini asla yitirmezlerdi.

"Dedi ki," Michaela öksürdü, hâlâ göğsünde kapanmaya devam eden delikten kalbi görünüyordu, "onu bu varoluş haline bağlayan son şey benmişim, ben de ölünce Yükselmekte özgür kalacaktım. Yükselip ne olacak?"

"Ölüm, biteviye ölüm," dedi Raphael, dişi başmeleştin elini tutmayı sürdürüp. Michaela bir kobraydı ama gerek duyulan bir kobraydı. Eğer onu kaybederlerse, On'lar Meclisi'nin dengesi çok fena şaşardı. Kendini Uram'ın yerine koyabilecek birisi vardı ama ikinci bir kişi yoktu. "Sen neredeydin?"

“Muhafızlarımı hakladıktan sonra bir kere kalbimi çıkardı, sonra bir kere de çatının üstünde bilinçsiz bıraktı beni. Tam uçabilecek kadar iyileşmişim ki,” bir daha öksürdü ama kan yoktu, “ateşi içime koydu. Yaymaya vakti olmadı.”

İkisi de biliyordu ki, eğer Uram o ateşi yayabilseydi, Michaela ıstırap çektirici ve tam ölüme kavuşacaktı.

“Git,” dedi, bakışları Raphael’in kanadında gezinerek. “Yaralısın. Ondan önce iyileşmek zorundasın.”

Raphael kafa sallayıp ayağa kalktı, Michaela’nın birkaç dakika sonra toparlanacağını biliyordu. “Holde bir muhafız gördüm, Riker kütüphanenin girişinde kazığa çakılmış. Diğerleri nerede?”

“Hepsi öldü,” dedi Michaela ona, sol elini kaldırıp. Yüzük parmağında kanlı bir tektaş parladı. “Çatıdalar.”

“Özel koruma ayarlayacağım.”

Michaela bu kez karşı çıkmadı. “Evine davet etmeyecek misin?” Michaela canlanmaya başlamıştı, ölümsüzlerin çok erken dönemde öğrendiği üzere dehşetini gömmeyi başardı.

Raphael diğer başmelekle göz göze geldi. “Baştan çıkarıcı bir hedef olma özelliğini koruman lazım.”

Michaela’nın bakışının altındaki korku dağıldı. “Bu gece geri dönmez.”

“Hayır, fazla kötü yaralandı. Uram düşmüşken sen de evini tamir ettir.” Raphael başını çevirip bir zamanlar duvarın olduğu, devasa deliğe baktı. “En azından yapabildiğin kadar. Melek korumalarımın bazıları da yollarım.”

Michaela, çıplak göğsünü eliyle kapatma zahmetine girmeden doğruldu. Vücudu, kullanmakta hiç tereddüt etmediği bir silahtı. Fakat o esnada endişelerinin sebebi bu değildi. “Baştan çıkarıcı bir hedef olma statümü düşürmez mi?” Michaela işte o anda Uram’ın ölmesi gerektiğini bilen bir başmelekti.

“Diğer başmelekleri bile düşünüp endişelenmeyecek kadar kibirli, bunu herkesten çok daha iyi biliyorsun.”

Michaela, gözlerinde gerçek acıdan bir kıvılcımla bakışlarını kaldırdı. “Onu sevmiştim. Bir başmeleğin seveceği kadar.”

Raphael yorum yapmadan Elena’yı bulmaya giderek Michaela’yı, ölümsüzlüğün ona neler yaptığını düşünmek üzere kendi haline bıraktı. Vampir avcısı onu dışarıda, ormanın başladığı noktada bekliyordu. Gözleri hemen Raphael’in kanadına kaydı. “Sana zarar vermiş.” Öfkesi havada kırbaç gibi şakladı.

“Ben onu daha fena yaraladım.”

“Piç herif kaçtı.” Elena yürürlerken yapraklara tekme attı. “Kaltak Majesteleri nasıllar?”

“Yaşıyor.”

“Yazık.” Yakıcı bir sözdü ama Raphael avcının içindeki şefkati hatırladı.

Üst kolunu tuttu. “Michaela için üzülme sakın. Bu zafiyetinden faydalanıp seni yok eder.”

“Yine de hayatını kurtardın.”

Raphael elini Elena’nın dirseğine doğru kaydırıp sonra çekti. “O gerekli birisi. Ne kadar imkânsız görünse de, Michaela, Charisemnon ve Lijuan’dan daha insan.”

Raphael’in bahçesine çıkıp evine girerlerken Elena hiçbir şey demedi. Montgomery bekliyordu. Raphael’in yaralanması karşısındaki sıkıntısı her zamanki hürmetine gölge düşürdü. “Efendim? Şifacı?”

“Gerek olmayacak.” Vampir, ellerini burmaya devam edince Raphael omzuna dokundu. “Rahat ol. Karanlık çekmeden iyileşir.”

Montgomery rahatladı. “Yemeği getireyim mi? Öğlen vakti olmak üzere.”

“Evet.” Vampir koridorda uzaklaşırken Raphael,

Elena'ya döndü. "Galiba ikinci kez birlikte yıkanacağız." Geraldine ve Michaela, ikisi birden onda iz bırakmıştı, kendi aldığı yaraların kırmızı lekesini de saymıyordu.

Elena yanaklarındaki kesiklere dokunup yüzünü buruşturdu, havaya savrulan toz topraktan olmuştu. "Ben kısa bir duş alsam yeter. Eğer suya girersem, derim soyulabilir." Kanlı giysilerine şöyle bir baktı, Raphael tarafından kucakta taşınmanın bir sonucuydu bu. "Kahretsin ya, başka yedek kıyafet almamıştım galiba."

Tam cevap verecekken Raphael yaklaşan kanat seslerini, bir başka meleğin gelişini duydu; işitilmek isteyen bir melekti bu. Raphael kafasını kaldırıp bakınca karşısında Jason'ı buldu. Melek saygıyla başını öne eğdi, siyah saçları arkaya yatırılmıştı. "Efendim, bir sorunumuz var."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Elena yeni melekten gözlerini alamıyordu. Suratı... hiç böyle bir şey görmemişti. Sol tarafı baştan başa incecik noktalar ve kıvrımlı sarmal desenlerden oluşan, egzotik bir dövmeyle kaplıydı ve mürekkep, pırıldayan esmer teninin üstünde simsiyah duruyordu. Bir Polinezya esintisi gizliydi o tende, o dövmede ama yüz hatlarının keskinliği Elena'nın kendi atalarına da çalıyordu sanki. Eski bir Avrupalı'yla karışık egzotik Pasifik rüzgârların manyak seksi bir karışımıydı.

"Jason," diye selamladı Raphael onu.

"Yaralanmışsın." Yeni meleğin gözleri Raphael'in kanadına kaydı. "Haberim acil değil, bekleyebilir." Jason hafifçe kımıldanınca kanatlarının hışırtısı Elena'ya kanatları tam olarak görmediğini hatırlattı. Elena kaşlarını çatıp vitray camın güneşin ışınlarını mat bir şekilde geçirdiği holün loş ışığında gözlerini kısıtı ama hâlâ belirsiz bir gölge dışında bir şey seçemiyordu.

Sormak zorundaydı. "Kanatların nerede?"

Jason öylesine bir bakış fırlatıp sessizce tek kanadını açtı. Koyu, külümsü bir siyahtı. Kanat ışığı yansıtmıyor,

adeta ışığı emiyordu, kenarları karanlıkta belirsizdi. "Vay canına," dedi Elena. "Sen tam bir gece bekçisisindir."

Jason ondan Raphael'e döndü. "Rapor bekleyebilir ama duyman çok önemli."

"Bir saat sonra buluşuruz."

"Efendim, akşamın erken saatleri uygunsa eğer, öncesinde uçup başka bir şeye bakmak istiyorum."

"Dönünce benimle temasa geç."

Jason kısa bir kafa sallayışla yanlarından ayrıldı. İkisi de temizlendikten ve Jeeves'in getirdiği yiyeceklere gömüldükten sonrasına kadar ağzını açmadı Elena. "Kâhyan giysilerimi yıkamış," dedi yatağın üstünde bağdaş kurmuş otururken. Dünkü kargo pantolon ve tişört yıkanmış ve ütülenmiş vaziyette onu bekliyordu.

Raphael de yatağa oturmayı tercih ettiğinden tam karşısındaydı ve o da tek kaşını kaldırdı, bir bacağı şiltenin üstünde, bir ayağı yerde, yaralı kanadı en hızlı iyileşmeye ulaşmak için yatağın üstünde serili vaziyetteydi. Raphael, yaralı bölgeye özel bir merhem sürmesini rica ederek Elena'yı çok sevindirmişti ve Elena başmeleğin ona yaşattığı hisler konusunda yalan söyleyemeyecek kadar ağrılı ve hayal kırıklığı içindeydi. Raphael yaralıyken onu yanında tutarak Elena'ya ilişkilerinin nasıl da değiştiğini gösteriyordu aslında. Bu kez Dmitri'ye filan onu sandalyeye bağlatmamıştı. "Ondan şüpheliyim," dedi Raphael. "Montgomery ev işlerini yönetiyor, hiçbir zaman çamaşır yıkamaya tenezzül etmez."

"Ne demek istediğimi anladın, Başmelek. Tıpkı bir ev cini gibi, sadece daha iyisi!"

"Her nedense Montgomery'yi bir ev cini olarak hayal etmek, bende sende yarattığı etkiyi yaratmıyor."

"Zamana bırak." Elena içinde-bir-ben-eksigim sandviçinden bir ısırık aldı. "Demek Jason senin casusun. Ya da özel ajanın mı demeliyim?"

“Çok iyi, Lonca Avcısı.” Raphael sandviçin geri kalanını üç ısırıkta mideye indirdi. “Gerçi bazıları yüzünün çok göze çarptığını söyler.”

“O dövme, herhalde çok acımıştır.” Elena yüzünü buruşturdu, kendisi dövme yaptıramayacak kadar korkaktı çünkü. Ransom koluna bir şerit çizdirdiği zaman Elena’yı da yaptırmayı için ikna etmeye çalışmıştı. Ransom’ın derisinden kan sızışını izlemek Elena’yı arkadaşını takip etmeye teşvik etmemişti. “Ne kadar sürmüştür sence?”

“Tamı tamına on sene,” dedi Raphael, Elena’nın ruhunu okuyan gözlerle onu süzerek.

Elena sandviçini bitirirken başını iki yana salladı. “Çılgınlık her biçimde kendini gösteriyor herhalde.”

Raphael ona bir elma ikram etti. “Bir ısırık alır mısın?”

“Beni ayartmaya mı çalışıyorsun, Başmelek?”

“Ah, ama sen çoktan düştün, avcı.” Keskin bir bıçakla meyveyi kesip bir dilimi Elena’nın dudaklarına koydu, yoğun bir ilgiyle elmayı ısırışını izledi. “Ağzın çok hoşuma gidiyor.”

Elena’nın vücudunda başlayan, Raphael’in yanındayken hiç geçmeyen tembel sıcaklık arttı, yayıldı, ta ki her hücrelerine sızıp yaşayan, talepkâr bir nabız halini alana kadar. Elena ağzındaki elmayı yutup yiyeceklerin etrafından emekledi ve Raphael’in önünde dizlerinin üstünde durdu. Raphael dilimin geri kalanını ağzına getirince ısırıp Raphael’in bileğini tuttu.

Gözleri birbirine kenetlendi, başmeleğin canlı sıcaklığı parmak uçlarında kaldı, bir erkekle öpüşmekten daha erotikti. Elena’nın dudakları Raphael’in parmaklarına sürtündü.

Başmeleğin yüzüne sıcak ve erkeksi bir his yayıldı, Elena’ya dudaklarını tamı tamına nereye koymasını iste-

diğini anlatan bir bakış. Ama konuştuğunda, "Bir dilim daha?" dedi.

Elena pişmanlıkla hayır anlamında başını salladı. "Senin iyileşmen gerek ve benim tekrar iz sürmem lazım." Uram fazla uzaklaşmış olamazdı. Büyük ihtimalle, önceden saklandığı yerlerden birine girmek zorunda kalmıştı. Ki büyük ihtimalle çoktan haritasını çıkardıkları bölge dahilindeydi. "En büyük fırsatımız bu olabilir."

Raphael bıçağı ve elmanın geri kalanını bırakıp parmaklarını Elena'nın dudaklarında dolaştırdı. "Michaela'nın ne dediğini duydun mu?"

"Canavara dönüşmesini mi?" Elena şehvet baş döndürücü bir parfüm gibi üstüne yayılırken omuz silkti. "Depoda gördüklerimizden sonra şaşırmadım."

"Beni avlar mıydın, Elena? Kandandoğan olsaydım?"

Elena'nın kalbi birden dondu. "Evet," dedi. "Ama sen asla bir canavara dönüşmezsin." Yine de elini kesen bıçağı hatırladı, Times Meydanı'ndaki o vampiri de hatırladı.

Esprisiz bir bakışla güldü Raphael. "Bu bilgi değil, umut." Başını iki yana salladı. "Hepimiz gücün çekiciliğine meyilliyiz. Kan onu güçlendiriyor, yenilmesi zor biri yapıyor."

Elena başmeleğin yüzünü elleri arasına alıp kendisi evrenin ufkunda bir toz parçası bile değilken binlerce gün doğumu görmüş gözlerinin içine baktı. "Ama senin bir avantajın var," diye fısıldadı. "Artık biraz insansın."

KANDAN GELEN MELEK

Düştüğünü sandılar.

Hata ediyorlardı.

Raphael'ın mavi alevinin kalıntıları yakıp kavurmaya devam ederken kaniadına ve göğsüne bir ağrı girdi. Dişlerini sıkarak saklandığı yerden çıkıp bulutlu havada bulanıklaşan, gölgeli köşelerle mükemmel avlık alana dönüşen, normalde davetkâr olan açık alana kadarki kısacık mesafeyi uçu. Görünmezlik ışıltısı çok işine yarıyordu ve iki serserinin, takip edildiklerinin farkına bile varamadan boğazını kesiverdi.

Kanları şimşek çakar gibi aktı içinde, Uram mavi alevi dışarı itip havada zararsızca dağıttı. Artık bir saldırıyla savaşmayan bedeni yırtık kas ve kıkırdığı iyileştirmeye odaklandı. Başını, kestiği beşinci gırtlığın üstüne, tercih ettiği beslenme türü olan genç bir kadının yumuşak, narin derisinin üstüne eğdiğinde tekrar uçmaya hazırды... en azından ölümlü avcıyı denklemden çıkarmaya yetecek kadar. Avcı öldükten sonra kimse onun izini süremeyecekti.

Uram gülümseyip temiz beyaz bir mendille ağzındaki kanı sildi. Evet, ılık en güzeliydi. Başta çıkarıcı bir an, birisini daha

almayı düşündü ama vakti yoktu. Beklendiği zamandan önce saldırmalıydı, Raphael gardını indirmişken ve avcı kendini güvende sanırken.

Ondan sonra azı dişlerini Michaela'nın kalbine saplayacak, kanını pınarından içecekti. Ve onu saklayacaktı. Onu parçalayıp lime lime etme dürtüsü aklını başından alıyordu ama direnecekti. Bu kadar müthiş güç sağlayabilecek birisini neden öldürsündü ki? Ölümlüler fazla zayıftı ama bir başmelek... Ah, Michaela'yı sonsuza dek içebilirdi. Dişi başmelek her seferinde iyileşirdi.

Acaba Michaela, Raphael'e, Uram'ın ondan bir kere beslendiğini söylemiş miydi diye merak etti. Dudaklarını yaladı. Michaela çok tatlıydı. Güçlüydü. İştah açıcıydı. Şimdiyse içinde Uram'dan bir parça taşıyordu. Evet, bir başmelek kusursuz içkiydi. Uram, Michaela'ya güzel bir kafes kurmuştu, böylece Michaela onun diğer oyuncaklarıyla oynayışını seyredebilirdi, böylece onu asırlar boyunca sağ tutmaya karar verdiği için şanslı olduğunu bilecekti.

Ama önce, avcının boynunu kırması lazımdı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Raphael üçüncü katın balkonuna çıktı, Elena'nın sözleri hâlâ kafasında capcanlıydı. *Artık biraz insansın.*

Lijuan tam da bu sebeple Elena'yı öldürmesi için onu uyarmıştı. Raphael'in vurulmaya tepkisi, acı, kan, bu avcının onun için tehlikeli olduğu inancını güçlendirmişti. Ama ya tehlikenin beraberinde başka şeyler, güce, yaşa bağışıklık da geliyorsa? Sonuçta Raphael, Sessizlik'ten çok daha çabuk uyanmıştı.

Jason'ın gelmesini beklerken Elena ile ilk tanıştığında nasıl biri olduğunu düşündü uzun uzun. Avcının zihnine cart diye girmiş, en ufak bir özen göstermeden onu terörize etmişti. Tekrar böyle yapabilir miydi? Evet, diye düşündü, doğal iyiliğine dair yanılsamalar içinde değildi. Aynı hareketi pekâlâ yapabilme becerisine sahipti. Ama yapmayı seçer miydi... işte can alıcı soru oradaydı.

Jason yukarıdaki balkondan içeri girip onu mükemmel casus yapan tertemiz bir hareketle indi. "Illium'u burada görmeyi bekliyordum."

"Elena'nın başında nöbet tutuyor." Raphael ona vampir şoför vermeyi tercih ederdi, fakat başka bir vampirin

yakında bulunması, Uram'ın izini sürme yeteneğine ket vurabilirdi. O yüzden Elena arabayı kendi kullanıyor, Illium tepesinde uçuyordu. Raphael melek ateşinden kavrulmuş kanadı yüzünden eve kapanmıştı; süratle iyileşiyordu ve uçabilirdi ama uçarsa yarayı azdırırdı ve Uram tekrar meydana çıktığında iyi durumda olması lazımdı.

Elena günün büyük kısmında yoktu, Manhattan'ın çeşitli bölgelerini tarayıp temiz buldukça Raphael'i arayıp bilgi veriyordu. Raphael'in elinde bir sürü başka sorun olmasına rağmen, garip bir şekilde fark etti ki... Elena'yı özlüyordu. Vampir avcısı, savaşçı ruhlu bu ölümlü, onun için önemli birisi olmuştu. "Şimdi anlat."

"Tam düşündüğün gibi," dedi Jason. "Lijuan ölüleri uyandırıyor."

Raphael nehirden gelen ıslaklık değmiş rüzgârın ısıran ferahlığını hissetti ve Lijuan acaba kendisini biraz ölümlü yapacak insanı öldürmeseydi şimdiki hali gibi olur muydu, diye merak etti. "Emin misin?"

"Onları yerden kaldırdığını gördüm."

"Yaşıyorlar mı peki?" Raphael dönüp diğer meleğe baktı.

Jason'ın gözlerinin dibinde derin bir tiksinti oluştu. "Ben buna yaşam demem ama bir kıvılcım, bir zamanlar her kimseler o kişiden bir yansıma oluyor."

Raphael'in düşündüğü her şeyden beterdi bu. "Bizim inandığımız gibi kukla değiller yani?"

"Hem öyleler hem de daha fazlası. Yürüyen, gören, işiten ama asla konuşmayan rezil mahlûklar. Sessizlikleri, gözlerinin içindeki çıgıklarda boğuluyor. Ne olduklarının farkındalar."

Bir başmeleğin ruhu bile, dehşetin soğuk elini hissedebilirdi. "Ne kadar süre onları öyle tutabiliyor?"

"Yeniden doğanlar arasında gördüklerimden en yaşlısı bir yaşındaydı. İhtiyarlamaya başlamıştı, o kıvılcımı çoktan sönmüştü." Biraz durduktan sonra çoğunlukla yumuşak başlı olan melek şöyle dedi, "Ruhlarının o kısmının ölmesi bir nimet."

"Peki, Lijuan bu yeniden doğanlar üstünde tam kontrole mi sahip?"

"Evet. Şimdilik, birisinin yeni bir oyuncakla oynaması gibi onlarla oynuyor. Ama günün birinde onları orduya çevirebilir."

O soğuk el, Raphael'in yüreğini sıktı. Çünkü eğer yeniden doğanlar yaşayanların üstüne salınırsa, dünyayı terör sarar ve medeniyet çöker. "Uyandırdıkları, yeni ölenler mi?"

Rahatsız edici cevap, "Hayır," oldu. "Onlar daha kolay ama daha önceden ölmüşlerle başladı Lijuan, hatta... cesetleri çürümüşlerle. Bir şekilde üstlerine et giydirmeyi başlıyor." Jason süstü.

"Ne oldu?"

"Söylentilere göre, yeni ölenlerin bedenlerini tüketerek ediniyormuş bu etleri, Lijuan'ın yeniden uyandırmak istemediği cesetlerden geliyorlarmış ve hayatta kalmak için kan içmeleri gerektiğini biliyorum." Jason sesini iyice alçalttı. "Aynı zamanda yeniden doğmalardan bir şey kazandığı, bir şekilde güç elde ettiği de söyleniyor."

Bir başka çeşit kandandoğan, diye düşündü Raphael, eğer bu doğruysa, anasının karnından doğan hiçbir avcının; insan, vampir ya da melek Lijuan'ı yok edemeyeceğini biliyordu. "Adamların nöbette beklesin." Jason kusursuz casustu ama Elena'nın tahmin ettiği üzere, daha iyi bir casus başıydı. "Büyük ölçekte yeniden doğan yaratmaya başlıyor mu bilmeliyiz." Lijuan kendi topraklarında oynarken On'lar Meclisi'nin elinden pek bir şey gelmezdi. Daha-

şı, Meclis üyeleri bir şey yapmayı tercih de etmezdi zaten. Her biri kendi oyununu, kendi sapkınlığını sürdürüyordu. Raphael onları yargılayamazdı, ne de olsa o da kendi mın-tıkasına kimsenin burnunu sokmasına katlanamazdı.

Elena onda bir parçacık insaniyet görmüştü. Peki, Raphael bir başka Lijuan olmaktan kendini kurtaracak kadar insan mıydı? “Git. Dinlen. Daha sonra konuşuruz.”

Jason dimdik yukarı tırmandıktan sonra balkondan atladı ve bulut katmanının üstüne yükselene kadar kanatları göründü. Meleğin geceyi tercih etmesinin sebebi buydu.

Dmitri.

Efendim. Cevap yakından geldi. Vampir şifacılar-dan yeni dönmüştü, birkaç saniye sonra balkona çıktı. “Zehir, Jeffrey Deveraux’nun ofisinin içindeki ve etrafındaki, ayrı-ca müzedeki temizliğin bugün öğleden sonra tamamlandı-ğını haber verdi. Geraldine ölmüş.”

Raphael’in aklına ilk Elena geldi; ölümü duyunca üzü-lecekti, gerçi kadın neredeyse bir yabancıydı. “Peki ya de-poda bulduğumuz, hayatta kalan kadın?”

“Kimliğini tespit edebildim. Adı Holly Chang, yirmi üç yaşında.” Dmitri ellerini arkasına koydu. “Toksinin mu-tant bir çeşidini taşımıyor ama bir şey taşıyor.”

Raphael, Elena ile konuşmasını anımsadı. “Ölmesi ge-rekiyor mu?”

“Şu aşamada değil. Bulaşıcı değil çünkü ve Uram’ın ona ne yaptığının gerçeğini keşfetmek zorundayız.”

“Hâlâ insan mı?”

Dmitri durup kaşlarını çattı. “Kimse ne olduğundan emin değil, kana ihtiyacı var ama bir vampir kadar çok de-ğil, ayrıca yiyeceklerden bir çeşit enerji alıyor. Yarıda kal-mış bir dönüştürme çabasının sonucu olabilir.”

“Usulüne göre uygulanmadığı ve Uram’ın kanında mu-tant tür olduğu sürece imkânsızdır zaten.”

“Şifacılar ve doktorlar, kolaylıkla Yaratılanlardan biri olmayacak kadar talihsiz olduğunu düşünüyor ama artık yarı dönüştüğü için, tam vampire çevrilmeye kalkışılırsa ölebilirmiş.” Dmitri’nin sesinde uzun zamandır kapalı kalmış bir sinir gizliydi. Tıpkı Holly Chang gibi, Dmitri de kendi iradesi dışında Yaratılmıştı.

Sırf Isis, Raphael’in zafiyetini bildiği için, Raphael’in bir kalbi olduğu için. Dahası, Dmitri’nin, Raphael’in bir zamanlar arkadaşım dediği bir ölümlünün soyundan olduğunu biliyordu. Böylece Dmitri’nin faniliğini çalmıştı... ve Raphael’e de seyrettirmişti. Neredeyse bin yıl önceydi. Ve Raphael bu yılların çoğunda kalbinin ölü olduğunu düşünüyordu.

Elena onun için önemli olana dek.

“Rahat ol, Dmitri,” dedi şimdi. “Onu istismar etmeyeceğiz ama ilerleyişini izlemek zorundayız.” Eğer kandandoğan lekesini taşıyorsa, ölmek zorundaydı.

Dmitri başını salladı. “Yirmi dört saat nezaretim altında.” Bir başka duraklama oldu. “İzninizle, efendim.”

“Ne zamandan beri izin istiyorsun?”

Vampirin tebessümü gözlerine ulaşmadı. “Elena seni savunmasız kılıyor. Nasıl bilmiyorum, ama öyle.” Bakışı yaralı kanada kaydı. “Daha yavaş hızda iyileşiyorsun.”

“Belki bir ölümsüzün de incinebilir olmaya ihtiyacı vardır,” dedi Raphael, Lijuan’ın ‘evrimini’ düşünerek.

“Şey...” Bir cep telefonu çaldı.

Raphael, Dmitri’ye baş sallayıp açmasını işaret etti, kendisi de çıkmaya hazırlandı. Dmitri elini kaldırıncaya durdu. “Lonca Yöneticisi arıyor.”

Raphael telefonu aldı. “Evet.”

“Ellie’yi nasıl bir bokun içine soktun bilmiyorum ama şehirde kaybolan kızlarla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum.” Kadının ondan hoşlanmayışı, safi öfkeyle titreyen gergin bir ip gibiydi.

“Elena senin gibi bir arkadaşa sahip olduğu için çok şanslı.”

“Eğer onun kılına zarar gelirse, kim olduğu umurumda değil, seni kendi ellerimle vururum.” Şiddetli öfkesine endişeleri karışıp haşin bir ses tonu olarak ortaya çıkmıştı.

Eğer tehdidi Sara’dan başkası yapıyor olsaydı, Raphael acil bir cezayla karşılığını verirdi; bir başmelekte rastlanan zayıflık, milyonlarca kişinin ölümüyle bile neticele-
nebilirdi. Ama Raphael asla ikiyüzlü olmamıştı. Sessizlik içindeyken vicdana sığmayan işler yapmış, bu kadını en güvendiğı sadık çalışanlarından birine ihanet etmeye zorlayarak aşılmaması gereken bir çizgiyi çiğnemişti. Terazi eşite yakın bile değildi. “Paylaşmak istediğın bir şey mi var, Yönetici?”

“Az önce Battery Park’ta beş ceset bulundu, hepsinin de kanı çekilmiş. Çok iyi saklanmışlar.”

Uram enerjisini yerine koymak için elini çabuk tutmuştu. “Yetkililere haber verildi mi?”

“Kusura bakma, elimde değildi,” dedi Sara, parmağını şehrin nabzının üstüne koyduğunu anlatarak. “Ama cesetler morg arabalarında taşıyor şu anda, sanırım ortadan kaybolmalarını sağlamak zorundasınız. Emeğı geçenleri de öldürmeyin bari.”

“Buna gerek kalmayacak.” Zehir iki yüzüncü doğum gününden sonraki yıllarda, bir kobranın avına yaptığı gibi insanları transa geçirme gücünü kazanmıştı, Elena bunu keşfedince nutku tutulacaktı, emindi Raphael. Vampir bu yeteneğı çok nadiren kullanıyordu, çünkü Neha, böylesi kıymetli bir varlığı kaybettiğıne hiç sevinmeyecekti. Ne var ki, bugün işe yarayacaktı; Uram’ın kurbanlarından hiçbirisi mercek altına alınamazdı. Holly tek hayatta kaldı belki ama bu demek değildi ki, Uram başkalarını zehirli kanından içmeye... ya da daha beterine zorluyordu. “Bilgi verdiğin için teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Sadece meydana saldıgınız canavardan Ellie’yi koru.”

Evet, Uram bir canavardı. *Canavar gücüne sahipti.* Hava durgundu, rüzgâr sessizdi ama Raphael’in kalbi birden öldüresiye hızla atmaya başladı. “Ayrıntıları Dmitri’ye anlat.” Telefonu vampire uzatıp balkondan uçtu. Kanada acısa da ilerledi, uçarken Illium ile temasa geçmeye çalıştı.

Tek cevabı yavan bir sessizlik oldu; ölüm boşluğu değildi ama ona yakın bir şeydi. Elena’nın zihnine ulaşmayı deneyince aynı cevapla karşılaştı. Acı, mide bulantısı ve öfke.

Bir düşüncesini ok gibi Dmitri’ye attı. Şimdilik cesetleri unut. Elena’yı bul.

Adamlarımla temasa geçiyorum.

Jason. Siyah kanatlı melek, Raphael’in emri altındaki meleklerin kanadının koordinatlarını saptamakta uzmandı. *Illium’u bul. Aşağıda.*

Yola çıktım. Uçuş esnasında kanatları bulurum.

Raphael kendi aptallığına küfrederek daha hızlı uçtu. Uram iyileşmek için istirahat etmek zorunda değildi, kan sayesinde bu süreci hızlandırabilirdi. Kandandoğan olmanın bir başka avantajı işte, doğru seçimi yaptıklarına onları inandıran bir başka özellik. Bu noktada Uram aklının başında olduğuna inanıyordu kesin, düşünmeye, kararlar almaya başlamıştı ama kişiliği en derin seviyede çarpıktı, beyni toksinlerin içinde yüzüyordu.

En kötüsü de, diye düşündü Raphael, Elena’ya ulaşmak için havada ilerleyerek, böylesi bir bozuşma bir gecede oluşmazdı. Uram’ın hizmetlileri kesin anlamıştı ama tıpkı Raphael’in güçlü Yediler’i gibi, diğer başmelek de en kuvvetlileri yakınında tutmamıştı. Michaela hariç hiç kimseyi. Raphael dudağını yamulttu, bir zamanlar Konstantinopolis Kraliçesi denen kadının, âşığına tam da bu tarz olayları

önlemek için kurulmuş protokolleri delmekte yardım ettiğinden emindi. Belki Uram'ın ölmesini istiyordu Michaela ama daha büyük ihtimalle ne olacağını görmek, Meclis'in diğer üyelerinin ona yalan söyleyip söylemediğini saptamak istiyordu.

Raphael, Manhattan'ın Castle Point'in tam karşısındaki bölgesine, Elena'nın en son yerini bildirdiği noktaya ulaştı. "İçimde iyi bir his var," demişti. "Koku havadaki nemle karışıp dağılmış ama yoğunlaştığı bir alan bulana kadar burada dört döneceğim."

"Yanına daha çok melek yolluyorum."

"Hayır, onları araştırma bölgelerinden henüz çekme. Bir aldatmaca olabilir. Eğer bir ipucu bulursam, Illium'u seninle temasa geçirim."

Elena muhtemelen Kandan Gelen Melek'e tahmininden çok daha yakındı.

Raphael o bölgenin üstünde uçarken, Elena'nın arabasını ararken, bir atmaca kadar keskin gözleri Illium'u buldu. Meleğin mavi kanatları bir rıhtımın altında suya yarı batmışken bile bariz göze çarpıyordu. Raphael dalışa geçip Illium'a doğru ilerleyen kurtarma botu ve etrafa toplanan insanlara aldırmadan uçtu. Bir sürü insan atlayıp Illium'un suratını sudan çıkarmaya çalışıyordu ama sırlıklam kanatlarının ağırlığı yüzünden onu dışarı çekmeyi başaramamışlardı. Raphael'in yaklaşmasıyla kaçtılar.

Raphael bilincini kaybetmiş meleği sudan alırken hüznle karışık merak ve hayret bağırışlarını, fotoğraf çekme seslerini duydu. Illium, Barınak'taki görevleri bitip şehre geldiğinden beri çok tanınan bir melekti, mavi kanatları göze çarpıyordu, karakteri çok seviliyordu. Ölümsüz olduğunu unutup onu öldü zannetmişlerdi.

Uram, Illium'u öldürebilirdi ama daha hızlı bir seçeneği tercih edip meleği etkisiz hale getirmiş, gerçek hedefine

giden yolu açmıştı. *Illium*, uyan. Raphael, *Illium*'un zarar görmüş vücudu kollarında, bulut seviyesinden çok daha yüksekte duruyordu. Diğer meleğin kanatları yırtılmıştı, yüksekten suya düşmenin yarattığı çarpışma etkisiyle kemikleri kırılmıştı. Muhtemelen nehirde bir yere çarptığı için derisi kesikler ve yara bere içindeydi. Bir gözünü kaybetmişti.

Her yeri iyileşirdi. Ama bu demek değildi ki, *Illium*'un canı yanmıyordu. Ancak renkli görünüşü bir yana, *Illium* bir askerdi, savaşçıydı. Raphael o yüzden dinlenmesine izin vermiyordu. Daha çok zihinsel yeteneklerine odaklandı ve meleği tokatlayarak kendi zihninden uyandırdı. *Illium* nefesi kesilerek ayıldı. Ama çılgılık atmadı.

Tek kusursuz gözü açıldı. "Piç herif bulutların içinde bekliyordu," diye fısıldadı, gereksiz özürlerle vakit kaybetmeksizin. "Görünmezlik büyüsü. Ellie..." Vücudunun iyileşme uykusuna yatma ihtiyacıyla mücadele ederek titredi. "Sanırım düşüşümü gördü. Y-y-yakındı. Uram iyileşmişe benziyordu... ama zayıftı." Vücudu resmen onu hiç kimse ve hiçbir şeyin en az bir hafta daha uyandıramayacağı, derin koma haline sokarken son kelimesi zor çıkmıştı ağzından.

Illium, Raphael'den çok daha genç olmasına rağmen, *anshara* durumuna girecek yaşıydı. Çok daha hızlı iyileşecekti böylece, ıstırabı hafifletecek ve uyanana kadar vücudunu yeniden toparlayacaktı. Yoksa koma sona erermez, sıradan varlıklar gibi acı çekerdı. Bu kadar çok kemiği kırılmışken dayanılmaz ağrılar duyacaktı.

Raphael bunu çok iyi bilirdi. Annesi ona son sözlerini, kanlar içinde yerde yatarken söylemişti, kanatları o kadar yara almıştı ki, düşüşünü yavaşlatma şansı olmamıştı. Raphael bir faniyi paramparça edecek bir hız kazanarak yere düşmüştü gökten. Vücudu da çok sağlam kalmamıştı

zaten. Parçalarını yitirmişti. Ne kadar genç olursa olsun, tüm şeklini yeniden kazanması yıllarını almıştı. *Anshara* içine girenler çok daha çabuk iyileşirdi. Ama sihirli bir kr yoktu.

Toksinle dolup taşan kandandoğan bir melek değilse-
niz.

Bulutların arasından Jason'ın siyah kanatları belirdi. Jason ciddi bir suratla ellerini uzattı. "Ben ahırım onu."

Raphael, Illium'un vücudunu ona teslim etti. "Meleklerin geri kalanı?"

"Avcıyı aramalarını söyledim."

"Illium'u bir şifacıya götür." Raphael tekrar rıhtıma doğru daldı, önce görünmezliği üstüne sardı, sonra ortaya ıktı. Illium'un ona anlatmaya çalıştığı şey çok önemliydi. Eğer Uram her açıdan tamamen iyileşmemişse, Elena'nın vücudunun ağırlığı onu aşağı çekerken fazla uzağa uçmuş olamazdı.

Yaşa, Elena, dedi Raphael, avcının savaşmasını, zihnini boğucu bir esaretle örten karanlığı kırmasını isteyerek. *Yaşa. Sana lme izni vermedim.*

Hiçbir şey. Sessizlik. Raphael'in daha önce bilmediği türde bir sessizlik.

Yaşa, Elena. Bir savaşçı, düşmanın elinde yere düşmez. Yaşa!

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Sessiz ol," diye mırıldandı Elena, kalkması için ısrar eden kaba bir ses tarafından mışıl mışıl uykusundan uyandırıldı. "Uyumak istiyorum."

"Bana emir vermeye mi cüret ediyorsun, ölümlü?" Yüzüne buz gibi soğuk sular çarpıp Elena'yı kâbusun içine uyandırdı.

Elena ilk başta gördüklerini birleştirip anlamlandıramadı. Zihni resmen parçaları bir araya getirmeyi reddediyordu. Ayrıca *o kadar çok* parça vardı ki. Yırtılmış, yamulmuş, imkânsız duran parçalar. Midesi büzüldü, Uram suratını kontrol paneline sertçe vurduğunda aldığı darbenin verdiği mide bulantısı, şimdi çevresindeki manzaranın dehşetiyle karıştı.

Elena duygularıyla savaşıp canavarı korkusuyla ödüllendirmeye direndi. Ama çok zordu. Hepsi yanılmıştı; Sara, Ransom, hatta Raphael. Uram on beş kurban almakla kalmamıştı. Başkaları da vardı, kimsenin eksikliğini duyamayacağı insanlar. Çürüyen uzuvlar, parlak bir kaburga, hunhar manyaklığının kanıtları odanın her yerindeydi. Işıksız, havasız bir odaydı. Bir hücreydi. Bir mahzen. Bir...

Çık şu durumdan!

Avcı sezgileri, Elena'ya doğuştan izini kazınmış özelliği konuşuyordu.

Elena paniğini içine atarak odaklandı ve odanın aslında zifiri karanlık olmadığını anladı. Uram pencereleri karartmıştı ama bir parça ışık kenarlardan sızıyordu; çok parlak, doğal olamayacak kadar beyazdı, demek ki Elena gece inecek kadar uzun zamandır baygındı. İşte bu ışık, odanın hasta ruhlu gerçeğini görmesine olanak sağlıyordu. Parçalanmış vücutlar bir sürü çöp yığını gibi etrafa saçılmıştı. Ama hepsi paramparça değildi. Tam karşıdaki duvarda, bileklerine zincirler vurulmuş birisinin, bir zamanlar insan olan birisinin kurumuş cesedini gördü.

Derken o kurumuş kabuk ona göz kırptı ve Elena, adamın hâlâ yaşadığını fark etti. "Tanrım!" Kendini tutamadan ağzından kaçmıştı.

Karşısındaki canavar, bir başmelek kılıfına bürünmüş yaratık, baktığı yere döndü. "Demek Robert'la tanıştınız. Çok sadıktır, hiç şikâyet etmeden benimle birlikte okyanuslar aştı. Değil mi, Bobby?"

Elena, Uram'ın yüzündeki zalim mizahı gördü ve tam şu ana kadar gerçek kötüyü hiç anlamadığını fark etti. Robert bir vampirdi, orası kesindi. Bu kadar kurumuş kalmış hiçbir insan yaşayamazdı, vampir sanki kocaman, parlayan gözleri dışında vücudundaki tüm nemi kaybetmiş gibiydi. Kurtulmak için yalvaran gözler.

Uram tekrar Elena'ya döndü, onun gözleri, canlı, çok güzel yeşil gözleri kakhahalar atıyordu. "Onu yanımda getirdiğim için kendini özel bir şey sandı. Maalesef, bir süre onu unuttum." Güç dolu o bakış bir anda sinirli bir hâl aldı, adeta kırmızı görmeye başlamıştı. O ışıldayan yeşiller birdenbire bozuldu.

Elena, Uram'ın onu attığı köşede çok ama çok hareket-siz durdu ve gözü dönmüş başmelek silahlarını almayı akıl etti mi acaba diye merak etti. Elena vücudunun üstünde bir şey hissedemiyordu ama Uram belki bir ikisini kaçırmış olabilirdi, tıpkı saçındaki kürdan inceliğindeki bıçak ya da ayakkabısının içindeki kılıfa yerleştirilen yassı bıçak gibi. Elena ayak parmaklarını kıpırdatıp botlarının güven veren sağlamlığını hissetti. Ransom bu botları ona hediye olarak vermişti; Elena o şapşal herifi hiç o anda olduğu kadar çok sevmemişti.

Uram gözlerini avcıya dikti. "Ama benim sadık Bobby'm çok işe yaradı," Robert'a döndü, "değil mi? Küçük oyunların hayranı ve seyircisi oldu."

Elena, vampirin zincire vurulmuş ellerini sıkıttığını, gebermiş vücudunun büzüldüğünü gördü ve kendi öfkesi alevlendi. Uram ne yaptığının bilincindeydi demek ki, vampirler ölümsüzdü ama yaşamlarını gerçekten sürdürebilmek için kana ihtiyaçları vardı. Beslenmesine izin vermeyerek Robert'ın vücudunun kendi kendini yemesini sağlamıştı. Vampir asla tamamen ölmeyecekti, açlıktan ölmezdi. Ama bundan böyle her nefesi ona bir ıstıraptı. Eğer bu böyle uzun süre devam ederse...

Elena'nın aklına, hayatında karşılaştığı tek aç kalmış vampir vakası geldi. Lonca Akademisi'ndeki son yılında okudukları bir ders kitabında yer alıyordu. O vampir, S. Matheson, efendisinin de dahil olduğu bir aile kan davasına bulaşmıştı. Birisi onu beton bir tabuta kilitleyip temel atılırken binanın altına gömmüştü.

On sene sonra bulunmuştu.

Yaşıyordu.

Buna yaşamak denirse tabii. Her şeyden habersiz tabutu açan müteahhit, ceset bulduğunu sanmış ve yetkililere haber vermişti. Sağlık görevlisi mumyalanmış kalıntı bulacağım diye heyecanlanmıştı. Ufak bir olay yeri ekibiyle

mekâna gelmişti, fotoğraflar çekmeye ve işçiler seyrederken ölçümler yapmaya başlamışlardı. Derken olay mahalli inceleme uzmanlarından biri iskeletin başını yana çevirirken parmağını kesmiş ve ne olduğunu anlamadan parmağını kaybetmişti, çünkü kemik jiletten keskin bir azı dişi tarafından koparılmıştı.

Sağlık görevlilerini aramışlardı. Yapılan kan nakliyle birlikte S. Matheson'ın bedeni yeniden canlanmıştı. Ancak beyni bir çeşit geri alınamaz dönüşüm geçirmişti. S. Matheson konuşmuyordu, aptal aptal gülmekten ve birisinin ona çok yaklaşmasını beklemekten başka bir şey yapmıyordu. Üç doktor, bu etobura vücutlarının çeşitli bölgelerini kapırdı ve sonunda S. Matheson iz bırakmadan kayıplara karıştı. Genel kanıya göre, melekler onun icabına bakmıştı. İnsanları yiyen bir vampirin olması pek iyi değildi.

Robert henüz o evreye ulaşmamıştı. Gözlerinin içinde hâlâ bir duygu, hissedilen ve insanlığı anlayan bir şey vardı. Uram'ın vampire doğru seğirtmesini izledi, başmelek görüşünü kapattığından ne hareket yaptığını göremedi. Vampirden feci bir ses çıkınca Elena, Uram'a bağırarak için kendini zor tuttu. Onun yerine ayağını biraz daha yaklaştırdı. Biraz daha.

Uram dudaklarında kurnaz bir gülüşle arkasını döndü. "Eserimi nasıl buldun?"

Elena başmeleğin canice bir şey yaptığını tahmin ederek kendini hazırladı. Ancak hiçbir tahmini onu gördüklerine hazırlayamazdı: Acıma hissi boğazında kaldı, öfkesi roket gibi patladı. Uram, Robert'ın gözlerini çıkarmıştı. Şimdiyse Elena'nın gözlerinin içine bakarak kaygan yuvarları ağzına soktu, sanki çiğnemek üzereydi. Elena gözünü bile kırpmadı.

"Güçlü birisin." Uram kıkırdarak göz yuvarlarını yere fırlatıp ayağının altında ezdi. "Beslenmek yok."

Hareket etmeyi kesmiş Robert'ı boş verip ellerini özenle bir mendile sildi ve Elena'ya doğru yaklaştı. "Çok sessizsin avcı. Zavallı vampiri kurtarmak için kahramansı hareketler yapmayacak mısın?" Haline tam tezat düşen asil bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Altı üstü bir kan emici," dedi Elena, midesi bulanarak. "Kaçmamı sağlayacak kadar seni oyalar diye umuyordum."

Uram gülümseyince Elena'nın kaburgasından yukarı, binlerce örümcek bacağı yürüyormuş gibi bir ürperti hissi yükseldi. Ardından, Uram hâlâ konuşmadan öne eğilip elini Elena'nın ayak bileğine koydu. Daha kocaman güldü. Ve daha vahşi. Kemiğini çıt diye kırmasıyla Elena'nın tüm vücuduna elektrik şoku verildi adeta, o kadar sıcak ve şiddetliydi ki, çılgık attı.

Raphael!

Bilinçsizliğin boğucu kanatları bir kez daha zihnini örterken görüşünün bulanıklaştığını hissetti Elena. Ama karanlığa doğru düşmeden önce beynini bir şey yakaladı. *Bana nerede olduğunu söyle, Elena.*

Yüzünün iki yanından ter damlacıkları inip tişörtünün sırtına yapıştırdı. Fakat Elena o sese, Raphael'in sesine tutundu ve dişini tırnağına takıp bilincini açık tuttu. Uram hâlâ önünde çömelmiş duruyor, avını köşeye kısırmış birisinin zevkten dört köşe ifadesiyle onu izliyordu. "Asit kokuyorsun," diye fısıldadı. "Kırık, parlak, dikkat çekici."

Uram'ın yüz ifadesi değişti, neredeyse çocuksu bir merak kapladı suratını. Ama Elena'nın hayatında gördüğü en çarpık çocuk merakıydı bu. "Peki ya Bobby?" Uram gözleri gene kırmızıya dönüşerek güldü. "Bilmek istiyor."

Elena yutkundtu. *Su*, dedi beyninin içinde, Raphael dinliyordur diye dualar ederek. *Su kokusu alabiliyorum.*

"Bobby," diye fısıldadı. "Bobby toz ve toprak ve ölüm kokuyor." *Ve bir ses var.* Odaklandı. *Kesme, doğrama sesi, durağan bir ritim. Ne olduğunu bilmem lazım.*

Uram yüzüne düşen bir tel saçı arkaya itti. Elena çıt diye boynunu kırmasını bekledi ama Uram bir saniye sonra elini çekti. Rahat bir oh çekerken bile Uram'ın korkudan beslendiğini, ona belirsizlikle işkence ettiğini fark etti. Piç herif, kendi zevki için onu hayatta tutuyordu... ya da öyle miydi acaba?

"Neden hayattayım?" diye sordu Elena ona.

Sessiz dur, Elena.

Ah, sus. Canım acırken çok huysuz olurum.

Uram gülümseyerek Elena'nın bileğini sıktı. Acı sonunda onu boşluğa attı ama Uram baskıyı ne zaman azaltacağını çok iyi biliyordu. "Çünkü sen onun zayıf noktasısın. Düşündüm de, seni öldürmemek çok daha mantıklı."

Bu bir tuzak. Sakın sana acı çektirmesine izin vereyim deme.

Ben Uram'la ilgilenirim. Senin görevin hayatta kalmak.

Emir Elena'yı kâbusun derinliklerinde bile güldürmeyi başardı. "Ben bir oyuncaktan ötesi değilim yani."

"Tabii ki." Uram ayak bileğini bırakıp elini salladı.

Başmeleğin hemen bunu kabul etmesi, Elena'yı hiç hoş olmayan bir şekilde sarstı. Ama hey, şimdiki yaşam süresi göz önüne alındığında, aptallar gibi sevmeye hakkı vardı. *Sevmek.* Ah, kahretsin. "Madem bu kadar çabuk elden çıkarılabilirim, esir olarak değerim ne?"

"Çünkü avcı," dedi Uram azı dişlerini göstermeden, birkaç yüzyıldır dünyada gezen bir vampir netliğiyle, "Raphael oyuncaklarını çok sahiplenir."

Elena bu ses tonunun eminliğini duyunca kalbine buz saçakları battı. "Kendinden çok eminsin."

"Güzellik çağında, krallar ve kraliçeler döneminde, bir asır boyunca aynı sarayda yaşadık." Uram başını yana eğdi. "Bilmiyor muydun?"

“Oyuncağım, unuttun mu?” Elena dudakları kapalı gülümsedi ve şimdilik gerçek hislerinin işe yarayacağını anlamıştı. “Benimle pek konuşmuyor.”

“Raphael hiçbir zaman çok hoşsohbet değildi, Charisemnon gibi değildir o.” Hoşlanmadığını belirten bir hareket yaptı. “O da konuşur konuşur ve hiçbir şey söylemez. Kaç bin kez o sesini yok edebilsem diye dilemişimdir. Belki şimdi fırsatım olur.” Gözlerine bir öfke şeridi indi.

Elena, sorunu onun çıkardığının altını çizmemeye karar verdi. “Bana Raphael’in oyuncaklarından bahsediyordun,” dedi, Uram’ın içerideki morgumsu kokuya kızmasındansa, bu konuyu konuşmasının onu daha uzun süre hayatta tutacağını sezerek.

Uram dikkatini Elena’ya çevirince Elena ilk kez başmeleğin derisinde garip çizikler, yüzünden aşağıya inen beyaz çizgiler olduğunu fark etti. Sanki kılcal damarları görüyordu ama yanlış renkteydiler; içlerinde kandan başka bir şey vardı.

“Sarayda herkes kendi kölesini seçiyordu,” diye anlattı Uram, derin ve gerçek bir sesle ve Elena kim bilir kaç kişinin onun büyüüne kapıldığını düşündü. Bir de, durdurulmazsa daha kaç kişinin kapılacağını. “Bizim keyfimiz için varlardı ve canımızın istediği gibi kullanıyorduk onları.”

Uram’ın saygı duymayarak anlatışını duyunca boğazı kurudu. “İnsanlar mı?”

“Çoğu fazlasıyla zayıftı, sevillebilir halleri bile yoktu. Hayır, bizim kölelerimiz vampirlerdi; o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi, görevleri bize tapmaktı.”

Kontrat’ta öyle yazmıyordu aslında ama Elena bozuntuya vermedi. “Yani köleleriniz, sizin Yarattığınız vampirlerdi?”

“Hayır, o zaman çok sıkıcı olurdu. Değiş tokuş ediliyorlardı. Ah, hallerine acırdın.” Uram kahkaha attı ve çıkan

ses hiç de çirkin değildi. "Yatağıımıza girmek için yalvarırlardı. Birisi bir başkası için tercih edilse, haremde kavgalar çıkardı."

Elena, başmeleğin doğru söylediğini tahmin etti. "İki taraf için de olumlu bir durummuş."

"Gözdelere vardı..."

Elena yarım kulakla dinliyor, var gücüyle nerede olduklarını çözmeye çalışıyordu. O kırbaça benzer kesme sesi susmuştu ama başka bir şey duyuyordu Elena. Arabalar. Yol kenarı ve suya yakın bir yerdi. Uram'ın yaralı kanadı iyi görünüyordu ama yerde sürtünmesinden anladığı kadarıyla tam olarak işlevini yerine getiremiyordu. Demek ki, Uram'ın Illium'a saldırdığı yerin yakınındaydılar. Tanrım, Elena mavi kanatlı meleğin iyi olmasını umdu; bir insan onun gibi suya düşse, parçası bulunmazdı.

Emin değilim ama Hudson kıyısında gibiyiz, Illium'un düştüğü yere yakınız, diye düşünce gönderdi Raphael'e, bir şekilde Uram'ın zihnine girmesini önlediğini umuyordu. Camları karartılmış bir odadayız. Koku!!! Burada iğrenç bir koku var. Terk edilmiş bir bina, depo, kayıkhaneye olabilir, yoksa komşular çoktan polisi aramıştı.

Tabii eğer, diye içinden geçirdi Elena, o cesetler komşuların ta kendisi değilse. Ama eğer durum buysa, birisi en azından onlardan birinin kaybolduğunu ihbar ederdi. Elena o kadar çok odaklanmıştı ki, bir hata yaptı. Gözleri fıldır fıldır etrafta döndü. Ayak bileğinin sertçe sıkılmasıyla birdenbire tamamen acıya dönüştü, her bir sinir ucu yanğın yeri idi. Bu kez, Elena yükselen karanlıkla savaşmadı, dünyaya tutunamazdı.

Eğer ölürsen, Lonca Avcısı, seni vampire çeviririm.

Elena içinden dudak büküp savaştı, hem de var gücüyle savaştı. *Kan içmek istemiyorum. Ayrıca ölmüşsem beni Yaratamazsın. Şurubun içinde yüzüyor gibiydi ve sonunda Elena*

bilincin yüzeyini yeniden kırdı... Aniden öne eğilip mide-
sindekileri safrayla karışık bir sel gibi çıkardı. Kusması
bitince elinin tersiyle ağzını sildi, bilerek ağır ağır başını
kaldırdı ve Uram'ın pozisyon değiştirmediyiğini fark etti.

"Dikkatini vermiyordun," dedi Uram, çok mantıklı bir
sesle.

Elena geniş bakış açısında bir hareket yakaladı. "Kusu-
ra bakma. Canım acıyor." *Bir baret gördüm. Duvarlar tamam-
lanmamış. İnşaat alanı ara.* Ve o yığın... Elena'nın silahları!
Neredeyse elini uzatsa dokunabileceği kadar yakındılar.

"Umarım Raphael buraya hemen gelir." Hayal kırıklı-
ğıyla kaşlarını çatıttı Uram. "Fazla dayanmazsın sen."

"Geleceğinden emin misin?"

"Ah evet. Köleler mi diyorduk? Kendi malı diye ilan et-
tiği kölenin bir yerini yaralayalım, bizimle kavga ederdi."
Belli ki Uram için çok eğlenceliydi bu anılar. "Tahmin ede-
biliyor musun? Umurundaydı."

Canavarlıkla arasındaki çizgi, birdenbire Elena'nın
tahmin ettiğinden çok daha belirgin ortaya çıktı. Raphael
bir şekilde bir tarafta kalmıştı, Uram ise diğer taraftaydı.
"Uzun zaman önceymiş," cevabını verdi Elena. "Raphael
artık değişti."

Uram düşünür gibi sustu bir süre. "Evet. Belki de gel-
mez. Belki seni burada bırakırım." Bakışlarıyla gülüyordu.
"Belki seni Bobby'ye bağlarım, oradan beslenir. Ne dersin,
Bobby?" diye seslendi.

Odanın diğer kenarında solup süzülen şey bir cevap fı-
sıldar gibi oldu. Elena duymadı ama Uram işitmişti anlaşı-
lan. Uram öyle bir kahkaha patlattı ki, topuklarının üstün-
de geriye doğru sallandı. "Espri anlayışını kaybetmemene
çok sevindim," diye kıkırdadı. "Bence sırf bu sebepten bile,
sana istediğini verebilirim. Seni faninin göğsüne koyup be-
bek gibi meme emmeye bırakırım."

Bu dehşetengiz görüntüyle Elena'nın öfkesi soğudu, katılaştı, tehlikeli bir hal aldı. Ölmek üzere olan bir vampiri beslemek onun için sorun değildi; kahretsin, sonuçta o da bir insandı, Uram gibi sadist bir yaratık değildi. Fakat Uram'ın çoktan kıldığı beyni tarafından ölümüne işkence edilmeye katlanamazdı. Başmeleğin anlık konsantrasyon eksikliğinden faydalanıp botundaki bıçağa uzandı. Bu ufak hareketle ayak bileği çıgıklar attı ama Elena'yı asıl durduran bu değildi.

Rüzgârın, yağmurun, denizin kokusu. Odanın neresin-desin?

Pencerelerin karşısındayım, Uram tam önümde. Aç bırakılmış bir vampir var karşımdaki duvarda, sola doğru, pencerenin yanında. Adı Robert.

Onun hayatı hiç önemli değil. Çocuklara işkence etmekten zevk alan biri o.

Derken duvar yok oldu, şiddetli bir kasırga tarafından un ufak edildi adeta. Elena mavi alevlerin deliği sardığını gördü ve Uram'ın zafer haykırışını duydu. Başmelek ayağa kalkıp vampir avcısına dimdik baktı. "Amacına hizmet ettin, yaralı olmasına rağmen onu buraya getirdin; kolay lokma." Uram elini geriye doğru kaldırıncaya Elena ortasındaki alev topunu gördü.

Eğer o ateş ona değerse, iki kalp atımı arasında ölürdü.

Böylece sırttı. "Madem bu kadar kendinden eminsin, beni ondan sonra öldür. Yoksa hayatta kalıp beceremeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Uram kıldığı ayak bileğine tekme attı ve acı Elena'nın içinde infilak ederek tamamen bayılmasına sebep oldu.

Raphael, saf bir enerji şimşegiyle Uram'ın sırtına vurdu ve kandandoğan melek, gözü dönmüş bir manyaklıkla

Elena'ya ikinci kez tekme attı. Darbesi melek üstünde he-deflediği etkiyi yarattı. Uram kızgın çığlıklar atarak elin-deki kırmızı melek ateşini Raphael'e, ikinci yıldırımını da ta-vana fırlattı ve tavanı delen yıldırım açık havaya savruldu.

Raphael, Elena'nın molozun altında kaldığının farkın-daydı ve Elena'nın beyni karanlığa gömülmesine rağmen varlığının özünü hâlâ hissedebiliyordu. *Yaşa*, diye emretti tekrar, başıboş gezmesine izin verilemeyecek kötüyle sa-vaşmak için yeniden doğrulurken. Alev toplanı çevredeki binalara çarparken ve bir şeyleri yerle bir ederken insanla-rın çığlıklar atarak kaçıştığının farkındaydı. Bir araba ani fren yaptı, sonra bir diğeri, bir diğeri ve tüm sürücüler göz-lerini göğe çevirdi.

Raphael bir yıldırımın altından uçu, yaylım ateşine karşılık verdi ve Uram'a teğet geçmesinin zevkini yaşadı. Diğer başmelek buna karşılık, yüzündeki kesikten kanlar akararak çalıntı kanların yaşam enerjisinden oluşan, hücrele-rinin derinliklerine nüfuz etmiş bir toksinle güçlendirilen bir alev fırtınası savurdu. Bir melek bir kere kana dönüştü mü, asla geri dönüş yoktu.

"Sen toza döndükten sonra," diye gözdağı verdi Uram, ellerinden alevler fışkırarak Raphael'e doğru uçup, "şehir benim olacak!"

Raphael saldırıdan kaçmayı başardı ama melekatesinin acısının kanatlarını kapladığını hissetmeden önce saniye-nin yarısı kadar yavaş hareket ettiğini anlamıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Raphael yukarı, bulutların içine doğru uçtu, meleklerin uçuşu gerekenden çok daha yükseğe çıktı, ta ki başı çatlayana ve alev oksijensiz kalıp sönene kadar. Sonra hızla aşağı düştü, topladığı sürati kullanarak Uram'ın vücuduna melekateşi püskürttü. Kandan Gelen Melek, biri hariç, bütün şimşeklerden kaçtı ve uyluğundan yara aldı.

Raphael, yeni ve eski yaralar acımaya başlarken kanatlarının zorlandığını hissetti. Sakat bırakacak raddede değillerdi, henüz. Ama fazla uzun sürmezdi. Uram ona yeteri kadar melekateşi atmayı başarmıştı, öyle ki bazı parçaları Raphael'in üstünde kalmıştı. O parçalar, dışarı çıkarılana kadar etini içten içe kemirmeye devam edecekti. Kanatları uçamayacağı kadar zayıflamadan önce Raphael'in on dakikası vardı. Ardından bir tendonu koptu ve hatırladı.

Artık biraz insandı.

Varsın olsun. Canavara dönüşmektense, biraz insan olarak ölmeyi yeğlerim, diye düşündü garip bir netlikle. *Elena! Yaşa!* Kendi gücü azalırken ve Uram'ın yıldırımları derisine, kanatlarına üst üste düşerken bu emri göndermeye devam etti. *Sen yaşamak zorundasın.* Elena hayatta kalmak

zorundaydı. Vampir avcısının ruhu bu kadar çabuk söndürülmeyecek kadar canlı bir ateşle yanıyordu.

Raphael o anda fark etti ki... o kırılgan, fani hayat onun için sadece önemli değildi. Kendi hayatından *daha* önemliydi. *Uyan, Lonca Avcısı!*

Raphael nihayet Uram'a bir darbe daha indirecek kadar yakınlaşmıştı ama enerji rezervleri düşüyordu. İkisi de elektrik soketlerinden, bulabildikleri her şeyden güç çektiği için aşağıda kalan şehir kapkaranlıktı. Arabalar yavaşlayıp durdu, aküler bitti, elektrik direkleri aşırı güç yüklendi. Raphael hâlâ çekmeye devam ediyordu. Ama vücudunun, çevreden elde ettiği enerjiden önce pes edeceğinin farkındaydı.

Uram'ın kanadına isabet etti ama bu yeterli değildi. Kandan Gelen Melek öldürdükleriyle oburca kendini doyurduğundan zayıflamış haliyle bile, kanadı sıradan bir melekten çok daha hızlı, hatta bir başmelekten bile daha çabuk iyileşiyordu. Uram kahkahalar atarak bir ateş topu daha çıkardı. Ancak bu kez yarı harabeye dönmüş apartmana fırlattı.

Elena!

Raphael alev patlamasının önünü kesmek için darbeyi kendi omzuna aldı. Ateş kemiğe değip içeri doğru ilerlemeye başlayınca tüm vücudu acıyla dağıldı. Gözlerini kırptırıp akan terleri geri iterek savaşmaya devam etti, Uram yıkamasın diye, binanın üstünde havada durdu.

"Aptal seni," diye alay etti Uram. "Bir kadın parçası için ölümsüzlüğünden mi vazgeçeceksin?"

Raphael olduğu yerde kalarak, Uram'ın insafsız bir güçle savurduğu melekatesinden kaçarak cevap verdi ona. Adamlarının yaklaştığını seziyordu. Onlara yaklaşmalarını emretti. Sadece bir başmelek melekatesine birkaç saniyeden uzun dayanabilirdi. Derken Uram'ın şimşeklerinden biri yaralanmamış omzuna çarptı.

Diğer taraftaki kıvılcım çoktan beyaz kemiği ortaya çıkaracak kadar yakıp kavurmuştu kanadını. Raphael'ın ağırlık taşıyan kasları teker teker etkisiz hale geliyordu. Ancak Raphael savaşımaya devam etti, Uram'a birkaç kez vurdu, tüm Manhattan'da güç kesintisi yaşandığının, aşağısının zifiri karanlık olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Daha ileride, Queens'de, Bronx'da, ışıklar yavaş, karanlık bir dalgayla sönüyordu.

O mahallelerin ilerisinde güç vardı ama Raphael'ın vücudu pes etmeye yakındı. Raphael içini tutabildiği kadar çok enerjiyle doldurup, ta ki teninde enerjinin ışığı parlayana kadar dolup son bir intihar dalışına kendini hazırladı. Uram'ın vücuduyla temasa geçebilirse, ikisini birden yakabilirdi. Bedeli çok yüksekti ama Kandan Gelen Melek'e dönüşmüş bir başmelek, dünyayı kasıp kavurabilir, medeniyeti yok edebilirdi.

Uram'ın yaklaşmasını önlemeye ama kendini boğmama yetecek büyüklükte bir melekateşi fırlatıp rakibinin savunmasında bir boşluk, tek bir küçük hata aradı. Fırsatını yakaladığında Uram hata yaptığı için değildi. Hayır, kötülüğe boyun eğmeyecek kadar inatçı bir avcı sayesindeydi.

Harabeye dönüşen binanın açık kalan kısmından tabanca ateşi çıktı ve kandan gelen meleğin kanadını yırtıp parçaladı.

Uram çılgınlık atarak döne döne aşağı düşmeye başladı, bir yandan da melekateşi fırlatıyordu. Raphael elleriyle yön göstererek yere düşen başmeleğe doğru uçtu. Bir eli Uram'ın göğsünü tutarken diğer eliyle kandan gelen meleği tuttuğu gibi vurdu. Eli Uram'ın göğüs kafesine girip kalbini yakaladı.

"Hoşçakal, eski dostum," dedi, bu canavarda bir zamanlar tanıdığı melekten hiçbir parça kalmadığını bilerek.

Ardından en son, şoke edici bir melekateşi savurdu. Yüksek ateş bir virüs gibi sardı Uram'ın vücudunu; can veren başmelek elleriyle yakalamaya çalışarak Raphael'i de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştı. Ama Raphael yaşamak zorundaydı. Çünkü o yaşamazsa, Elena ölürdü.

Uram saf bir beyaz ışık şeklinde infilak edip tüm Manhattan'ı bir saniyelik aydınlığa bürüyerek patlamadan bir saniye önce geri çekildi. Sonra her şey sona erdi ve Uram ölmekle kalmadı, evrenden silindi. Geriye toz bile kalmadı.

Melekateşi gittikçe derinlere ilerlerken kötöleyen yaralarından kan akan Raphael yere inmeliydi. Onun yerine, zar zor işlevini sürdüren kanatlarını yukarı çırttı.

Uram'ın çaresizce fırlattığı son yıldırımlarından biri binaya çarpmıştı. Raphael, Uram'a ateş eden Elena'nın o sekiz katlı yapının kenarında bir yerde olduğunu biliyordu. O kenar artık yerinde yoktu ama Raphael, Elena'nın yaşadığını, sönen ateşini hissedebiliyordu. *Elena, cevap ver.*

Sessizlik, huzur, bir suskunluk. Ardından, *Biraz insan kal, olur mu, Raphael?*

Neredeyse hiç sesi olmayan bir ricaydı. Ama yeterdi. Raphael zihninin izini takip edip Elena'nın ikiye kırılmış vücudunu, düştü düşecek şekilde asılı kalmış neon tabelanın üstünden sarkarken buldu. Avcının sırtı kırılmıştı, bacakları öylesine çarpılmıştı ki, doğal halini tanımak zordu. Ama Elena onu görünce gülümsedi. Ve kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok hayatı kurtarmış silahı elinde tutuyordu hâlâ.

Raphael ona dokunamadı, tabelanın üstünden kayıp aşağı düşmesinden korktu. "Ölmeyeceksin."

Yavaşça göz kırptı Elena. "Patrona bak." Kanla karışık çıkmıştı sesi. *Sesim pek işe yaramıyor.*

Duyuyorum seni.

Bana sırrı söylesene? Nasıl vampir Yaratıyorsunuz?

Raphael o soluk fısıltıda bile alaycı tonlamayı duyabiliyordu. Vücutlarımız, düzenli aralıklarla temizlenip atılması gereken bir toksin üretir. Yaşımız ilerledikçe bu aralıklar daha uzun sürelidir.

Uram çok fazla bekledi.

Evet. Hepimiz bağışıklık geliştiririz ama bir yere kadar. O noktadan sonra toksin, bizim hücrelerimizle birleşmeye, bu süreçte de mutasyona uğramaya başlar. Ne var ki, o temel bağışıklık demek, bir başmeleğin her zaman kanında belli bir seviyede toksin olması demektir. Yeter. O kadarı bile yeterdi.

Temizlenerek toksin atmanın tek yolu, kritik seviyeye ulaşmadan önce yaşayan bir insana aktarmaktır. Meleklerin tarihinde, bir dönem bir sürü ölümlünün hayatını kaybetmesiyle birlikte çaresizlikten bu toksini hayvanlara vermeye çalıştıkları yazar. Sonucunda doğan yaratık öyle bir şeymiş ki, Lijuan bile bahsetmez. Biz de aktarımdan toksini sabit tutan bir şey aldığımızı biliriz ama binlerce yıl geçmesine rağmen, hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz.

Ama... Bir duraklama oldu, Elena merakını gidermeye kararlı olduğundan gücünü topladı. Testler? Uyumluluk?

Raphael her soruya cevap verir, her sırrı ifşa ederdi, yeter ki Elena'yı burada tutsun. Sadece bazı kişiler toksine dayanma gücüyle, ölümlüden vampire dönüşmek için yakıt olarak kullanma yeteneğiyle doğuyor. Diğerleri ölüyor. Ve zalimliklerine, çok yaşın getirdiği anlayış ve şefkat eksikliğine rağmen, hiçbir ölümsüz bu kadar çok cana kıymanın ağırlığını taşımak istemiyordu. Hayat sözü verip sadece ölüm getirmek, dipsiz kuyuya atılan bir adımdı. Testler çıkmadan önce, belki her on kişiden biri dayanıyordu.

Ah... Artık bir fısıltı bile değildi Elena'nın zihin sesi.

Raphael'in köpek dişleri uzadı ve garip, güzel, altın bir tat ağzının içini doldururken suratından bir damla yaş süzül-
dü. Bir başmelekti o. Bin yıldan uzun zamandır ağla-
mamıştı. *Evet, artık biliyorsun, neden bu kadar çok moronun
Yaratıldığını.*

Beyninde cılız bir kakhaha duydu. *Sanırım ölmek üzere
olan bir kadın da isterse aptal olabilir. Sana deliriyorum, Başme-
lek. Bazen ölümlü bokuma karıştırıyorsun ama yine de seninle
dans etmek istiyorum.*

Elena'nın sesi sönüp gidince Raphael'in kalbi atmaya
kesti ve öne doğru eğildi, güzelliğin, hayatın tadı ağzından
taşıyordu. "Ölmene izin vermeyeceğim. Kanını test ettir-
dim. Uyumlusun."

Elena kirpiklerini açmaya çabaladı ve başarısız oldu.
Fakat zihnindeki sesi cılız olsa da, kararlıydı. *Vampir olmak
istemiyorum. Kan emmek benim olayım değil.*

"Yaşamak zorundasın." Ardından Raphael onu öptü,
o altın tadı, o baş döndüren, sersemleten karışımı ağzının
içine bıraktı. *Yaşamalısın.*

İşte o sırada kendini bıraktı tabela, binadan kopup şan-
gır şungur bir çatırtıyla yere düştü. Elena tek başına düş-
memişti, Raphael'in kollarındaydı, ağızları birbirine karış-
mıştı. Birlikte düştüler, Raphael'in kanatları mahvolmaya
yakındı, ruhu bir faninin ruhuna doğru eriyip karıştı.

Melekateşi kemiklerini kavurup kalbine değerken, *Eğer
ölüm buysa Lonca Avcısı, diye düşünce yolladı ölümlüsüne,
o zaman diğer tarafta görüşürüz.*

Sara gözlerinden yaşlar akarak yukarı doğru baktı. New
York Başmeleği düşüyordu ve kollarında, beyaza yakın
sarı saçları şelale gibi sarkan bir beden taşıyordu. "Ellie,

yapamazsın bunu," diye fısıldadı, o kadar sinirliydi ki, cümlesini zor kurdu. Olaylar boka sardığı saniye yayını kapıp oraya koşacaktı, Ellie'nin ona ihtiyacı olduğunu tahmin etmişti. Birkaç dakika sonra Ransom, elinde tabanca-sıyla kapısında-ydı. Fakat kavga, ikisinin de yardım edemeyeceği yükseklikte bir yerde vuku bulmuştu.

Şimdiyse Raphael yere düşüyordu ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Adeta Sara olayları ağır çekim izliyordu, en yakın arkadaşının, bir başmeleğin kollarında, o ihtişamlı kanatları düzelmeyecek derecede lime lime olmuş bir başmeleğin kollarında hareketsiz yatışına bakıyordu. Yumuşak bir iniş hazırlamaya vakit yoktu, altlarındaki yıkıntı kesip mahvedecek kırık dökük parçalarla doluydu: Kırık kiremitler, parçalanmış borular, hatta pervanesi moloz selinin altında kalıp yamulmuş, dağılmış bir helikopter. Sivri kenarlar. Sara ne yana baksa, sivri kenarlarla doluydu. Fazla ölümcüldü.

Sara, Ransom'ın onu sımsıkı tutan omzunda ağladı, ikisi adına ağladı, çünkü Ransom'ın kaybetmenin acısını yaşamaktansa sinirden kuduracağını biliyordu. Gözleri bulanık gördü ve bir saniye için, görüntüyü dolduran kanatları hayal ettiğini sandı. Kanatlar Raphael'i sardı, Manhattan'ın üstüne düşen zifiri karanlığın arasında yumuşak gölgelerdi.

"Yükseliyorlar!" Sara, Ransom'ın ceketini çekiştirip bakakaldı. "Havaya yükseliyorlar!" Elena ve Raphael, devasa kanatlar arasında kaybolmuştu ama Sara'nın umurunda değildi. Tek önemli olan, dünyaya düşmemişlerdi, eli kolu bağlı izlerken gözünün önünde bin parçaya ayrılmamışlardı. "Ellie yaşıyor."

Ransom, Sara'nın iddiasına karşı çıkmasa da, ikisi de Ellie'nin sakatlanmış vücudundaki hasarın hiçbir zaman

tamamen iyileşmeyeceğinin farkındaydı. Sara'ya sarılıp her şey yolundaymış gibi yapmasına izin verdi. En azından bir saniye daha.

Bir hafta sonra, Sara ofiste telefonu çat diye kapatıp Ransom'a dimdik baktı, Deacon ise tam yanında hareket etmeden, sağlam varlığıyla duruyordu. Kocası. Kayası. "Raphael ya da Ellie hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddediyorlar."

Ransom gerildi. "Neden?"

"Melekler nedenini açıklamak zorunda değil." Sara ağzını yamulttu, içindeki hüznün öylesine derin ve gerçekti ki, nasıl hareket ettiğini bilemedi. "O gece hepimiz, başmeleklerin de ölebileceğine dair capcanlı bir örneğe tanık olduk. Belki de Raphael gitti ve yeni bir düzenlemeyle karşı karşıya kalacağız."

"Onu bizden koparmaya hakları yok!" Ransom o saate kadar koruduğu serinkanlılığı kaybedip yumruğunu koltuğun kol koyma yerine indirdi. "Biz onun ailesiyiz." Dondu. "Yoksa Ellie'yi o piçe mi verdiler?"

Sara hayır anlamında başını salladı. "Jeffrey tamamen dışarıda bırakılmış. En azından ben arayınca cevap veren oluyor."

"Kim cevap veriyor?"

"Dmitri."

Ransom olduğu yerde duramıyormuş gibi ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "O bir vampir."

"Ne bok dönüyor bilmiyorum." Anlaşılan kesinlikle başka bir melek değil, o vampirden soruluyordu her şey. Deacon tüm kaynaklarını kullanmıştı ve çok sıradışı insanları tanıyordu, hepsi de aynı cevabı veriyordu. Dmitri gösteriyi yönetiyor, yani Manhattan'ı idare ediyordu.

"Muhtemelen işe yaramaz bir bilgi bu," diye devam etti Sara, "ama son habere göre, Uram öldürüldükten çok kısa süre sonra başmeleklerden bir diğeri, Michaela şehri terk etmiş." Herkes hangi başmeleğin öldüğünü biliyordu, binyılın en büyük haberi idi, bir bilgi kırıntısı bile vermeyi reddeden meleklerin bile dilindeydi.

"Bir şehirde üç başmelek?" Ransom başını iki yana salladı. "Tesadüf değil. Deacon?"

"Haklısın. Ama bu da başka soruları doğuruyor, cevabı olmayan soruları."

Deacon da olayın kalbine inme konusunda sınır tanı mıyordu. Dışarıdan son derece sakindi. Fakat Sara, kocasının kaslarının sert duruşundan anlıyordu sinirini. Kocas ı arkadaşlarını büyük bir dikkatle seçerdi, Ellie kesinlikle onlardan biri değildi. Sara, elini hafifçe omzuna koyan kocasının bacağına dokunup, "Başmelek Kulesi'nin diğer meleklerle kapalı olduğu söylentileri dolaşıyor," dedi.

Ransom elini, bağlamadığı saçlarında, Elena'nın onu sürekli kızdırmaktan hoşlandığı saçlarda dolaşt ırdı. Şimdiyse bakımsızca omuzlarına düşmüş duruyorlardı. "Bence haklısın, galiba Raphael öldü ve onun yerine getirecek birisini arıyorlar."

Sara hâlâ masasında otururken yarı karanlık kalmış bir şehrin ışıklarına doğru daldı. Başmelekler arası kıyamet koparken o kadar çok güç bağlantısı ve kablo kopmuştu ki, onarımı aylar sürebilirdi. "Peki ama neden Ellie'yi bize vermiyorlar?" İşte Sara bunu anlamıyordu. "Ellie fani. Onların değil ki." Sara en yakın arkadaşını tüm şerefi ve sevgisiyle geri alacaktı.

Ransom dönüp ona uzun bir bakış fırlattı. "Zinde misin?"

Sara anında çaktı. "Bir Kule'ye gizlice girmeye yeterim."

"Telsizlerle gireceksiniz," dedi Deacon, bir kez daha

Sara'nın evlilik konusunda turnayı gözünden vurduğunu kanıtlayarak. "İkiniz de. Bir terslik olursa, binayı boşaltma ekibiyle sizi bekliyor olacağım. Kim şu anda burada?"

Sara hızlıca düşündü. "Kenji Mahzen'de. Rose da. Atıl vakit geçiriyorlar, çıkabilirler."

"Ara onları. Ben telsiz kurulumunu alayım."

Bir saat sonra Sara, Ransom'ın yanında, yüksek korumalı Kule'nin bahçelerinde yerde çömeliyordu. Kulenin çevresindeki alanda akan giriş çıkış trafiği şimdi o kadar kısıtlıydı ki, şehrin karardığı geceden beri hiç kimse buraya bu kadar yaklaşamamıştı. Sara muhtemel bir giriş noktası buldu, bilgiyi Ransom'a sinyal verdi ve hafekete geçti. Birkaç saniye sonra ışıkları yakılmamış zemin katın geniş boşluğundaydılar.

"Sizi günler önce bekliyordum," dedi bir ses, geniş saloonun diğer tarafından. Sanki bir kibrit çakılmış gibi hafif bir ışık doldurdu lobiyi.

Sara sesi anında tanıdı. "Dmitri."

Kısa bir baş selamı. "Hizmetinizdeyim." Bakışları yana kaydı. "Ransom, tahminimce."

"Kes boş lafı." Ransom *son derece* yasadışı bir kontrolçipli-mermi dolu yaylı tüfeğini kaldırdı, Sara bugün için bu silahı seçmişti.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi Dmitri istifini bozmadan. "Birkaç saniye içinde adamlarımın arasında kalırsın ve ben de çok daha kötü bir ruh halinde olurum."

Sara, elini Ransom'ın koluna koyup Dmitri ile göz göze geldi. "Bizim seninle bir kavgamız yok, sadece Ellie'ye ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Vampir dikildi. "Beni takip edin. Silahları yere bırakın. Burada güvendesiniz."

Belki aptalcaydı ama ona güvenmeyi seçtiler, ikisi de. Vampir asansöre bindi. Sara ve Ransom da peşinden gelirken Sara muhtemelen eğer kendini tehlikeye atıp Zoe'yi

annesiz, Deacon'ı eşsiz bırakırsa, Ellie'nin hayaletinin ona musallat olacağını fark etti. Ama Ellie de ailesinden biriydi. Sara çenesini sıkıp asansöre girdi.

Telsiz; sahiden de kulağına yerleştirilmiş, bileğindeki saate ve yakasına da konmuş, yüksek teknoloji ürünü verici minicik titreşti. Deacon'ın onu takip ettiğini, yanında olduğunu anlatmaya yeterdi. Sara'nın midesindeki düğüm gevşedi. *Bize daha sonra kızabilirsin Ellie. İyi olduğumuzu öğrendikten sonra. Seni o kadar çok seviyoruz ki, bunu yapmazsak olmaz.*

Gökyüzüne doğru hızla yükselirlerken Dmitri hiç konuşmadı ve dört bir yanı simsiyah parlayan bir katta asansörden indi. Hâlâ ağzını açmayan rehberleri onları küçük bir odaya sokup kapıyı kapattı, ikiliyi dışarıdaki ıslıl ıslıl şehir manzarası dışında karanlığa hapsetti. Manhattan elektriğin yarısını kullanmasına rağmen, pırlanta gibi parlaktı. "Bu akşam size anlatacaklarım, bu odadan dışarı çıkamaz. Anladınız mı?"

Ransom kasıldı ama Sara cevap verdi. "Tek umurumuzda olan, Ellie'ye ne yaptığınız." Sara 'cesedine' diyemedi. Ellie'nin öldüğünü kendi gözleriyle görene kadar buna inanamazdı, *inanmayacaktı.*

"Siz onun ailesisiniz." Dmitri gözlerinin içine baktı. "Doğuştan değil, seçim gereği."

"Evet." Sara vampirin bakışlarında hiç beklemediği, derin bir anlayış yakaladı. Yaşlılar, ki Dmitri gerçekten çok yaşlıydı, bir zamanlar insan olduklarını, insan hayallerini ve korkularını unuturdu genelde. "Onu görmemiz lazım." O zaman bile bir yanı, inatçı, mantıksız yanı bir mucize umut ediyordu.

"Göremezsiniz," dedi Dmitri, ardından Ransom bir küfür savurunca elini havaya kaldırdı. "Ama size şu kadarını söyleyebilirim, Elena hayatta. Belki istediği şekilde değil ama yaşıyor."

Sara o kadar rahatlamıştı ki, son cümleyi neredeyse duymadı. İlk anlayan Ransom oldu. "Ah Tanrım. Eğer onu vampire çevirdiyseniz, Ellie çok sinirlenecek."

Dmitri tek kaşını kaldırdı. "Elinden bu seçeneği aldysak bizi cezalandırmayacaksın herhalde?"

Sara ikisi adına konuştu. "Biz benciliz. Onun yaşamasını istiyoruz." Öylesine duygusallaşmıştı ki, boğazı kurudu, sıradaki söyleyecekleri için konsantre olmak zorunda kaldı. "Ne zaman...?"

"İyileşme süreci yavaş olacak. Omurgası kırılmıştı, kemiklerinin çoğu çatıaktı," dedi vampir dobra dobra, muğlak geçitirmelerdense bunu duymak daha kolaydı. "Bu savunmasızlığından faydalanıp ona saldıracak birileri vardı. Elena kendini savunabilecek duruma gelene kadar, onu biz koruyoruz."

"Bizden bile mi?" diye sordu Ransom, acısı kalbinde o kadar ağırdu ki, Sara'nın içi gitti. "Ellie öyle mi istiyor?"

"Elena komada," dedi Dmitri onlara. "Kararı ben veriyorum ve hayatını riske atmaktansa, tedbirli olmayı yeğlerim."

Sara hızla derin bir nefes aldı ama başıyla onayladı. "Ben olsam, ben de aynısını yapardım. Eşyalarını hazırlayıp bir çanta yapsam, ona götürür müsün? Uyandığı zaman kullanması için." Çünkü Ellie uyanacaktı. Sırf inandırıcıydı.

Dmitri olumlu anlamda başını öne eğdi. "Elena böyle bir ailesi olduğu için çok şanslı."

Avcıların tümünün Kule sınırlarını terk ettiğinden emin olduktan sonra Dmitri toplantı yaptıkları odaya girip yüksek balkona çıktı. Birkaç tüy hışırtısı oldu, ardından Jason o saniyeye kadar kendisini gizleyen gölgelerden dışarı yürüdü. "Yalan söyledin."

"Basit bir şaşırtmaca," diye cevap verdi Dmitri, hâlâ bir başmeleğin ölümünün sarsıntısının etkisini yaşayan şehrin ışıklarına baktı. "Gerçeği duymaya hazır değiller."

"Elena birkaç ay içinde ortaya çıkmayınca onlara ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey." Dmitri demir parmaklığı sıkıca tuttu. "Raphael o zamana kadar iyileşmiş olur."

Balkondan sert bir esinti geçerek Raphael'in burayı mantıkası ilan ettiğinde birkaç derme çatma binadan ibaret olan bir şehrin tanıdık kokularını getirdi.

"Bir başmeleğin bu kadar kötü yaralandığını daha önce hiç görmedim," dedi Jason. "Melekateşi, olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde kemiklerini eritmiş."

Dmitri, Raphael'in, Elena'nın tabancasıyla vurulduktan sonraki halini hatırladı. "Raphael değişti." Ancak bu değişim ölümcül müydü, değil miydi, bekleyip görecektlerdi.

"On'lar Meclisi'nden kimileri, Raphael'in mantıkasına aç gözlerini dikmiş vaziyette."

Dmitri çenesini sıkı. "Biz onun yerine tutacağız burayı. Her şey kesinleşinceye kadar."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Üç ay sonra Raphael, On'lar Meclisi toplantısında yerini almak üzere içeri yürüyünce hayretten herkesin ağzı açık kaldı. Ölümsüzler bile onu silmişti anlaşılan. Raphael kol-tuğuna oturup kollarını gevşekçe iki yana koydu. "Duyduğuma göre, benim bölgemi nasıl paylaşacağınızı tartış-yormuşsunuz."

İlk toparlanan Neha oldu. "Hayır, tabii ki hayır. Uram'ın yerine kimin geçeceğinden bahsediyorduk."

Raphael gülümseyerek yalanı boş verdi. "Tabii."

"Onu durdurmada çok başarılıydın," dedi Elijah.

Charisemnon da başıyla onayladı. "Bu kadar uluorta bir son yaşanması yazık oldu. Faniler bir süre, senin bölgede yaşanan kayıpların sebebi oydu diye tahminler yürüttü, akışı nasıl tersine çevirdin?"

"Etrafımda iyi insanlar var." Robert 'Bobby' Syles'ı yaftalamak Zehir'in fikriydi. Mükemmel düşmüş adamın resmiydi ve mide bulandırıcı çocuk düşkünlüğü göz önüne alınınca, kimse adını karalamaktan çekinmedi. Birkaç yargısal ima, Bobby'nin ahlaksız eğilimleri ve Amerika'ya girdiğini kanıtlayan belgeler yetmiş de artmıştı bile.

Dünya, insanlar, vampirler ve melekler, hiç kimse bir başmeleğin katile dönüştüğüne inanmak istememişti. İki başmelek arasındaki savaşı kabul edebilirlerdi; çoğu bölgenin hâkimiyeti üstüne bir dövüş olduğunu sanmıştı, Raphael bu mantıkla mutluydu. Uram'ı bir katil olarak görmek insanlara fazla ağır gelir, tanıdıkları dünyanın dokusunda kökten bir fark yaratırdı.

Charisemnon ofladı ve Titus kafa salladı. Konuşan Favashi oldu. "Seni gördüğümüze sevindik Raphael."

Ciddi olduğunu düşündü Raphael. O yüzden ufak bir baş selamı verdi. Favashi gülümsedi, bu güzel tebessümü ne kraliyetlerin düşmesine sebep olmuştu. Ancak Raphael kalbini bir ölümlüye verdiğinden hiçbir şey hissetmedi. "Demek sırada yerine geçecek kişiyi tartışıyorsunuz?"

"Daha doğrusu," diye belirtti Astaad, "birisinin bulunmayışını. Hepimizin bildiği gibi bir aday var, yakında başmelek olabilir. Ama henüz değil."

"Ayrıca Uram'ın bölgesinin de yönetilmeye ihtiyacı var." Michaela, dairenin diğer tarafından Raphael'in gözlerinin içine baktığında bakışında Raphael'in çok iyi anladığı, hain bir ışık çıktı. Fakat dışı başmeleğin tek söylediği, "Ben işin bir kısmını üstlenebilirim ama kendi topraklarımda yeterince meşgulüm zaten," oldu.

"Çok yüce gönüllüsün, Michaela," diye mırıldandı Neha, inceden bir alaycılıkla. "Toprak doyumsuzluğunun bir sonu yok mu?"

Michaela'nın gözlerinde kıvılcımlar çıktı. "Herhalde sen hiç ilgilenmiyorsun o zaman?"

İşte böylece başladı, teklifler ve hakaretler, ittifaklar ve muhalif fikirler. Sadece Raphael ve yanında oturan Lijuan bu laflara katılmadı. Lijuan onun yerine, solgun narin parmaklarıyla Raphael'in koluna dokundu. "Uram ve sen, ölmeden önce çok konuştunuz mu?"

“Hayır. Konuşulacak halde değildi hiç.”

“Yazık.” Lijuan elini tekrar kendi koltuğunun kol koyma yerine getirdi. “Toksine uzun süre maruz kalmanın belli belirsiz etkileri hakkında daha fazla bilgi almak isterdim.”

Raphael tek kaşını kaldırdı. “Ciddi değilsin herhalde?”

Etraflarında devam eden tartışmaların seslerine karışıp karambole giden bir kahkaha attı Lijuan. “Hayır, akıl sağlığıma değer veriyorum.”

Raphael, Lijuan’a hâlâ akıl sağlığı yerinde denebilir miydi, diye merak etti. Jason, bu başmeleğin sarayıyla ilgili pek çok ayrıntılı bilgi toplamıştı; *saraylılarının* yarısı yenden doğmuşlardandı, sağlam bir itaatle bütün emirlerine uyuyorlardı. “Bunu duyduğuma sevindim. Uram kadar güçlü bir meleğin hayatını sona erdirmek yeterince zordu. Senin de kandandoğan meleğe dönüştüğünü görmek nasıl olurdu, düşünmeye cesaret edemiyorum.”

Lijuan’ın gözlerinde tüyler ürpertici, genç kız hınzırlığı oldu. “Ah, bu övgülerle beni şımartıyorsun.” Koltuğunda arkasına yaslandı. “Merak etmemin sebebi, Uram dürtülerini gençlerden daha iyi kontrol altında tutabiliyor gibiydi sanki. Haklı olma ihtimali yok mu hiç, eğer o sorunlu dönemi aşabilirsek, diğer tarafa muazzam bir güçle yükselebiliriz belki?”

“Senin deyimimle sorunlu dönem,” dedi Raphael, Neha ve Titus arasındaki hareketleri, granit iradeyle tatlı zehrin karşılaşmasını izleyerek, “bizi eşsiz katillere dönüştürüyor. Son araştırmalarımıza göre, Uram on günden kısa bir süre içinde, hizmetlileri de dahil, toplam iki yüze yakın insanı öldürmüştü.”

“Ama düşünüyordu.”

“Sadece daha çok ölümü düşünüyordu.” Raphael iradesini kullanıp ses tonunu ılımlı bir noktada korudu.

Lijuan'ın bunu afaki bir şekilde de olsa aklından geçirmesi, kötü bir işaretti. "Ona bir sene verseydik, binlerce insanı mahveder, her seferinde gırtlığına kadar kana gark olurdu. Bir kandandoğan meleğin özelliği de bu zaten, durmamak, kan ve güç için ihtirasla savaş vermek."

"Sonuncuyu ben öldürdüm, biliyor muydun? İnsanların, bütün vampirlerin babası dediği meleği." Lijuan düşününce güldü. "Çok zekiydi, benden yıllarca kaçtı, hatta bir bölgenin yönetimini ele geçirdi."

"O bölgenin kanını kuruttu," diye hatırlattı Raphael. "Öldürme içgüdüğü üstünde hiçbir kontrolü yoktu, kendi arzusunun kuklası olmuştu. Sen buna güç mü diyorsun?"

Lijuan aman vermez bir bakış, Raphael'in hiç görmediği, görmek de istemediği şeylerle dolu bir bakış fırlattı. "Akıllı birisin, Raphael. Hiç korkma, kandandoğana dönmem. Benim için şimdilik hiç ilginç değil. Senin de bildiğin üzere."

Raphael özür dilemedi. "Sadece aptallık cahilliğin bahanesi olabilir."

Lijuan gene kıkırdadı bu laf üstüne. "Şimdi başkalarına karşı zalimleşiyorsun."

Raphael buna kafa yordu. Eğer diğerleri Lijuan'ın evriminden haberdar değilse, o zaman bu günlerde aşırı derecede nahoş bir sürprizle karşılaşacaklardı. "Bence fikir birliğine vardılar."

Diğerleri Uram'ın bölgesini, herkesin içine sinecek şekilde bölüşmüş, toprak açlıklarını giderecek şekilde sınırlarını yeniden oluşturmuşlardı. Raphael öyle yapmalarına göz yumdu. Onun bölgesi zaten en büyük mıntikalardan biriydi, en önemli, en üretken ve kârlı yerd. Uram'ın döve döve itaat ettirdiği bir bölgeyle uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Zayıflık, Raphael'i hiçbir zaman çekmezdi.

Hayır, savaşçılar çekerti onu.

Toplantı sona ererken Michaela, Elijah'nın arkasında dikilip ona tekrar gülümsedi. "Çok yazık, değil mi Raphael," dedi içeride sadece üçü kaldıklarında, "avcının hayatını kaybetmesi?"

Raphael tek kelime etmeden sadece onu izledi.

Michaela daha büyük güldü. "Her koşulda, işe yaradı ve gitti." Elena'nın hayatı bir sinek kadar önemsizmiş gibi elini havada şöyle bir salladı. "Onu avlayamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım ama neyse, kendiminkinin yanında bir de Uram'ın topraklarından payımı yönetmekle meşgul olacağım zaten."

Elijah, Raphael'e baktı. "Avcıdan hoşlanıyor muydun?"

Cevap veren Michaela oldu. "Ah, o faniyi çok sahiplenmişti. Canını yakmamam için beni uyarmıştı." Hain bir tebessüm etti. "Ama artık öldüğüne göre bana kur yapmalısın. Belki seni kabul ederim."

Raphael tek kaşını kaldırdı. "Tek dişi melek sen değilsin."

"Ama en güzeli benim." Michaela kenarları cam kırığı gibi keskin bir tebessüm daha edip süzülerek odadan çıktı.

Elijah arkasından bakakaldı. "O göle hiç atlamadığım için halimden çok memnunum."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Raphael. "Tek benim sanıyordum."

"Michaela beni bulduğunda bir asırdan uzun zamandır Hannah ile birlikteydim." Omuz silkti. "Ölümlülerin dediği gibi, onun tipi değilim zaten."

"Buradaki herkes onun tipi. Ve hiç kimse değil." Michaela'nın tek değer verdiği kişi kendisiydi. "Sence Lijuan'ı baştan çıkarmaya yeltenmiş midir?"

Elijah boğulur gibi güldü. "Yavaş ol, eski dostum. Bana kalp krizi geçirteceksin."

Raphael gülüşüne karşılık vermedi. "Söylemek istediğin şey neydi, Eli?"

Diğer başmelek kahkahasını sonlandırdı. "Lijuan. Ölülerini kaldırıyor."

"Gücün iyi mi, kötü mü olduğunu henüz söyleyemeyiz." Gerçi Raphael neye inandığını biliyordu. "Aramızda en yaşlımız o, evrimini yargılayacağımız bir örneğimiz yok."

"Doğru. Ama Raphael," dedikten sonra Elijah durup iç geçirdi, "yaşla birlikte edindiğimiz güçlerin, içsel noktada kim olduğumuzla bağlantılı olduğunu bilecek yaştasın. Lijuan'ın ölümle bağlantılı böyle bir yetenek sergileyebilmesi bize onun hakkında çok fazla ipucu veriyor."

"Peki ya sen?" diye sordu Raphael, kendi yeni bulduğu yeteneği sır gibi saklayarak. "Yaşın sana ne getirdi?"

Elijah'nın tebessümü anlaşılmasa da mana yüklüydü. "Ama onlar sakladığımız sırlarımız." Raphael ile aynı anda kalktı. "Vampir avcısı, ona gerçekten değer vermiştin, öyle mi?"

"Evet."

Diğer başmelek elini Raphael'in omzuna koydu. "O zaman üzgünüm." Cidden duygularını paylaşıyor gibiydi. "Ölümlüler... çok parlaklar ama ışıkları hemen sönmüyor."

"Evet."

Illium, Kule'de onu bekliyordu. "Efendim." Dmitri ve Zehir gibi, o da hürmeten Raphael'e böyle hitap ediyordu, gerçek olduğundan değil.

Elena burada olsa, bu konuyu sorgulardı. Ayrıca 'Bluebell' için endişelenirdi. "İyileşme sürecin nasıl geçiyor?"

Illium en kötü hasarı alan kanadını yana açarak yüzünü buruşturdu. "Neredeyse tamamlandı." Raphael'in iyileşmiş bedenine, inanılmaz melekateşi tarafından kül olmuş vücuda baktı. "Bir melek ile başmelek arasındaki fark."

“Yaş ve tecrübedir.” Raphael yakınlaşıp kanadı inceledi... ve Elena ile düştüğünden beri ilk kez kahkaha attı. “Şimdi yüz ifadeni daha iyi anlıyorum.”

Illium dudak bükerek homurdandı. “Salak bir ördeğe benziyorum.” Sözleri haliyle alakasız değildi. Yaralı bölgenin üstünde uzamış tüyler yumuşak, beyaz ve narin... pofuduktu. “Umarım bu bebek tüyleri düşüp yerine gerçekleri gelir. Öyle olacak, değil mi?” Illium kaygılıydı.

“Uçmana engel oluyorlar mı?” Şifacılar ve sağlık görevlileriyle bizzat konuştuğundan Illium’un kısa uçuşlar yapmasına izin verildiğini biliyordu Raphael.

“Hayır. Ama gerçek tüylerim kadar güçlü de değiller.” Illium önüne bakıp yutkundu. “Lütfen bana bunun sadece iyileşmenin bir evresi olduğunu söyle. Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemiştir.”

Raphael, Elena olsa bu durumda ne yapardı diye merak etti. Muhtemelen fırsatı değerlendirip dalga geçerdi. Yüreği daraldı. “Bir ay sonra dökülecekler,” dedi. “Rıhtıma çarptığın zaman kanadından o kadar büyük bir bölümü kaybetmişsin ki, deri ve kas tabakası da gitmiş, o yüzden sırf tüylerin yenileri çıkmıyor, kanat içeriden dışarıya uzuyor.”

Illium rahat bir oh çekerek kanadını indirdi. “Anshara olmasaydı, hâlâ yataktaydım, kılımı kıpırdatamıyordum.”

Raphael, kendi bedeninin kırıklar içinde yattığı o ayları hatırladı. Arazi terk edilmişti, zihinsel becerileri gençti. Sadece kuşlar ve Caliane orada olduğunu biliyordu. “Evet.”

“Efendim... o gün Elena’yı kaybettiğim için beni hâlâ cezalandırmadınız.” Illium’un yüz ifadesi ciddiye, o hareketli kişiliği resmi sözlerinin arkasında saklanıyordu. “Engellenmeyi hak ediyorum. Yediler’inden biriyim, en deneyimli adamlardan biriyim ve avcının yakalanmasına engel olamadım.”

Raphael olumsuz anlamda kafa salladı. "Senin suçun değildi." Ölümcül hatayı yapan kendisiydi. "Uram'ın kandan dolayı iyileşme sürecini hızlandıracağını tahmin etmiydim."

"Elena," diye başladı Illium ve sustu. "Hayır, sorular yersiz. Şunu bil ki, Yediler arkada."

Raphael diğer meleğin balkondan çıkışını izledi ve sonra bir süre bekleyip kendisi de aynısını yaptı. Rüzgâr onu kaldırdı, tedavi olmuş bedeni hâlâ ağrıyordu ama iyi sayılırdı. Birkaç hafta içinde tam gücüne kavuşacaktı. O zamana dek Yediler, mantıkasına gözünü dikenlerin uzak tutulmasını sağlayacaktı.

Lijuan ve Michaela, tıpkı Charisemnon ve Astaad gibi, bu tür sadakati asla anlayamazdı. Belki sadece Elijah ve aynı şekilde Titus, Yediler'in ona ne verdiğini kavrayabilirdi. Dmitri en yaşlılarıydı, Zehir en gençleri ama üç vampir ve dört melek birlikte kaç asırdır onun yanındaydılar, ortaklıkları sarsılmazdı, yine de bu demek değildi ki, kimlikleri gizliydi. Hayır, Raphael'in Yediler'i öyle ya da böyle muhakkak bir kere onunla kavga etmiş, hayatlarını riske atma pahasına kararlarına karşı çıkmışlardı.

Charisemnon, birden fazla kez Dmitri konusunda onu uyarmıştı. "O vampir haddini bilmeden fazla fikir sahibi," demişti başmelek. "Dikkat etmezsen, Kule'ni kendi avucunun içine alır."

Yine de Dmitri, Raphael üç ay boyunca iyileşme komasında yatarken tüm meydan okuyanları geri püskürtmüştü. Raphael ilk ayda, öylesine dalmıştı ki, *anshara*'dan bile derine inmişti. Dmitri ya da diğer altılıdan herhangi biri ölümsüz hayatını sona erdirmek isteseler, başka bir başmelekle anlaşıp istirahat ettiği yeri ele verirlerdi. Tam aksine, onu korumuş; daha da önemlisi, kalbini korumuşlardı.

Üstlerinden uçuğu, New Jersey parkında oynayan küçük çocuklar, ağızları açık kalarak kafalarını kaldırıp ona baktı. Raphael oyun bahçesinin oyuncaklarının etrafındaki çimenliğe inince huşu ifadeleri sevinç çığlıklarına dönüştü. Anneler ve birkaç babanın, çocuklarının heyecanını yatıştırmaya çalıştıklarını, bir başmeleğin alınmasına sebep olmaktan korktuklarını gördü. Gözlerinde korku okudu ve her zaman böyle olacağını biliyordu. Yönetmek için, asla zayıf görünemezdi Raphael.

Küçük eller kanatlarına dokundu. Raphael başını eğince ince kıvrıkcık saçlı ve uzaklardaki güneşli, sıcak iklimleri anlatan tenli, ufacık bir çocuğu gördü. Eğilip çocuğu kucağına alırken bir kadının panikle haykırışını duydu. Fakat çocuk ona masum gözlerle bakıyordu. "Melek," dedi.

"Evet." Raphael, çocuğun insanlığının nabzını duydu ve huzur buldu. "Annen nerede?"

Çocuk, ödü patlamış haldeki genç bir kadını işaret etti. Raphael ona doğru yürüyüp çocuğu kadına teslim etti. "Oğlun çok cesur. Büyüyünce güçlü bir erkek olacak."

Kadının paniği, tomurcuklanan bir gurur dalgasının altında yok oldu.

Raphael çocukların arasından yürüyüp geçerken daha birçokları kanatlarını okşamaya cesaret etti. Minicik, yumuşak elleri melek tozuyla ışıldayarak geri çekilirken masum neşeleriyle güldüler. Raphael yanına yaklaşınca Sara tek kaşını kaldırdı. "Gösteriş mi yapıyorsun, Başmelek?" Elleriyle ufak tefek bir kız çocuğunun huzurla, canavarlar ve kandan habersiz mışıl mışıl uyuduğu bebek arabasının sapını kavradı.

"Uram hiçbir zaman insanların arasında yürümedi," dedi Raphael, cevap vermek yerine.

Sara bebek arabasını incecik bir kar tabakasıyla, kışın ilk okşayışlarıyla kaplı dar bir yolda ilerletti. Kimse laflarını kesmedi, gerçi dört gözü kara çocuk bir metre arkalarından

takip etme cesaretini göstermişti; anne babaları onları yanlarına çağırana kadar. Sara'nın bebek arabasındaki çocuk yumruk yaptığı ellerini kaldırıp rüyasında birisiyle savaştı. Çok uygun, diye düşündü Raphael. Sonuçta, Zoe Elena bir savaşçı adını taşıyordu.

"Dmitri yalan mı söyledi?" diye sordu Sara, birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Ellie öldü mü?"

"Hayır," dedi Raphael, "Elena yaşıyor."

Sara, koyu bal rengi teni beyaza dönene kadar bebek arabasının sapını sıkı. "İnsandan vampire dönüşme süreci bu kadar uzun sürmez. Her ne yapıyorsanız yaptıktan sonra çoğu vampir taş çatlasın iki ay içinde ayaklanıp vampirliğe başlıyor... Eh, en azından yürümeye başlıyor."

Raphael kelimelerini dikkatlice seçti. "Çoğu vampir omurgaları kırık başlamıyor ama."

Sara kısaca kafa salladı. "Evet, haklısın. Sadece... Kahretsin ya, onu çok özleyorum!"

Zoe annesinin sıkıntılı sesini duyunca uyandı ve alnı sinirli sinirli kırıkmaya başladı.

"Uyu, ufaklık," dedi Raphael, "uyu."

Çocuk gülümsedi ve kirpikleri tombul yanaklarının üstünde yarım ay şeklinde kapandı.

Sara ona kuşkuyla bir bakış fırlatarak, "Ne yaptın?" diye sordu.

Raphael kafasını sağa sola salladı. "Hiçbir şey. Çocuklar benim sesimi çok sever." Bir keresinde, varlığının daha ilk zamanlarında bir kreşi koruyordu, en kıymetli eserlerine korumalık yapıyordu. Melek doğumları nadirdi, çok nadirdi. Şifacıları ve bilgeleri bunun mantıklı olduğunu söylerdi. Ölümsüzler neslinin yerine sık sık birilerinin gelmesine gerek olmazdı. Ancak ölümsüz olmak demek, bir kişiyi çocuk yaratma ihtiyacından koparmazdı.

Sara'nın yüzü yumuşadı. "Anladım zaten. Onunla konuşurken... her zamanki sesinden farklı bir ses kullandın."

Raphael, dünyanın gecenin yaklaşmasıyla nefes verdiği-
ğini sezerek omuz silktilti. "Sara, Elena senin endişelenmeni
istemezdi."

"O zaman ne bokuna beni aramıyor?" diye öğrenmek
istedi Sara. "Hepimiz bir terslik olduğunun farkındayız!
Bak, eğer felç kaldıysa," diyerek yutkundu, "bizim için
önemli değil! Ona gururunu bırakıp kaltaklık etmeden
beni aramasını söyle." Sara boğazına takılan hıçkırığını
geri itti. Bir savaşçı daha. Kendi savaşçısının akrabası.

"Seninle konuşamaz," dedi Raphael ona. "Elena uyuy-
yor."

Sara'nın gözleri yasla kocaman oldu. "Hâlâ komada
mı?"

"Bir bakıma." Raphael durup Sara'ya uzun uzun baktı.
"Ona iyi baktığımı konusunda bana güven."

"Sen bir başmeleksin," dedi Sara, sanki bu her şeyi açık-
lıyormuş gibi. "Sakın Ellie'yi makinelere bağlı yaşatma.
Nefret eder."

"Sence ben bilmiyorum muyum?" Raphael bir adım geri
atıp kanatlarını gerdi. "Bana güven."

Lonca Yöneticisi başını sağa sola salladı. "Elena'yı ken-
di gözümle görene kadar hayır."

"Üzgünüm Sara ama olmaz."

"Ben onun en yakın arkadaşayım, kelimenin her anla-
mıyla kardeşiyim." Eğilip Zoe'nin battaniyesini iyice üstü-
ne çekip kafasını çevirdi. "Ne hakla onu benden saklarsın?"

"Elena aynı zamanda benim." Raphael uçmaya hazır-
lanıp kaslarını gerdi. "Kendine ve yakınlarım dediklerine
dikkat et, Yönetici. Elena uyanıp seni eski halinin yıpran-
mış bir gölgesi olarak bulursa hiç mutlu olmaz."

Ardından uçtu ve sessizlik öylesine muazzamdı ki,
Raphael'i ezdi. *Uyan, Elena.*

Elena hâlâ uyuyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Uyan, Elena.

Elena kaşlarını çatarak bu sesi başından savdı. Ne zaman uyumaya çalışsa, Raphael ona uyan diyordu. Lanet olası adam. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu?

Elena, Sara avcılarını peşime taktı.

Sanki Raphael en sert vampir avcısını bile duysa endişelenirmiş gibi.

Medyaya, onun vücuduna doğal olmayan şeyler yaptığını söyleyeceğim, diye tehditler savuruyor.

Elena'nın zihninde, ruhunda bir tebessüm oldu. Başmelek'in espri anlayışı vardı. Kim bilirdi ki?

Ellie?

Raphael ona hiç Ellie demezdi, diye düşündü esneyerek. Gözlerini kırıştıtarak açarken ilk gördüğü şey maviydi. Bitmek bilmez, uçsuz bucaksız, parlak mavi. Raphael'in gözleri. İşte o hızla hatırladı. Kan, acı, kırık kemikler. "Kahretsin, Raphael. Eğer kan içmek zorundaysam, o şahane vücudunu emip kuruturum." Elena'nın sesi çatlak, öfkesi mutlaktı.

Başmelek gülümsedi ve o gülümseyişin içinde öylesine bir güç gizliydi ki, Elena ona tutunup bir daha hiç bırakmamak istedi. "Vücudumun, dilediğin yerini emebilirsin."

Elena gülmeyecekti, o ölümsüz gözlerde gördüğü açlığa boyun eğmeyecekti. "Sana vampir olmak istemediğimi söylemiştim."

Raphael kurumuş boğazını serinleterek buz parçacıklarını yedirdi ona. "Hayatta olduğun için en ufak bir sevinç duymuyor musun?"

Elena çok sevinç duyuyordu. Raphael ile olmak... Ah, neyse, kan tadı ne kadar kötü olabilirdi ki? Ama... "Vampir usak olayına falan girmem yalnız."

"Tamam."

"Sadece senin kanını içerim."

Raphael'in iyice ağzı kulaklarına vardı. "Olur."

"Yani beni başından atamazsın." Elena çenesini kaldırdı. "Beni bir sarı kafa için kenara itmeyi dene bakalım, kim ölümsüzmüş görelim."

"Tamam."

"Sanırım..." İşte o zaman sırtındaki tuhaf kabartıları hissetti. "Her kim yaptıysa bok gibi bir iş çıkarmış. Topak topak kalmışlar."

Mavi, masmavi gözler ona kahkahalarla güldü. "Gerçekten mi?"

"Hey, hiç komik değil..." Elena başını çevirip neyin üstünde yattığını görünce tıkanı, nefes alamadı. Kanatlar. Güzeller güzeli kanatlar. Koyu, derin bir siyahlık aralarında belli belirsiz indigo, koyu mavi ve tanyeri maviliğiyle zarıfçe dışarı doğru yükselen, elinin üstünde beyaz altın rengine dönüşen tüyler. Gece yarısını çağrıştıran kanatlar. İnanılmaz kanatlar. Ve Elena onları eziyordu. "Aman Tanrım! Bir meleği eziyorum. Kaldır beni!"

Raphael elinden tutup onu yukarı doğrulttu. Koluna sokulmuş tüp, Elena'nın hareketini kısıtladı. "Ne bu?"

“Seni hayatta tutmak için.”

“Ne kadar zamandır?” diye sordu Elena ve omzunun üstünden arkaya baktı. Raphael’in sesi, Elena’nın beynine akın eden cızırtılı gürültünün arasında kaynayıp gitti. Çünkü kimseyi ezmiyordu... kendini eziyordu. “Kanatlarım var.”

“Bir savaşçı kanatları.” Raphael parmaklarını bir kenarın üstünde gezdirdi ve bu his Elena’nın tüm vücuduna roket gibi yayıldı. “Bıçak gibi kanatlar.”

“Ah,” dedi Elena, tekrar konuşabildiği zaman, “sanırım cidden öldüm öyleyse.” Çok mantıklıydı. Elena hep kanatları olsun istemişti ve artık vardı. Aynı şekilde de, ölmüş ve cennete gelmişti. Döndü. “Raphael’e çok benziyorsun.” Deniz kokuyordu, temiz, taze bir ferahlıkla Elena’nın vücudu şarkılar söyledi.

Raphael onu öptü.

Elena’nın hayal gücünün bir ürünü olamayacak kadar gerçek, o kadar topraksı bir tadı vardı ki... Raphael geri çekilince başmeleğin gözlerindeki duyguları görüp nutku tutuldu. Sırtındaki kanatların büyüsunü unutturacak kadar şoke ediciydi. “Raphael?”

Mavi ışıltılarla dolu ateş parlaklığı, elmacık kemikleri çıkık gergin derisi. “Sana çok kızgınım Elena.”

“Ah, yeni bir şey söyle?” diye atladı Elena ama Raphael’in kanadının kıvrımını okşuyordu.

“Ben ölümsüzüm ve sen kendi hayatını tehlikeye atarak benim hayatımı kurtarmaya çalıştın?”

“Aptalca, hıh.” Elena yaklaşık burnunu Raphael’in burnuna sürttü. Stres dokunuşları, diye düşündü aptal gibi, buna stres dokunuşu denirdi, âşıkların birbirlerine yaptığı ufak hareketler, gizli dilleriydi. Raphael ile ikisinin arasındaki gizli dil daha tam başlamamıştı ama öylesine ham, öylesine yoğun bir ümit vaat ediyordu ki, Elena’nın yüreği

burkuldu, hiddetinden neredeyse korktu. "Senin incinmene izin veremezdim. Sen bana aitsin." Bir başmeleğe söyle-
necek daha kibirli bir laf olamazdı.

Raphael gözlerini kapatıp alnını Elena'ya yasladı. "Sen ölümüm olacaksın, Elena."

Elena gülümsedi. "Senin de şu sıkıcı hayatında biraz heyecana ihtiyacın var."

Raphael gözlerini açıp yoğunluğuyla Elena'yı kör etti. "Evet. O yüzden sen ölmeyeceksin. Bunu garantiledim."

Elena kanatları hayal ettiğine inanır gibiydi, fakat göz ucuyla kontrol ettiğinde o güzel, gece yarısını anımsatan tüyler bir yere kaybolmamıştı. "Sen nasıl sırtıma protez kanat takabildin..." Elena durdu. "Tamam, yara izleri filan kapanmış, o zaman ne, bir hafta mı oldu? Hayır, daha uzun." Elena kaşlarını çattı, hafızasının paramparça kıymıklarını toplamaya çalıştı. "Kemiklerim kırılmıştı... sırtım da?"

Başmelek yeniden gülümsedi, alnı hâlâ Elena'nın alnındaydı, kanatları ikisinin mahrem dünyasının üstünde çepeçevreydi. "Kanatlar protez değil ve bir senedir uyuyorsun."

Elena yutkundu. Gözlerini kırıştırdı. Nefes almaya çalıştı. "Melekler vampir Yaratır, başka melek yaratmaz."

"Bir şey var, nasıl denir, bir boşluk?"

"Boşluk mu? Eğer benim kanadım varsa, küçük bir boşluk değil, devasa mağara desek daha doğru olur." Elena yer değiştiren evrenindeki tek sabit şey olarak Raphael'e tutundu.

"Hayır, minicik bir boşluk, toplu iğne başı kadar. Benim varlığım süresince Yaratılan ilk meleksin sen."

"Ne şanslıyım," diye fısıldadı Elena, parmaklarını Raphael'in ensesine sürüp zevkle iç çekişini içerek. Şu an, zamanın içinde donup durmuş gibiydi. Burada, Elena

yalnızca bir kadındı ve Raphael yalnızca bir erkekti. Fakat tıpkı her an gibi, bu an da geçmek zorundaydı. "Neler gerekiyor?"

"Meleklerin binyıllardır denemesine rağmen, ayarlayamadığımız bir şeydi." O inanılmaz, dünyaya ait olmayan gözler Elena'yı esir aldı. "Bir başmeleğin melek Yaratabileceği tek zaman, vücutlarımızın ambrosya denen bir maddeyi ürettiği zamandır."

Elena'nın hafızasında bir resim canlandı; Raphael'in altın, eriyen sıcak öpücüğü, narin tatlılığı, tenselliği, erotik duyuları canlandıran ve aynı anda sevişmeyi hatırlatan öpücüğü. "Tanrıların efsanevi yiyeceği mi?"

"Her efsanenin altında bir doğruluk tomurcuğu vardır."

Elena kendini tutamayıp onu bir daha öptü. Ve Raphael'in, tadı sarsıcı bir dalga şeklinde üstünden başından aktı. Öpüşmeyi bırakıp ayrılan Raphael oldu.

Çok fena yaralanmıştın, Elena.

Elena'nın içindeki ağrılar, bu gerçeğin tanığıydı. Bu demek değildi ki, hoşuna gidecekti. "Peki bana ambrosyadan bahset öyleyse." Huysuz bir emirdi.

"Ambrosya," dedi Raphael, dudaklarının üstünde, "bir başmeleğin yaşamında tek bir anda içgüdüsel olarak üretilir."

Raphael'in parçalanmış kanatlarının, melekatesinin canlı kavuruculuğunun görüntüsü. "Ölüme yakınken mi?" Elena kontrol ederek, keşfederek, Raphael'in yaşadığına kendini ikna ederek ona dokundu.

"Hepimiz birden fazla kez ölüme yaklaşıyoruz." Raphael hayır anlamında başını çevirdi. "Hiç kimse tetikleyicinin ne olduğuna parmak basamıyordu."

"Ama?"

"Ama efsaneye göre ambrosya bir durumda üretilir..."

Elena nefesini tuttu.

“...bir başmelek gerçekten sevince.”

Dünya durdu. Elena’nın tepesindeki hava partikülleri donakaldı, moleküller havada bekledi ve Elena onu kollarında tutan adamın ihtişamına uzun uzun baktı. “Belki de sadece biyolojik açıdan uyumluydum.” Parça parça fısıldayarak konuşmuştu.

“Belki de.” Raphael’in dudakları boynunu sahiplendi. “Bu gerçeği keşfetmek için ebediyete kadar vaktimiz var. Bu ebediyet içinde de sen, benim olacaksın.”

Elena ellerini Raphael’in saçlarına sokup yükselen bir dalga gibi vücudunun ısındığını hissetti. Ama teslim olamazdı. Bir konuyu açıklığa kavuşturana kadar olmazdı. “Peki, hayatımı yönetme hakkına sahip olduğunu düşümediğin sürece.”

Elena arkaya yaslanıp uzanırken Raphael üstüne çıktı. “Nedenmiş?”

Elena bu sorunun altındaki serinkanlı kibir karşısında gözlerini kırptırdı ve fark etti ki, varoluşu çok ilginç bir hal almıştı. Bir başmeleği avlamayı unut, artık kendini kaybetmeden bir başmelekle dans etmenin anlamını öğrenmek üzereydi. Esriklik getiren bir heyecanla attı kalbi. “Müthiş bir yolculuk olacak Başmelek.”

SONSÖZ

Elena, Sara'nın penceresinden içeri uçup en yakın arkadaşını şaşırtıp ödünü patlattığını hayal ediyordu ama uyanık olmasına rağmen, gerçek hareket olayının bambaşka bir yetenek olduğunu yeni keşfediyordu. Tam da bu yüzden, gözleri bir bezle bağlanmış Sara, Barınak'taki odasına sokulduğunda Elena hâlâ yataktaydı.

Raphael kendi iyileşmesinden kısa süre sonra Elena'yı melek sığınağına taşıtmış ama onu saklı tutmayı başarmıştı. Sadece Yediler ve çok güvendiği şifacılarla sağlık personeli biliyordu. Ne var ki, Elena, Sara'yı görmek isteyince itiraz bile etmemişti.

Sara, kokusunu savunma kalkanı düşmüş Elena'nın etrafına sarmaktan sapkın bir zevk alan Dmitri tarafından halıya basa basa götürülürken kollarını göğsünde kavuşturup dişlerini sıkmıştı. Elena herkesi şaşırtarak dönüşüm sürecinden vampir avcısı yetenekleri ve zafiyetleri bozulmadan çıkmıştı.

Raphael ile ikisi, Lonca Avcısı statüsünü 'tartışıyordu'.

Derisini sıvı saten gibi saran baştan çıkarıcı ve davetkâr hissi duydu. Elena kollarını ovuşturup Dmitri'ye ters ters

baktı ve tam konuşmak üzereydi ki, Sara nefes verdi. "Patronun beni kaçırmakla ne başaracağını sanıyor bilmiyorum. Grevi sona erdirmeyeceğiz."

Grev mi? Raphael'in bu sabahki neşeli ruh halini açıklıyordu bu. Eğer vampir avcıları işlerini yapmayı reddediyorsa, vampirler Kontratlarındaki maddeleri çiğneyip çiğneyip duruyordu kesin. "Şimdi başım cidden şişti."

Sara dondu, sonra Dmitri odadan çıkar çıkmaz, tabii öncesinde Elena'yı bir başka keyif verici koku dalgasıyla sarıp kapıyı da arkasından kapattıktan sonra gözündeki bezi çıkarmaya uğraştı. Sara'nın gözündeki bez yere düşerken Elena hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Arkadaşının gözleri yuvalarından fırladı. Ardından egzotik renkli cildi kireç gibi bembeyaz oldu.

"Tanrım, Sara, sakın bayılma!" diye bağırды Elena, Sara'yı tutmak için öne uzanarak.

Sara ağırlığını bir sandalyeye verdi. "Halüsinasyon görüyorum. Yoksa bana uçakta yedirdikleri balığa LSD mi katılmıştı?"

"Sara gelip bana sarılmazsan, seni gebertirim." Sara'nın yastığının altına koyduğu o tabanca sadece onun değil, Raphael'in de hayatını kurtarmıştı. "Benim ben, geri zekâlı!"

Sara yutkundu, sonra yatağa doğru koştu. Kollarını birbirlerine öylesine sıkı doladılar ki, nefes almak zorlaştı. Elena'nın umurunda değildi. Geveleyerek aynı anda konuşmaya, kahkahalar atmaya, ağlamaya başladılar.

"Seni şey sandım..."

"...Raphael dedi ki..."

"Dedim ki, hayatta..."

"Hem de hemen..."

"....Ransom baskına gelmeye hazırды..."

"...bir uyandım kanatlarım var!"

İkisi de durdu, birbirlerine baktı, kıkırdaşıp geri çekildiler.

"Vay anasını ya, kanatların var." Sara, Elena'nın başucundaki kahve fincanını alıp koca bir yudum içti. "Yoksa bu düşündüğüm şey mi?"

Kaderin Güllü, Elena'nın başucundaki yerinde ıslıl ıslıl duruyordu. "Raphael çok inatçı."

Sara, öksürerek boş kahve fincanını yerine koyup birkaç kere göğsünü yumrukladı ve konuştu, "Şimdi bana neden kanatların olduğunu açıkla."

"Açıklayabilir miyim bilmiyorum. Ben de yavaş yavaş öğreniyorum; ama grev lafı nedir?"

Sara sırttı. "Beni buraya getirdi, değil mi?" Sara tatmin içinde ukala ukala sırtıyordu. "Seni bizden uzak tutuyorlardı, Ellie, bize hayatta olduğun dışında hiçbir bilgi vermiyorlardı. Seni felç kaldın sandık..." Nefesi kesikleşti ve birdenbire acısı, kırgınlığı aralarında yaşayan, soluk alan bir varlığa dönüştü. "Beni arayamaz mıydın Ellie? *Bir sene*. Bana güvenmedin mi?"

Elena, arkadaşının ellerini sıktı. "Ben de tam yirmi dört saat önce uyandım. İlk sorduğum kişi sendin. Ama Ransom'a söyleme, çok kıskanır."

"Bir senedir komada mıydın?" Sara'nın ağzı açık kaldı. "Nasıl hareket edebiliyorsun? Edebiliyor musun? Kasların..."

"Evet," dedi Elena, Sara'nın korkuları yeniden ayyuka çıkmadan önce. "Bilmiyorum. Şifacılar ve egzersizden bahsediyorlar ama kanatlar başıma kaldı sanırım."

Sara kafasını sağa sola salladı, uzanıp dokunduysa da hemen elini geri çekti. "Melekler şeyden hoşlanmazmış..."

Elena arkadaşının elini tuttu, kendine ait yeni tüylerin üstüne koydu. "Ben gene aynı benim."

Sara'nın eli kanadının üstüne tüy gibi değdi ve her ne

kadar Elena, Raphael'in temasından aldığı hissi almasa da, yine de bir çeşit yakınlık hissetti, arkadaşlar arası yakınlık. "Ransom, hâlâ Nyree ile birlikte mi?"

Sara başıyla onayladı, elini tekrar çarşafa indirirken gözlerinin içi gülüyordu. "Bence kendi de inanamıyor. Demek kanatların var, ha?"

"Evet."

"Melekler başka melek Yaratmaz."

"O zaman ben neyim? Doğranmış ciğer mi?" Sara'nın beyinde rahatsız edici bir düşünce dalı sarmaşık gibi yükseldi. Elena, hâlâ aynıyım demişti ama gerçekten öyle miydi? Artık Sara ile her şeyini paylaşabilir miydi, ne de olsa bunu yapmak tüm bir ırkın sırlarını ifşa etmek demektiydi? Daha sonra, dedi kendi kendine, bunu sonra düşünecekti. "Ece, beğendin mi kanatlarımı? Hayatında gördüğün en şahane şeyler, değil mi?"

Sara kahkaha atmaya başladı. "Kendini beğenmişlik, işte sen Elena'sın."

"Çok teşekkür ederim," dedi Elena kafa tutarak. Sara'nın dostluğunu kaybetmek diye bir seçenek olamazdı. Eğer bu dostluğu korumak için bir başmelekle savaşmak zorundaysa, varsın olsun. "Şimdi bana bütün dedikoduları anlat."

Dışarıda, Barınak'ı koruyan sarp kayalıkların üstünde Raphael, Dmitri ile omuz omuza duruyordu. "Barınak'ın içinde bir insan oturuyor," dedi, saçları rüzgârla kamçılanarak arkaya savrulup. "En köklü tabumuzdan birini yıktık."

"Lokasyon hakkında hiçbir fikri yok, bildiği azıcık bilgiyi de satmayacağından emin olmak için hafızasını silebilirsin." Yediler'in liderinden pratik bir çözüm.

“Evet.” Ama yapmayacaktı ve bu değişim Raphael’e aitti. “Ya da Elena’nın, Sara’nın şerefli davranacağı sözüne güvenebilirim.”

Dmitri başıyla onayladı ve bir sonraki sözünü çok kısık söyledi. “Elena bizi değiştirecek.”

“Çoktan değiştirdi bile.” Bu hiddetli dağ rüzgârları kadar vahşi ve pervasız avcısı, hiçbir şeyi olduğu gibi kabullenemezdi. Nesillerdir gelmiş ölümsüzler için, en kaba uyanış olabilirdi bu. Raphael umutlu bir beklentiyle heyecanlanıyordu.

“Jason döndü,” diyerek onu şimdiye çağırdı Dmitri.

“Ne zaman?”

“İki gün önce. Lijuan’ın dirilttiklerinden biri onu yaralamayı başarmış ama bir hafta içinde iyileşebilecek.”

Raphael başını sallarken bir melek Yaratmanın dışında başka değişikliklerin de onları beklediğinin bilincindeydi. “Demek başlıyoruz.”